

Đại Mạo Hiểm Chi Thập Nhị Kim La

Contents

Đại Mạo Hiểm Chi Thập Nhị Kim La	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	19
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	29
14. Chương 14	32
15. Chương 15	36
16. Chương 16	39
17. Chương 17	42
18. Chương 18	45
19. Chương 19	50
20. Chương 20	53
21. Chương 21	56
22. Chương 22	60
23. Chương 23	63
24. Chương 24	68
25. Chương 25	71
26. Chương 26	75
27. Chương 27	78
28. Chương 28	81
29. Chương 29	85
30. Chương 30	88
31. Chương 31	92
32. Chương 32	95
33. Chương 33	99
34. Chương 34	102
35. Chương 35	105
36. Chương 36	109
37. Chương 37	112
38. Chương 38	115
39. Chương 39	118
40. Chương 40	121
41. Chương 41	124

42. Chương 42	128
43. Chương 43	131
44. Chương 44	134
45. Chương 45	137
46. Chương 46	140
47. Chương 47	142
48. Chương 48	144
49. Chương 49	147
50. Chương 50	150
51. Chương 51	154
52. Chương 52	157

Đại Mạo Hiểm Chi Thập Nhị Kim La

Giới thiệu

Edit: Lam Miêu. Beta: Mèo đói Thể loại: hiện đại, nhất công nhất thụ, yêu quái,... . Truyện Đại Mạo Hiểm Chi Thập Nhị Kim La

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-mao-hiem-chi-thap-nhi-kim-la>

1. Chương 1

Khải Khải gần đây rất nhàn rỗi, nhàn rỗi đến mức não trong đầu anh sắp đông cứng cả lại, cậu hỏi vì cái gì ? Bởi vì tiểu Ấn Độ nói, anh không thể ra khỏi nhà.

Tiểu Ấn Độ là hàng xóm Khải Khải, cậu ta mỗi ngày sáng sớm đều luyện một loại một loại thuật thần kì gọi là Yoga, nghe nói khi đạt đến thiên nhân hợp nhất, có thể nhìn thấy thiên cơ.

Tiểu Ấn Độ gần đây thấy được thiên cơ, một vị thần linh nói với cậu, vị hàng xóm đẹp trai Khải Khải cạnh nhà, trong một tháng tuyệt đối không thể xuất môn, nếu không sẽ gặp kiếp hoa đào.

Cho nên Tiểu Ấn Độ đến đại bí mật này nói cho Khải Khải .

Cậu nói Khải Khải có tin hay không?

Vô nghĩa, anh ta đương nhiên là không tin, nhưng Khải Khải vì cái gì lại không ra khỏi cửa? Bởi vì ra không được a.....

Tiểu Ấn Độ cảm thấy Khải Khải rất gần gũi, cho tới giờ cậu chưa từng gặp qua người khẳng khái như vậy, đương nhiên cũng người tốt nhất cậu từng gặp.

Cho nên, vì an toàn của Khải Khải, Tiểu Ấn Độ dựng trại trước cửa nhà anh, đối với Khải Khải tiến hành 24 giờ kèm chặt áp sát, chỉ cần Khải Khải ra cửa một bước, cậu liền dùng tốc độ 200 từ/phút đem thuật Yoga cùng kiếp đào hoa giảng giải....Thế nên Khải Khải đầu lớn như đầu, suốt ngày đóng cửa không ra.

Cái gì? Cậu nói treo cửa sổ? Khải Khải ở tầng 17, nói anh ta treo cửa sổ không bằng kêu hán trực tiếp dùng súng bắn tiểu Ấn độ đi cho rồi!

Đúng vậy, Khải Khải có súng, không chỉ có một. Trên tường nhà anh ta, ngăn kéo, tủ bếp đều đủ loại súng ống đạn dược. Đừng hiểu lầm, Khải Khải không phải là bán súng đạn, là hán dùng, không, hán cũng không phải cướp ngân hàng....

Khải Khải là làm nghề tự do.

Cái gọi là nghề tự do là cái gì cũng làm, chỉ cần hán muốn.(tức là không muốn làm gì -> chết đói)

Khải Khải chuyên làm những công việc cực kì nguy hiểm, lại có tính chiến đấu cao. Ví dụ như, đi bảo tàng quốc gia trộm văn vật, lén vào cục bảo an trộm tư liệu, đào mộ, tìm bảo vật, bắt hải tặc....Chỉ cần thích, anh sẽ làm. Nhưng gần đây công việc không có được tốt lắm, không phải không có việc làm, mà là không có việc nào anh ta cảm thấy thích! Hiện tại người có hứng thú với bảo vật đã không còn nhiều, mà loại công việc như báo thù, theo dõi a, mấy loại này anh ta không có hứng để làm....

Vốn, Khải Khải lúc nhàn rỗi sẽ đi quán bar, xem phim, nhưng hiện tại.....Tiểu Ấn Độ chắn giữ cửa ra vào ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của anh ta.

Khải Khải trong nhà không ngừng lau súng, một lần lại một lần, chuẩn bị buổi tối đem tiểu Ấn Độ ra ngoài hủy thi diệt tích, nhưng vừa tới cửa, chợt nghe thấy tiếng còi cảnh sát dưới lầu.

.....Không phải chứ? Cảnh sát đã tới? Anh còn chưa có động thủ a.

Mở cửa, chỉ thấy tiểu Ấn Độ sắc mặt vàng như nền bị nhân viên y tế đưa đi, hỏi mới biết – là ngộ độc cari....

Khải Khải tò mò kéo một bác sĩ hỏi “Như thế nào lại ngộ độc, ăn cari cũng ngộ độc sao?”

Thầy thuốc nhìn đánh giá Khải Khải một lượt, nói “Cậu về nhà, kiên trì nửa tháng, ba bữa đều ăn, sẽ biết!”

Mà tiểu Ấn Độ nằm trên cang vẫn ra sức kêu: “Khải tiên sinh! Không thể ra ngoài a! Không thể ra ngoài....”

Cho đến khi tiểu Ấn Độ bị mang xuống dưới, cho vào xe cứu thương, xe cứu thương mang đi, Khải Khải vẫn có thể nghe được tiếng kêu thê lương quanh tai mình.

Những người nuôi chó nói:

Một con chó, nếu mỗi ngày đều cho nó ra ngoài chạy hai vòng, như vậy khi ra ngoài nó có thể giữ bình tĩnh, không gặp rắc rối.

Một con chó, nếu cho tới giờ không cho nó ra ngoài, như vậy khi người thả nó ra chạy hai vòng, cơ bản nó vẫn sẽ bình tĩnh, cũng không gặp rắc rối.

Nhưng, một con chó, nếu bình thường cho nó ra ngoài hai vòng, sau lại nhốt nó nửa tháng, sau lại thả nó ra, nó sẽ rất hưng phấn, sẽ có rắc rối.

Cho nên, nhớ lấy! Người nuôi chó, không cần ở cạnh nhà thầy tướng số.....(==)

Khải Khải đem mình thả ra ngoài, hưởng thụ không khí tươi mát, ban đêm náo nhiệt, ngay cả ánh đèn neon cũng rực rỡ sắc màu.....

Anh tới bar mình thường tới.....Tạm thời đóng cửa chỉnh đốn kinh doanh?.... Thế này bao lâu không thể đến a.....

Đổi một nơi khác, Khải Khải trên đường tới quán bar cả người lắc lư(lắc lư đó nha~! ^_^), một phố lại một phố, anh nhìn thấy rất nhiều nhà hàng, nhưng lại không tìm ra loại quán ăn mình thích. Tiếp tục đi, đột nhiên có tiếng đồ vật rơi, ngẩng đầu, chỉ thấy một bóng đen đang rơi xuống, hình như là người. Khải Khải lui một bước. Vươn tay theo bản năng đỡ lấy, chợt nghe thấy trong lòng kêu một tiếng, cúi đầu.....Là người thật.

Nhìn thế nào cũng là một cậu nhóc mười sáu mười bảy tuổi, trên người mặc áo da đen bó sát, da trắng đến độ như trong suốt, bộ tóc trắng nhợt thật hợp với hai mắt màu vàng....Yêu quá nha! ?

Khải Khải vừa định kêu to, liền thấy trên đầu có tiếng vật nặng rơi xuống, ngẩng đầu, một cái chậu hoa.....Muốn tiến phía trước vài bước né chậu hoa, ai ngờ anh bước hai bước chân dẫm vào quả dưa hấu nát. Vì thế, Khải Khải hoa lệ trượt chân, ngã xuống....

Vốn trượt chân cũng không thể làm sao, nhưng trong lòng còn có một người, cho nên anh đặt người kia trên người mình. Vốn đặt người kia trên người cũng không làm sao, nhưng chính là miệng người kia lại đặt trên miệng Khải Khải

Ngây ngốc mười giây, Khải Khải nghĩ đứng lên, chính là tay chống xuống lại đè lên áo da người kia, mà người kia lại cũng đứng lên. Vì thế “soạt” một tiếng, áo da bó sát người kia bị rách một mảng, lộ ra bắp vai trắng mịn cùng bờ ngực trơn nhẵn.

Khải Khải cuống quýt chân tay, nhưng đã quên là người mình dựa vào cái tay kia chống đỡ toàn thân, tay buông lỏng, Khải Khải lại ngã xuống, hơn nữa ngã lên người kia, dù chết anh cũng không ngờ được môi hai người lại dán vào nhau.

Cuối cùng....Khải Khải đứng bật dậy, hai người dây lưng không biết khi nào mắc vào nhau, Khải Khải dùng sức rất mạnh, dây lưng cả hai đều mở, mà vì anh đột nhiên đứng thẳng, quần bò bất ngờ tụt xuống....

.....Trầm mặc! Trầm mặc trước sau vẫn là trầm mặc, vô hạn trầm mặc....

Rốt cục....

Chỉ thấy cậu nhóc tóc bạc nhảy dựng lên, nhấc chân hung hăng đạp vào nơi đó....

May mắn Khải Khải là cao thủ võ thuật, nháy mắt xoay người né thoát, nhưng bởi vì quần vướng ở chân nên đùi vẫn bị ăn một đạp, bị đá trúng thật mạnh, anh đau đớn quay một vòng ngã xuống đất.

Cậu nhóc kia nhổ nước miếng, mắng: “Toẹt, không nhìn ra là chó hóa người, đúng là sắc quỷ.” Nói xong xoay người chạy đi, để Khải Khải một mình ở lại xoa xoa đùi mình trong đầu thoáng chốc hiện lên – đây có phải là kiếp đào hoa?

Từ nay về sau, Khải Khải tự mình đặt ra một quy định, “Nếu có người Ấn Độ nói anh không nên ra ngoài, nhất định phải nghe a....”

Chính là Khải Khải đã quên, có câu nói, tránh trời không khỏi chạy nắng....

2. Chương 2

Trở về nhà Khải Khải một bụng oán khí, ngồi xuống nhìn đùi mình, được nha, nhanh nhẹn để lại một dấu giày a! Khải Khải anh trên chiến trường cũng chưa từng được ném qua, hôm nay thế nào lại bại trên tay một tiểu quỷ....

Bất quá tiểu quỷ kia đúng thật kỳ quái, tóc bạc trắng, buổi tối nhìn thấy, không đem người dọa chết đi, nhưng lại từ trên trời rơi xuống, chẳng lẽ là người ngoài hành tinh?

Hùng hùng hổ hổ tắm rửa sau liều mạng ngủ vùi, cả đêm đều mơ thấy tiểu quỷ tóc trắng kia, sáng sớm mới sáu giờ đã tỉnh, bên ngoài thời tiết âm u, Khải Khải tâm tính cực kì không vui.

Ngồi dậy, lười biếng đánh răng, chuông cửa vang....Không để ý tới, phỏng chừng không phải tiểu Ấn Độ xuất viện ám hắc đi.

Chuông cửa liên tục kêu.

.....?.....

Khốn kiếp, sáng sớm như vậy, tên nào không muốn sống đến thế ?

Miệng còn ngậm bàn chải ra mở cửa, đập vào mắt là một cái đầu tóc trắng, thấy rõ khuôn mặt trắng gần như trong suốt cùng con ngươi màu vàng....

.....!.....

Khải Khải nhất thời không có phản ứng kịp, chỉ thấy cậu nhóc vẫn là quần áo hôm qua, áo da đen, có vẻ xộc xệch, không biết có phải do màu da quá mức nhợt nhạt, Khải Khải cảm thấy hắc cả người vô cùng tiều tụy, đôi mắt to màu vàng, cứ như biết nói vậy....

“Nhóc....Nhóc tìm ai?” Câu hỏi ngu xuẩn đến cực điểm, nơi này ngoài mình ra còn có ai?

“Trả lại cho tôi!” Cậu nhóc ngẩng đầu trừng mắt Khải Khải, về mặt âm trầm.

“Trả? Trả cái gì?” Khải Khải nghĩ không ra, cầm bàn chải chải vài cái, nghĩ tiểu quỷ này giọng nói thật đặc biệt, không giống người bình thường.

Cậu nhóc nghe câu trả lời của Khải Khải, mặt mũi liền cau lại, nắm áo, “Mau trả lại cho tôi!!”

Khải Khải bị cậu nhóc nắm áo, thiếu chút nữa nuốt cả bàn chải, tiểu quỷ kia thấp bé, còn chưa đến mét bảy, so với Khải Khải mét tám, thấp hơn nhiều. Hắn bị tiểu quỷ nắm thất lưng, nuốt phải kem đánh răng, chỗ đập trên đùi lại nhói đau, không khỏi tức giận, một tay nhấc tiểu quỷ kia lên, ném ra ngoài, “Ping” cửa đóng lại.

Xoay người vừa định kiểm cốc nước xúc miệng, thì vang lên tiếng đập cửa kinh thiên động địa, cùng với tiếng gào thét “Trả lại cho tôi! Mở cửa ra! Đem nó trả cho tôi!!”

Hiện tại là 6 giờ sáng, người sống ở đây đều là hoạt động về đêm, giờ là thời điểm họ ngủ, loại tiếng động này, lại không đánh thức họ đi, cho nên Khải Khải bất đắc dĩ mở cửa, cho tiểu quỷ kia vào. Bạn đang ?

Cậu nhóc kia bị Khải Khải nhấc bổng, liền vùng chân quơ tay dấm đá, Khải Khải lại bất đắc dĩ ném nó vào xô pha đầy quần áo, nghĩ xô pha mềm, sẽ không đau, không nghĩ tên nhóc đó rơi xuống xô pha kêu lên một tiếng, rồi không động đậy.

Khải Khải vội tới xem, cúi đầu liền thấy.....Đang ngủ?!

Vô cùng kinh dị nhìn tiểu quỷ kia – quả thật đang ngủ. Khải Khải mới phát hiện tóc nó không phải nhuộm, mà là sinh ra đã trắng, da mặt nhìn như trong suốt, hóa ra là bạch tạng a.....

Bất đắc dĩ thở dài, Khải Khải đột nhiên nghĩ, tiểu quỷ vừa rồi nói cái gì “Trả lại cho tôi” ?

Đem quần áo mặc ngày hôm qua xem.....Quả nhiên, mắc trên cúc áo là dây chuyền, hẳn là hôm qua đụng vào nhau đã vướng phải, tiểu quỷ tìm thứ này cả một đêm?

Khải Khải cầm sợi dây chuyền, chỉ thấy ở dưới có một mặt vòng hình quả trứng, kiểu dáng này có thể mở ra. Nhẹ nhàng mở mặt vòng, thấy bên trong đều là hai hình chụp giống nhau, mặt trong là hình chụp, một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, trong lòng ôm một bé con tóc trắng, không khỏi tán thưởng, “Oa....Thánh mẫu a...”

Nhìn mặt ngoài, là mấy hàng chữ nhỏ được khắc : “Cho Đông Đông đáng yêu nhất, mama vĩnh viễn yêu con.”

Khải Khải nhìn mặt vòng chốc lát, lại cúi đầu nhìn tiểu quỷ mơ mơ màng màng, bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ nhàng đem vòng cổ đeo vào cho nó. Thấy tiểu quỷ ngủ không thoải mái, Khải Khải liền đem nó khiêng vào phòng ngủ....Một lúc sau, Khải Khải không có thói quen dậy sớm ở trên giường lim dim, cũng đã ngủ....Lại một lúc sau, tiếng hét chói tai vang lên, Khải Khải bừng tỉnh, ngạc nhiên thấy mình đang ôm chặt tiểu quỷ kia, còn nó, đôi mắt màu vàng phần nộ nhìn chằm chằm hắn.

“Di? Mình thế nào lại ngủ.....Nha.....” Khải Khải mơ mơ hồ hồ, đã bị tiểu quỷ cho một đấm, không chút lưu tình hung hăng đấm vào mắt, anh ôm lấy mắt. Tiểu quỷ kia nhảy xuống giường, phát hiện vòng cổ đang đeo trên cổ, thở một hơi nhẹ nhõm, rồi nhìn Khải Khải mắng : “Quỷ háo sắc chết tiệt!” Rồi chạy đi....

Khải Khải nửa ngày mới tỉnh mộng, tức giận chửi mẹ nó, hung hăng ném gối vào tường. Vào toilet đứng trước gương, thấy trên khuôn mặt đẹp trai không ai bằng của mình, một bên mắt gấu mèo.....

Khải Khải hung tợn chửi ầm, “Thằng nhóc chết tiệt! Đừng để ông gặp lại mày, ông sẽ lột da...Bất quá nó thế nào tìm được mình?” Khải Khải cúi đầu nghĩ nửa ngày.....Không có kết quả.

Ngay khi Khải Khải nghĩ lấy súng chuẩn bị đuổi giết tên nhóc kia, điện thoại đột nhiên kêu lên.

“Uy! Tên nào không muốn sống vậy hả?” Khải Khải nổi giận ùng ùng hét vào điện thoại.

“Ông nội nhà người!” Đầu kia điện thoại còn tức giận hơn.

Khải Khải vừa nghe nửa chữ đã biết là ai, “Lão gia tử a....Gọi đến có chuyện gì? Có việc?”

Lão gia tử vừa là bạn Khải Khải, cũng là người đại diện cho anh ta. Lão gia tử quan hệ rất rộng, cho nên khách hàng Khải Khải bình thường đều thông qua lão, hơn nữa lão lại biết rõ tính nết Khải Khải, công việc bình thường không gọi đến hẳn, hôm nay tự mình gọi đến đây, xem ra không phải việc nhỏ.

Quả nhiên, lão gia tử đầu kia cười nói; “Lập tức đến chỗ ta, có việc lớn!”

3. Chương 3

Khải Khải lập tức phóng xe tới nhà lão gia tử, lão gia tử cũng đã đi trước, đến nơi quán gia đưa cho anh một tờ giấy, nói theo địa chỉ trên đó, đi tìm một vị là Hạng tiên sinh.

Bất đắc dĩ, Khải Khải lại phóng xe đi.

Văng vể a văng vể, xe dường như đã chạy tới nơi núi hoang không người, Khải Khải buồn chán, những kẻ có tiền thế nào lại thích ở những nơi như vậy?

Xe lên núi, cây cối che tầm mắt, sau đập vào mắt, là một tòa nhà sừng sững nguy nga ở giữa núi rừng.....

Khải Khải há miệng ngây người chừng năm giây, coi như anh may mắn, tinh thần phục hồi kịp lúc, không để xe lao xuống khe suối....

Xe chạy đến trước tòa cổ堡, cánh cửa nguy nga tự động mở ra, hai hàng hầu nam hầu nữ nghênh đón anh. Một người tóc bạc, tự xưng quán gia đưa anh đi, vào sâu trong tòa cổ堡.

Những đồ trang trí bên trong so với toa cổ堡 cũng không khác biệt lắm, đầu thú a, võ sĩ mặc khôi giáp, may mắn không có mạng nhện, bằng không anh thật sự cho rằng mình đang đi vào tòa nhà hoang.

Đến phòng khách có phần hơi to ngồi trên ghế, quán gia nói “chờ” , liền đi ra ngoài. Khải Khải một mình ngồi trên sofa chạm khắc tinh xảo, bắt đầu đánh giá phòng khách.

Khải Khải là hành gia, liếc mắt một cái liền nhìn ra chủ nhân nơi này đối với văn hóa cổ xưa là tương đối si mê, trong phòng khách các món đồ trang trí nhỏ to, bài trí, thậm chí sắp xếp hoa cỏ, đều để lộ văn hóa cổ xưa đậm nét, chỉ tiếc quá xa hoa phá hỏng mỹ cảm. Vốn, đồ cổ phải để tự nhiên, mới gọi là đồ cổ, nếu đem vàng ngọc khảm đồ vật, chỉ có thể nói là tác phẩm nghệ thuật.

Không chờ quá lâu, cửa phòng khách mở ra, một người quần áo chải chuốt, phong độ đi đến. Hắn mỉm cười đi nhanh đến trước mặt Khải Khải, đưa tay nói: “ Khải Khải tiên sinh? Đã nghe từ lâu.”

Khải Khải vội đứng lên bắt tay hắn, nói: “Chào ngài.”

Hai người bắt tay, ngồi đối diện nhau.

“Tôi là Hạng Vũ.” Người kia câu đầu tiên nói ra làm hắn hồng trà đến miệng liền phun ra – tên rất hay a!! (mình cũng giật mình.)

Hạng Vũ cũng không để ý đến, mỉm cười nói, “Tôi đi thẳng vào vấn đề, tôi muốn tìm người giúp tìm một món đồ, Hồng thúc nói, anh là người tốt nhất.” Trên thương trường mọi người đều gọi lão gia tử là Hồng lão gia tử, chỉ có bằng hữu, mới có thể gọi hắn là Hồng thúc, Khải Khải nghe cách Hạng Vũ gọi lão gia tử, biết hai người quan hệ không bình thường.

“Hạng tiên sinh muốn tìm món đồ gì?”

“Khải tiên sinh có từng nghe qua truyền thuyết Sở bá vương Hạng Vũ từng cho làm ra thập nhị kim la?” Hạng Vũ hỏi cũng là trả lời.

Khải Khải thoáng sửng sốt, lập tức gật đầu nói; “Tương truyền năm đó Sở Bá vương tạo ra thập nhị kim la ở Chiết Giang tỉnh Thiệu Hưng Thủy Loan Sơn thôn, hơn nữa còn lại một tấm bia đá khắc chữ nổi, nếu có thể giải được tấm bia đá này, có thể tìm được thập nhị kim la vô giá. Chỉ tiếc hai ngàn năm qua không ai giải được, bởi vậy thập nhị kim la đến nay vẫn không rõ tung tích. Chẳng lẽ, Hạng tiên sinh muốn tìm là thập nhị kim la?”

“Ha ha....Khải tiên sinh không hổ là hành gia.” Hạng Vũ khen ngợi gật đầu nói, “Tây Sở bá vương Hạng Vũ là tổ tiên Hạng gia.”

Khải Khải thầm nói “A nha....Danh môn a danh môn.....Thất kính! Thất kính!”

Hạng Vũ đưa ra một chiếc hộp đồng chế tạo tinh xảo nói: “Đây là bảo bối Hạng gia mấy đời truyền lại.” Nói xong mở nắp hộp.

Khải Khải vừa nhìn, chỉ thấy trong hộp có những thẻ tre khắc ký tự kỳ quái.

“Trên thẻ tre có khắc chữ nổi, là văn tự mã hóa cổ đại, mấy đời Hạng gia khẩu truyền tâm thụ, nói cách khác, trên thế giới này, chỉ có người hạng gia, mới nhìn hiểu *.” Hạng Vũ thu hồi thẻ tre nói, “Căn cứ những gì trên thẻ tre ghi lại, đồ án trên thập nhị kim la, kỳ thật là một bức bản đồ.”

“Bản đồ?” Khải Khải cảm thấy hứng thú chăm chú nhìn Hạng Vũ.

“Đúng vậy! Sở bá vương từng có một lượng tài sản lớn, nhưng sau khi ông mất, số tài sản này mất tích, nghe nói có bản đồ dẫn tới nơi cất giấu, là ở trên thập nhị kim la.” Hạng Vũ dừng một chút, “Trong số đó có vô số thượng cổ thần khí. Ta muốn tìm, chính là bảo tàng tiên Tần.”

Khải Khải sau khi nghe xong, gật gật nói: “Nói cách khác tìm được mười hai mặt kim la, sẽ tìm được tiên Tần bảo tàng?”

Thấy Hạng Vũ gật đầu, Khải Khải lại hỏi: “Nói như vậy, Hạng tiên sinh đã có manh mối thập nhị kim la?”

Hạng Vũ cười nói: “Khải tiên sinh thật sự là người thông minh, không nói gạt, năm đó Sở Bá vương xác thực để lại bia đá đánh dấu nơi chôn dấu kim la, nhưng hiện tại tấm bia ở Thiệu Hưng, là giả!”

“Giả?” Khải Khải giật mình.

“Năm đó Sở Bá vương cố ý để lại tấm bia giả, khối thật sự sau ngàn năm đã mất tích. Bất quá Hạng thị mấy năm nay vất vả tìm kiếm, đã làm sáng tỏ được. Nếu Khải tiên sinh chấp nhận công việc này, địa điểm cụ thể sẽ nói cho ngài. Hơn nữa, thù lao công việc, là 10% toàn bộ tài vật tìm được. Đương nhiên, chi tiêu hành trình này, đều là tôi trả.”

Khải Khải lo lắng một chút, chuyện này tuy có chút thần bí, nhưng xem chừng rất có tính khiêu chiến, còn rất có mỹ cảm! Vì thế, hắn gật đầu nói: “Ok! Tôi đáp ứng.”

“Thật tốt!” Hạng Vũ hứng khởi đứng lên bắt tay Khải Khải nói, “Khối đá thực, ban đầu bị phiên vương Vân Nam đem đi, sau chiến loạn liên miên, tấm bia đá cuối cùng rơi xuống rừng rậm Đông nam á.”

“Cái gì?” Khải Khải giật mình, “Rừng rậm đông nam á? Phạm vi có phần quá lớn.”

“Không....Tôi còn chưa nói hết.” Hạng Vũ cười ha hả đem ra một phần bản đồ, đưa Khải Khải xem, “Đây là tôi vài năm nay tìm được, rừng rậm nguyên thủy đông nam á, bản đồ phân bố bộ lạc nguyên thủy.”

“Bộ lạc nguyên thủy.” Khải Khải nhíu mày, “Bộ lạc nguyên thủy đông nam á là những bộ lạc xa xưa nhất trên thế giới..... Những bộ lạc đó tương đối thần bí.”

Bạn đang ?

“Ha ha.....Khải tiên sinh không hổ là hành gia.” Hạng Vũ cười nói, “Theo điều tra của tôi, khối bia đá kia đã bị chia làm 4 khối nhỏ, giấu ở bốn bộ lạc.”

“Chia ra cất giấu.....Các bộ lạc cùng thập nhị kim la có liên quan gì?” Khải Khải nói.

“Khải tiên sinh thật sự rất thông minh.” Hạng Vũ gật gật đầu, “Tấm bia đá đó, chính là đồ đẳng bộ lạc, đại khái trước có di huấn, làm cho thế hệ con cháu bộ lạc đều bảo vệ tấm bia đó, cho nên, người khác căn bản không thể tới gần.”

“Việc tôi cần làm, là có được văn tự khắc trên tấm bia, sau đó căn cứ vào manh mối trên tấm bia đá, tìm được thập nhị kim la, phải không?” Khải Khải nói.

“Khoái nhân khoái ngữ *.” Hạng Vũ vừa lòng gật đầu, “Như vậy, chúng ta quyết định đi, chuyện hợp đồng, thư ký của tôi sẽ bàn với tiên sinh, hơn nữa đưa anh một phần tiền đặt cọc.”

Khoái nhân khoái ngữ: chữ khoái trong từ khoái hoạt, ý câu này là người thông minh nói lời khôn.

“Được.” Khải Khải gật đầu, chuẩn bị đứng dậy cáo từ, Hạng Vũ ngăn lại “Chờ chút, lần hành động này có vẻ nguy hiểm, cho nên, ta còn vì khải tiên sinh tìm vài tổ viên.”

“Tổ viên?” Khải Khải có chút kinh ngạc.

“Đương nhiên, bọn họ đều hoàn toàn nghe theo khải tiên sinh chỉ đạo.” Hạng Vũ bổ sung nói, “Yên tâm, bọn họ đều là các chuyên gia đứng đầu lĩnh vực của mình, đối với hành động lần này, nhất định giúp được.”

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Khải Khải nhìn năm người gọi là giúp được rất nhiều, nói thật, muốn hại chết thì có.

Đầu tiên, Khải Khải đọc lai độc vãng, một mình hành động a!! Khi thoát thân cũng không có ngăn trở gì. Lúc này thì tốt rồi, mang thêm người, lúc có nguy hiểm còn phải xem chừng mấy người này a.

Thứ hai, những người trước mắt thế nào a? Đủ loại.

Tựa hồ nhìn ra Khải Khải do dự, Hạng Vũ vội đi đến trước mặt mọi người: “Đến đây, tôi giới thiệu mọi người một chút.”

“Vị này là Khải Khải, người chỉ đạo hành động lần này.” Sau đó giới thiệu năm người cho Khải Khải .

“Vị này là tiến sĩ Diệp, chuyên gia động thực vật học.”

Hân a.....Khải Khải vừa nhìn thấy, đã kêu khổ không ngừng, đây căn bản là văn nhược thư sinh a, xem thân hình nhỏ con kia, có thể một trăm cân sao? Còn bị cận thị nặng, mang người như vậy vào rừng?? – định nghĩa: gánh nặng.

“Vị này là Mạc Ninh, bác sĩ Mạc. Bác sĩ của đội.”

.....Khải Khải đánh giá người trước mặt, trong bụng nghĩ “Ông xác định hẳn là thầy thuốc không phải pháp y?? Hẳn sẽ không ở trong rừng đem mình một đao giải phẫu cơ thể sống ??” Bất quá xem vậy nhưng cũng không đơn giản – định nghĩa: còn chờ xem tiếp!!

“Vị này là tiến sĩ lịch sử học, Sử Diễm Phi.”

“Nữ ??” Khải Khải cả kinh.

“Ha ha.....” Một tiếng cười lạnh, chỉ thấy người đối diện tóc dài ánh vàng so với hoa kiều mỹ nữ còn đẹp hơn, dùng thanh âm cực kì trung tính nói “Nữ so với tôi đẹp hơn sao?”

“....” Khải Khải chỉ thiếu ôm cột miệng sủi bọt mép, trong đám chuyên gia còn có người thế này – định nghĩa: tai họa!!

“Vị nữ sĩ này, là thượng tá Lamy, chuyên gia máy móc quân sự.”

.....Khải Khải rất muốn hỏi “Vì cái gì nam so với nữ còn giống nữ, mà nữ so với nam còn giống nam hơn??” Xem hình dáng cơ thể, bất quá am hiểu máy móc cũng rất hữu dụng, hơn nữa, thượng tá.....hắn là đã qua huấn luyện chuyên Diệp – định nghĩa: đủ tư cách!!

“Vị này là Eckerner, đội viên xuất ngũ hải quân lục chiến, làm lính đánh thuê ở pháp 3 năm. Anh ta là bảo tiêu của tôi, phi thường phục tùng mệnh lệnh.”

Khải Khải nhìn chiêm ngưỡng vị cao hơn hai mét khỏi ngô đỉnh đặc này, hài lòng gật đầu – định nghĩa: nhân tài a!!

Quản làm gì? Dù sao chỉ đạo là mình, tiền Hạng Vũ, Khải Khải cũng không nói thêm gì, cho gì nhận đấy.

“Nói như vậy, hành động lần này có sáu người?” Khải Khải hỏi Hạng Vũ.

“A, không không, còn có một người.” Hạng Vũ vội xua tay bổ sung: “Khuyến tử cũng muốn đi theo cùng.”

Shock !! (cái này QT nó thể nha)

Khải Khải muốn khóc a!! Hạng Vũ thoát nhìn nhiều lắm đến bốn mươi, con hấn lớn nhất cũng chỉ có hơn mười tuổi a!! Chẳng lẽ muốn dẫn trẻ vị thành niên vào rừng sâu? Hấn không phải được lên chức vú em chứ.

Chợt nghe Hạng Vũ hỏi quản gia: “Thiếu gia đâu? Không phải đã cho đi gọi sao?”

Quản gia đến gần tai Hạng Vũ nói: “Lão gia, thiếu gia không chịu đến.”

Hạng Vũ nghe xong nhíu nhíu mày: “Buộc nó phải đến.”

Không lâu sau, nghe trên hành lang có tiếng bước chân, có người la hét: “Buông ra, ta không đi! Không đi....”

Khải Khải sững sốt, giọng nói thật quen tai....nhưng không nhớ.....

Chỉ thấy cửa mở ra, mấy người mặc áo đen xách một cặp nhóc nhỏ gầy đi đến.

Tóc trắng, da trắng, mắt vàng, tuy áo da màu đen đổi thành tây trang màu lam, những Khải Khải vẫn nhận ra, đó chính là kẻ đã đá một cước vào đùi hấn cùng tặng hấn mắt gấu mèo.

Cặp nhóc giẫy dụa bị mang vào trong phòng, ngẩng đầu vừa vặn chạm ánh mắt Khải Khải

Hạng Vũ đem tiểu quý kéo đến nói: “Đây là khuyến tử Hạng Văn Đông, năm nay 17, nó am hiểu văn tự mã hóa hạng gia, lần này, cùng mọi người đi.”

“Sắc lang!!”

“Thằng nhóc thôi!!”

Khải Khải về sau tận sức nghiên cứu thần bí cổ Ấn Độ Yoga cùng thông linh thuật, chỉ cần người Ấn Độ nói hấn tuyệt đối tin tưởng, một khi nghe được ba chữ “Đào hoa kiếp”, không nói hai lời, nhanh chân bỏ chạy.....

5. Chương 5

Bởi vì hành động lần này là tiến vào rừng mưa nhiệt đới, cho nên nhất định phải chuẩn bị đầy đủ.

Khải Khải đưa Hạng Vũ danh sách, để hấn tìm người dựa theo danh mục mua trang bị.

Mặt khác, nhìn lại mấy “trợ thủ”, Khải Khải thở dài ~~ đại khái hỏi một chút, tất cả mọi người không có kinh Diệp vào rừng, cho nên, hay là tiến hành cùng huấn luyện, bằng không thực như dẫn người tới chỗ chết.

Huấn luyện trừ bỏ dạy cho những người này một ít cơ bản kỹ năng sinh tồn trong rừng, còn có một chuyện trọng yếu khác – Khải Khải muốn xem một chút thực lực của họ, nếu thật sự có thể là thùng cơm, vậy nghĩ cách khuyên họ rút lui, dù sao tính mạng đều chỉ có một cái, nếu đánh mất thì không thể đùa được.

Hạng Vũ hiểu ý tứ Khải Khải, trong “tòa thành” ông ta có một sân lớn để huấn luyện, hơn nữa chuẩn bị mấy lều trại, những người này mấy ngày tới đều sẽ ở đó – huấn luyện thích ứng.

Khí hậu Vân Nam với rừng mưa đông nam á không khác biệt lắm, nhiệt độ đại khái là ngoài 20 độ, độ ẩm tuyệt đối trên 80%, hiện tại là mùa đông, mùa mưa vừa qua, thời điểm này đi là tốt nhất.

“Tất cả mọi người trở về đóng gói hành lý, sáng mai tập hợp ở đây.” Khải Khải ra lệnh một tiếng, sau nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: “Đúng rồi, mọi người có cần vũ khí không ?”

Lời vừa nói ra, năm người đều hưng trí.

“Vũ khí gì?” Mạc Ninh hỏi.

“Thuận tay sử dụng.” Khải Khải giải thích, “Trong rừng cây đông nam á không phải chỉ có cây cối, ngoài dã thú dân bản xứ, còn có khả năng gặp mấy tay buôn ma túy, có vũ khí phòng thân sẽ tốt hơn.”

Lamy gật đầu: “Tôi có dùng, vũ khí nặng nhẹ không thành vấn đề, mấu chốt là đi đâu mua ?”

Khải Khải cười: “Xe tăng phi cơ thì tôi không có, nhưng súng ống vũ khí hạng nhẹ tôi cũng không thiếu, mọi người quen dùng cái gì viết ra, tôi mang đến...”

Mọi người lấy giấy bút viết ra, viết xong giao cho Khải Khải.

Thu giấy, Khải Khải lên xe chuẩn bị về nhà, chính lúc này, Hạng Vũ đem Hạng Vấn Đông đẩy lên xe Khải Khải.

“....” Khải Khải có chút khó hiểu, “Chuyện này là?”

Hạng Vũ ngượng ngùng cười cười nói : “Khuyến tử cứng đầu, bắt được không dễ dàng, hi vọng Khải tiên sinh trông nom thay.”

Khải Khải nhìn tiểu quỷ vẻ mặt vạn phần không vui bên cạnh, cảm thấy có chút kì quái: “Tiểu thiếu gia không muốn đi thì để cậu ấy ở lại, chọn lấy một người khác hiểu văn tự đi thay?”

Hạng vũ thần bí lắc đầu, “Chỉ có nó, nó rất đặc biệt, trăm năm mới có một thiên tài này, không chỉ sinh ra đã hiểu văn tự gia truyền, lại có thể chất đặc thù.”

“Trời sinh?” Khải Khải càng nghe càng hồ nghi, thầm nghĩ nhà này truyền văn tự còn có trời sinh? Còn có thể chất đặc thù? Không phải chỉ là tiểu quỷ bị bạch tạng sao?

“Tóm lại, hành động lần này không thể thiếu nó.” Hạng vũ có vài phần thần bí nói “ Cho nên trong khoảng thời gian này, mong Khải tiên sinh trông giữ thay tôi.”

Khải Khải nghe có chút không tự nhiên, “Trông giữ” ~~ Hạng vũ này như thế nào đối với đứa nhỏ mình không giống người bình thường, giống như đối với kiện hàng hóa.

Dù sao hắn cũng là ông chủ, nói cái gì thì chính là cái đó đi.

Khải Khải gật đầu, “Được rồi.....” Nói xong, khởi động xe chở Hạng Vấn Đông cùng đi.

Xe đi thật xa, Khải Khải hỏi tiểu tử bên người: “Cậu thực là am hiểu cái gì văn tự gia truyền?”

Hạng Vấn Đông không thèm liếc hắn một cái đáp: “Không.”

“Gì ?” Khải Khải hai mắt tròn lớn nhìn hắn, “Không phải.”

“Bọn họ bắt tôi đi, tôi có biện pháp gì?” Tiểu quỷ hùng hổ cãi lại, “Anh đến phía trước cho tôi xuống xe, đêm nay tôi còn phải biểu diễn.”

“Biểu diễn?” Khải Khải nhìn đánh giá hắn một lần: “Nhóc diễn cái gì? Cosplay a?”(anh cũng biết cosplay a~! ^_^)

Hạng Vấn Đông lườm hắn một cái, “Ai cần anh lo, đồ thô lỗ.”

Khải Khải một lần nữa xác định tiểu quỷ này là kẻ anh muốn đánh nhất, muốn đi đâu thì đến đó, ta không thèm quản đến.

Mở cửa, Khải Khải cảm thấy có chút không ổn.....Đằng sau không biết khi nào lại có hai chiếc xe máy đi theo, chỗ này, thế nào lại có moto ?

Nhìn Hạng Vấn Đông bên cạnh, chỉ thấy tiểu quỷ này cũng từ kính nhìn ra hai chiếc xe kia, có vẻ khẩn trương.

Ý thức được chuyện này có gì không bình thường, Khải Khải đột nhiên cười ha ha nói: “Không bằng nhóc bây giờ xuống xe đi.”

Hạng Vấn Đông nghe thấy hắn nói vậy, quay sang hốt hoảng nói, “Tôi....Tôi muốn xuống đằng kia.”

“A.....” Khải Khải cười, “Nhóc đi hỏi hai người đi moto kia, xem có chịu cho đi nhờ xe”

Nói xong, không để ý Hạng Vấn Đông sắc mặt trắng bệch, phanh mạnh xe.....

Mà cùng lúc đó, hai chiếc moto đằng sau cách bốn năm thước cũng dừng lại – hừ ~~ quả nhiên có ẩn tình.

“Xuống xe !” Khải Khải thản nhiên nói.

.....Hạng Vấn Đông nhìn hần chốc lát, cuối cùng hít sâu một hơi, đột nhiên nhảy dựng người, ôm lấy tay Khải Khải, kêu to: “Chạy mau a!! Bọn họ không phải người a!!!”

Khải Khải bị hần dọa thiếu chút nữa tròng mắt trợn rơi ra ~ tiểu quỷ nói gì? Không phải người ~.

Lúc này, chỉ thấy hai người trên xe đi đến đây, bọn họ đội mũ giáp, mặc áo da đen, nhưng chính là tư thế -- người ~ vì cái gì là đi bốn chân??

6. Chương 6

Người bị ếch làm sợ sao? Tưởng tượng hình ảnh kia một chút, bắt nó dừng hình, sau đó chuyển sang vẽ mặt Khải Khải – ần, đúng vậy, biểu tình Khải Khải, chính là bị ếch dọa cho cứng người.

Người bên ngoài đi.....Thực là dị thường.

“Cái gì vậy ?!” Khải Khải hỏi Hạng Vấn Đông bên cạnh.

“Chạy mau a, thất thần cái gì?!” Hạng Vấn Đông gấp đến độ lay lay Khải Khải, “Đồ ngốc, ai kêu dừng xe ?! Mau chạy đi!”

Khải Khải tức giận đến cái mũi cũng sai lệch, thầm nghĩ là ai trêu chọc ai, nhìn thấy hai “quái vật” đã muốn tới gần xe, thậm chí còn đã đến cửa xe.....

Khải Khải là kẻ quái tính, ví dụ như người nói với hần, “Khải Khải, cậu thật can đảm.” Hần sẽ thực khiêm tốn trả lời: “ Không đâu không đâu.” Nhưng trên thực tế trong đầu hần là nghĩ, “Vô nghĩa, lão tử đương nhiên là không sợ gì!”

Hạng Vấn Đông lay đến khi thấy Khải Khải chuẩn bị mở cửa xe, hần vào thời điểm hoang mang cực độ kích thích Khải Khải, cho nên Khải Khải đầu cũng nóng lên, không lái xe, ngược lại một cước đá văng cửa xe: “Mẹ nó, lão tử xem mày là cái giống gì.”

Cửa xe bị đá văng trực tiếp đụng vào xe kia một cái, Khải Khải lực đá thật mạnh, một đá này, cánh cửa đập thẳng vào người kia, chỉ nghe thấy kẻ đó kêu rên một tiếng, lăn lông lốc.

Khải Khải nhảy xuống xe.

Người nọ té trên mặt đất, lập tức ngồi dậy, Khải Khải một lần nữa xác định, thứ này tuyệt đối không phải người, một đá vừa rồi, người bình thường đã sớm hôn mê, sao có thể nhanh như vậy đứng lại được.

Hiếu kì trời dậy, Khải Khải dân gần dân cốt, cười lạnh, “Lão tử không thèm xem mày là cái dạng gì !” Nói xong, nhắc chân cho hần một cước nữa, người nọ lại hét lớn một tiếng, lộn một vòng, “oạch” một tiếng chạm đất. Khải Khải vừa rồi một đá kia, là hướng phía trước của hần, bởi vậy người nọ mũ giáp cũng không phụ kì vọng mà bay đi, lộ ra khuôn mặt..... (bạo lực quá)

Tập trung nhìn, Khải Khải cả kinh thiếu chút nữa đem gan nôn ra, hét lớn: “Hầu tử a!!”

Chỉ thấy người kia mặc áo da, không tự nhiên xoay nằm trên mặt đất giãy dụa đứng lên, đúng là hầu tử người đầy lông.

Đang ngẩn người, chợt nghe phía sau “Nha a ~” Hét thảm một tiếng.

Kỳ thật, một người xem phim kinh dị không đáng sợ, hai người xem phim kinh dị mới đáng sợ, bởi vì vốn người xem dễ sợ đến lông tóc dựng đứng, mà vị huynh đệ bên cạnh người thời điểm đáng sợ lại hét thảm thiết một tiếng, như vậy cũng sẽ bị hần dọa cho người đầy da gà.

Khải Khải bị người phía sau hét chói tai cả kinh đem món gan trong yết hầu nuốt lại, phục hồi tinh thần xoay người, chỉ thấy thừa dịp hần giải quyết con khỉ này, một con khác đã lặng lẽ lên xe, bắt được Hạng Vấn Đông, khiêng đi chạy tới xe máy.

“UY !” Khải Khải hô một tiếng, nhanh chóng đuổi theo, nghiêng người gạt chân, hầu tử mặc áo da không phòng bị, ngã chống vó, cùng với hấn, Hạng Vấn Đông thăm hại hơn, bị khiêng trên vai, hầu tử ngã sắp xuống, hấn cũng bị rơi xuống đất.

“Hầu tử?” Khải Khải còn đang cân nhắc, con khỉ phía sau đã đứng lên, rút dao găm bên hông, hướng Khải Khải đánh tới.

Khải Khải đột nhiên hô to: “Dừng lại !”

Hầu tử kia đột nhiên đứng lại, khó hiểu nhìn Khải Khải.

Khải Khải trầm mặc trong chốc lát, nói, “Ai nói ? Người và khỉ sử dụng đồ khác nhau?”

Hầu tử mắt nháy mấy cái, há miệng thở dốc, phát ra “ Y y nha nha” mấy tiếng.

Khải Khải vỗ đầu, “Mác nói đi ?!”

Hạng Vấn Đông đứng lên, thấy Khải Khải cùng hầu tử đối thoại, sờ sờ bả vai bị đau, khi không lại bị đau, nhắc chân đạp thẳng vào Khải Khải, mắng: “Mác cái đầu anh, chỉ có lửa, không phải công cụ, tinh tinh cũng dùng công cụ!” (bé Đông thiệt am hiểu a)

Khải Khải ngây ngốc một lúc, con khỉ kia lại đang cầm dao xông lại đây, Khải Khải không đề phòng, bị Hạng Vấn Đông đạp một đạp lấy lại cân bằng, cũng xông vào hầu tử.

Hầu tử cùng mọi người ngây ngẩn.....

Cuối cùng cũng là người chiến thắng khỉ, Khải Khải nháy mắt lúc dao giơ lên vạy người hầu tử, nhanh nhẹn tránh thoát, ôm lấy đầu nó, dùng sức, đem hầu tử quật một cái.

“Oành” một tiếng, hầu tử thăm thiết kêu “khếch khếch” đứng lên, bỏ chạy, một con khác thấy tình hình không ổn, cũng bỏ chạy, nhảy lên mô tô, chạy thẳng.

Khải Khải ngây ngốc hoang mang nhìn hai hầu tử chạy vội, đầu đầy hắc tuyến, không rõ tốt cùng là như thế nào.

Hạng Vấn Đông thở phào, quay lại thấy Khải Khải vẫn còn giống như cây cột đứng ở đó, nhắc chân lại đạp hấn thêm cú nữa, rống, “Thất thần cái gì? Đi rồi!”(đoạn này rất giống Khải Khải nhìn theo người yêu cũ đông đông ăn dấm chua nha.)

Khải Khải quay lại nhìn hấn, cũng không nói gì, lên xe.

Hạng Vấn Đông cảm thấy kì lạ, nhưng không nghĩ nhiều, đi theo lên xe, đợi nửa ngày phát hiện Khải Khải vẫn ngẩn người không lái xe.

“Anh làm cái gì vậy?! Ngẩn người thì về nhà đi cho rồi, tôi không có thời gian!” Hạng Vấn Đông thúc giục hấn.

Khải Khải bất chợt quay sang, nhìn chăm chăm tiểu quý.

Năm phút sau, Hạng Vấn Đông bị nhìn đến toàn thân nổi da gà, sống lưng lạnh lạnh, càng kì quái là, Khải Khải lại đang cười.

“Anh....Anh cười cái gì?!” Hạng Vấn Đông gan to, hung hăng hỏi.

“A.....” Khải Khải cười một tiếng khó hiểu, gật gật đầu, “Tiểu quý cậu.....”

Cảm thấy nguy hiểm, Hạng Vấn Đông muốn bỏ chạy, Khải Khải đã nhanh chóng một tay bắt lại, kéo người về phía mình.

“Nha.....Anh làm cái gì!” Hạng Vấn Đông liều mạng giãy dụa la to, “Sắc lang a! Sắc lang a!”

“Sắc lang ?!” Khải Khải cười lạnh, “Hôm nay không cho mi ném mùi lợi hại, ta liền đổi họ!” Nói xong đem Hạng Vấn Đông kẹp lại, đặt trên đùi mình, kéo quần hấn xuống, cái mông trắng trắng hiện ra. Khải Khải ngây người một lúc, tiểu quý này mông thật trắng a.....(nên nói gì đây, ám muội đừng hỏi)

“Nha, cứu mạng a. Sắc lang a! Cứu mạng a!” Hạng Vấn Đông liều mạng giãy dụa, miệng hùng hùng hổ hổ, “Anh sẽ không được chết tử tế đồ biến thái, đồ điên, lão già bệnh thần kinh!”

Khải Khải nhìn mông, không một chút do dự, bàn tay giơ lên, mạnh mẽ hạ xuống.

“Ba.....”

Âm thanh “thanh thúy” vang lên, hai người đều ngây ngẩn, Khải Khải cảm thấy mông thật mềm, chính là tiểu quỷ này trên cái mông trắng, năm ngón tay hiện lên rõ ràng.

Đại khái vì bạch tạng đi, vết ngón tay rõ ràng đến dị thường, cảm giác giống như rất đau, tuy Khải Khải biết mình không dùng nhiều lực.

Hạng Vấn Đông ngây người một lúc, lập tức.....”Oa ~” một tiếng.

Khải Khải cả kinh tay liên rút về, Hạng Vấn Đông oa oa khóc lớn, vừa khóc vừa mắng, “Biến thái! Người đánh ta, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, oa.....”

Cuối cùng, Hạng Vấn Đông bị đánh vào mông được Khải Khải cẩn thận đặt sang ghế bên cạnh.

Thành thành thật thật lại xe vào trong thành phố, Khải Khải nghe tiểu quỷ chết tiệt khóc, vừa khóc vừa mắng hần, làm hần đầu muốn nổ, tự mắng mình, mình đại nhân tự đứng sao lại chấp nhặt cùng tiểu quỷ.

Cuối cùng, xe chạy tới một nơi là “Huyền dạ” cậu lạc bộ liền ngừng lại, Khải Khải nhìn Hạng Vấn Đông nức nở bên cạnh, dùng khuỷu tay huých huých hần, “Uy....”

“Không đánh!” Hạng Vấn Đông như con nhím xù gai lên

“Được được.....Không đánh.....” Khải Khải hai tay giơ lên, chỉ chỉ câu lạc bộ cách đó không xa, nói: “Đến rồi.”

Hạng Vấn Đông nhìn câu lạc bộ đêm, lại nhìn Khải Khải, trên má còn nước mắt, nhìn khinh bỉ, nói: “Mở cửa!”

Khải Khải thầm nói tiểu quỷ tính tình thật khó chiều, không hổ là đại thiếu gia, bị làm hư, nghĩ xuống vươn người mở cửa cho hần, nhưng tay còn chưa có vươn ra, đã thấy tiểu quỷ hung hăng trừng mắt nhìn hần, Khải Khải cả kinh nhanh thu tay lại.

“Cứng đầu.....” Khải Khải nghĩ, tiểu quỷ này đại khái nên bị ăn một trận đòn, nhưng mình cùng hần chẳng thân quen, hơn nữa còn phải đi nhiệm vụ, quên đi, vẫn là nhin đi một chút sẽ tốt hơn. Nghĩ vậy, Khải Khải xuống xe, mở cửa cho Hạng Vấn Đông.

Hạng Vấn Đông nhìn, chỉ thấy Khải Khải cúi xuống cười với mình, nói: “Xuống xe....”

Quay ra, đông đông nhấc chân, không có xuống xe, mà là hung hưng đạp một đạp vào Khải Khải.

“Ai nha....” Khải Khải không phòng bị, bị Hạng Vấn Đông vừa vịn đạp một cú, đầu ngẩng lên, đụng vào cửa xe, đau chết.

Hạng Vấn Đông rất nhanh xuống xe, nghĩ lại vẫn thấy không cam lòng, nhấc chân đạp một phát vào chân Khải Khải, mắng to một tiếng: “Sắc lang!” Sau đó, bỏ chạy.

Khải Khải nửa ngày mới tỉnh, muốn đuổi theo, tiểu quỷ đã sớm không thấy nữa, tức giận đến dậm chân chửi con bà nó, cầm giận mở cửa lên xe, nhìn kính chiếu hậu, Khải Khải ngây ngẩn cả người.....Con mắt bị tiểu quỷ đâm thành mắt cú mèo, hiện tại trên mặt còn có một cái dấu giầy, gáy vẫn còn sưng, chân còn đang đau, đùi đau vẫn chưa hết.....

“Ta &%%#@&%\$.....”

Khải Khải càng nghĩ càng giận, mở miệng mắng còn hơn tam tự kinh, định lại xe đi nhưng.....Động vật có vú đều là mang thù.....Nghĩ một hồi vẫn là cảm thấy khó chịu, một cước đá văng cửa xe, xuống xe, nhìn câu lạc bộ đêm trước mắt kia bằng hiệu nhấp nháy, đóng cửa xe, Khải Khải dựng cổ áo lên, cắn răng – tiểu quỷ, lão tử hôm nay không để ngươi yên.

Nhấc chân vào câu lạc bộ.

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Khải Khải đầy một bụng tức, trên mặt một mắt tím bầm, một dấu giày, đi vào “Huyền Dạ.” Vừa vào cửa đã hối hận, trước mắt toàn người a, đầu đầu cũng thấy cộng thêm tiếng nhạc đinh tai nhức óc, chướng khí mù mịt.

Khải Khải nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy một sàn nhảy to, mọi người lắc mình nhảy điên cuồng, ngốc nhìn cũng biết là dùng thuốc.

Không dễ dàng tới được quầy bar, Khải Khải nhìn xung quanh bốn phía, muốn tìm tiểu quỷ kia, trên vai lại bỗng có bàn tay đặt lên. Quay sang, chỉ thấy một người ngoài mặc gile đứng bên cạnh, ái muội liếm liếm đầu lưỡi, cười: “Mới tới a? Trước kia chưa thấy qua.”

Khải Khải nhìn hắn, không để ý, vẫy tay gọi bartender, gọi một ly rum

Bartender nhìn động tác, không tự chủ cười một cái, xoay người lấy một ly rum, thả một viên đá.

Nhắc ly rượu, đem chất lỏng màu hoàng kim đưa vào miệng, Khải Khải thành công hấp dẫn một vòng nam nữ chung quanh. Thăm nghĩ, hừ, cho dù mắt tím lại có dấu giày, lão tử vẫn là đẹp trai đến thiên địa vô sắc.(thật bệnh !!)

Lấy một điều thuốc, Khải Khải nhìn vũ đài cách đó không xa, muốn tìm tiểu quỷ chết tiệt, chỉ động tác lấy thuốc rồi châm lửa cũng khiến xung quanh nín lặng hít một hơi, đám người chung quanh đã bị rượu cùng thuốc làm cho rục rịch. Khải Khải tựa hồ hưởng thụ loại đãi ngộ được người người chú ý, bắt đầu phóng mắt nhìn, xem có mỹ nhân nào thích hợp không, gần đây vì tiểu Ấn Độ, Khải Khải cảm dục đã lâu, mỹ nữ mỹ nam đều được, bất quá Khải Khải anh chỉ ở trên, hơn nữa lại chỉ thích dạng lãnh diễm gọi cảm.

Chính là, đột nhiên bên cạnh như có một bóng ma tới gần, cảm nhận rõ áp lực, quay lại thấy một người sắc mặt trắng nhợt đứng phía sau hắn.

Khải Khải cao một mét tám sáu, bình thường đều là nhìn xuống người khác, nhưng lần này người trước mắt so với anh cao hơn nhiều, Khải Khải tựa vào quầy ngẩng mặt nhìn hắn, kẻ này ít nhất cũng một mét chín hơn, tóc đen dài, dáng người rất được, theo thẩm mỹ một mỹ nam của Khải Khải, người này dáng người tốt, mặt khác, nhìn kết cấu tỉ lệ, hắn là có tập. Nhưng làm Khải Khải không thấy thoải mái là sắc mặt hắn, tái nhợt không tia huyết sắc, môi lại rất đỏ, mắt có lẽ là đeo áp tròng, bằng không cũng là mạch máu bạo liệt....Tròng mắt là màu đỏ.

Khải Khải nhìn hắn một cái, biết không phải khẩu vị của mình, cũng không để ý tới, lại uống rượu, nhìn bốn phía kiếm mục tiêu, người nọ vẫn đứng cạnh anh, nhìn không rời mắt.

Lúc này, đám người khiêu vũ đằng sau động tác hơi mạnh, một người đụng vào người nọ, người ngã vào Khải Khải, hai tay vừa vịn “lạc” đến eo Khải Khải, ái muội trượt về phía trước, vào thời điểm trọng yếu, Khải Khải nhanh tay bắt lấy tay hắn, đẩy sang một bên.

Người nọ có chút mất hứng liếm liếm ngón tay, vươn đầu lưỡi dài hơn so người bình thường, hơn nữa hai bên còn có hai cái răng nanh nhọn.

Khải Khải sững sốt nửa ngày mới phản ứng lại.....Cái này người bình thường có sao.

Người nọ cũng không phản ứng gì, mà là nhẹ nhàng cười, nháy mắt mấy cái với hắn, xoay người rời đi.

“Mẹ nó, làm về bí ẩn!” Khải Khải tức giận chết, nhớ tới từ lúc gặp tiểu quỷ kia gặp toàn chuyện bất thường, lúc này còn bị yêu quái trên nẻo, tức chết!

Vừa định trả tiền rượu, tiếng đàn ghi ta điện đã vang lên, toàn bộ vũ trường lập tức im lặng.

Khải Khải cũng quay lại, liếc mắt một cái, liền thấy tiểu quỷ đầu trắng đang đứng ở trung tâm vũ đài, ngọn đèn chiếu vào nó, mặc áo da màu đen, đứng trước microphone.

“Nha ~” Đám người bắt đầu rối loạn, tất cả mọi người hướng vũ đài la hét, nhất loạn hô to: “Đông Đông, Đông Đông,”

Khải Khải nhún mảy, thầm nghĩ, tiểu quỷ cư nhiên được hoan nghênh a, mắt đảo một vòng, quên mất ý định vừa rồi, ở lại xem tiểu quỷ đến tốt cùng biểu diễn cái gì..... Xem tư thế này, hẳn là đàn nhạc đi, hơn nữa tiểu quỷ này là hát chính.

Mọi người la hét theo tiếng nhạc vang lên bỗng dừng lại, Khải Khải khẽ nhún mảy, tay đàn ghi ta “bạo lực” như vậy, xem chừng cũng chỉ là loại nhạc rẻ tiền thôi.

Khải Khải ngoáy ngoáy lỗ tai, nhạc như vậy, cổ họng cho dù thế nào cũng không có khả năng hát nghe lọt tai, quyết định đi về, nhưng chân vừa định đi, chợt nghe được thanh âm dị thường truyền đến.....Sững sốt.

Phản ứng đầu tiên là -- giọng hát này tuyệt đối không thể từ một người bình thường,

Phản ứng thứ hai là – giọng hát này là của tiểu quỷ chết tiệt đó!

Phản ứng thứ 3 là

Khải Khải quay mạnh đầu, chỉ thấy trước microphone, Hạng Vấn Đông đang biểu diễn cuồng nhiệt. Đám người bắt đầu điên cuồng, khi bài hát đến ca trào, đầu hẳn bảo liệt cảm thấy....Hiện trường không khí đã đến cực hạn.

Khải Khải liền thấy mọi người vừa la hét vừa lắc mình điên cuồng hai mắt sẫm đỏ, miệng lộ ra răng nanh sắc nhọn.....

Hả! Khải Khải liền thấy đầu mình “ong” một tiếng, người nghe hát ở đây không phải người!

Mất thấy người trong vũ trường ngày càng điên loạn, còn nhảy lên vũ đài, mà Hạng Vấn Đông hoàn toàn thụ động, lại còn tận tình ca hát, Khải Khải khẩn trương chạy đến, thầm nghĩ, đừng bị yêu quái ăn nha, lão tử như thế nào ăn nói ông già nhóc?!

Nghĩ đến đây, Khải Khải ba bước thành hai vọt lên, gạt đám người đang nhảy lên vũ đài.

Người dưới chân vũ đài còn tưởng là tiết mục đặc biệt, đều kích động kêu lớn. Hạng Vấn Đông cũng phát hiện trên sân khấu có người không mời mà đến, giương mắt nhìn Khải Khải, vốn sắc mặt đã trắng lại càng trắng hơn, nhắc chân nghĩ đem hẳn đá xuống, nhưng Khải Khải không nhiều lời, túm lấy hẳn kêu lên: “Nơi này không phải người a!”

Hạng Vấn Đông sững sốt, Khải Khải không chú ý bên cạnh có microphone, thanh âm bị phóng đại, tức khắc truyền đi, toàn bộ vũ trường.....Trong nháy mắt im lặng.

Ý thức được mình gặp rắc rối, Khải Khải cẩn thận nhìn bốn phía, cười gượng: “Ha ha ha.....” (^_^)

Chỉ thấy người dưới sân khấu nhìn nhau vài cái, lập tức hồng quang đại hiển, Khải Khải còn ngăn người, Hạng Vấn Đông kéo hẳn, mắng to: “Thất thần cái gì! Chạy mau a!” Nói xong, đá tên đệm nhạc bên cạnh, phi người nhảy xuống, muốn chạy cửa sau. Bảo vệ thấy hai người chạy chuẩn bị chặn lại, liền bị Khải Khải vừa nhảy xuống đá một cước, kéo Hạng Vấn Đông đằng sau xông ra ngoài, người phía sau đuổi theo.

Khải Khải ngại Hạng Vấn Đông chạy chậm, liền khiêng lên vọt vào ngõ nhỏ, rẽ trái rẽ phải chạy tới ngã tư đường.

Hạng Vấn Đông bị vác đến dịch vị cũng nôn ra, ngấm lại nếu Khải Khải không lỗ miệng, cũng sẽ không thành như vậy, tức giận mắng to: “Anh là thằng ngốc, yêu tinh hại người, đều tại anh.....Tôi với anh có thù sao.....%&/* */

Khải Khải tức giận, nghĩ mình hảo tâm cứu nó, nó còn khóc lóc om sòm, tay giơ lên hung hăng đánh xuống mông Hạng Vấn Đông một cái.

.....Hạng Vấn Đông im lặng một lát, “Oa!” một tiếng khóc rống lên, đánh mạnh vào lưng Khải Khải, vừa khóc vừa mắng, Khải Khải chợt nghe đám yêu quái vốn đã thoát được kêu lên: “Ở đây.....”

“Còn khóc, anh đem mảy để lại!” Khải Khải hung tợn uy hiếp, Đông Đông sợ, ngậm miệng cắn răng, thầm mắng trong lòng.

Hai người thật vất vả chạy khỏi ngõ nhỏ, trở lại đường cái nhảy vào xe, Khải Khải đạp chân ga, phi xe ào tẩu.

Ô tô một đường chạy thẳng đến nhà Khải Khải mới dừng lại, Khải Khải mở cửa xuống xe, ngồi ở bồn hoa ven đường, thở phào nhẹ nhõm, nghĩ – nguy hiểm thật a nguy hiểm thật a!!

May mắn tìm được đường sống trong chỗ chết, lại thấy Hạng Vấn Đông hùng hổ từ xe lao ra, nhắc chân chiếu mặt Khải Khải một cước đạp xuống...

Tục ngữ nói, được hai lần không có nghĩa là luôn được mãi, Khải Khải là loại người nào? Đạp một cước lại một cước, lần này còn bị đạp nữa, hấn đi bán đậu hũ cho rồi! Không chút suy nghĩ, ngẩng đầu lên, nâng chân đạp thẳng vào bụng Hạng Vấn Đông.....

“Nha!” Đông Đông một trận đau đớn, cảm nhận rõ ràng từ bắp chân vẫn truyền khắp nửa người, nháy mắt chết lặng.

“Rầm” Mông an vị mặt đất.

Khải Khải nhìn tiểu quỷ ngồi dưới đất, trợn mắt, “Lão hổ không phát uy lại cho là mèo bệnh a!”

Đông Đông nháy mắt mấy cái, nhìn chằm chằm Khải Khải chốc lát, ngẩng mặt, dùng thanh âm kinh người khóc lớn: “Oa.....Anh khi dễ người ta,xấu xa@*#\$@#@\$%\$.....”

Tiếng khóc vang lên, tất cả thủy tinh đều “Rắc.....” Một tiếng vỡ tan.

Khải Khải hoảng sợ nhìn thủy tinh vỡ.....Một lát sau, nguyên là cửa sổ tối om đều sáng đèn, người nhìn ra cửa sổ có đủ loại, nhưng trong tay nhất loạt đều cầm “vũ khí”, nhìn Khải Khải dưới lầu, đều ném đồ chửi ầm lên.

Cùng một lúc, tiếng khóc tiếng mắng cùng vang lên.....Cả hai cùng rót vào tai, khiến Khải Khải đầu tưởng nổ tung, thở dài một cái, trong lòng hối hận a, anh lúc ấy vì cái gì không nghe lời tiểu Ấn Độ.

8. Chương 8

Khóc nửa giờ, Đông Đông cũng mệt, các hộ gia đình trên lầu cũng mắng xong, hết thấy rót cục đều trở về yên tĩnh. Khải Khải lấy trên xe một bình nước khoáng, đưa tới trước mặt Đông Đông quơ quơ.

Đông Đông lườm trắng mắt.

“Nhóc không khát?” Khải Khải đem bình mở ra, đưa qua đưa lại.

Hạng Vấn Đông nhận lấy, uống hai ngụm. Khải Khải ngoái ngoái lỗ tai ngồi trên bồn hoa đối diện, nhìn hấn, lại nhìn thủy tinh rơi đầy đất, phì cười.

Hạng Vấn Đông giương mắt nhìn anh, chỉ thấy Khải Khải cười lên ánh mắt cong cong – mắt hoa đào trong truyền thuyết !Thầm nghĩ, người này bộ dạng rất được!.

Khải Khải cười xong, lấy cái chìa khóa đứng lên, hỏi: “Kế tiếp nhóc muốn sao? Anh về nhà ngủ.”

Đông Đông nhìn xung quanh, trả lời một chữ: “Đói !”

Khải Khải thở dài, giống như gọi con cún nhỏ vậy vậy hấn: “Đứng lên.....Lên nhà nấu mì nhóc ăn.”

Đông Đông đứng lên, phúi phúi mông, cùng Khải Khải lên nhà.

Nửa giờ sau, Khải Khải từ trong bếp đem ra bát mì ăn liền, hai người mỗi người một bát, lao vào ăn.

Hạng Vấn Đông trông chừng rất đói bụng, một nồi mì liền ăn phân nửa, một chút khí phách đại thiếu gia cũng không có, còn nói: “ Anh như thế nào nấu mì không có đồ ăn kèm? Còn nữa, mì có chút trương, tôi thích ăn tái !”

Khải Khải buông đũa nhìn hấn: “Đại thiếu gia như nhóc, như thế nào ăn mì lại am hiểu đến vậy ?”

Đông Đông thần sắc có chút ảm đạm, cũng không nói, chỉ húp canh. Khải Khải trong lòng hiểu rõ, hỏi: “Nhóc thường xuyên ăn mì a?”

Hạng Vấn Đông trừng mắt liếc anh một cái: “Ai cần anh lo.”

“Tiểu quỷ chết tiệt !” Khải Khải trừng mắt, “Anh đây chọc mày khi nào? Còn hung hăng như vậy!” Vừa nói vừa chỉ con mắt bầm tím của mình, “Lão tử trên chiến trường cũng chưa từng ném qua!”

Hạng Vấn Đông uống ngụm canh cuối cùng, vỗ vỗ bụng, thỏa mãn thở một hơi: “Ai bảo anh tới quấy rối, tôi thật vất vả mới có thể tới chỗ đó hát, lần này thì xong rồi, lại phải tìm lần nữa.”

Khải Khải nghĩ, hỏi: “Đúng rồi, nhóc làm chi lại ca hát ở đó? Bên trong toàn yêu tinh.”

Đông Đông nháy mắt mấy cái, có chút ảm đạm, “Tôi không giống yêu tinh sao, chỗ khác không nhận.”

“Sao lại không cần?” Khải Khải có chút bực, “Nhóc hát nghe được lắm a.”

Đông Đông có vẻ có chút thỏa mãn, cười hì hì hỏi: “Tôi hát dễ nghe sao?”

“Dễ nghe.” Khải Khải trả lời không cần nghĩ, không quên một câu, “Còn rất có lực sát thương!” Vừa nói vừa chỉ cửa sổ thủy tinh, “Lão cha nhóc thế nào không bồi dưỡng? Có tiền như vậy, ra cái gì đĩa nhạc, mặt mũi nhìn cũng khá, hiện tại không phải thịnh hành kiểu này sao.....”

Đông Đông bĩu môi, “Ông ý không cho tôi hát.”

“Vì sao?” Khải Khải khó hiểu, “Trẻ con có cái yêu thích không dễ, huống chi người còn là trời cho, hẳn là phải bồi dưỡng a.”

Đông Đông thần nhiên cười, hỏi: “Anh làm cha chưa?”

Khải Khải lắc đầu.

“Sinh một đứa đi.....” Đông Đông cười, “Làm con anh hẳn là rất thích !”

Khải Khải thấy trên mặt hẳn có chút cô đơn, liền xoa đầu hẳn: “Quên đi, anh còn phải hâm mộ nhóc, nhóc còn có mẹ, anh sinh ra còn không cha không mẹ.”

Đông Đông nhìn Khải Khải nửa ngày, sau đó khóc rống lên: “Đáng ghét! Mẹ tôi đã chết.....”

Khải Khải nhìn tiểu quỷ gào khóc ngày càng lớn, bất đắc dĩ nhìn trời, cầm lấy áo ngủ nói: “Nhóc cứ từ từ khóc, anh đi tắm.” Không ngờ Đông Đông nắm lấy áo anh, đoạt lấy áo ngủ, “Tôi tắm trước.”

.....

Khải Khải thu dọn chén bát, nghĩ – nuôi con rất khó, không cần thận lại nuôi thành tiểu quỷ! Rồi nghĩ ngày mai đi mua trang bị, chợt nghe một tiếng “cạch”.....

Khải Khải cảnh giác hoạt động, lấy súng trên tường xuống.....Đúng vậy trên tường nhà Khải Khải đều là súng.....Có đạn.

Theo lí mà nói, kẻ thù nhiều, không thể lúc nào cũng mang vũ khí theo người, tốt nhất chính là tùy tay có thể lấy được.

Hạ thấp nòng súng, Khải Khải vọt đến cửa phòng bếp, hướng phòng khách nhìn một cái, chỉ thấy ở sofa, một người đang ngồi.

Tóc đen dài, áo da đen.....Tuy chỉ là bóng dáng, nhưng Khải Khải nhìn cảm thấy có chút thực quen mắt, cầm súng tiến vào phòng khách, người nọ quay đầu.....

.....Khải Khải sửng sốt, chính là yêu tinh vừa rồi ở quán bar chiếm tiện nghi của mình!

Yêu tinh kia lịch sự cười với hẳn một cái.

Khải Khải hồ nghi quan sát hẳn, nhìn cửa phòng.....Khóa, hẳn vào bằng cách nào?

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc, người nọ nhìn về hướng cửa sổ.

Không phải chứ.....Khải Khải há to miệng, nhà mình tầng 17 a.....Không phải ngồi trực thăng chứ??

Người nọ đánh giá Khải Khải một lượt, cười hì hì nói: “Nhìn dưới ánh sáng, càng thêm đáng yêu.”

Nôn.....Khải Khải rất muốn đem mì vừa ăn nôn ra, tên này hiện tại đang trêu ghẹo anh.....Hất cằm, hỏi: “Anh vào bằng cách nào?”

Người nọ mỉm cười, bỗng nhiên bay lên di động trong không trung.

Khải Khải ngây người.....Nháy mắt, người nọ đã hạ xuống bên cạnh anh, nhẹ nhàng đặt tay lên eo anh, Khải Khải lưng đổ mồ hôi lạnh.....Tên này không phải người a không phải người a!

Vừa định né ra, chợt nghe người nọ ghé vào lỗ tai anh ám muội nói: “Nghe nói cậu muốn đi Đông Nam Á?”

Khải Khải đẩy hẳn ra, quay lại: “Sao anh lại biết?”

Người nọ tiến gần lại, cơ hồ chạm sát mặt Khải Khải, Khải Khải né về phía sau một chút: “Anh bạn, nói chuyện biết không?”

“Ha ha.....” Yêu tinh kia cười hai tiếng, đầu lưỡi dài vươn ra liếm liếm khóe miệng, nói: “Mang theo tôi đi cùng”

Khải Khải nhú mào: “Anh là ai?”

“Tôi là Troy.” Người nọ cười trả lời, “Tôi biết cậu là Khải Khải.”

“Là người hay yêu?” Khải Khải sáng khoái hỏi, “Hay gay?”

Troy như bị chọc cười, tay sờ cổ Khải Khải, “Quý hút máu....”

@@Khải Khải cảm giác hai mắt mình muối bay đầy.....Vỗ vỗ đầu, lăm bằm, “Mình khẳng định là bị bệnh, không được, phải đi tìm bác sĩ tâm lý....”

“Không tin a?” Troy ánh mắt chợt lóe, con người biến đổi, mạnh mẽ nắm áo Khải Khải đẩy xuống.....”

“Rầm” Một tiếng, trong nháy mắt, Khải Khải ngã vào sofa, Troy tự xưng quý hút máu ngồi trên người anh, vươn đầu lưỡi dài liếm cổ Khải Khải.

Khải Khải khóe miệng run rẩy một chút nói: “Anh không giống quý hút máu, là hắc cầu thành tinh đi?? Mau tránh ra, nước miếng!”

Troy nhìn Khải Khải đang trợn trừng với mình, tầm mắt rơi xuống động mạch chủ bên gáy, nuốt nước miếng: “Vừa nhìn đã thấy ngon!”

Chính lúc này, phòng tắm mở ra, Đông Đông mặc áo ngủ lác lác ngơ ngẩn đi ra, đến phòng khách thấy.....Ngây người.

Trên sofa hai người vẫn duy trì tư thế, quay mặt nhìn cậu.

Đông Đông mắt nháy mấy cái, đột nhiên chỉ Troy nói: “Ông chủ, sao lại ở đây?”

Troy cười cười: “Đến đòi nợ, quán bar ta bị đám yêu tinh kia phá tan!” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Đông Đông trầm mặc chốc lát, gật gật đầu, nói: “Vậy anh tiếp tục!” Nói xong thản nhiên vào phòng ngủ Khải Khải, đóng cửa phòng lại.

Khải Khải tức giận đến lệch cả mũi, la hét mắng chửi: “Tiểu quý thôi! Vong ân bội nghĩa, ra ngay cho ta!”

“Hắc hắc hắc.....” Troy cười đến âm trầm, “Cậu kêu đi, kêu dứt yết hầu cũng không có người đến cứu.”

Khải Khải không kêu nữa, nghĩ hẳn đã nói vậy, lão cũng không cần tên nhóc thôi đó cứu?! Nâng tay đám thẳng.....

Troy né được, Khải Khải lại đá một cước, nhưng chân vừa sắp đập được đến vị trí mấu chốt, Troy đã lạnh lẽo né được, có chút mất hứng nói: “Cậu thế nào lại có thể đá nơi đó?! Đó là phúc lợi của cậu a!”

“Tôi khinh!” Khải Khải xoay người ngồi dậy lấy súng, “Lão tử bắn chết anh”

“Đừng nóng vội đừng nóng vội.....” Troy ngồi xuống cạnh Khải Khải, “Nhiệm vụ của cậu lần này kỳ thật là một âm mưu....Tôi đi cùng, trăm hại mà không một lợi!”

Khải Khải mắt tròn trắng.(me too, ^__^)

“A, nhầm rồi! Là trăm lợi mà không một hại!” Troy sửa lại.

“Anh xác định không phải tùy ý nói ra!!”Khải Khải liếc hần.

“Nói mang theo tôi đi?!” Troy kéo áo Khải Khải, “Cậu đáp ứng, đêm nay sẽ bình yên, nếu không, lão đây đêm nay trước hết xxoo cậu, lại oox, lại xoxo cậu!!”

Khải Khải nhấc chân đạp, “Con mẹ nó, nói chuyện tích chút đức hạnh được không? Muốn XO đến quán mình đi!”

Nhấc tới quán, Troy ánh mắt chợt lóe, khoe miệng cong lên, từ túi trước lấy một tờ giấy nói, “Cậu không nói tôi cũng quên, đây là tổn thất quán bar đêm nay, tổng cộng 72924724 đồng 4 hào 9xu tiền!”

Khải Khải đầu đầy hắc tuyến.....

“Không có tiền a?” Troy cười ha hả, “Bán mình đi? Bán cho tôi, xxoo mỗi lần một trăm!”(thế đến bao giờ thì hết, ==)

Khải Khải lấy một khẩu rocket tự động, “Lão đây diệt anh là tốt nhất!”

“Tôi là quỷ hút máu!” Troy cười nhắc nhở, “Cậu không giết được tôi! Không bằng như vậy, dẫn tôi theo cùng, sau này xóa nợ!”

Khải Khải mí mắt rung rung.....Hóa ra có tính kế cả, thu hồi súng lại, “Được!”

“Thật sự a?!” Troy chấn động, lập tức lại nói, “Cái kia.....Đêm dài có hạn....Không bằng chúng ta trên đường đi, từ từ bồi dưỡng tình cảm!”

Khải Khải đứng bên cửa sổ, gật gật đầu, ngoắc ngoắc ngón tay.

Troy nhìn Khải Khải đứng bên cửa sổ, tóc bay bay, khuôn mặt anh tuấn, dáng người cũng thật đẹp, quần áo hơi sộc xệch thật gợi cảm, biểu tình tiêu hồn a, ánh mắt câu nhân a.....

Quỷ hút máu không có tiết tháo lập tức liền hóa thành đại hắc cầu, sau lưng đuôi dựng lên, Khải Khải bỗng đẩy mạnh.....

“??” Đến khi Troy phản ứng kịp, đã ở ngoài cửa sổ, nghe phía sau Khải Khải cười, “Ông đây lại không ném được anh xuống dưới đi!” Nói xong, tay cầm một cái bình hoa ném xuống phía Troy đang rơi.....

“Ping.....” Quỷ hút máu háo sắc rơi xuống hố lớn, một tay xoa cằm, một tay sờ cục u trên trán, lầm bầm: “Đáng ghét, đại gia ta là có lòng tốt.....Chờ trên đường từ từ ăn cậu!”

9. Chương 9

Khải Khải cảm thấy có cái gì đó trước ngực mình nhộn nhạo, có chút nhột.....Mơ mơ màng màng mở mắt, chỉ thấy trước mắt một khuôn mặt trắng nhột, cười tủm tỉm: “Tĩnh nha.....Bảo bối ~”

Khải Khải phản ứng đầu tiên là còn chưa tỉnh ngủ, hơn nữa nghĩ đang ác mộng, cho nên nhắm mắt lại, xoay người ngủ tiếp.....Nhưng! Trên lưng có một bàn tay.....Cái tay kia chậm rãi lần mò xuống dưới, lưu luyến phần eo, lại nghe đằng sau tiếng nuốt nước miếng: “Đáng ghét nha.....Cơ thể gợi cảm quá!”

Khải Khải lại nhìn xung quanh, ánh mặt trời sáng lạn.

“Anh.....Anh không phải quỷ hút máu sao?!” Khải Khải kinh hoảng.

“Đúng vậy.” Troy mặt dày gật đầu.

“Vậy sao ban ngày có thể ra ngoài?!” Khải Khải miệng há to, “Anh không phải sẽ bị đốt cháy sao?!”

Troy cười hai tiếng, gật đầu, “Bảo bối.....Em nghĩ tôi sẽ bị đốt cháy?!”

Khải Khải đầu đầy hắc tuyến, quay nhìn cửa sổ, lại nhìn Troy trên giường.....Vẻ mặt hoang mang.

“Ha ha ha.....”Troy cười ha hả, xuống giường, sửa sang lại bộ đồ đen của mình một chút, khéo kín quần áo, tao nhã đi đến cửa sổ nhìn thái dương chiếu đến hông, nói: “A ~ thời tiết thật đẹp!”

Khải Khải hoàn toàn ngây ngốc! Năm phút sau mới phản ứng lại, hùng hùng hổ hổ đá ghế, “Mẹ nó, phim ảnh đều là gạt người!”

Cái ghế bay lên đập vào tường, “Rầm” một tiếng, vỡ nát.

“Thật mê người!” Troy vẻ mặt say mê, đến cạnh Khải Khải, “Bảo bối.....Tôi thật thích bộ dáng bạo lực của em!!”

“Cút!” Khải Khải đá một cước, Troy né được, hắc hắc cười hoạt động gân cốt một chút, “Bảo bối, sáng sớm vận động sao?!” Nói xong liền xông lên, hai người trong phòng nổi hứng chơi nhu đạo. Khải Khải mục đích là để hả giận, Troy mục đích là đùa giỡn, mục đích không giống nhau mà hai người đánh đến bất nhạc diệp hồ, chợt nghe “cạch”.....Đông Đông đầu ló vào, chỉ Khải Khải nói: “Này, tôi đói bụng!”

Thấy Khải Khải cùng Troy còn dính lấy nhau, Đông Đông khó hiểu, “Hai người.....Tối qua làm không có đủ a?! Lớn tuổi làm nhiều không tốt, chết sớm!” Nói xong, xoay người đi ra, còn không quên kêu lên, “Này, làm tôi trứng chiên!”

Khải Khải một cước đá trúng Troy, tức giận đứng lên mặc áo vào.

Troy lại bò lên giường, hỏi: “Đẹp nha, em như thế nào đi ngủ lại mặc quần bò? Sợ người nhìn trộm a?!”

Khải Khải liếc trắng mắt, “Anh không nói chính mình mặc nguyên bộ đi? Bị người xxoo qua a?!” Nói xong, đi ra ngoài.

Troy nằm trên giường lăn qua lăn lại, “Đáng ghét.....Yêu quá đi!”

Khải Khải trước làm hai trứng chiên sau làm hai sandwich, Đông Đông ăn đến mất hết khẩu vị, hờ hợt, “Này, tôi muốn ở với anh!”

Khải Khải khoe miệng run rẩy, “Biến! Nhóc mày hôm nay ở lều cho anh!”

Troy bên cạnh vẻ mặt oán niệm đang uống ly rượu đỏ sậm, “Em như thế nào không làm cho cả tôi?!”

Khải Khải trợn trắng mắt, “Anh không phải quỷ hút máu sao? Ăn cái gì trứng chiên?!”

Troy tà mị nhìn, “Tôi muốn ăn em!”

“Anh ăn nổi không a?!” Khải Khải thu dọn nói với Đông Đông, “Mặc quần áo, đi mua đồ trang bị!” nói xong, đi thẳng vào bếp.

Troy ngồi nhìn Đông Đông, Đông Đông nhìn Troy, mắt to trừng mắt nhỏ một lúc, Đông Đông hỏi: “Anh nhìn tôi làm gì?!”

“Ân.....” Hơi bình phẩm nửa ngày, Troy đột nhiên nói: “Chú mày cũng được, bắt quả không phải khẩu vị anh.....chúng ta 3p đi.....”

Hắn còn chưa nói hết, Khải Khải từ phòng bếp cầm theo cái chảo, đập vào đầu Troy, “Đồ biến thái, không được dạy hư trẻ con!”

.....

Đúng 12 giờ, ba người đi đầu đường đến cuối ngõ, Khải Khải hiện tại rất hối hận vì dẫn theo hai tên kia đi cùng!.

Dọc đường, Đông Đông đòi mua đồ ăn.....Nhóc con này căn bản chính là dạ dày lớn! Troy lại nghĩ hết cách, tìm mọi thủ đoạn trêu ghẹo anh.

Thật vất vả mới mua đủ đồ trang bị, Khải Khải đem đồ mua được để ghế sau, đem Đông Đông ném lên ghế phụ, còn Troy ném lên đỉnh, lái xe đến biệt thự ngoại thành Hạng Vũ

Đến khi cả ba đến nơi, mấy “trợ thủ” cũng đã đến, vừa thấy bọn họ, Khải Khải liền đau đầu.

“Anh cho mình là học sinh tiểu học cắm trại dã ngoại sao?!” Khải Khải chỉ vào Diệp, “Còn nữa, vệt gì thế này, lỏng để làm gì? Bắt bướm a?!”

Diệp nhỏ giọng nói thầm, “Tôi.....làm tiêu bản.....”

“Cẩn thận không chính mình bị dã nhân bắt làm tiêu bản!” Khải Khải giận, “Đều bỏ lại!”

“Tôi.....Tôi.....”Diệp nhìn trái nhìn phải, rồi nhào vào lòng Mạc Ninh khóc lớn, “Oa.....Tôi.....Tôi.....”

“Khóc khóc.....khóc cái mông a ~~ anh mình là gà trống sao?!” Khải Khải bĩu môi, “Đừng đi nữa, về nhà học bài đi!” (chua ngoa nha!)

Diệp tiếng khóc vút cao 8 quãng, “Tôi không muốn, tôi muốn đi! Tôi nhất định phải đi.....”

Khải Khải hắc tuyến – người thứ nhất khuyên lui ~~ thất bại!

Nhìn Mạc Ninh ôm Diệp an ủi, Khải Khải mắt nháy mấy cái, “Anh vào rừng mặc đồ trắng cái gì?! Anh không có biết sợ không? Còn có, đồ dùng của anh đâu?! Thứ cần không mang, đồ thừa đem đi!”

Mạc Ninh nhướn nhướn lông mi cười, tay gỡ nút áo đầu, rầm một tiếng rơi ra, mọi người hít một hơi lạnh lạnh, chỉ thấy áo dài trắng đặc chế, bên trong có các túi lớn nhỏ, mỗi túi đều là dao.....

“Anh là bác sĩ hay phi dao xiếc thú?” Khải Khải hét lớn, “Quan trọng là thuốc a! Không phải dao, đi vào rừng không cần giải phẫu! Đừng đi, về nhà luyện phi dao đi!”

Mạc Ninh lạnh lùng cười, nói: “Đáng người anh tử lệ rất đẹp, tôi cực kì muốn xem cấu tạo bên trong!”

“Được đó!” Troy đột nhiên xem miệng, “Tôi cũng muốn xem!”

Khải Khải hắc tuyến đầy đầu – người thứ hai khuyên lui ~~ thất bại!

Tầm mắt rơi xuống Sử Diễm Phỉ, nhíu mày, “Anh khác nào mặc lễ phục dạ hội a! Còn đầu tóc, trong rừng có sư tử a! Không cần đi nữa! Về nhà thi người đẹp đi!”

Sử Diễm Phỉ vô tội nhìn anh, vẻ mặt ngưỡng ngưỡng động lòng người nói, “Đáng ghét, đùa giỡn người ta!”

Khải Khải hắc tuyến – người thứ ba khuyên lui ~~ thất bại!

Lại đảo mắt nhìn Lamy cùng Eckerner , hai người này đại khái có kinh nghiệm chiến đấu trong rừng, nhìn không giống với đem đồ thám hiểm đi chiến đấu.....Bởi vì hai người trông rất hữu dụng, cho nên Khải Khải cũng không có ý khuyên lui.....Liếc mắt đảo qua, không nói gì hết.

Sử Diễm Phỉ cắn giận.....”Anh bắt công!” Vừa nói, vừa liếc mắt nhìnTroyđăng sau Khải Khải, cười hì hì nói: “Nha.....Tôi thích loại này nha!”

Khải Khải liếc mắt phía sau một cái, nói: “Đây là cố vấn hành động lần này, tên...” Vừa nói vừa quay lại nhìn hân, “Anh tên gì nhỉ?”

Troy kinh hãi, “Bảo bối, em ngay cả tên tôi cũng không nhớ được?!”

Nguồn :

Mọi người nghe Troy gọi Khải Khải cao lớn “Bảo bối”, liền nhịn không được rung mình một cái.

“Ta gọi Troy.” Troy tự giới thiệu đồng thời vươn đầu lưỡi liếm liếm răng, “Là quỷ hút máu.”

.....Tất cả mọi người trầm mặc.

Diệp: “Cực giỏi nha, làm sao mua răng giả?”

Mạc Ninh: “Tôi thích quần áo anh, có màu trắng không?”

Lamy: “Thám hiểm còn được xem cosplay?”

Eckerner : “.....”

Troy:

Khải Khải “= = ||||”

Đông Đông: “?”

Sử Diễm Phỉ đột nhìn một lượt, tay sờ sờ ngực Troy, vẻ mặt thích thú nói: “Nha.....Rất có đáng!”

Troy cúi đầu nhìn anh ta, kéo cổ áo lại gần Sử Diễm Phỉ, vẻ mặt chán ghét nói: “Ta ~ cực ~ ghét ~ nhân ~ yêu ~!”

Trầm mặc chốc lát.....Sử Diễm Phỉ đột nhiên hất mái tóc vàng, “Ân ~ tôi thích!”

.....Toàn bộ hắc tuyến.

Khải Khải nhu nhu huyết thái dương, hét lớn một tiếng: “Bước đầu rèn luyện thể lực, đều chạy quanh biệt thự 100 vòng cho tôi!”

A?!” Toàn bộ miệng chữ khẩu.

“Còn không chạy?!” Khải Khải trở mặt, “Các người nghĩ đi chơi thật a? Chạy cho tôi, bằng không liền @ @# % %.....%”

Thấy mọi người không cam lòng không muốn mất công, Khải Khải kéo Đông Đông cùng Troy đang chơi oản tù tì: “Hai người cũng phải chạy!”

10. Chương 10

Hai giờ sau.....

Khải Khải ôm cánh tay đứng ở cửa biệt thự.

Lamy với Eckerner từ chạy 100 vòng thành chạy ba trăm vòng.....Khải Khải rất hài lòng, ít nhất thể lực hai người này rất tốt.

Mạc Ninh hai tay dứt túi bình thần qua 100 vòng, dựa vào bờ tường đằng sau Khải Khải nghỉ ngơi, trên trán một giọt mồ hôi cũng không có.

Diệp vào đúng hai giờ hai mươi chín phút trước, cũng chính lúc Khải Khải nói chạy 100 vòng, đã lập tức té xỉu, hiện tại nằm ở ghế đằng sau Khải Khải một nhọc thở

Sử Diễm Phỉ hai giờ trước cũng tựa cửa rên rỉ, hiện tại đang nằm trên cái ghế khác bên cạnh Diệp, phát ta tiếng hừ hừ.

Đông Đông trốn N lần không kết quả, bị Khải Khải bắt phạt thêm 200 vòng.....Hiện tại đang cố gắng chạy vòng thứ 3.

Troy sớm đã “phiêu” xong 100 vòng, đứng bên cạnh Khải Khải vẻ mặt nịnh bợ bưng trà dâng nước.

Khải Khải không nói gì nhìn mấy tên “phế vật” trước mắt, tâm nói: Vô luận thế nào cũng muốn khuyên bọn họ rút lui!

Troy đột nhiên tiến lên nói nhỏ bên tai hắn: “Có cảm thấy có vài ánh mắt đang chăm chú nhìn chúng ta không?”

Khải Khải lườm hắn một cái, không nói gì. Kỳ thật không cần Troy nhắc nhở, Khải Khải đã sớm chú ý tới – bốn phía đều có người đang âm thầm giám sát hành động của bọn họ, hơn nữa biệt thự này các góc đều có camera, thiết kế tinh vi, ngay cả một góc chết cũng đều không có, đây là điều không phải công ti bảo toàn có thể làm ra.

Mạc Ninh dựa tường nghỉ ngơi cũng cười lạnh một tiếng: “Tôi cũng bị nhìn đến khó chịu.”

Khải Khải nhướn mày, quay đầu lại liếc mắt nhìn Mạc Ninh một cái, chỉ thấy vẻ mặt hắn dường như không có việc gì --- người này thật sự nhân tài a! Đánh giá của Khải Khải với người này tăng thêm một bậc, đem hắn ra khỏi phạm vi phế vật.

“Đừng nhìn bọn họ thể lực kém cỏi.” Troy lại gần nhỏ giọng nói với Khải Khải, “Bắt quá hành động lần này, không thiếu ai được nha.”

Khải Khải đánh giá hẳn: “Anh thế nào biết?”

“Tôi không phải người mà.” Troy ái muội tay vỗ vỗ hông Khải Khải một chút, Khải Khải liền lườm hẳn, nhanh nói: “Các người huấn luyện như vậy căn bản không có ích gì..... đối với phế vật, cần dùng thủ đoạn ma quỷ!”

Khải Khải bật cười: “Anh không phải quỷ sao? Có đề nghị gì hay?”

Troy hắc hắc cười: “Tôi có một chỗ, vừa có thể tránh được theo dõi ngầm, về phương diện khác.....Còn có thể cải tạo lại đám phế vật này!”

“Nơi nào?” Khải Khải có chút tò mò.

Troy tay chìa chìa mũi mình – “Nhà tôi!”

Khải Khải nhìn hẳn chốc lát, hỏi: “Rốt cuộc anh có mục đích gì mà phải đi theo?”

Troy nháy mắt mấy cái, “Theo đuổi em!”

Khải Khải sắc mặt khó coi, Troy vội xua tay, nói: “Em phải tin tôi, tôi thật có mục đích, bắt quá chúng ta là giúp đỡ lẫn nhau, tôi không hứng thú với thập nhị kim la.....Không tin liền làm lời thề đi, ma quỷ thề tuyệt đối chuẩn nhất!”

“Lời thề gì chứ?” Khải Khải khó hiểu.

Troy thừa dịp Khải Khải không chú ý, nắm áo anh, kéo lại lấp kín miệng anh, đương nhiên là dùng miệng hẳn.

.....Hành động này làm những đội viên cả đứng cả năm đều sững sốt, Sử Diễm Phỉ nằm trên ghế lăn lăn: “Anh ta như thế nào thích dạng này.....Như thế nào cũng là cực phẩm tiểu công a! Đáng ghét!”

Mạc Ninh vuốt cằm suy nghĩ, như là đang nói --- thì ra là thế.

Diệp vát vả mới tỉnh lại hôn mê.

Đông Đông nhân cơ hội nghỉ ngơi tại chỗ, thở phò phò bĩu môi nói: “Cả đêm còn không làm đủ a!”

Lamy cùng Eckerner còn đang tiếp tục đấu chạy đến 400 vòng hoàn toàn không chú ý đến xung quanh.

Bắt quá cực kì không vui vẫn là Khải Khải, phản ứng tiếp theo chính là hung hăng đá Troy, nhưng con quỷ kia động tác nhanh nhẹn, nhảy bên này vọt bên kia cười không ngừng, còn liếm môi.

Khải Khải có chút buồn nôn, bởi vừa rồi Troy đưa đầu lưỡi vào miệng mình, còn đẩy vào cái gì giống trần châu, trực tiếp làm anh nuốt xuống, muốn nôn cũng không nôn được.

Càng nghĩ càng không cam lòng Khải Khải rút súng nghĩ bắn Troy, lại cảm thấy có gì khác thường.....Vừa nhìn khắp nơi, cả kinh hít một hơi lạnh, anh không biết vì sao lại có thể nhìn xuyên thấu, rãnh mạch nhìn ra có mấy người trốn sau cây. Lại quay sang chỉ thấy xa xa người trong phòng đang làm cái gì, đều có thể thấy rõ ràng.

Lắc đầu mạnh, Khải Khải mở mắt ra, khôi phục bình tĩnh.Chợt nghe Troy cười ha ha nói: “Đây là lễ vật cho em.....Em thế nào cũng phải học cách khống chế năng lực này.” Nói xong, xoay người nói với người khác: “Có muốn đến nhà ta chơi? Nhà quỷ hút máu nha! Tới đó huấn luyện thế nào?”

“Tôi đi!” Sử Diễm Phỉ nằm trên ghế bật dậy, nhảy lên: “Người ta muốn ở phòng ngủ của anh.....” Bị Troy một cước đá văng ra. Sử Diễm Phỉ nằm trên mặt đất, thích thú vụn vụn hai cái, “Anh đánh người ta thật thoải mái!”

Mọi người mặt đầy hắc tuyến.

“Tôi thấy rất thú vị.” Mạc Ninh sờ cằm

“Không cần chạy bộ là được, tôi đi.....”Diệp hơi sợ nói

Đông Đông đơn giản nói: “Có đồ ăn không?”

Khải Khải thở dài, nghĩ, gật đầu: “Như vậy cũng tốt.” Nói xong, lên xe.

Tất cả mọi người với bốn chiếc xe jeep, mang theo đồ trang bị, chuẩn bị rời biệt thự Hạng Vũ, đến cổng, bị quản gia ngăn lại.

“Mọi người muốn đi đâu?” Quản gia sốt ruột, “Phải nói với ông chủ trước.....”

“Chúng tôi phải chuẩn bị kỹ càng hơn.” Khải Khải ngắt lời lão, “Hiện tại muốn đi huấn luyện đặc biệt, sân nơi này không đủ, khi nào gặp Hạng tiên sinh thì tôi sẽ giải thích.” Nói xong, khởi động xe mang theo mọi người đi.

Quản gia nhìn đoàn xe đi xa, có chút lo lắng, chạy về biệt thự báo cáo Hạng Vũ.

“Không sao hết.” Hạng Vũ khoát tay, cười, “Tuỳ ý bọn chúng là được rồi.....Bên kia chuẩn bị thế nào?”

Quản gia gật đầu, nói nhỏ bên tai Hạng Vũ vài câu.

Hạng Vũ vừa lòng gật đầu: “Lần này không được sai sót.....Bảo bên kia chuẩn bị cho tốt!”

“Vâng!” quản gia cười, “Ngay cả cậu chủ cũng đem ra, ông chủ lần này đúng là dùng hết vốn.”

“Cậu chủ?!” Hạng Vũ cười lạnh, “Chỉ là tên tiểu yêu tinh mà thôi.....”

.....

Xe chạy đại khái ba giờ, đến lúc Khải Khải sắp nổi bão, Troy rốt cục nói : ‘Đến rồi.’

Mọi người xuống xe, chỉ thấy bốn phía hoang vu.

Đông Đông thật lâu sau hỏi một câu: “Nơi này đúng là trái đất sao?”

Những người khác toát mồ hôi lạnh.

“Nhà ta là ở nơi đó!” Troy chỉ ngọn núi cách đó không xa.

Mọi người theo hướng hắc chỉ, lập tức hít một hơi lạnh – chỉ thấy xa xa trên núi cao, một tòa biệt thự, gương nanh múa vuốt, cực kỳ khủng hoảng, phi thường đáng sợ, phong cách thời Trung Cổ, hoàn toàn cùng bộ kiểu quý hút máu.....biệt thự cổ!

?

Mọi người trong đầu phản ứng đầu tiên đều là -- nhà ma a!

Trầm mặc thật lâu, Khải Khải xoay người nhìn Troy, còn nghiêm túc hỏi: “Anh thật sự là quỷ hút máu?”(Khải khải đáng yêu nha)

11. Chương 11

Nhà Troy, nói là lâu đài trên núi, không bằng nói núi trong lâu đài đi, bởi vì hàng rào sắt bao quanh chân núi, cơ hồ đem cả núi vây lại.

Xe ở chân núi, Troy dẫn Khải Khải từ cổng sắt cao ngất, đi bộ lên núi

Đường núi này thật sự càng đi càng đáng sợ, hai bên là bia mộ trùng trùng, điêu khắc phong cách Baroque, còn có bộ xương trắng nằm ườn bên ngoài quan tài.

“Nhà anh mang phong cách công viên hả?” Mạc Ninh vuốt cằm vừa đi vừa quan sát, “Tôi thích!”

Đông Đông vừa đi vừa ngáp, “Thật mệt, còn bao lâu mới đến ?”

Troy cười ha ha hai tiếng, thấp giọng nói “Nói nhỏ.....đừng đánh thức bọn chúng.”

“Ai?” Diệp vừa kinh vừa sợ, nhìn phải trái, “Nơi này còn người khác?”

“Ha ha.....” Troy cười, “Người? Đánh thức người có gì phải lo lắng? Ta lo lắng là.....Đánh thức cái khác.” Cố ý đề thấp thanh âm làm lời Troy nói nghe càng có vẻ âm trầm khủng bố, thực thích hợp không khí xung quanh.

Mà phối hợp với lời hắn nói, xung quanh truyền đến tiếng mèo kêu thê lương.

Ban đêm trời đen như mực, bãi tha ma giữa sườn núi, tiếng mèo kêu làm mọi người cả kinh toát mồ hôi lạnh.

“Sam!” Troy đột nhiên kêu một tiếng, mọi người chỉ thấy bóng đen chợt lóe, một con mèo lớn đen thuần “vèo” một tiếng chạy tới, nhào vào trong lòng Troy, thân thiết cọ vào cổ hắn, kêu “meo meo meo meo”. Một đôi mắt xanh xám tò mò liếc nhìn những người xung quanh.

“Đây là mèo của anh?” Sử Diễm Phi cười ha hả, sờ sờ con mèo, “Chẳng đẹp tí nào.”

“Á.....” Sử Diễm Phi còn chưa nói hết liền sợ hãi kêu một tiếng, con mèo Sam kia cắn một phát vào đầu ngón tay anh.

“Đau.....”Sử Diễm Phi đau lòng nhìn ngón tay trắng nõn thon dài xuất hiện một dấu răng, hung tợn trừng mắt nhìn Sam, “Con mèo chết tiệt, dám cắn ta!”

Troy mỉm cười vuốt vuốt cổ Sam, cười nhẹ: “Thích sao? Nếu thích thì đêm nay để hắn đến uy người.”

“Không cần!” Sử Diễm Phi bĩu môi, “Tôi không cần nó.” Vừa nói, vừa cọ cọ Troy. “Tôi muốn ngủ phòng anh.....”

Troy cười nhưng không nói, chỉ thấy Sam trong lòng hắn âm thầm đánh giá Sử Diễm Phi một lượt, meo meo kêu hai tiếng, vươn lưỡi liếm miệng mình.

Khải Khải có chút mất kiên nhẫn, “Còn gì nữa không?” Nhưng nháy mắt xoay đi, anh nhìn con mèo đen Sam, trên mặt như xuất hiện ý cười.....Nhìn nhầm sao?

Troy thấy Khải Khải ánh mắt chăm chú, vẻ mặt không tin, cười càng thêm thâm ý, dẫn mọi người mua chóng đi lên núi.

Một lúc sau, tất cả đã đứng trước biệt thự trên núi, mọi người đến gần nhìn, vẫn nhìn không được hít một hơi lạnh, trước mắt là tòa lâu đài đứng chuẩn phong cách Baroque cổ, tường màu xám được dây leo tím phủ kín, bốn phía là các bức tượng kì lạ, sân trước còn có mấy bồn hoa cùng vòi phun nước, mà tự nhiên phun ra hai tia nước, khiến người ta phải nghĩ dưới vòi phun hẳn có cái gì đó.

Troy đi đến cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa lớn, sau đó, truyền ra tiếng “kéo kẹt”, cửa chậm rãi mở ra.

“Mời vào, hoan nghênh đến nhà quỷ hút máu.” Troy đi trước, mời mọi người đi vào.

Khải Khải đứng ở cửa, nhìn hành lang gấp khúc dài, bốn vách tường đều là gương tam giác kì quái, xếp lại trông như miệng quái thú cắn xé mình vậy, mặt kính sáng đến kì lạ, ánh sáng kì dị lan tỏa, mọi người đi hai bước, cảm giác không ổn, như thế nào bốn phía hình ảnh trong gương, dường như thiếu một người.....Nhìn kĩ, Khải Khải lại hít một hơi lạnh, chỉ thấy trong gương có hình phản chiếu bọn họ, không có Troy, cũng không có con mèo đen Sam kia.

Mọi người ngẩn ra mấy giây, nhìn Troy vẫn là đang cười, khuôn mặt tái nhợt với màu mắt đỏ quỷ dị không nói nên lời, không tự chủ sau lưng một trận rùng mình.

“Phì phìphì phì.....” Đang lúc khiếp sợ, chợt nghe bên cạnh truyền đến thanh âm kì quái, mọi người quay lại.....Lại hít một hơi lạnh, chỉ thấy không biết từ lúc nào bên chân, đã xuất hiện một con rắn lớn màu trắng, đầu hình tam giác, mắt tím đỏ, nhìn bọn họ.

“Safi .” Troy vẫy vẫy con rắn, “Không được như vậy nha, đây là khách không phải đồ ăn.”

Con rắn gọi Safi quay lại đánh giá một phen, đôi mắt xanh lục nhỏ như hạt châu như ẩn hiện tia nhìn sắc lạnh.

Khải Khải theo bản năng nhìn gương – quả nhiên cũng không có con rắn này.... Đều là yêu quái sao? Tà môn!

Nếu nói vừa mới đến nhìn mèo đen, mọi người bị dọa một chút, cũng không có gì đặc biệt. Nhưng trước mắt đột nhiên xuất hiện một mảng xă trắng, sắc mặt nháy mắt đều trắng bệch.....Nơi này rất quý dị.

“Oa!” Diệp lại đột nhiên hô to một tiếng về mặt hưng phấn, ôm đầu măng xà, “Bạch Sâm Nhiêm a! Thực hiếm a!”

Con rắn kia cùng mọi người giật mình, Diệp vốn cho người ta cảm giác lá gan rất nhỏ, bình thường nói chuyện nhỏ nhẹ, so với thỏ thật giống nhau, không nghĩ tới dám chủ động tiếp cận măng xà.

“Mày gọi Safi à.....Tao là Diệp, mày nhà có phải Amazon không?” Diệp vẫn là ôm đầu Safi cọ cọ, “Mày oai quá à.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, con rắn Safi kia cũng vươn lưỡi, liếm liếm mặt Diệp, trong mắt hiện tinh quang.

Troy cười, nói: “Thích không? Thích thì cho mi đó.”

“A?! Thật sao?” Diệp mừng rỡ, ôm lấy con rắn lớn ngang ngực mình, “Nó rất quý đó, như thế thật ngại quá?” Nhưng trong mắt lại là – tốt tốt, tôi rất muốn a!

Mọi người toàn thân sợ hãi, bởi vì Troy vừa rồi nói câu kia không phải nói với Diệp, mà là nói với Safi , hiển nhiên hẳn là đang hỏi con rắn kia muốn Diệp.....Như vậy nói, hẳn lúc đó cũng là hỏi Sam có muốn Sử Diễm Phi?!

Sử Diễm Phi liền thấy cổ lạnh lạnh, quay lại nhìn con mèo trong lòng Troy, chỉ thấy nó nháy mắt với mình, vươn cái lưỡi hồng hồng liếm miệng.

“A.....” Sử Diễm Phi thất thanh hét lên, ôm lấy Khải Khải, “Lão đại, miêu yêu a miêu yêu!”

Khải Khải nhúu mày, khó hiểu nhìn Troy, “Nó là gì?”

“Là mèo a.” Troy nhún nhún vai, nói xong, vuốt vuốt con mèo ngồi trên vai mình liếm chân. Con mèo Sam kêu meo meo hai tiếng, nhảy xuống đầu vai hắn, chạy đi.

.....Mọi người đưa mắt nhìn nhau, tiếp tục đi tiếp. Bạn đang ?

“Đến rồi” Troy mang mọi người đi qua hành lang, tới cửa lớn, nhẹ nhàng đẩy cửa, một phòng khách, đối diện cửa là lò sưởi lớn, phía trên có một bức họa. Nhìn bức tranh, người trong đó là Troy, hẳn trông trẻ hơn so với hiện tại, hoặc xác thực nói, Troy trong tranh thoát nhìn có cảm giác giống người hơn.

Hai bên là cầu thang nổi thẳng lên lầu hai, lầu hai có một loạt phòng.

“Lầu hai đều là phòng cho khách, vừa đủ mỗi người một phòng, mọi người tùy hứng lựa chọn.” Troy ngáp một cái, nói: “Hôm nay muộn rồi, trước nghỉ ngơi đi, ngày mai ta đưa đi tham quan thành.” Vừa nói, vừa dẫn tất cả lên lầu, Khải Khải bắt đắc dĩ, chỉ có thể cùng hắn lên lầu hai, tùy tiện tìm một phòng chuẩn bị nghỉ ngơi. Diệp ôm Safi vào phòng, Khải Khải có chút lo lắng, hỏi: “Cùng nó ngủ không sao chứ?”

Diệp lắc đầu, cười, “Đừng lo, Bạch Sâm Nhiêm là động vật cao quý, chẳng thèm ăn động vật thấp hơn.” Vừa nói vừa cọ cọ Safi , cười hỏi, “Mày nói đúng không a, Safi ?”

Khải Khải bắt đắc dĩ lắc đầu, nhìn mọi người vào phòng, anh cuối cùng cũng chọn lấy một cái, nháy mắt trước khi mở cửa, thấy Troy đứng ở lầu ba đối diện mình, cầm một ly rượu.....trong ly hình như là rượu vang, chỉ nhìn ra là chất lỏng màu đỏ tươi sóng sánh.

Troy hôn gió với Khải Khải, cười nhẹ: “Ngủ sớm đi, ngủ ngon nhabảo bối.”

12. Chương 12

Khải Khải mở cửa vào phòng, chỉ thấy bên trong trên trần càng đậm nét phong cách Baroque, đặc biệt trên đầu giường lớn có một bức tranh. Đó là chân dung Troy, giống như đúc, chính là rất giống thật, nhìn thật sự có chút không tự nhiên.

Trong phòng trống rỗng, trừ bỏ giường, còn có một cái bồn tắm lớn.....không biết chủ nhân có hứng thú gì, đem bồn tắm lớn đặt trong phòng, bên cửa sổ. (biến thái)

Khải Khải cởi áo khoác gãi gãi đầu, tuy muốn tắm, nhưng bồn tắm lớn nhìn có chút biến thái.....Đang do dự, chợt nghe “ào” một tiếng. Vòi hoa sen phía trên tự động phun nước, nước ấm chảy xuống bồn tắm, chậm rãi đầy, nước nóng bốc hơi nước.

Khải Khải suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định tắm một cái, rồi mới đi ngủ.

Đứng cạnh bồn tắm, Khải Khải cởi quần áo, đột nhiên, nghe thấy tiếng động lạ.....Như là tiếng nuốt nước miếng.(ực!)

Khải Khải sửng sốt, quay nhìn xung quanh, trong phòng trống rỗng, ngoài anh ai cũng không có. Khải Khải lắc lắc đầu – chẳng lẽ là ảo giác?

Nhún nhún vai, Khải Khải cởi đến sạch sẽ, chậm rãi ngồi vào trong bồn tắm, ngâm mình trong nước ấm.

Ấm áp thoải mái làm Khải Khải nhẹ nhàng thở một hơi, nhắm mắt nghỉ ngơi không chú ý, con mắt bức chân dung trên tường chuyển động, nguyên bản con mắt đỏ sậm, đang theo dõi anh, lỗ mũi Troy trong tranh, chậm rãi chảy ra chất lỏng màu đỏ.....(không đỡ được)

Đông Đông mệt mỏi một ngày, vào phòng cái gì cũng không làm, nhảy lên giường, ôm gối ba giây tiến vào mộng đẹp.

Thời điểm cậu ngủ, bên giường xuất hiện ba người.

“Nó sao?”

“Đúng vậy! Có nó, hành động lần này sẽ thành công.”

“Thoạt nhìn thực bình thường a.”

“Ha ha.....Bình thường? Trên người nó có năng lực khủng khiếp đó.”

“Đúng rồi, vừa rồi người chảy máu mũi, có chuyện chi?”

“Khụ khụ.....Đã khuya, ta phải đi rồi, bên kia còn hai món mới, bọn mi tự mình ăn đi, đêm nay ta không chuẩn bị cơm cho bọn mi.”

.....

Sử Diễm Phỉ vào phòng, tầm mắt rơi xuống tấm kính lớn trên vách tường cùng bộ đồ treo gần đó, mở tủ đồ, phát hiện bên trong có vài kiện áo ngủ rất đẹp. Sử Diễm Phỉ lấy ra hai bộ, rất đẹp, có thể xứng với mỹ mạo của mình.

Nhìn quanh bốn phía, phát hiện trong phòng giường cạnh bồn tắm, bên trong đã có sẵn nước ấm.

Sử Diễm Phỉ lắc lắc mái tóc vàng dài, chậm rãi đi đến, cởi đồ, trước tiên đứng trước gương, tán thưởng vẻ đẹp của mình một chút, sau đó tao nhã đi vào bồn tắm.

Nước nóng vừa phải, mái tóc vàng óng nhúng nước, dưới mặt nước trong suốt là cơ thể trắng ngần, lại một lần nữa bị chính vẻ đẹp của mình làm mê hoặc, đang say mê, chợt nghe tiếng âm trầm không hảo ý vang lên..... “Meo meo ~”

Sử Diễm Phỉ giật mình, tiếng kêu từ bên cạnh truyền tới, nơm nớp lo sợ quay sang, chỉ thấy không biết từ khi nào, bên thành đá bồn tắm có một con mèo đen.....Mắt như lóe u quang – chính là con mèo đen Sam.

“Mày.....mày vào từ lúc nào?” Sử Diễm Phỉ kinh hãi kêu lên, “ào” tiếng nước vang lên, kinh hoảng đi đến bên kia bồn tắm, lo sợ nhìn nhìn con mèo quỷ dị kia.

Mà Sam nhìn Sử Diễm Phỉ cơ thể trơn bóng trắng nõn từ trên xuống dưới, ánh mắt như nhìn một món ăn ngon.

Sử Diễm Phỉ mắt nháy mấy cái, bản năng che người mình lại, “Đáng ghét, không được xem!”

Mặc dù Sam là mèo, nhưng tự nhiên run lên.

Một người một mèo giăng co chốc lát, Sam đột nhiên ngồi xuống, bắt đầu liếm chân rửa mặt.

Sử Diễm Phỉ hồ nghi nhìn nó, cảm thấy nó thật sự chỉ là mèo mà thôi.....Hắn là không có gì uy hiếp đi, chẳng lẽ chính mình đa nghi?

Đang nghĩ, đột nhiên con mèo nhảy xuống bồn tắm, nhanh như chớp bỏ chạy không thấy bóng dáng.

Sử Diễm Phỉ thở nhẹ, với lấy áo choàng tắm, chuẩn bị đứng lên, lại đột nhiên cảm thấy cổ nhột nhột.....Như là có cái gì lông xù tới gần.

Còn không kịp quay lại xem, chợt cảm thấy bên tai giọng nói lạnh băng cười nói: “Anh đúng là đẹp.....Tôi rất vừa ý!” Tiếng nói vừa dứt Sử Diễm Phỉ liền cảm thấy gáy đau nhói, đồng thời, một bàn tay móng đen dài, ôm thắt lưng mình, ôm ra khỏi bồn tắm.

Ngẩng mặt lên, đập vào mắt là một đôi mắt mèo xanh lục, bên miệng còn vết máu.

“Nha a.....” Sử Diễm Phỉ hét to một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

Khải Khải bước ra bồn tắm, dùng khăn tắm quấn quanh hông, dùng một cái khăn lau tóc ướt, đi đến cửa sổ nhìn ra bên ngoài.....Vừa rồi hình như nghe thấy tiếng gì kì quái.

Không biết có phải hay không vì ở trên núi cao, ánh trăng có vẻ đặc biệt lớn, ngược lại, khung cảnh trên sân bên dưới cũng trở nên rõ ràng rành rành, dưới ánh trăng màu bạc, có cái gì mơ hồ chuyển động.

Khải Khải xoa nhẹ mắt, phía dưới có gì đó thoát nhìn rất giống người, nhưng mà lại không quá rõ, nghĩ vậy rồi đưa tay đẩy cửa sổ ra để nhìn cho rõ, tay vừa mới chạm vào cửa sổ, đã bị bàn tay lạnh lẽo từ đằng sau nắm lấy ?

“Đợi đã.....” Tiếng động quen thuộc, ái muội thổi khí vào lỗ tai.

Khải Khải toàn thân nhảy bén, quay sang, quả nhiên – Troy bất ngờ xuất hiện trước mặt.

“Anh vào bằng cách nào?” Khải Khải giữ bàn tay Troy đang mò đến khăn tắm bên hông, lạnh lùng hỏi.(H đề ~ H đề)

“Ha ha.....” Troy cười cười, “Tôi vẫn là ở đây.....em không thấy sao?” Nói xong đưa mắt nhìn bức tranh đầu giường.

Khải Khải nhìn theo ánh mắt hắn, kinh ngạc phát hiện bức tranh chân dung của Troy đầu giường, biến thành trắng xóa..... Troy bên trong đã không cánh mà bay.

“Anh.....” Khải Khải giật mình nhìn Troy cười ha hả, ái muội vuốt vuốt tóc Khải Khải, thấp giọng nói: “Dáng người em so với tượng tượng của tôi còn đẹp hơn.”

Khải Khải mặt xanh mét, nâng khuỷu tay đánh tới.

“Ai.....Nguy hiểm a” Troy giữ lấy cánh tay, Khải Khải tay kia nâng lên một quyền đánh thẳng, Troy lại dùng tay ngăn lại, bởi vì động tác mạnh, khăn tắm quấn quanh hông Khải Khải lỏng ra, nhẹ nhàng, mềm mại rơi xuống.

“Nga ~ “ Troy mừng rỡ, hai mắt mở lớn, Khải Khải một cước đá lên, thẳng lên mặt Troy, bị “sắc tướng” mê hoặc Troy mất khả năng phản kháng, vừa vịn bị một cú đá.....

“Ai nha.....”

Ôm mặt bị tập kích, Troy ủy khuất, “Em như thế nào dữ thế, tuy rằng tôi rất thích.....”

Khải Khải không để ý đến hắn, nhặt khăn quấn lại, nhìn theo động tác của anh, Troy bản năng nuốt nước miếng.

Không để ý ánh mắt thèm thuồng của Troy, Khải Khải quay người, đi mở cửa sổ.

“Đợi đã.....” Troy chạy nhanh tiến lên ngăn cản Khải Khải, nhỏ giọng nói, “Đừng đánh thức bọn chúng, nếu chúng vào thành, không dễ đối phó đâu!”

“Bọn chúng?” Khải Khải nhú mày.

“Hiện tại là thời điểm kiếm ăn, em thơm ngon như vậy, nếu bọn chúng đánh hơi được.” Troy nói xong, tay che miệng mũi Khải Khải, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Khải Khải nhìn ra bên ngoài, hai mắt mở to, thứ di chuyển bên dưới biệt thự, là cương thi da thịt thối nát, thậm chí có cái biến thành xương trắng.

Nhìn lướt qua cửa sổ, Troy nhẹ giọng nói: “Ban đêm cương thi đi chơi thôi, không cần để ý bọn nó, mặt trời lên bọn nó sẽ trốn đi.”

Khải Khải vẫn còn chấn động, hôm nay một ngày những gì nhìn thấy đều làm người ta cảm thấy không giống sự thật, mà Troy bên cạnh chú ý anh ngăn người, khéo miệng giương lên, “Ha ha.....Đây là đáp lễ vừa rồi em đánh tôi!”

Nói xong, không đợi Khải Khải phản ứng, nắm mạnh hai tay anh ấn vào tường, hung hăng bắt Khải Khải hé miệng ra, đầu lưỡi luồn vào, cuốn lấy lưỡi Khải Khải.

Khải Khải tức giận, định cắn đầu lưỡi Troy.....Nhưng, thật khôn ngờ được, Troy không vì đau mà rút lưỡi về. Khải Khải liền cảm thấy được cái lưỡi đang quấy nhiễu trong miệng mình đứt ra, giống như có sinh mệnh chui xuống yết hầu mình.

Xuất hồ ý liệu: bất ngờ.

“Khụ khụ.....” Khải Khải kinh sợ, muốn nôn ra, nhưng Troy giữ chặt hai tay, dung miệng ngăn chặn miệng Khải Khải. Mà đầu lưỡi tưởng đã đứt, nháy mắt đã mọc ra. Khải Khải khiếp sợ, rõ ràng vừa rồi cảm thấy được đầu lưỡi đứt ra chui vào bụng mình dần tan ra, cảm giác nóng bỏng lan khắp người, có cảm giác cơ thể bị tổn thương.

“A.....” Khải Khải cắn chặt răng, không nhịn được kêu lên, cố gắng ghìm cái cảm giác nóng rực này xuống, toàn thân máu sôi trào lên.

“Nhịn một chút!” Troy giữ Khải Khải lên tường, dùng thân thể đè không để anh giãy dụa, an ủi hôn lên gáy anh.(ôn nhu a~)

Khải Khải giãy dụa, thân thể phát sinh biến hóa, da chậm biến trắng, đồng tử biến đỏ, tóc cũng đỏ, cả người đột nhiên trở nên đẹp lạ thường, Troy thầm tán thưởng không thôi. Dần dần, Khải Khải giãy dụa yếu đi, cuối cùng yên lặng.....Biến hóa trên người mất dần, khôi phục bộ dáng ban đầu.

Troy thở phào một cái, nhìn Khải Khải sắp ngất đi, lắc đầu, “Đúng là kinh người a, như vậy liền biến thành mãnh thú.....Thật sự là cực phẩm nha!” Nói xong, ôm Khải Khải lên giường.

Đem người đặt lên giường, Troy cũng mệt mỏi thở dốc, ngồi xuống bên cạnh Khải Khải, rồi nằm xuống nghỉ.

.....

Diệp ôm Bạch Sâm Nhiêm Safi vào phòng, tự mình lấy áo ngủ, Safi tê tê cái lưỡi tím đỏ thè lè ra, liền xoay người trườn lên giường, bắt đầu lim dim.

Diệp tắm rất nhanh, thay áo ngủ lên giường, nằm xuống dựa vào Safi , vuốt ve tắm vẩy ánh kim quang của Safi , tán thưởng “Mày thật sự là đẹp a, mày có biết hay không, tao nằm mơ đều muốn có một con măng xà trắng!”

13. Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Sau đó Mạc Ninh vào phòng, nhìn bốn phía, lạnh lùng cười, đến cửa sổ, nhìn tình huống phía dưới.

Nhìn thấy cương thi dưới lầu đi kiếm ăn, khinh bỉ, lạnh lùng nói một câu “Cố lộng huyền hư”. Đưa tay lên, đẩy cửa sổ lộ đầu ra, nhìn cương thi bên dưới, sờ sờ cằm, như đang tính toán cái gì, chợt nghe đằng sau “cách” một tiếng.....

Mạc Ninh quay lại, cửa phòng mình đột nhiên mở, bên ngoài cũng không có người, hành lang tối om. Nhìn bốn phía xung quanh, cũng không có người, khóe miệng hơi nhếch lên, đi về giường.

Khi anh đến gần giường, tay đột nhiên phản ứng bắt cái gì trong không khí, thuận thực rút ra một ngân đao trong túi, đâm vào không khí, cổ tay nắm ngân đao như bị cái gì bắt lấy.

Mạc Ninh lạnh lùng cười: “Hiện hình đi.....”

Vừa nói, chỉ thấy từ cổ tay, xuất hiện một bàn tay trong suốt, sau đó, bàn tay đó từng chút hiện rõ ràng, từ bàn tay đến cánh tay, bả vai, thân thể.....Cuối cùng cả người đều hiện rõ, là Troy mang ý cười trên mặt.

“Người quả nhiên không đơn giản.” Troy nhìn Mạc Ninh hỏi, “Không phải bác sĩ bình thường đi.....Cuối cùng thì người là ai?”

Mạc Ninh thu đao, cười: “Tôi là bác sĩ.”

Troy đánh giá Mạc Ninh một lượt, cười lạnh: “Đi theo Khải Khải, có mục đích gì.”

“Mục đích?” Mạc Ninh vẽ mặt trào phúng cười, “Người có mục đích, hẳn là anh đi.” Nói xong, tay cầm đao ném về phía sau, chuẩn xác cắm trúng ót cương thi đang bám lấy cửa sổ muốn trèo vào.

“Ngao....” Cương thi hét thảm một tiếng, chỉ thấy vết thương ngân đao tạo ra bắt đầu cháy.....Nhanh như chớp, ngọn lửa kì lạ đột nhiên “ầm” một tiếng bốc cháy lớn, toàn bộ cương thi bị ngọn lửa lạ đốt cháy, lại nhìn cương thi, đã cháy thành đen, vẫn duy trì tư thế không nhúc nhích.

Troy nhìn cương thi cháy đen, hơi nhăn mặt. Mạc Ninh tay nhẹ đẩy mắt kính, chỉ dùng một ngón tay, đồng thời, gió thổi, cương thi nháy mắt tan thành tro bụi.

“Người là.....” Troy hồ nghi nhìn Mạc Ninh, “Thầy trừ tà?”

Mạc Ninh mỉm cười, mắt lạnh nhìn Troy, ra hiệu im lặng, “Anh là ác ma, tôi là thầy trừ tà, anh cảm thấy hứng thú, tự nhiên tôi cũng hứng thú.”

“Thật không?” Troy cười lạnh, “Ta đây cũng không thể giữ lại người.....” Nói xong liếm liếm tay mình, móng tay đỏ hồng chốc mọc dài, lại rất sắc nhọn.

“Đừng vội.” Mạc Ninh khoát tay chặn hẳn lại, “Tôi với anh mục đích khác nhau, anh không cần lo lắng.”

“Khác nhau?” Troy trợn mắt, “Dựa vào cái gì phải tin người.”

Mạc Ninh thở dài, lấy ra ảnh cho Troy xem.

Kết quả Troy vừa nhìn ảnh, thấy trong ảnh là một ông già tóc trắng, có vẻ rất hiền lành.

“Thầy tu Matthew” Troy kinh ngạc, “Anh với ông ấy có quan hệ gì?”

“Ông ấy là sư phụ tôi.” Mạc Ninh thản nhiên nói, “Ba năm trước, ông cũng nhận một lời mời, đi Đông Nam Á tìm bản đồ thần bí gì đó, sau không thấy trở về.”

“Matthew mất tích?” Troy đưa trả ảnh cho Mạc Ninh, “Anh hoài nghi cái ông ấy tìm, cũng là bản đồ lần này?”

“Tôi với bản đồ cũng không hứng thú.” Mạc Ninh cất ảnh đi, lạnh lùng nói, “Tôi chỉ muốn biết thầy tôi đi đâu.”

Troy gật đầu, lại nhìn Mạc Ninh một cái, cười cười rồi rời đi, trước khi đi không quên quay lại nhắc nhở: “Anh tốt nhất an phận thủ thường.” Nói xong, đóng cửa.

Mạc Ninh thấy hẳn đi, mới đến cửa sổ, nhìn chằm chằm cương thi trong sân vào đêm.

Thầy trừ tà ở Trung Cổ tương đối phát đạt, nhưng hiện tại gần như đã tuyệt tích. Matthew có thể nói là thầy trừ tà còn lại hiện thời, tuổi lớn nhất, cũng có năng lực nhất, là loại sức mạnh gì, lại có thể khiến lão một đêm mất tăm hơi không thấy đâu?

Troy rời khỏi phòng Mạc Ninh, trở về phòng Khải Khải, vừa vào cửa, đã thấy một đám vật nhỏ trong không trung, quay chung quanh Khải Khải, Troy nhú mào, vung tay lên, vật nhỏ chạy nhanh thét chói tai, đến góc tường nhìn chăm chăm Troy, “Đáng ghét, quý hẹp hòi.”

“Các người mới chính là quý.” Troy đi đến cạnh Khải Khải, thấy anh mệt nhọc ngủ, lại quay lại trừng mắt nhìn mấy tiểu quý, “Các người biết rõ cho ta, đừng có chủ ý với hân.”

Đám kia không dám cãi, tiểu quý có cánh cùng nhau le lười với Troy, tức giận nói: “Ai cần! HỪ!” Nói xong bay đi.

Troy bắt đầu dĩ lắc đầu, ngồi xuống cạnh giường, tay nhẹ nhàng sửa tóc Khải Khải một chút, lẩm bẩm: “Vừa rồi nhìn thấy lúc đó em thật đáng sợ.....Lần này em đừng hòng chạy thoát.” Nói xong, cúi đầu hôn lên trán Khải Khải, đứng dậy rời đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Khải Khải chậm rãi mở mắt, lắc lắc đầu, có chút không hiểu đêm qua là nằm mơ hay sự thật. Trên người cũng không có gì khác lạ, kiểm tra một lượt, lại nghĩ một chút, Khải Khải vẫn là chối bỏ chuyện mình đã ăn thứ ghê tởm đó, bởi vậy tự nói với mình đêm qua là nằm mơ, là ác mộng ghê tởm.

Đứng dậy, Khải Khải thay quần áo ra ngoài, đến hành lang, chỉ thấy đại sảnh dưới lầu, Troy cùng Mạc Ninh đối mặt ngồi uống hồng trà, trên bàn có vài đĩa bánh ngọt, một tờ báo.

“Tình nha, cục cưng.” Troy nhiệt tình chào hỏi, “Như thế nào không ngủ thêm chút nữa, tôi sẽ tặng em một cái hôn sáng sớm.”

Khải Khải tự động coi hân như không tồn tại, hỏi Mạc Ninh, “Những người khác đâu?”

Mạc Ninh nhún vai, “Lamy và Eckener sáng sớm đã tập luyện.....Sử Diễm Phi, Diệp, Đông Đông còn chưa dậy.”

Khải Khải để ý thời điểm Mạc Ninh nói ba người kia, Troy khoe miệng cười rất nhẹ.....Dự cảm bất hảo.

Đi tìm hai người, Khải Khải mở phòng Sử Diễm Phi, chỉ thấy trong phòng một cái giường hoa lệ lớn, Sử Diễm Phi cả người bọc chăn lụa, tóc vàng tán loạn, trên người loang lổ phẩn ngân, ngủ hỗn loạn. Khải Khải cũng không phải trẻ con, đương nhiên có thể nhìn ra trên người Sử Diễm Phi là gì.....Mí mắt giật vài cái. Sử Diễm Phi trở mình, vòng eo thon gọn cùng cặp chân trắng lộ ra, mặt trong đều là dấu vết ái muội, như ẩn như hiện. Chợt nghe Sử Diễm Phi như nói mê: “Ấn.....đáng ghét, đừng chạm chỗ đó.....Ấn ~”

Khải Khải quay người, đóng cửa lại, đem toàn bộ những gì vừa rồi trong đầu trong ba giây xóa bỏ, tự nói với mình đó là ảo giác.

Troy vừa uống hồng trà vừa cười, nhìn con mèo đen Sam ngồi cạnh mình, “Ăn sạch a.”

Sam “meo meo” mấy tiếng, tiếp tục liếm lông, trên mặt như đang cười.

Khải Khải tiếp tục đến phòng Diệp, mở cửa liền thấy, Diệp và con mãng xà Safi quần quýt lấy nhau.

Khải Khải kinh hãi, Diệp không phải bị quần chết rồi đi, đi vài bước, định xem tình hình, con bạch sâm nhiên đột nhiên ngẩng đầu, miệng đầy máu mở to lao vào Khải Khải. May mắn Khải Khải thân thủ nhanh nhẹn, theo bản năng né người đi, con rắn tấn công hụt, ngẩng đầu cảnh giác nhìn anh.

Một người một rắn đang giằng co căng thẳng, Diệp mơ màng ngồi dậy, mắt to chậm rãi mở, tỉnh táo lại việc đầu tiên làm là ôm tắt phỉ cọ cọ hai cái, “Safi, buổi sáng tốt lành.”

Khải Khải sửng sốt, chỉ thấy con rắn trườn mình lui lại, cái đuôi thu về quần quanh lấy Diệp, nằm bên cạnh Diệp

Diệp ôm rắn vô cùng thân thiết, quay lại thấy Khải Khải đứng cách đó không xa sắc mặt trắng bệch, đồ người hỏi: “Nha.....Đội trưởng anh sao lại ở trong phòng tôi?”

.....Trầm mặc một lát, Khải Khải lại đi ra ngoài, đóng cửa, lại tự mình xóa hết toàn bộ cảnh tượng vừa thấy, hoàn toàn xóa hết!

Vì không cần lại làm chính mình bị kích thích, Khải Khải trước khi vào phòng Đông Đông chuẩn bị tâm lí, mở cửa.....Đông Đông ôm chần ngủ trên giường.

Khải Khải thở nhẹ, cuối cùng cũng có một người bình thường, đi tới, lay gọi Đông Đông, “Dậy nào!”

Đông Đông ậm ừ hai tiếng, lại tiếp tục ngủ.

“Này!” Khải Khải lại lay, “Rời giường đi!”

Đông Đông xoay người, mông chống lên, nằm úp tiếp tục ngủ.

Khải Khải nhìn trời, lười như vậy làm sao vào rừng được, tay nắm cổ cậu, “Rời giường!”

Đông Đông cũng không biết đang mơ cái gì, đột nhiên bắt lấy tay Khải Khải, hung hăng cắn, “Thơm quá.....”

“Đau.....” Khải Khải kinh hoàng, tiểu quỷ kia có phải cố ý hay không, nhưng cắn một phát chảy cả máu, kéo mạnh tay về, Khải Khải vừa muốn chửi vừa muốn mắng, lại thấy Đông Đông từ cổ họng phát tiếng “Gừ gừ.....”, cảm giác có chút kì dị.

“Này?” Khải Khải kinh ngạc nhìn Hạng Vấn Đông, “Nhóc như thế nào.....”

Anh còn chưa nói xong, thì đã thấy Đông Đông bò.....đúng vậy, là bò không phải ngồi hay đứng.

Chỉ thấy Đông Đông da mặt vốn là tái nhợt lại xuất hiện kí hiệu màu đỏ, mà tai nháy mắt đã dần biến nhợt, đưa mắt lên nhìn, liếm liếm khoé miệng nhìn Khải Khải, dùng giọng nói lạnh băng không chút cảm xúc, nói: “Máu.....Cho ta.....”

Khải Khải vì Đông Đông biến đổi mà ngây người, lui vài bước, chỉ thấy Đông Đông đột nhiên cả người chấn động, sau đó nhưng biến đổi vừa rồi biến mất, khôi phục nguyên dạng, cuối cùng lại tiếp tục ngủ.

Khải Khải trầm mặc rất lâu, thấy Đông Đông ngủ, mới thở nhẹ, dựa vào tường thở, lại một lần nữa ra khỏi phòng, đóng cửa đứng ở hành lang, cảm thấy mình tối qua mơ ngủ đại khái là chưa có tỉnh.

Dưới lầu Troy không biết đứng lên từ lúc nào, ngẩng đầu vẽ mặt nghiêm túc nhìn Khải Khải, hơi nhíu mày.

“A” Mạc Ninh nhắc chén hồng trà trên bàn nhấp một ngụm, cười nói: “Thật nghĩ không ra, nhóc con đó lại là trăn thú khó tìm.”

Troy liếc mắt nhìn anh, cảnh cáo bớt lo chuyện người.

Mạc Ninh bình thần nhún vai, không nói gì.

Khải Khải ần ần huyết thái dương, đau đầu.....Đột nhiên giật mình, vết thương trên tay Đông Đông cắn.....Đã biến mất

14. Chương 14

Một buổi sáng náo loạn một trận, gần đến chín giờ, giường cũng phải rời, đều rửa mặt xuống lầu, ngồi vào bàn ăn điểm tâm. Khải Khải cả ngày gặp chuyện lạ, bởi vậy năng lực tự thôi miên cũng rất mạnh, tự đem những gì nhìn thấy xóa đi, vừa ăn sáng vừa tình hành động thế nào, còn có nhiều thứ cần chuẩn bị mà chưa làm. Ngẩng đầu nhìn mấy “thành viên”, Khải Khải đầu đầy hắc tuyến.....

Lamy và Eckerner đang tiêu diệt đồ ăn trước mặt, chỉ có voi hăn mới ăn như thế; Mạc Ninh và Troy đã ăn, tao nhả ngồi uống trà; Diệp không ăn, nhưng là đang ôm Safi đút cho nó thịt chân giò hun khói; Đông Đông nhìn bát mì trước mặt, lại nhìn Khải Khải – không ăn, tôi muốn anh nấu.

Troy nhắc chén trà bĩu môi, hừ một tiếng “Đắc ý cái gì, tiểu quỷ thôi.....”

Bất quá Khải Khải đối với mấy người kia thật sự không còn hứng thú, anh để ý là..... “Anh còn muốn bám bao lâu a?” Khải Khải vẽ mặt chán nản nhìn người đang bám lấy mình, Sử Diễm Phi.

“Nhưng.....con mèo.....” Sử Diễm Phi run rẩy chỉ cái ghế bên cạnh, con mèo Sam đang liếm lông.

“Con mèo làm sao?” Khải Khải khó hiểu, quả nhiên tư duy của gay và người bình thường không giống nhau đến thế sao?

“Nó.....Nó.....” Sử Diễm Phỉ lắp bắp.

Tất cả mọi người khó hiểu nhìn.

“Nó.....Nó tới qua làm tôi.....”

“Khụ khụ.....” Ngụm hồng trà vừa uống liền sặc, ra sức ầm ngực.

Hiện trường trầm mặc ba giây, mọi người đều đứng lên thu dọn, cái gì cần mang thì mang, Sử Diễm Phỉ về mặt vô tội kêu: “Các người phải tin tôi.....”

Đông Đông tò mò: “Một con mèo như thế nào lại làm được anh?”

Khải Khải một quyền nện xuống: “Trẻ con không hỏi bậy bạ!”

Sử Diễm Phỉ về mặt đáng thương nói: “Hôm qua đầu tiên là dọa hôn mê bất tỉnh.....Sau đó, tỉnh lại thấy mơ hồ, sau đó liền cảm thấy có người ở trên, cái kia cái kia, sau đó lại cái này cái này.”

“Ai a?” Đông đông tò mò.

“Là cái kia.” Sử Diễm Phỉ ngượng ngùng.

“Cái kia là người nào?” Đông đông tiếp tục tò mò.

“Cái kia chính là cái kia.” Sử Diễm Phỉ tiếp tục ngượng.

“Đến tột cùng là người nào? Chẳng lẽ là cái kia?” Đông đông về mặt khiếp sợ.

“Ừ, chính là cái kia.” Sử Diễm Phỉ về mặt đỏ ửng.

Hai người dọn bàn đứng lên, đối thoại chấm dứt.....

Khải Khải về mặt hắc tuyến ẩn huyết thái dương, nói không ra lời, đại khái Sử Diễm Phỉ cũng giống mình, bị lạc vào giấc mộng kì lạ lại quỷ dị đến lạ thường, bất quá anh ta so với mình bất hạnh hơn, thế cùng mơ thấy một con mèo.....

Chính là miên man suy nghĩ, Troy tới gần, thấp giọng hỏi: “Như thế nào? Tới qua ngủ không tốt sao? Cục cưng.”

Khải Khải đẩy hần, “Anh cách tôi xa một chút.”

“Hắc hắc.....Rõ ràng tới qua còn nhiệt tình như vậy.” Troy nói đủ để chỉ Khải Khải nghe thấy.

Khải Khải sững sốt, mắt mở to nhìn hần, chỉ thấy Troy đầu lưỡi vươn dài liếm môi, ái muội nói: “Em cần người ta thực đau.”

Khải Khải sững sốt rất lâu, bẻ một cái ghế ném qua, trúng mặt Troy.

“Là ảo giác đấy!” Khải Khải lạnh lùng nói.

“Em rõ ràng trực tiếp trải nghiệm còn nói không có? Phản kháng là vô dụng, sự thật chính là sự thật.” Troy lão đảo đứng lên, cái mũi thiết đau, bảo bối của hần thật hung dữ.

“Người quần là thật hay giả.” Khải Khải trợn mày, “Chỉ cần lão tử không tin, sẽ không tồn tại.” Sau đó, nói với mọi người, “Ăn no thì ra ngoài vận động một chút, chạy hai vòng rồi quay về hộp!” Nói xong, quay người đi luôn.

Diệp ôm Safi vỗ vỗ tay, về mặt ngưỡng mộ hét: “Oa.....Đội trưởng thật oai a.”

Mạc Ninh nhướn nhướn mi, uống hồng trà lắc đầu thở dài: “Ai.....Này đi theo có gì khác nhau.”

Đông Đông và Sử Diễm Phỉ ngồi trong góc thảo luận ‘cái kia’.

Troy mất ba phút mới từ trạng thái ngốc chuyển sang tỉnh táo, tay xoa xoa khóe miệng, “Đáng ghét, thật hung dữ, ta thích!”

Sau đó, Troy nhiệt tình nói muốn dẫn mọi người đi thăm biệt thự, chính là mọi người nói vừa ăn no, cũng không muốn vừa ăn đã phải ỏi ra, vì thế không đi. Nghỉ ngơi nửa giờ, Khải Khải lấy ra bản đồ Hạng Vũ đưa, ngẩng đầu hỏi mọi người: “Mọi người có biết gì về bộ lạc nguyên thủy Đông Nam Á không?”

“Bộ lạc nguyên thủy?” Mạc Ninh nhìn Sử Diễm Phỉ, “Anh không phải nhà sử học sao? Hẳn là biết đi?”

Sử Diễm Phỉ gật gật đầu, miễn cưỡng nói: “Cóbất quá không nhiều lắm.” Anh nghĩ nghĩ, muốn mượn bản đồ Khải Khải cầm nhìn một chút, nói: “Trên đó ghi rõ, bốn bộ lạc nguyên thủy lớn nhất Đông Nam Á, Rioja, Lance cổ, Misty, Dimana Tia Parsons.”

Tất cả mọi người ra sofa ngồi, nghe Sử Diễm Phỉ giảng giải.

“Bộ lạc nguyên thủy rừng rậm Đông Nam Á, có khoảng trăm người, trong có bộ lạc chỉ có mười mấy người, nhưng bốn bộ lạc lớn nhất này, có vài trăm người, thậm chí đại bộ lạc có đến mấy nghìn.”

“Nhiều như vậy sao?” Khải Khải hỏi.

“Không chỉ nhiều, mà còn tương đối hung dữ.” Sử Diễm Phỉ nói tiếp, “Rừng mưa Đông Nam Á và Amazon so sánh chỉ có hơn không có kém, đã ở nơi đó mấy ngàn năm, không dữ dần sao được, hơn nữa theo tôi biết, nhưng bộ tộc đó, có rất nhiều người biết vu thuật và cổ thuật.”

“Có quan hệ với bộ tộc thiểu số ở Vân Nam?” Mạc Ninh lại hỏi Diệp, “Không phải cậu nghiên cứu côn trùng sao? Với cái này có nghiên cứu không?”

Diệp gật đầu, ôm Safi nói, “Nơi đó chủng loại côn trùng tính toán có đến trăm vạn, nhưng con người bắt quá chỉ biết đến chục vạn, mà cổ trùng thì càng thêm khó lường.”

“Tôi có nghe người ta nói cổ độc cổ độc, nó cuối cùng là cái gì a?” Đông Đông tò mò hỏi.

Mọi người há miệng giật mình nhìn cậu: “Cậu biết cổ độc?!”

Đông Đông trừng mắt nhìn tất cả: “Cái này ai chẳng biết a? Tôi biết có gì không được!”

Mọi người ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng là nghĩ: “Chính là sợ nhóc cũng biết a.”

“Kỳ thật cái gọi là cổ độc chính là trùng độc.” Diệp nói đơn giản, “Chính là đem độc trùng mang vào cơ thể người cố ý dùng độc vật nuôi dưỡng, gọi là dưỡng cổ, làm cho trùng này có độc tính.”

Mọi người gật đầu, Khải Khải lại nói: “Thứ chúng ta tìm, trong bộ lạc Đông Nam Á, là đồ đảng bọn họ thờ, việc chúng ta làm là đi lấy bia văn thác ấn.”

“Đồ đảng?” Sử Diễm Phỉ giật mình kêu lên.

“Có vấn đề gì?” Khải Khải nhìn anh.

“Cũng không có gì.” Sử Diễm Phỉ có chút do dự, “Phải biết rằng, đồ đảng với bộ lạc nguyên thủy là thần, so với mạng bọn họ còn quan trọng hơn, sẽ giấu ở nơi cực kỳ bí mật, hơn nữa người trong bộ tộc thờ sống chết cũng bảo vệ đồ đảng, trừ phi là chết hết, bằng không đừng ai nghĩ đến gần.”

“Xem ra, chúng ta chỉ có thể bí mật đến.” Troy hỏi Khải Khải, “Có địa điểm cụ thể của tấm bia không?”

Khải Khải lắc đầu, nói: “Không, chỉ có bản đồ phân bố địa khu.”

Tất cả mọi người thất vọng, lúc này, Sử Diễm Phỉ đột nhiên nói: “Tôi biết, có một quyển sách có ghi lại.”

“Cái gì?” Mọi người giật mình nhìn anh, “Thứ này trong sách còn có viết đến?”

Sử Diễm Phỉ gật gật đầu nói, “Trước kia, có một thám hiểm gia Bồ Đào Nha, trong một lần đến Hải Nam, không cẩn thận lạc đến một đảo nhỏ ở Đông Nam Á, nhiều ngày vất vả, ông ta cuối cùng cũng đến được thành trấn ở Đông Nam Á, nhưng lúc đó xảy ra biến cố, vì thế ông ta hoảng sợ không biết cách nào, bỏ chạy vào bên trong rừng rậm nguyên thủy.”

“Thật đúng là đủ hay ho.” Troy cười lạnh.

“Sau này, ông ta trong rừng rậm bị mất phương hướng, được một bộ lạc cứu, thành người nơi đó.” Sử Diễm Phỉ nói tiếp, “Ông ta dùng trí tuệ hiện đại, giúp người dân nguyên thủy rất nhiều, trở thành sứ giả bộ lạc đó, được các bộ lạc khác tôn sùng, cùng rất nhiều bộ lạc trở thành bạn tốt.”

“Ông ta ở đó bao lâu.” Khải Khải đột nhiên hỏi.

“Ba mươi năm.” Sử Diễm Phỉ trả lời.

Mọi người hít một hơi lạnh.

“Về sau, ông ta dùng vỏ cây làm bút vẽ lại chính các bản đồ, còn đề cập đến một ít bảo tàng bộ lạc, vị trí đồ đằng, mặt khác còn rất nhiều tín ngưỡng linh tinh khác của các bộ lạc.” Sử Diễm Phỉ nói, “Ba mươi năm sau, ông ta được đội du kích vào rừng đưa ra, cuối cùng rời khỏi rừng rậm, bất quá ông ta không về nước, mà ở Đông Nam Á, cho nên ông ta sẽ biết nơi chúng ta cần tìm.”

“Cái gì?” Khải Khải kinh hãi, “Nói cách khác, tìm được ông ta có thể dễ dàng tìm được nơi cất đồ đằng.”

“Bất quá ông ta cũng rất già đi.” Diệp nhỏ giọng, “Còn có a, ông ta nhất định sợ vào rừng lần nữa.”

Sử Diễm Phỉ cười, “Mọi người không biết, ông ta suốt đời tâm nguyện trở về một chuyến, bất quá, người đã không còn.”

Mọi người há hốc mồm, Mạc Ninh đột nhiên hỏi: “Nghe khẩu khí anh, rất hiểu ông ta?”

“Đương nhiên a.” Sử Diễm Phỉ uống một ngụm hồng trà, “Ông nội của tôi.”

= =.....Mọi người lại một lần nữa há hốc mồm, một lúc sau mới trở lại bình thường, Khải Khải nhú mào, “Vậy anh hẳn là đã xem ghi chép của ông?”

Sử Diễm Phỉ nhún nhún vai: “Ông nội đến năm mươi, mới có ba tôi, tôi vừa bốn năm tuổi đã mất.”

“Vậy bút kí?” Troy hỏi, “Cũng không được coi qua đi?”

“Tôi rất muốn xem.” Sử Diễm Phỉ trên mặt có chút mất hứng, “Bất quá đó là quyển sách ông nội dùng tâm huyết cả đời viết ra cũng không được xuất bản, bởi vì bên trong ghi lại nhiều bí mật, có khả năng đem tai họa cho bộ lạc nguyên thủy, cho nên sách bị cất giấu.”

“Còn nguyên bản?” Diệp truy vấn.

“Bị khóa ở bảo tàng quốc gia trong phòng hồ sơ tuyệt mật.” Sử Diễm Phỉ thở dài, “Ai cũng không mượn được.”

Mọi người nghe xong có chút nhụt chí.

“Tôi biết mấy điều này, đều là lúc nhỏ ông nội nói cho biết.” Sử Diễm Phỉ bắt đầu dĩ nhiên, “Ông nói vẫn muốn trở lại gặp bạn cũ, bất quá không có cơ hội, nhưng ba tôi với thám hiểm một chút hứng thú cũng không có, chỉ lo làm ăn. Vốn tôi có thể kế thừa nguyện vọng của ông, chỉ tiếc tôi xinh đẹp động lòng người như vậy, nếu làm nhà mạo hiểm thì thật nguy hiểm, rất không thích hợp, tôi vẫn là thích hợp làm sử gia cao quý tao nhã.....”

Nói còn chưa dứt, thì đã thấy Troy lạnh lùng nói: “Mèo đằng sau.”

“Nha a.....” Sử Diễm Phỉ sợ hãi kêu một tiếng nhảy qua ôm lấy Khải Khải, mơn nớp lo sợ quay lại, làm sao có mèo, nhìn, thấy Sam ngồi xổm cách mình 2 ghế sofa, ngạo mạn nhìn mình.

Sử Diễm Phỉ thở phào, vỗ vỗ ngực.

Khải Khải bắt đầu dĩ nhiên anh ngồi xuống sofa, nghĩ nghĩ, nói: “Đêm nay theo tôi đi bảo tàng quốc gia.”

“Anh không phải đi?” Diệp nhỏ giọng, “Muốn trộm sách trong phòng hồ sơ tuyệt mật?”

Khải Khải nghĩ nghĩ, nói: “Tôi trước kia có đi qua một lần, nơi đó thiết bị bảo vệ cũng tạm thôi.”

Mọi người trầm mặc chốc lát, đều nhắc tay – “Tôi cũng đi.”

Chỉ có Diệp ôm Safi nghĩ nghĩ, “Cái này, tôi không đi được, bắt quá, có rất nhiều sách muốn xem, tôi viết giấy, anh giúp tôi mang về nha?”

Khải Khải nhìn trời.

Cuối cùng, sau một hồi thương nghị, quyết định những người đi trộm sách tối nay là: Khải Khải, Troy, Sử Diễm Phỉ, còn có, con mèo đen Sam.....

15. Chương 15

Chap 15

Sử Diễm Phỉ vừa nghe Sam cũng đi cùng, mặt mũi đã trắng bệch, sống chết không chịu, nhưng Sam cũng không quan tâm, ngồi trên vai Troy không chịu xuống.

“Chúng ta đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, mang mèo theo làm gì nha!” Sử Diễm Phỉ bắt mồm, “Không cho nó đi.”

Khải Khải cũng nhú mồm, nhìn Troy, “Con mèo này.....”

Troy lại cười, nói, “Sam có thể trở ngại không giúp gì.....A, không phải, có thể giúp được!”

Mọi người nhìn hần cười lạnh nói, không khỏi rùng mình.

Lúc này, Sam ngẩng đầu, “meo meo” một tiếng.

Sử Diễm Phỉ nghe nó kêu, liền trốn đằng sau Khải Khải, vẻ mặt sợ hãi. Troy ý vị sâu xa nhìn anh cười, hạ giọng nói: “Sam cũng không phải mèo bình thường, anh rõ nhất mà, không phải sao?”

Vừa mới dứt lời, chỉ thấy Sử Diễm Phỉ chớp mắt, dùng phương thức cũng kì tao nhã, động tác chậm rãi ngã về sau.....Hôn mê bất tỉnh.

Khải Khải bên cạnh bất đắc dĩ không tình nguyện đỡ lấy, đặt lên sofa. Mạc Ninh tới xem một chút, nói: “Không có việc gì, chỉ là ngủ không đủ, dọa ngất thôi, để anh ta ngủ một giấc là được rồi.”

“Nha” Diệp đột nhiên vỗ tay một cái, nói, “Dù sao buổi chiều không có việc gì, không bằng chúng ta đi xem bảo tàng trước đi.”

Mọi người cảm thấy đề nghị không tồi, Mạc Ninh nói: “Tôi biết gần đây đang có triển lãm văn vật thế kỉ.”

Lamy và Eckener đối với văn hóa hoàn toàn không có hứng thú, thà ở trong biệt thự vận động.

Đông Đông vừa rảnh, liền chạy nhanh lên lầu hai, ngủ.

Diệp lấy một cái ba lô thật lớn, cho Safi vào, nhìn đằng sau không khác đeo ba lô to lắm, nói, “Đi thôi, tôi đối với triển lãm thời Trung Cổ rất thích, nghe nói có một khối thạch điêu, trên mặt đều là các loại côn trùng.”

Mọi người lấy đồ, chuẩn bị ra ngoài, nhưng Sam lại từ trên vai Troy nhảy xuống, ngồi trên sofa, tựa vào Sử Diễm Phỉ, tiếp tục liếm lông mao.

Mọi người đều cùng làm như không để ý, bỏ cửa chạy lấy người.

Bảo tàng không phải nơi có thể thu hút nhiều khách địa phương, nhất là trong một đô thị phồn hoa. Đám người Khải Khải đến trước bảo tàng, xuống xe chia làm hai nhóm, Diệp sau lưng Safi, cùng Mạc Ninh đi xem phía trước, còn Troy và Khải Khải cùng ra đằng sau xem địa hình.

“Thật ít người nha.” Diệp vừa đi vừa nhìn.

“Đại khái là do hôm nay mới bắt đầu đi.” Mạc Ninh miễn cưỡng trả lời, tầm mắt bị triển thính trước mắt hấp dẫn, vội qua đó xem.

“Anh xem cái gì?” Diệp tò mò đi theo.

“Phòng triển lãm này là về quỷ hút máu.” Mạc Ninh như đang rất hứng thú, ngoắc ngoắc Diệp, như gọi chó con, “Đến đây xem.”

Diệp ngoan ngoan vẩy đuôi chạy lại.

Cái gọi là phòng triển lãm quỷ hút máu, trên thực tế là triển lãm những gì về quỷ hút máu, nhìn xa cũ nát, không nghĩ bức tượng thực đẹp.

“Đi?” Diệp nhìn, đứng trước hộp kính dừng lại, chỉ vào chuỗi vòng bên trong nói, “Mạc Ninh xem nè!”

Mạc Ninh đi tới, thấy Diệp chỉ chuỗi vòng vàng treo một mặt dây hình quả trứng, bên trong.....Có lẽ tranh bỏ túi.

“Đây là ảnh chụp?” Mạc Ninh nhú mày, “Không giống a, khi đó có mấy ảnh sao?”

Diệp lại nói, “Nhìn kĩ, là bức hình bỏ túi.....nhưng xem người trong tranh, giống đội trưởng không?”

Mạc Ninh nhú mày cúi đầu nhìn kĩ, tuy rằng kiểu tóc quần áo không giống, nhưng người đàn ông vẽ nửa người kia, nhìn thế nào cũng là Khải Khải.....”

Diệp đang nói, đột nhiên cảm thấy Safi bên trong quấy, cảm thấy có chút bất an. Nhẹ nhàng mở ba lô, Diệp “suyt” với Safi , “Safi , đừng nghịch a, nơi này không cho động vật vào.”

Safi lại ngẩng đầu, lưỡi đỏ tím thè ra, nhìn thoáng qua dây chuyền trong hộp kính, ánh mắt chăm chú, như là nhìn ra cái gì.

Mạc Ninh quan sát hành động của Safi, có chút dăm chiêu.

Diệp thấy Safi rất hứng thú với mặt vòng, liền cười hỏi nó: “Mày xem, có phải rất giống với đội trưởng không?”

Safi nhìn chung quanh một lúc, lại chui vào túi.

Diệp và Mạc Ninh lại tiếp tục đi nơi khác, đại khái đi hơn mười phút, Diệp đột nhiên “A” một tiếng.

“Làm sao vậy?” Mạc Ninh thấy cậu hoảng hốt, liền hỏi.

Diệp không trả lời, tay chân hoảng loạn mở túi, mở ra, không thấy Safi ?

“Safi đâu rồi?” Diệp lo đến độ mắt đỏ lên, hỏi mạc ninh, “Anh có thấy nó không?”

Mạc Ninh có chút khó hiểu, hỏi, “Cậu không phải vẫn đeo nó trên lưng sao?”

“Tôi cũng không biết.” Diệp hoảng hốt, “Tôi vừa rồi cảm thấy ba lô nhẹ đi, sau đó đã không thấy Safi đâu nữa.”

Mạc Ninh thấy nghệt nước mắt lưng tròng, xoa xoa đầu cậu, “Khóc cũng vô dụng, đi tìm đi, nếu là vừa mất, hẳn là không đi xa.”

“Đúng.....Đúng vậy, chúng ta phân công tìm.” Diệp nói xong, tay chùi nước mắt, bắt đầu đi tìm.

Nhưng là, Diệp vừa tìm vừa gọi, rất nhanh thu hút bảo vệ.

“Đánh mất gì sao?” Bảo vệ đi tới, thấy cậu nhóc bộ dáng sắp khóc đến nơi, liền hỏi: “Có phải không tìm thấy đồ?”

Diệp lắc đầu, “Không phải, Safi không thấy.”

“Safi ?” Bảo vệ không nghe hiểu, lúc này, Mạc Ninh chạy tới, mồm há hốc, nhưng tầm mắt đã bị một bóng người xa xa thu hút.

Chỉ thấy vừa rồi bọn họ xem mặt vòng quả trứng , không biết khi nào có một người mặc áo trắng.....dáng rất cao, đại khái hơn 1m9, tóc dài trắng đến thắt lưng, da tái nhợt gần như trong suốt.

Chỉ thấy người kia thừa dịp bảo vệ không chú ý, lấy dây chuyền, cho vào túi mình, quay lại, chạm ánh mắt Mạc Ninh, Mạc Ninh sững sờ.....Nói thế nào, người này diện mạo cực kì hút người, gương mặt góc cạnh

cực kì anh tuấn, một đôi mắt phượng, cũng là con người xanh lục sâu xa. Không biết vì cái gì, Mạc Ninh bản năng nghĩ đến -- Safi .

Người nọ sau khi trộm vòng dây, mỉm cười với Mạc Ninh, làm động tác im lặng, xoay người rời đi.

Mạc Ninh một lúc sau mới hồi phục tinh thần, lúc này, Diệp đã vì không tìm thấy Safi mà khóc rống “Mất thật rồi”

“Nè.” Mạc Ninh vỗ vai cậu, nói, “Cậu lớn vậy rồi, còn khóc?”

Các nhân viên an ninh cũng hiểu được cậu nhóc trước mặt có chút vấn đề, tránh phiền toái, lại thấy Mạc Ninh đi cùng với cậu, liền trở về công tác của mình, không nói thêm gì.

Bảo tàng tuy người không nhiều lắm, nhưng Diệp khóc như vậy, cũng thu hút không ít người, Mạc Ninh có chút ngại, liền kéo cậu đứng lên, ra ngoài.

Diệp vì quá đau lòng, năng lực chống cự một chút cũng không có, bị Mạc Ninh lôi ra bảo tàng.

Đến bậc thang dài trước cửa, Mạc Ninh buông tay, để Diệp ngồi ở bậc thang khác, lẩm bẩm trong miệng, “Thật khó khăn mới gặp được.....”

Mạc Ninh chán nản, ngồi xuống bậc thang tay chống mặt chờ cậu khóc xong.

Chính là này, đột nhiên balo trong tay, phát ra một tiếng “phì phì”.

Diệp cả kinh, dừng khóc, nhìn xung quanh, quay đầu hỏi Mạc Ninh, “Anh nghe thấy không?”

“Khụ khụ.....” Mạc Ninh sắc khí, ho khan hai tiếng, bội phục nhìn Diệp, “Tuyển lệ của cậu là tự động, nói mở liền mở nói đóng liền đóng hả?”

Diệp cũng không cãi lại, mà tìm kiếm xung quanh, chợt nghe thấy tiếng kia từ balô truyền đến.

“Không phải đi.....” Diệp vội vàng mở balo, thấy Safi nguyên vẹn nằm bên trong, thấy Diệp mở túi, liền vươn đầu ra, lưỡi thè ra, liếm liếm nước mắt ở cằm.

“Safi”Diệp ôm cổ Safi , dụi dụi cọ cọ, “May mà mày không có làm sao, thật tốt quá tao còn đang sợ mày bị người xấu lừa đi.....ô ô, Safi”

Mạc Ninh lắc đầu, nghĩ ai dám trộm nó đi.

Diệp nín khóc cười, Troy và Khải Khải cùng từ đằng sau bảo tàng trèo tường ra, đến chỗ hai người, thấy Diệp khóc mất mũi đều hồng hồng, có chút khó hiểu.

“Làm sao vậy?” Khải Khải hỏi.

“Vừa rồi Safi thiếu chút nữa bị mất.” Diệp ngẩng đầu nhìn Khải Khải và Troy nói, “Đột nhiên không thấy trong túi, sau đó lại đột nhiên trở lại.”

Troy khẽ nhún mày, dường như rất hứng thú nhìn Safi , thấp giọng hỏi: “Đột nhiên không thấy?”

“Đúng vậy.” Diệp thật thà gật đầu.

Đang nói, Safi ngó đầu ra, đem thứ ngậm ở miệng, quăng cho Troy.

Troy nhận lấy đồ, ngậy người.

Safi lại về bên Diệp, cái đầu tam giác cọ cọ cổ Diệp, Diệp cười khanh khách không ngừng, cũng vô tâm vô tình không để ý đến Safi đưa Troy cái gì. Bạn đang ?

Khải Khải nhìn qua, chỉ thấy trên tay Troy, chuỗi vòng cổ vàng, hình trứng, nhìn có chút quen mắt.

Hiếm thấy Troy thu lại biểu tình bốn cột, lẳng lặng nhìn vòng cổ thật lâu, “Thật sự cảm ơn người.” Nói xong, cất vòng cổ vào túi, ôm chầm Khải Khải nói: “Hôn nhẹ, tìm hiểu cũng không tệ, chúng ta về nhà nên là bữa tối chúc mừng?”

Khải Khải xua Troy như đuổi gián, ôn hòa nói với Diệp, “Chúng ta về trước, buổi tối còn có hành động.” Nói xong, dẫn đầu lên xe.

Troy đuổi theo đằng sau, miệng kêu “Cái gì tâm can bảo bối”

Diệp vất vả mới tìm lại Safi , vô cùng vui vẻ đuổi theo lên xe, chỉ có Mạc Ninh đứng một chỗ xuất thần.....Vừa rồi là Safi sao? Nói như vậy, hẳn cố ý biến mất, để Diệp khóc thu hút bảo vệ, sau đó trộm lấy mặt vòng cho Troy. Hẳn làm vậy có mục đích gì, Mạc Ninh không hứng thú, bất quá.....xà yêu.....Đâu là thần thú gần như diệt sạch a.

.....

Sử Diễm Phỉ bởi vì đêm qua “làm việc vất vả” lại thêm kích thích quá độ, bởi vậy vừa đặt mình liền ngủ đến thiên hôn địa ám, tỉnh lại, thấy bốn phía ánh sáng mờ ảo, hẳn là chạng vạng đi.

Dưới người là giường lớn hoa lệ, là phòng ngủ của mình

“Ân.....” tiếng rên rỉ phát ra nhẹ cực mê người, Sử Diễm Phỉ theo thói quen uể oải xoay người, lại cảm giác có chút kì lạ -- mình thế nào lại như không mặc quần áo?

Đang mơ hồ, thì nghe bên cạnh truyền đến tiếng cười khê, “Bảo bối, tỉnh a?”

16. Chương 16

Sử Diễm Phỉ mắt tròn tròn, nhìn cậu trai yêu dị bên cạnh mình, cặp mắt mèo xanh biếc, còn có vẻ mặt cười mà không cười, trên mặt còn có vết sẹo màu đỏ, bên miệng, bàn tay móng đen dài.....Ác mộng đêm qua hình như trở lại.

“Á á á.....” Sử Diễm Phỉ thất thanh kêu, “phốc” một tiếng liền trốn đến đầu giường khác, mới giật mình thấy mình không có mặc quần áo, vội vàng kéo lấy ga giường lụa, quấn lấy mình.

“A...” Người kia chỉ cười khê một tiếng, sau đó điều chỉnh người nằm thoải mái, như trên tức Sử Diễm Phỉ, “Thế nào lại lạnh lùng vậy? Tối qua rõ ràng là rất nhiệt tình.”

“Hả” Sử Diễm Phỉ lỗ tai ong ong, lẩm bẩm, “Đáng ghét, yêu diễm công, ghét nhất loại này! Người ta muốn cường công!”

“Nói cái gì?” Người kia không biết từ khi nào đã xuất hiện trước mặt Sử Diễm Phỉ, bóp cằm anh, cười lạnh, “Người nói cái gì cường công không cường công ?!”

“Ta muốn Troy, không cần mèo yêu nhà người!” Sử Diễm Phỉ to gan phản bác.

“A.....” Sam cười lạnh một tiếng, lại về chỗ, lười biếng nói, “Quên đi, Troy sẽ không thích người khác.”

“Vì cái gì a?” Sử Diễm Phỉ cảm thấy hứng thú hỏi.

“Muốn biết?” Sam cười hì hì vươn người về trước một chút, ngoắc ngoắc Sử Diễm Phỉ.

Sử Diễm Phỉ không nhìn được tò mò, người cũng ngả về trước một chút, vừa ngả người, đã bị Sam kéo một cái, đặt bên cạnh.

“Nha a.....” Sử Diễm Phỉ kêu to, chạy nhanh nghĩ muốn đào tẩu, đã bị Sam đè lại, sờ soạn lưng, cười hì hì nói. “Chúng ta lại chơi nữa đi!”

“Đừng mà!” Sử Diễm Phỉ giãy dụa cầu cứu: “Cứu mạng a, có người không a!”

Kêu một hồi, ngoài cửa truyền đến tiếng chân chậm chạp bước, như là có người đeo dép trong nhà đi, sau đó, cửa mở, Đông Đông dò xét ngó đầu vào.

“Cứu mạng a!” Sử Diễm Phỉ thấy có người, kêu càng hăng, không ngừng dẩy dụa, “Buông tay ra tên ngốc!”

Đông Đông nhìn nửa ngày, đột nhiên hỏi: “Có gì ăn không?”

Hai người trên giường “tác chiến” sưng sốt, vẻ mặt choáng váng nhìn Đông Đông.

Này.....Tui đói a.” Đông Đông xoa xoa bụng, “Khải Khải đâu? Gọi anh ta đến nấu mì ăn!”

Sam chọn mì, đánh giá Đông Đông một chút, cười nói: “Cậu đến phòng bếp xem, trong tủ lạnh hẳn là có mì, tìm không thấy thì gọi người hầu làm cho ăn.”

Đông Đông nghĩ nghĩ, gật gật: “Ừ.” Đóng cửa ra ngoài.

Sử Diễm Phỉ miệng há to, “Uy.....A.....” Còn không kịp la, đã bị Sam đè lên, vừa hôn vừa cắn, nói: “Ngoan nào, chúng ta lại làm tiếp!”

Đang giằng co, chợt nghe dưới lầu có tiếng ô tô – bọn Khải Khải đã về.

“Nha!” Sử Diễm Phỉ thừa dịp Sam không chú ý chốc lát, đẩy mạnh, nhảy xuống giường, chạy như bay đến cửa, lao xuống lầu.

Khải Khải vừa xuống xe, đã thấy Đông Đông bưng bánh ngọt ngồi ăn ở bậc thang, ngẩng đầu thấy bọn Khải Khải, liền hỏi: “Cơm chiều ăn cái gì?”

Khải Khải có chút bất lực nhìn cái thùng cơm nhỏ này, “Nhóc muốn ăn gì?”

Đông Đông cười hì hì: “Ăn mì!”

“Chỉ biết có ăn mì thôi.” Khải Khải đi vào, Đông Đông bê đĩa chạy theo, “Nấu mì đi, tui đói lắm a.”

Khải Khải bất đắc dĩ gật đầu, cởi áo khoác chuẩn bị nấu mì cho Đông Đông, đột nhiên nghe được tiếng chân hỗn độn trên lầu, cùng với tiếng kêu thảm thiết: “Cứu mạng a! Có yêu quái a!”

Mọi người ngẩng đầu.....Đều hít một hơi lạnh, chỉ thấy Sử Diễm Phỉ hốt hoảng chạy vội từ trên lầu xuống.

Khải Khải và Đông Đông đứng đằng trước, chỉ thấy một lửa nam chạy về phía mình, tóc vàng bay bay, dáng người xuất chúng, nhưng là, mặc cho là ai ban ngày thấy tình cảnh này, cũng đều phải toát mồ hôi lạnh đi.

Hai người ăn ý né ra.

Sử Diễm Phỉ vốn muốn phanh lại, rồi ngã vào lòng một người, nhưng là.....

“A nha.....” Khải Khải nghĩ mọi người đằng sau cũng ăn ý né người, Sử Diễm Phỉ “bịch” một tiếng ngã sấp.

Khải Khải nâng trán, vẻ mặt không thể tin nổi hỏi: “Anh đang làm cái gì a?”

Sử Diễm Phỉ ngẩng đầu, nhìn trái nhìn phải, thấy mọi người vẻ mặt quái dị nhìn mình, lại cúi đầu nhìn, mình thế nào lại không mặc quần áo, trầm mặc chốc lát, ngẩng đầu, “Nha.....” hét lên một tiếng, kêu: “Các người đều không tốt!”

Diệp nhìn Sử Diễm Phỉ phản ứng đầu tiên là muốn bịt mắt lại, bất qua sau đó lại thấy anh thực đáng thương, ra sofa lấy một cái thảm, quấn quanh người.

Thấy Sử Diễm Phỉ tội Diệp đáng thương sụt sịt, Khải Khải hỏi, “Anh làm sao vậy?”

Đông Đông chen miệng, “Anh ta vừa rồi cũng mèo con thân mật.”

“Tôi không có!” Sử Diễm Phỉ la lên, “Tôi là bị ép!” Lúc này, trên lầu truyền đến tiếng “meo meo ~”

Mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy Sam không biết từ khi nào ngồi xổm trên tay vịn cầu thang, cặp mắt xanh biếc nhìn chằm chằm Sử Diễm Phỉ.

“Nó là mèo yêu!” Sử Diễm Phỉ kéo kéo áo Đông Đông, “Cậu vừa rồi cũng thấy!”

Đông Đông mắt nháy mấy cái, ngốc ngốc nhìn Sam lần nữa, lúc sau mới nói: “Ừ.....Vừa rồi hình như to hơn giờ một chút.”

Troy nén cười, sờ sờ đầu Đông Đông, “Nhóc đúng là đáng yêu ngoài dự đoán.”

Nói xong, trừng mắt nhìn Sam, “Không náo loạn, xuống đây.”

Sam kêu một tiếng, ngoan ngoan nhảy xuống dưới, ngồi xổm trên vai Troy .

“Mèo này có vấn đề?” Khải Khải cũng thấy kì quái, liền hỏi Troy .

Troy nhìn mọi người, nói: “Dù sao cũng không giấu được bao lâu.....Bỏ đi, nói cho mọi người.” Nói xong, tay sờ sờ cầm Sam, nói: “Hiện hình đi.”

Sam “meo meo” một tiếng, không cam lòng nhảy xuống, sau đó nhẹ nhàng duỗi chân, sau đó, một làn khói đen bao quanh nó, lại sau đó, chợt có người thở dài, lại từ chỗ con mèo đen, một người đứng lên. Người nọ chân tay màu đồng cổ, dáng rất cao, tóc đen ngắn, cằm nhọn, mắt xanh lục, dưới mắt có một vết sẹo nằm ngang màu đỏ nhạt, vẻ mặt ỉu xiu, thoạt nhìn như mười sáu mười bảy, hai răng nanh nhọn hoắt, móng tay đen nhọn.

“Hắn!” Sử Diễm Phỉ bản năng trốn sau Diệp, nơm nớp lo sợ nói: “Tối qua hắn, còn cả lúc này.....cái đó!”

Sam hung hăng nhìn anh một cái, “Người nào a?”

Sử Diễm Phỉ vội im lặng không dám nói tiếp.

Khải Khải cảm thấy mình hiện tại có chút loạn, hỏi: “Mèo yêu?”

Troy gật đầu: “Đúng, mèo yêu!”

Sam lắc đầu: “Không, cùng lắm chỉ là mèo ăn tim quý hút máu thôi.” Nói xong, hắn đến chỗ Diệp nhìn Safi, “Uy, Safi, còn muốn giả đến khi nào?”

Safi tựa như có chút không muốn, hơi ngắc đầu, lưỡi tím đỏ thè ra, sau đó, “oành” một tiếng, Safi xung quanh khói trắng.....Sau đó đứng lên, là một chàng trai cả người trắng toát, dáng người cao ráo, tóc trắng dài đến thắt lưng, vẻ mặt lạnh băng, tuấn mĩ phi phàm.

Tất cả mọi người ngây dại, ngơ ngác nhìn hai yêu nhân.

Khải Khải trầm mặc nửa ngày, vỗ vỗ Đông Đông nói: “Anh đi nấu mì cho nhóc.”

Đông Đông lập tức hai mắt sáng rực, Troy cũng chạy theo, “Bảo bối, tôi cũng muốn ăn, em cũng nấu cho tôi”

Còn lại bốn người hai mặt nhìn nhau.

Sử Diễm Phỉ bực thảm, nghĩ đứng lên, đã bị Sam giữ lại, ôm lấy, Sử Diễm Phỉ la to: “A.....cứu mạng a cứu mạng a.....”

Troy từ bếp lò đầu ra, nói với Sam: “Đừng giết chết, đêm nay còn phải đi trộm sách, ta muốn hắn lúc đó còn tỉnh!”

“Hắc hắc.” Sam lưỡi dài liếm liếm miệng, cười trả lời, “Đã biết!” Nói xong, ôm Sử Diễm Phỉ không ngừng hét chói tai, vọt lên lầu.

Lại nhìn phòng khách chỉ còn Diệp và Safi .

Diệp ngồi dưới đất, ngẩng mặt nhìn Safi , Safi cúi đầu nhìn hắn.

Một lúc sau.....Diệp đột nhiên “Oa” lên khóc, vừa khóc vừa nức nở, “Ô.....Trả Safi lại cho tôi.....”

Safi đỡ khóc đỡ cười, Mạc Ninh lắc đầu bất đắc dĩ, một mình đi đến sofa ngồi xuống, lấy báo đọc.

Diệp càng khóc càng đáng thương, Safi không nhìn được, tay sờ sờ cậu, “Đừng khóc.....”

Giọng nói trầm trầm, Diệp ngẩn người, lấy balo, tránh Safi , chạy lên lầu.

Safi bất đắc dĩ nhìn Diệp đứng ở cửa, lại nhìn hành lang bên cạnh Sam vẻ mặt gian trá, lạnh lùng nói: “Mèo thối.”

Sam cười lạnh: “Ai bảo người trước tranh tim với ta, hay rồi, không phải người cũng chẳng là quý.....Đáng!” Nói xong, đá văng cửa, ôm Sử Diễm Phỉ đi vào.

Trong phòng bếp, Khải Khải đun nước nấu mì, Đông Đông bên cạnh cầm đũa chờ, Troy có chút không thoải mái ở đằng sau, nói: “Muốn ăn mì sao, kêu người hầu làm, làm chi muốn bảo bối tự xuống bếp a?”

Đông Đông không hiểu gì hết nhìn Troy một cái, không để ý đến hắn, lực chú ý bị nồi mì thu hết lấy.

Troy bĩu môi, nói thầm: “Làm nũng! Thằng nhóc thôi!” Nói xong, còn chăm chú nhìn cái lưng khêu gợi của Khải Khải, nhìn nhìn, đột nhiên hô to một tiếng: “A!”

Khải Khải vừa lấy mì ra, đưa cho Đông Đông, quay đầu nhìn Troy khó hiểu, “Anh làm sao?”

Troy vội vàng chạy tới, kéo áo Khải Khải, hỏi: “Như thế nào có đào hoa kiếp?!”

Khải Khải giật mình nhìn Troy, “Anh cũng biết chuyện đào hoa kiếp?”

Troy chỉ vào bả vai Khải Khải, “Em như thế nào lại có nó ?!”

Khải Khải khó hiểu nhìn bả vai mình, mơ hồ nhìn đầu vai, ấn kí đào hoa thần nhiên nằm trên đó, nhú mày, “Đây là cái gì?”

“Đây là đào hoa kiếp a!” Troy rống lên, “Ai? Gian phu là ai?!”

Khải Khải nhìn trời: “Anh nói bậy bạ gì hả?”

Đông Đông bên cạnh lại nói, “Hả? Có phải ngày đó ăn bậy bạ gì? Tôi cũng có một cái.” Nói xong, vương tay, thấy trên tay trái, cũng có một cái ấn kí hoa đào.

“Các người.....Các người.....” Troy vẻ mặt kinh ngạc đến tột cùng, chính lúc này, Mạc Ninh cầm báo đi từ ngoài vào, nói: “Các người xem tin tức không? Phòng tư liệu bảo tàng, buổi tối có chuyện ma quái.”

17. Chương 17

“Bảo tàng có chuyện ma quái?” Tất cả mọi người đều thấy khó hiểu.

“Xem đi, trên báo viết đó.” Mạc Ninh cầm báo đi vào bếp, đưa mọi người, “Nói là mỗi buổi tối sau 12 giờ, đều có tiếng bước chân kì quái cùng tiếng hét chói tai, khi bảo vệ đến, đều bị dọa chạy, sau bị bệnh lạ.”

“Hoặc.....Đáng sợ thế sao.” Troy cầm lấy báo xem, “Hình như là mấy ngày nay mới có.”

“Có thể là cũng có người giống chúng ta muốn lấy gì đó?” Mạc Ninh hỏi.

“Vậy khó khăn rồi.” Troy khẽ nhú mày, “Bọn họ hành động nhanh hơn chúng ta.”

“Đúng rồi.” Khải Khải đột nhiên nghĩ tới, hỏi Đông Đông: “Lần trước mấy kẻ đuổi theo nhóc, là loại nào?”

Đông Đông xì súp ăn mì, lắc đầu, “Không biết, chỉ biết không phải người.”

“Cái gì vậy?” Troy tò mò.

“Mặt khỉ, thân người, mặc quần áo, bắt quạ đi bốn chân.” Khải Khải miêu tả, “Tính cách vô cùng hung hãn.”

Troy hiểu nhướn nhướn mày, băng quơ trả lời, “Là hầu quái.”

“Hầu quái?” Khải Khải giật mình, “Là thứ gì?”

“Hầu quái nói khó nghe, chính là yêu quái cấp thấp nhất, khoảng giữa người và yêu quái.” Troy trả lời, “Sức vật này sức lực lớn một chút, động tác mau một chút, nhưng không có lực sát thương gì.....Bắt quạ hầu quái bình thường đều nghe lệnh người.”

“Như vậy a....” Khải Khải gật đầu, cảm giác có người kéo áo mình, quay lại thấy Đông Đông bát trống rỗng, cầm đũa nói “Muốn nữa.....”

Khải Khải nhú mày, một đám hạ xuống, “Còn ăn, nhóc là thùng cơm a?!”

Troy cũng đưa đầu ra, “Bảo bối, cũng đánh tôi một chút!”

Khải Khải không nhịn được nữa, thuận tiện một đám, “Đồ biến thái!”

Troy bị đánh mà sung sướng, say mê khoái cảm không thoát ra được.

Khải Khải bực mình đi ra ngoài, chợt nghe thấy tiếng rên rĩ từ trong phòng Sử Diễm Phỉ truyền xuống, hét lên: “Đừng giết chết, tôi còn dùng!”

.....

Trời tối, Khải Khải, Troy , Sử Diễm Phỉ mệt mỏi cộng thêm con mèo Sam gật gù trên vai, ba người một mèo chuẩn bị thỏa đáng, lên xe, thẳng hướng bảo tàng.

Bảo tàng buổi sáng nói trắng ra là vắng vẻ, thì buổi tối là âm trầm. Khải Khải ban ngày đã thăm dò đường trước, cho nên đem xe đỗ ở bờ tường đằng sau bảo tàng.

Ba người xuống xe, Sam hiện nguyên hình, nhanh nhẹn ôm Sử Diễm Phỉ một đến nhũn tay chân, cùng Troy và Khải Khải dễ dàng vượt qua tường bảo tàng.

Phòng hồ sơ trong tận cùng lâu ba, Khải Khải và Troy đã thăm dò vị trí camera, cũng không biết bảo vệ còn ở đó không, nếu thật sự bệnh nặng không tới, đúng là hoàn hảo.

Quả nhiên, mấy người thời điểm đi qua phòng trực, phát hiện trong phòng trống trơn, trên cửa sổ còn thấy thông báo tuyển dụng bảo vệ.....Cũng đúng, bảo tàng vốn âm trầm không mấy người dám đến, có chuyện ma quái, càng không ai dám đến làm.

Bốn người nhanh chóng đến phòng hồ sơ, cửa khóa.

Khải Khải vừa định lại ra chìa khóa vạn năng mở cửa, đã thấy Sam tiến lên, khoát tay với Khải Khải, ý nói, “Ra đi, tôi làm!”

Khải Khải tránh sang một bên, nhìn Sam làm. Chỉ thấy Sam ngón trỏ vươn ra, “Đinh” một tiếng, móng tay dài ra, móng tay sắc nhọn màu đen cắm vào khóa phòng trộm kiểu cũ, vạn nhẹ, “cạch”, khóa kêu trả lời mở ra.

Bốn người nhẹ nhàng đi vào.

Sam đứng ở cửa, canh chừng, Khải Khải và Troy cùng Sử Diễm Phỉ vào tìm sách.

Ban ngày Khải Khải chỉ biết nơi cất hồ sơ, mà không có tiền vào, hiện tại đi vào, có chút ngạc nhiên, chỉ thấy một loạt giá sách di động, mỗi giá có ít nhất mấy ngàn quyển.

Troy nhíu mày: “Thế này muốn tìm đến khi nào a?”

Sử Diễm Phỉ lạnh lùng nói: “Hóa ra có nhiều văn hiến không thể gặp ánh sáng a.” Nói xong, nhìn Khải Khải và Troy , “Chúng ta đem hết sách về?”

Hai người đồng thời trừng, “Muốn tự mình làm!”

Sử Diễm Phỉ bĩu môi, uể uể oải oải đi đến giá sách, tưởng tượng mình là một cành lá mỏng manh, liều mạng sờ sờ sách trên giá, thê thê thăm thăm vừa định mở miệng, chỉ thấy Khải Khải và Troy lại liếc mắt trừng một cái, “Mau!”

Sử Diễm Phỉ ủy khuất cố tự lôi mình ra khỏi đồng sách, tìm danh mục sách, thấy được giá “tuyệt mật”, bắt đầu xem qua một loạt.

Khải Khải và Troy hỏi đặc điểm, hỗ trợ tìm.

“Nơi này văn hiến không thiếu đến lợi hại.” Troy tìm mấy quyển, bỏ vào ba lô. Khải Khải cũng theo danh sách Diệp viết tìm giúp mấy bộ.

Lúc này, Sử Diễm Phỉ đột nhiên “A!” một tiếng, “Tìm được rồi!”

Troy và Khải Khải chấn động, vội lại qua xem, chỉ thấy trong tay Sử Diễm Phỉ có một bản tiểu thuyết viết tay cũ nát tên “Tùng Lâm mật mã”

Khải Khải lấy sách, cho vào ba lô, thấy Sử Diễm Phỉ vô cùng tội Diệp, liền nói, “Túi còn có thể đựng thêm, tự mình tìm vài quyển quan trọng đi.”

Sử Diễm Phỉ lập tức tươi cười, hưng phấn đi tìm sách.

Khải Khải vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn anh chọn sách, vẻ mặt thỏa mãn, nghĩ.....Gay cũng có thể có thời điểm trẻ con a.

Không đề phòng Troy bên cạnh bất ngờ hôn mình một cái: “Bảo bối, thật dịu dàng.....”

Bị Khải Khải đánh một trận!

Chốc lát sau, Sử Diễm Phỉ cầm đến 10 quyển sách, nơm nớp lo sợ, Khải Khải mở túi, ý bảo – bỏ vào!

Sử Diễm Phỉ vô cùng thỏa mãn thả sách vào.

“Được không?” Troy cũng cầm một đồng sách, nhìn Khải Khải.

Khải Khải gạt đầu, ba người chuẩn bị rời đi, lại nghe Sam canh chừng ở cửa đột nhiên lúi lại nói, “có người!”

Troy và Khải Khải chau mày, tắt đèn pin, nhanh nhẹn trốn sau giá sách, Sử Diễm Phỉ phản ứng chậm, bị Sam kéo ôm giấu bên đối diện.

Sử Diễm Phỉ lo lắng nhìn bên ngoài, lại cảm thấy có cái gì đang sờ sờ mình, cúi đầu.....Sam cái tay không ngoan ngoãn vượt hông mình, sờ sờ nắn nắn, cuối cùng chui vào trong áo, chạm đến ngực Sử Diễm Phỉ, nhéo bên này nhéo bên kia.

“Ấn.....” Sử Diễm Phỉ rên nhẹ một tiếng, Troy và Khải Khải đối diện hung hăng liếc trừng một cái.

Sử Diễm Phỉ vội che lại miệng mình, Sam bĩu môi, rút tay, cúi xuống, dùng đầu lưỡi mèo thô ráp, nhẹ nhàng liếm cổ và tai Sử Diễm Phỉ. Sử Diễm Phỉ nhắm mắt mặt lại đỏ bừng, không dám dấy dựa cũng không dám kêu, cuối cùng không chịu nổi, mềm nhũn ngã vào lòng Sam, mặc nó ăn đậu hũ mình.

Đối diện Khải Khải và Troy nhìn liên tục lắc đầu, Khải Khải quay đầu liếc Troy một cái – mèo và người, đều lưu manh.

Troy thừa dịp hưởng thụ, híp mắt nhìn Khải Khải đầu lưỡi liếm liếm – Em không chịu cho tôi làm sao, tôi kĩ thuật tốt hơn nó nhiều!

Đúng lúc này, tiếng cửa “ken két”, như là có người nhẹ nhàng đẩy. Bốn người nín thở, chột nghe im lặng một lúc, truyền đến tiếng cười “hắc hắc hắc”

Khải Khải và Sử Diễm Phỉ nghe được lạnh gáy, đây rõ ràng không phải tiếng người, hai người bản năng nghĩ tới lời về bà đồng gì đó.

Sau đó, chỉ thấy một bóng đen lao đảo đi đến, vừa đi vừa cười.....Mấy người đồng thời nghĩ, đây chính là thứ dọa sợ bảo vệ.

Ở cửa, một mảng bóng tối không nhìn ra cái gì, người nọ đi tới cửa sổ nhỏ, ánh trăng bên ngoài chiếu vào, chiếu sáng một khoảng không gian, Khải Khải khi thấy rõ ràng mặt người kia, cả kinh hít một ngụm hơi lạnh.

Chỉ thấy người kia mặt tái nhợt, cái gì cũng không có, trông như cục bột trẻ em, mắt mũi không có, tóc trắng xám, gần như che kín mặt, trên người mặc áo choàng ngắn màu xám rách tả tơi, kì thực dọa người không phải nó không có mặt, mà là nó cổ không giống người bình thường.....dài gấp 3, lại như cổ vịt thô, nhìn dị thường đến kinh hãi.

Sử Diễm Phỉ sợ tới mức giấu đầu vào lòng Sam, không dám ngẩng lên, Sam nhẹ nhàng vỗ về, ý bảo đừng sợ.

Khải Khải cũng cau mày, nghĩ, kì thật mấy thứ kinh dị gì đó Khải Khải thấy không ít, yêu ma quỷ quái cũng không phải chưa thấy qua, ở trên chiến trường nơi nơi thi thể, chính là.....Gần đây một tháng qua, cũng khiến anh có chút thích ứng, vốn không có người bình thường, cũng không biết mình có vấn đề, hay nhiệm vụ lần này có vấn đề.

Yêu quái kia đi lại trái phải, chậm rãi đi đến chỗ bốn người trốn.

Dần dần, rời nơi có ánh trăng, ẩn vào bóng đêm, chính là mặt trăng lớn đặc biệt phản xạ ánh sáng, mặc dù trong phòng tối, vẫn có thể thấy rõ ràng.

Khải Khải quay lại nhìn Troy , chỉ thấy hấn vẻ mặt khinh thường, như là thấy thứ trước mắt không có gì đáng sợ, Khải Khải cũng thoáng nhẹ thở.

Troy lấy đèn pin quân dụng từ tay Khải Khải, chỉnh mức sáng nhất, ra hiệu bảo Khải Khải đừng lên tiếng.

Khải Khải lẳng lặng nín thở nhìn, chỉ thấy yêu quái kia tới trước mặt bọn họ, chậm rãi ngồi xuống, mặt đến trước mắt Khải Khải.

Khải Khải dù đã chuẩn bị tâm lí, nhưng ngực vẫn đánh trống, mặt kia to gấp đôi người bình thường, mặt cũng giống như da, chính là trên mặt trơn nhẵn đến ghê rợn, tuy rằng trên mặt cái gì cũng không có, không nhìn ra biểu tình, nhưng Khải Khải chính là cảm thấy thứ này âm trầm tà ác dị thường.

Ngay tại thời điểm thứ kia chậm rãi tới gần Khải Khải, Troy đột nhiên giơ tay che mắt Khải Khải, chiếu thẳng mặt yêu quái, mở đèn pin.

Bên kia Sam cũng đã sớm nhắm mắt, bảo vệ Sử Diễm Phi trong lòng.

Đèn pin quân dụng chiếu gần có thể sinh ra cường quang, khiến người lóa mắt, yêu quái kia lại cực kì sợ ánh sáng, bị ánh sáng mạnh chiếu vào, đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết, ôm mặt đào tẩu.

Chạy thật xa rồi, bọn Khải Khải vẫn còn có thể nghe thấy tiếng hét chói tai tê lương khiến người ta sợ hãi.

Khải Khải quay nhìn Troy , hai người nhìn nhau thật lâu, chợt nghe Khải Khải lạnh lùng nói: “Buông tay!”

Troy mạnh mẽ bình tĩnh, “Em bỏ trước!”

Hai người giằng co, Sam cùng Sử Diễm Phi thấy kì quái, tầm mắt hạ xuống, thấy tay Troy ở trên bụng Khải Khải, mà tay Khải, đang nhéo mu bàn tay Troy

“Đừng giỡn nữa, định đến khi nào, trở về nháo không được a.” Sử Diễm Phi nhìn hai người.

Ba người đồng thời giật mình nhìn – gay nói tiếng người!

18. Chương 18

Diệp một mình trong phòng buồn bực, mặt vô cùng mất hứng, đến khi trời tối, một mình lên giường nằm, ỉu xiu buồn bã.

Lúc này, cửa phòng có người gõ, Diệp cũng không để ý tới, một lát sau, cửa bị mở, Safi biến về hình rắn chậm rãi bò vào, từ từ trườn lên giường. Diệp cảm giác được, lại cố tình nhắm mắt không mở.

Safi trườn đến trước người Diệp, dừng lại, dụi dụi, dựa vào Diệp.

Diệp mở mắt, nhìn nó một cái, lại xoay người sang bên kia, Safi kiên nhẫn trườn sang, cọ cọ Diệp, Diệp lại quay lại, Safi cũng trườn, Diệp lại xoay, Safi lại trườn, cứ như vậy một xoay một trườn.....Đến cuối cùng, Safi quấn lấy Diệp, Diệp mới không cách nào xoay người, mới yên tĩnh.

Một người một xa nhìn nhau chốc lát, Diệp cắn cắn môi, trừng mắt nhìn Safi một cái.....”Oành” một tiếng, Safi hiện hình người, Diệp nhỏ nhiều hơn so với thân hình cao lớn, nên dễ dàng ôm Diệp nhỏ vào lòng.

“Làm gì thế!” Diệp đẩy đẩy Safi , “Tránh ra, nặng.”

Safi vẻ mặt lạnh băng, khó thấy được chút nào dịu dàng, nhìn chằm chằm Diệp một hồi lâu, mới chậm rãi mỉm cười, cúi đầu cọ cọ mặt Diệp, thấp giọng nói: “Cậu thật đáng yêu.”

Diệp lập tức đỏ mặt muốn tránh, miệng nói, “Tôi không thích người! Tránh ra đi!”

Safi giật mình, hỏi: “Không thích người? Cậu chẳng phải người.”

Diệp mắt húng nói, “Chính là không thích, tôi chỉ thích bạch mãng xà.....Tôi nghĩ rồi.....Anh là lừa đảo!”

Safi nhéo nhéo cằm Diệp, “Tôi vốn là bạch mãng xà.....Ai lừa cậu?”

“Kia.....Anh biến thành người a.” Diệp không phục nói.

“Vậy cậu nói, một người trời sinh là nam, sau lại biến thành nữ, vậy hần là nam hay nữ?” Safi hỏi.

Diệp nghĩ nghĩ, nói: “A, là nam.....Nhưng nếu anh ta muốn làm nữ, cũng có thể nói là nữ.....Nhưng, cái đó vốn đều là người, không giống?”

“Không phải giống sao.” Safi thấp giọng nói, “Mọi người thấy anh là người, đối với em thời điểm gặp chính là rắn, sau đó anh trong lòng vẫn tự cho là rắn.....Vậy em nói anh là người, hay rắn?”

Diệp có chút khó xử, đầu nhỏ bối rối, nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nói: “Àn.....Là rắn.”

“Vậy không tốt sao.” Safi cúi xuống, ánh mắt yêu dị nhìn Diệp chăm chăm, tóc trắng dài đến gối, thân trên vẫn là hình người, nhưng đuôi biến thành hình rắn, quần lầy chân Diệp, đuôi nhẹ nhàng cọ cọ lòng bàn chân Diệp.

“Ngứa.....” Diệp chân ngo nguậy.

“Vậy em còn giận không?” Safi hỏi.

Diệp nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Không giận.”

Safi vừa lòng cười, đầu lưỡi vươn dài, liếm liếm môi Diệp, thấp giọng nói: “Thực ngoan a.”

Diệp ngơ ngác nhìn vẻ mặt vốn là lạnh băng dần mở miệng cười, có chút kinh ngạc mở to mắt – người này, thật đẹp mắt nha.

.....

“Vừa rồi là cái gì vậy?” Rồi khỏi bảo tàng, khởi động ô tô, Khải Khải hỏi Troy .

“À.....Là oán bà.” Troy nói, “Chính là oán linh cấp thấp thôi.”

“Oán linh?” Khải Khải vẻ mặt không hiểu, “Đó là gì vậy?”

“Chính là oán linh chết trong vùng này không biết vì cái gì tập trung vào một thứ, sau đó hóa thành hình người.” Troy bình thản nói, “Cho nên nó không có mặt, bởi bị tập hợp nhiều oán linh, không biết làm thế nào biểu lộ. Thứ này không có gì lợi hại, nếu bị chạm, sẽ hấp thụ oán khí, sẽ sinh bệnh, cho nên bảo vệ kia mới bị bệnh, nhưng nó rất sợ ánh sáng, chỉ cần lấy đèn chiếu, nó sẽ chạy rất xa.”

“Như thế nào lại gặp loại quỷ này?!” Khải Khải nhú mày, nhìn Troy , “Có phải nhân phẩm anh có vấn đề?”

Troy nhìn chăm chăm Khải Khải, tay vòng qua vai anh, “Bảo bối, lúc nói chuyện em thật gợi cảm!”

“Bỏ tay ra!” Khải Khải một bụng tức, “Tôi đang lái xe!”

Hai người còn chưa kịp đùa giỡn, đã truyền đến tiếng Sử Diễm Phỉ đằng sau: “Nha a.....”

Sử Diễm Phỉ vốn nghĩ xem sách mới trộm một chút, nhưng Sam một tay trên người, đã bắt đầu không chịu yên phận.

“Đáng ghét, không cần sờ chỗ đó!” Sử Diễm Phỉ giãy dụa nghĩ cách thoát khỏi Sam, Sam lại cười, “Bé ngoan, nghe lời đi, kêu hồng cổ họng cũng không có người cứu!”

“Nha.....”

Khải Khải và Troy tự động che chắn phía sau khỏi bị những tiếng bất định làm người ta miên man, mặc hai người kia giỡn.

Xe rất nhanh về tới lầu đài Troy , Khải Khải và Troy xuống xe, mang theo túi hành lý vào lầu đài , Sam ôm Sử Diễm Phỉ mềm nhũn cả người theo đằng sau.

Troy quay nói: “Uy, mi có cần khắc chế một chút không, còn như vậy, ta sợ trước khi vào rừng người ta đã chết, sau đó người mệnh cũng không lâu.”

“Nói nhiều!” Sam bĩu môi, “Ta ăn no cũng không sao, thừa dịp lão tử còn trẻ, phải hảo hảo hưởng thụ một chút.”

Khải Khải lắc đầu, người có nhân phẩm, mèo có miêu phẩm, bắt quá Sử Diễm Phỉ cũng là bị chứng gay vọng tưởng làm hại thôi, quên đi, vẫn là không cần đồng tình với anh ta.

Trở lại phòng khách, Đông Đông đã lim dim ở sofa, Mạc Ninh ngồi trên sofa xem tivi, ngẩng đầu thấy người tiến vào liền hỏi: “Thế nào?”

“Đều đem về.” Khải Khải và Troy đem túi sách để lên bàn, lấy ra một quyển “Mật mã rừng già” ra, mở ra xem.

“Ghi lại rất chi tiết a!” Mạc Ninh vui mừng lật xem nội dung bên trong, “Còn có bản đồ, quá tuyệt vời.”

Trên lầu Diệp nghe thấy tiếng, cũng chạy ra, theo sau là Safi .

“Nha! Tôi đến mơ cũng muốn nó.” Diệp vừa mừng vừa sợ, tay cầm quyển sách, vừa lòng lật xem.

“Hiện tại mọi thứ đã có đủ, trang bị cũng không thiếu nhiều lắm.” Khải Khải nói, “Chúng ta đến thảo luận hành trình ngày mai một chút.....” Nói tới đây, Khải Khải nhìn trái nhìn phải, nhú mào, “Lamy và Eckener đâu?”

Đông Đông không biết khi nào đã tỉnh, “Bọn họ buổi chiều ra ngoài rèn luyện, sau không thấy trở lại.”

“Cái gì?” Khải Khải giật mình.

“Phỏng chừng bị cương thi ăn rồi đi.” Troy cười khở.

“Hai người bọn họ không giống loại không có chống cự đã bị thu phục.” Khải Khải hỏi Mạc Ninh, “Mọi người có nghe thấy động tĩnh gì?”

Mạc Ninh lắc đầu “Hoàn toàn không có.”

“Hai người họ có di động không?”

Mấy người hai mặt nhìn nhau, đều lắc đầu, hai người này hẳn là không cần phí đầu óc cho hiện đại hóa công nghệ cao gì đó.

“Tình hình có chút khác thường.” Khải Khải nhú mào, “Chúng ta ra ngoài tìm bọn họ!”

Troy nói : “Hiện tại ra ngoài, không an toàn!”

“Anh nói cương thi?” Mạc Ninh bĩu môi, “Chúng ta có cách giải quyết.”

Troy cười, “Buổi tối ở bên ngoài, chỉ là một ít quỷ mà thôi, nhưng ta ở đây, còn là nuôi mãnh thú, một khi đánh thức, ta cũng không thể chế ngự được.”

“Mãnh thú gì?” Khải Khải hỏi.

Troy nghĩ nghĩ, vẫn là nói, “Như vậy đi, tất cả theo ta đi vào, xem vài thứ.” Nói xong, Troy trên mặt ý cười không rõ ý, dẫn mọi người đến đằng sau phòng khách.

Mở 1 cánh cửa, đằng sau nó có một con đường dài.

“Trong này có còn có phòng?” Đông Đông buồn ngủ díp mắt, mơ màng nhìn, ngáp một cái đi theo mọi người vào.

“Lâu đài này đã có vài trăm năm lịch sử.” Troy cười giải thích với mọi người, cảm giác giống như hướng dẫn du lịch, nhưng lời nói ra, lại làm người ta lông tóc dựng đứng, “Ta chỉ là ở nhờ thôi, nói cách khác, chính là thay chủ nhân tòa thành trông mọt thôi.”

“Trông mọt.” Mạc Ninh tò mò.

“Bốn trăm năm trước, châu Âu từng có cuộc vận động quy mô lớn tiêu diệt quỷ hút máu.” Troy chậm rãi nói, “Nghe nói, lúc đó một vị vương tử, bị một quỷ hút máu không biết trời cao đất dày bắt cóc, vị vương tử kia rất xinh đẹp.” Troy nói tới đây, đột nhiên như rơi vào kí ức, ánh mắt trở nên xa xăm, “Mái tóc vàng dài, da trắng như tuyết, mắt xanh ngọc, cao quý nho nhã lễ độ, được giáo hoàng cho là con của chúa, được thể nhân kính yêu.”

Những người khác đều cảm thấy Troy là đang kể chuyện xưa, dù sao hiện tại chuyện xưa không được yêu thích, bất quá có quỷ hút máu là điều kiện tiên quyết, tôn trọng đồng loại hân, miễn cưỡng nghe.

Troy chú ý tới biểu tình mọi người, thân nhiên cười cười, lại nói tiếp: “Kỳ thật, quỷ hút máu thống hận thể giới trần ngập ánh sáng gì đó, nhất là vương tử kia tóc vàng chói mắt như ánh mặt trời, khuôn mặt sáng lạn tươi cười. Thừa dịp vương tử xuất hành săn thú, bắt cóc vương tử.”

Nói tới đây, Diệp đột nhiên hỏi, “Chờ chút....Ngắt lời một chút, đây là bi kịch hay hài kịch?”

Mạc Ninh vô thức sờ sờ cằm, nói: “Có liên quan đến quỷ hút máu, phần lớn đều là bi kịch đi.”

Troy cười, hỏi Khải Khải: “Em đoán là hài kịch hay bi kịch?”

Khải Khải quay nhìn hân, hỏi: “Vì cái gì hành lang này dài như vậy?”

Troy cười ha ha, “Bảo bối, em đáng yêu nhất điểm đây.”

“Kể tiếp đi?” Sử Diễm Phỉ thực sự rất tập trung nghe, hình như rất phù hợp với quan niệm thẩm mỹ của mình, nói, “Đừng dừng a, kể tiếp đi!”

Troy nhướn nhướn mày, “Sau đó, vương tử hiền lành, ở trong cùng một tòa thành với quỷ hút máu, rất lâu sau, hai người dần nảy sinh tình cảm.”

“Thật tuyệt.” Sử Diễm Phỉ cắn khăn tay nước mắt lã chã, Sam bên cạnh trêu chọc liếc anh, “Cần nhập tâm vậy sao?”

“Sau đó, quỷ hút máu thả vương tử trở về, hai người mỗi đêm hẹn gặp, yêu đến điên cuồng, bất quá, rất nhanh bị giáo hội phát hiện.” Troy cười khổ, “Đây chính là tội lớn.”

“Đúng vậy.” Mạc Ninh gật đầu, “Đây là cấm kị! Thời điểm đó chính là phạm tội.”

“Sau đó thế nào?” Khải Khải hình như không có chút hứng thú nào.

“Sau đó.....Vương tử vì bảo vệ quỷ hút máu không có năng lực gì, đã nói dối, nói lừa gạt quỷ hút máu, là vua quỷ hút máu trong truyền thuyết, bá tước Mona.” Troy ánh mắt tối sầm lại, “Sau đó, Thầy trừ tà tập hợp lại, bắt đầu đuổi giết vua quỷ hút máu, mà lúc ấy lại đang có nghi ngờ quỷ hút máu cắn chết người, vì thế.....Quỷ hút máu và con người lúc đó, xảy ra chiến tranh chưa từng có, cuối cùng, Mona bá tước bị giết chết.”

“Chính là cuộc chiến đó, làm Thầy trừ tà gần như bị diệt sạch?” Mạc Ninh nói, “Tôi nghe sư phụ nói qua.”

“Sau đó?” Đông Đông hỏi, “Vương tử và quỷ hút máu kia có ở bên nhau không?”

Troy mỉm cười, “Cuối cùng, họ vĩnh viễn không thể ở bên nhau.”

“Vì sao?” Tất cả giật mình.

Lúc này, mọi người đến trước cửa đá lớn, Troy nhẹ nhàng đẩy cửa đá, thấp giọng nói, “Bởi vì, vua quỷ hút máu, đối với quỷ hút máu kia.....Là cha.”

Cửa lớn mở ra, chỉ thấy đằng sau cửa là một không gian lớn. Bốn vách tường đều treo đèn, trong phòng không có gì, chính giữa, có một quan tài lớn.

“Quỷ hút máu kia không cần vương tử sao?” Sử Diễm Phỉ hỏi, “Vương tử cũng vì bảo vệ hân, là vô tình.”

Troy mỉm cười, “Hân đương nhiên biết, chính là, hân vẫn có chút giận, nhất thời hồ đồ, làm ra việc khiến cả đời hối hận.”

“Việc gì?” Mọi người thực đồng bộ.

“Hân cắn vương tử, biến vương tử thành quỷ hút máu.” Troy băng quơ nói, “Vì thế, hân có được một loại năng lực.”

“Năng lực?” Mạc Ninh nghi nghi, nói: “Nghe nói, quỷ hút máu nếu uống máu người mình yêu, mà người hân yêu lại bởi vậy mà chết, có thể không cần e ngại ánh mặt trời, có phải không?”

Troy gật đầu, “Không hổ là đồ đệ giỏi nhất của Thầy trừ tà , truyền thuyết xa xưa này, không mấy người biết đến.”

“Sau đó thế nào?” Diệp mắt lưng trông hỏi, “Vương tử đáng thương chết sao?” Bạn đang ?

Troy dẫn mọi người đến quan tài đá, nói, “Sau đó, bộ tộc quỷ hút máu bắt quỷ hút máu kia giết chết vương tử, hắn không chịu, đã bị ném vào trong ánh mặt trời.....”

“Cái gì?” Sử Diễm Phỉ nước mắt ngừng, cắn khăn tay hỏi, “Tôi còn nghĩ đây là chuẩn ngược công, không nghĩ tới ngược thân công ngược thụ tâm, quần quai, phản kích tuyệt luân a!”

Sam vô lực nhìn Sử Diễm Phỉ một cái, thốt ra một câu—mặc kệ!

“A....” Troy cười khổ, “Làm anh thất vọng rồi, quỷ hút máu kia đợi đến lúc mặt trời mọc, cũng không chết, liền hiểu được tình hình, đến lúc hắn đến được thành, vừa là lúc vương tử bị hành hình.”

“Hành hình?” Những người khác không hiểu, “Sao lại thế?”

Troy trầm mặc chốc lát, mở quan tài, nói, “Tất cả cột hắn vào giá chữ thập, mặt trời mọc, liền biến tan thành tro bụi.”

“Ai vậy?” Khải Khải hỏi Troy .

“Chủ nhân tòa thành.” Troy trả lời, “Xác quỷ hút máu.”

“Thủ pháp này.....là Thầy trừ tà làm.” Mạc Ninh nói, “Thầy trừ tà dùng gỗ hồ đào đóng vào tim, sau đó sẽ tìm mèo đen ăn trái tim, như vậy, mèo đen thành người, mà quỷ hút máu, cũng không thể sống lại.....” Nói tới đây, tất cả mọi người bản năng quay nhìn Sam.

Sam bĩu môi, “Hừ” một tiếng, “Tức nhất lúc đó có một còn rắn thối không vừa mắt, lấy đi nửa trái tim, biến thành người không ra người quỷ không ra quỷ!”

Mọi người hít một hơi lạnh.

“Cái đó.....” Đông Đông vương một ngón tay, chọc chọc vai Troy , “Chuyện xưa, xong chưa?”

Troy nhướn nhướn mày, cười, “Nhóc con, thích chuyện vừa rồi?”

“Đúng vậy, ta cũng thế.” Sử Diễm Phỉ lại cắn khăn tay, “Cuối cùng tra công có thể thương tiếc cả đời sống không bằng chết lương tâm cắn rứt hối hận cả đời đau khổ mà chết?”

Troy sững sốt, quay nhìn Khải Khải, “Em nói xem? Nếu là vương tử kia, có thể tha thứ quỷ hút máu kia không?”

Khai khai có chút khó hiểu nhìn Troy , chỉ thi thể xấu xí trong quan tài, hỏi: “Cái này với đi tìm Lamy và Eckener có gì liên quan?”

Troy vùng lên, ô Khải Khải, “Bảo bối, em vĩnh viễn đáng yêu như vậy!”

Khải Khải đẩy hắn ra, “Anh đứng đắn chút được không?”

“Không cần chuyển đề tài!” Đông Đông kéo kéo Troy , “Cuối cùng sao? Kết cục thế nào?”

“Mọi người đã chết, có kết thúc gì tốt?” Diệp thở dài, “Vương tử đáng thương.”

“Vẫn cảm thấy không kết thúc như thế.” Đông Đông cự nự.

“Đúng vậy!” Sử Diễm Phỉ gật đầu, “Loại chuyện thế này, bình thường đều chỉ có một nửa sao? Không phải cuối cùng quỷ hút máu kia nghĩ còn có cách làm người yêu mình sống lại, nếu không, sẽ chờ hắn đầu thai chuyển thế, sau đó tìm hắn, lại ngược đến chết đi sống lại, một người muốn yêu, một người không yêu, sau lại là âm mưu kinh thiên địa quỷ thần khiếp, lại giải quyết hết, cuối cùng kết cục đại đoàn viên sao?”

Diệp và Đông Đông vỗ tay, “Oa.....Thực phản kích a!”

Troy mỉm cười, nhìn Khải Khải, “quỷ hút máu khẳng định là nghĩ như thế, chỉ cần có thể gặp lại người yêu, cho dù ngược chết hẳn cũng không quan tâm, có phải không? Bất quá hẳn cũng xứng bị ngược, đúng không?”

Những người khác đều gật đầu.

Khải Khải dở khóc dở cười, “Mấy người xem nhiều ngôn tình lắm đi, cái gì ngược đến ngược đi, ở đâu nhiều ngược đến vậy?”

Sam và Safi liếc mắt nhìn nhau một cái, hỏi Khải Khải: “Anh không nghĩ thế?”

Khải Khải nhìn bọn họ, nói, “Chuyện xưa không phải có hai kết thúc sao? Không phải quỷ hút máu chết cũng là vương tử chết, nếu quỷ hút máu không cắn vương tử, cuối cùng không chừng hai người đều phải chết, vương tử chết trước đại khái là quỷ hút máu may mắn không phải chết đi.....Vui còn không được ngược cái rắm a?”

“Oa.....”Diệp cùng Sử Diễm Phỉ, Đông Đông sững sốt nửa ngày, cùng nhau vỗ tay, “Cao kiến a! Ta thế nào không nghĩ đến.....Đúng vậy!”

Sam và Safi nhìn nhau cười, quay nhìn Troy, chỉ thấy hẳn ngốc người đờng ngu, nhìn Khải Khải chằm chằm không nói nửa lời.

“Đừng náo loạn, chuyện ma quỷ tốt cùng có lợi ích gì?” Khải Khải chỉ chỉ quan tại, quay nhìn Troy, cũng không đề phòng nên bất ngờ bị hôn, ôm chặt người, cuồng loạn.

Khải Khải kinh hãi, nhưng Troy tấn công bất ngờ anh không chuẩn bị, lưỡi chuẩn bị chen vào, giãy giụa định cắn người, nhưng Khải Khải nhớ tới “Ác mộng” buổi tối trước nuốt lưỡi Troy, nhất thời do dự, đã bị Troy nắm thời cơ, vói đầu lưỡi vào hôn.

Diệp đỏ mặt nhìn bọn họ, trốn sau Safi, “Đáng ghét, thật.....”

Sử Diễm Phỉ lại cắn khấn tay, nước mắt lã chã, “Cường công a.....đại cường công a.....Tôi cũng muốn bị cường hôn.....Ngô.” Nói chưa dứt lời, đã bị Sam túm lấy cường hôn!

Mạc Ninh chớp chớp hồ nghi nhìn Troy vẻ mặt khâm phục, nhớ tới mặt dây trong bảo tàng, trong lòng có chút mơ hồ.

Đông Đông nhìn nửa ngày, đột nhiên hỏi Troy, “Uy, anh cũng là quỷ hút máu, cũng không sợ mặt trời, hay là cũng đã hại chết người mình yêu?”

Mọi người sững sốt, nhìn chằm chằm Troy

Khải Khải bị hôn vừa định hung hăng cho Troy một đấm, nghe Đông Đông nói liền ngưng lại, cũng nhú mày nhìn Troy.

Troy nhìn mọi người, cười, “Quỷ hút máu không sợ mặt trời thiêu cháy có rất nhiều phương pháp a.....Ví dụ, sinh hoạt vợ chồng với người yêu...” Nói xong, tay không biết xấu hổ sờ mông Khải Khải, bị Khải Khải cho một đá.

19. Chương 19

Mọi người náo loạn một trận, Khải Khải nhú mày, “Đừng đùa nữa, đến cuối cùng thế nào?”

Troy lại đến gần Khải Khải, chỉ thị thể quỷ hút máu, nói: “Thi thể này, chính mà Mona bá tước.”

Tất cả mọi người cả kinh, Khải Khải cũng hiểu là kì quái, “Như thế nào lại ở chỗ này?”

Troy sờ sờ cằm, thần nhiên nói, “Lão ta đã chết từ lâu, ngay cả trái tim cũng không có quỷ hút máu là không có biện pháp sống lại.”

“Sau đó thế nào?” Diệp nghiêm mặt hỏi, “Lamy và Eckener ở đâu?”

Troy mỉm cười nói, “Bọn họ ở trong này.”

“Cái gì?” Tất cả kinh ngạc, Khải Khải đột nhiên chau mày, nhìn ra hướng cửa, hỏi Troy , “Anh nói là, bọn họ cố ý không thấy, để theo chúng ta tiến vào?”

Troy hiểu ý cười, thấp giọng nói, “Em thật sự thông minh.”

“Nha!” Sử Diễm Phỉ kinh hãi kêu một tiếng, “Sách!”

Mọi người sửng sốt, sánh hình như để trên bàn.....

“Không cần vội.” Safi lấy sách ra, “Tôi đã sớm đem đi.” Nói xong đưa sách cho Khải Khải.

Khải Khải hướng về phía cửa nói, “Xuất hiện đi!”

Sau đó, cửa chậm rãi mở, xuất hiện hai người, trên tay đều cầm vũ khí, chia về phía mọi người.

Đứng ở cửa không thể nghi ngờ là Lamy và Eckener, chính là, hai người này vốn trông có chút ngốc, hiện tại trên mặt lại có vẻ cười xa lạ, chứa đầy toan tính và ác ý. Hai người ánh mắt quét một vòng, sau nhìn Troy : “Thật sự không nghĩ tới, nửa đường giết Trần Giáo Kim, nếu không phải do người dẫn chúng ta đến cái chỗ quỷ quái này, chúng ta cũng không phải nửa đường đã bại lộ, bất quá cũng muốn cảm ơn người, để chúng ta phát hiện bảo tàng lớn như vậy.”

Nửa đường giết Trần Giáo Kim: đột nhiên xuất hiện ra 1 điều gì hay 1 người nào đó không có trong dự định, không tưởng tượng được, khiến cho kế hoạch tiến hành không thuận lợi

“Hai người là ai?” Khải Khải hỏi.

“Ha Ha.....Tiểu ca, chúng ta không giống người, không phải làm nghề tự do, bất quá về phần đang làm gì không thể nói được.” Eckener cười lạnh nhìn Khải Khải, “Hiện tại, ngoan ngoãn giao ra ba thứ, chúng ta có thể để lại mạng cho các người.”

“Ba thứ gì?” Mạc Ninh cảm thấy hứng thú hỏi.

“Sách, Hạng Vấn Đông, còn có.....Thi thể!” Lamy cười.

“Thi thể?” Khải Khải nhìn thi thể quỷ hút máu đã hóa thạch đằng sau, “Các người cần thứ đó ích lợi gì?”

“Cần cũng không dùng được.” Troy không đợi Eckener mở miệng, nói luôn “Trừ phi là quỷ hút máu.”

“.....Cần làm gì?” Đông Đông tò mò hỏi.

“Quỷ hút máu có thể hấp thu năng lượng, có được năng lực của bá tước Mona.” Troy giải thích cho mọi người, “Một quỷ hút máu khi đã chết, năng lượng của hắn, sinh mệnh đều vĩnh viễn đọng lại trong thân thể, sau đó thân thể hóa thạch, bảo tồn năng lượng.”

“Nên nói không chừng, trong tảng đá này còn có máu?” Sử Diễm Phỉ nhìn thi thể hóa thạch một cái, hình như có chút ghê tởm.

“Răng nanh quỷ hút máu có thể dễ dàng cắn thạch đá bao quanh thi thể, về phương diện này máu là mồi vị không nói nên lời!” Troy lạnh lùng nói, “Bất quá, loại sự tình này quỷ hút máu sơ cấp không làm được, ít nhất phải sống ba bốn trăm năm mới được.”

Eckener và Lamy mỉm cười, “Các người đừng nhiều lời, biết càng nhiều, đối với các người càng không có lợi, mau đưa mấy thứ đó.”

Troy cười lạnh, “Các người thoát nhìn cũng không giống quỷ hút máu.”

Đông Đông tò mò hỏi, “Cái này làm sao thấy được?”

Sam liếm liếm môi nói: “Ngốc, quỷ hút máu đặc điểm lớn nhất là xinh đẹp, nhóc đã gặp qua quỷ hút máu xấu sao?”

“A.....” Đông Đông, Diệp và Sử Diễm Phỉ tập thể gật đầu, “Thì ra là thế, hai người này khẳng định không phải quỷ hút máu!”

“Ít nói nhảm!” Lamy trừng mắt nhìn mấy người một cái, “Giao đồ ra đây, bằng không bọn mày sẽ phải nếm mùi đau khổ.”

“Lũ các người sẽ không ngu đến mức cho rằng súng đạn cũng có tác dụng với quỷ hút máu đi?” Sam cả người chợt lóe, bất ngờ xuất hiện bên cạnh Eckener.

Eckener cả kinh, giơ súng chỉ vào trán cậu, “Cũng không phải viên đạn bình thường.....Là viên đạn bạc quỷ hút máu sợ nhất.....” Đang nói hạ súng, bóp cò, mà tay Sam đột nhiên duỗi ra, chặn hòng súng.

“Pằng” một tiếng nổ, chợt nghe Sử Diễm Phi “Nha” hét lên một tiếng, ngẩng đầu, phát hiện mọi người miệng há sừng sờ một chỗ.

Chỉ thấy trong tay Sam, không biết khi nào có nhiều hơn một viên đạn bạc bị bóp méo.

“Người.....” Eckener phản ứng không kịp, Sam cười lạnh, “Ngu ngốc.” Nói xong, bất ngờ tay giơ lên, đem mấy viên đạn hung hăng nhét vào miệng Eckener, cười rồi nhấc chân đá hấn, “Ai nói quỷ hút máu đều sợ đạn bạc?!” Nói xong, lại hung hăng nhấc chân đá vào bụng hấn.

Eckener kêu thảm ôm bụng lăn ra đất, trong mắt kinh ngạc đến không tin.

Lamy bên cạnh giơ súng bắn, lại nghe đằng sau truyền đến giọng nói lạnh lùng, “Thực chậm!”

Lamy bất ngờ, còn chưa kịp quay đầu, cảm đã cảm thấy hơi lạnh, sau đó “khách thập” một tiếng, chưa hồi phục tinh thần, đã thấy mình ngã xuống, hơn nữa toàn thân bất động.....Ngẩng đầu, không biết Safi từ khi nào đã đứng sau về mặt lạnh lùng.

“Thật lợi hại.” Diệp không ngừng tán thưởng, vừa rồi động tác hai người cậu không kịp thấy rõ, nhưng bọn họ đã giải quyết xong.

Sam liếm liếm móng vuốt, “Như thế nào vô dụng vậy?”

“Xem ra nhiệm vụ bọn họ vốn không phải ăn cắp khối thi thể này.” Khải Khải ngồi xổm nhìn tình cảnh hai người, nhẹ nhàng mở áo bọn họ, chỉ thấy trên bả vai, có hình xăm chữ thập nhỏ màu đen.

Troy cũng ngồi xổm xuống nhìn, nhú mày, “ Vẫn chỉ là đứa trẻ, chưa từ bỏ hi vọng ?!”

“Anh biết lai lịch họ?” Khải Khải hỏi hấn.

“Xem như có chút quan hệ.” Troy kêu Sam và Safi đem hai người này ra ngoài xử lí, sau đó mang mọi người về tòa thành trước, đóng huyết môn lại.

Mọi người về phòng khách, đều có chút nghi hoặc. “Hai người kia, hấn là có ý đồ khác.” Sử Diễm Phi nói, “Nhưng, vì cái gì sớm bại lộ như vậy.”

“Anh sớm phát hiện ra hai người này sao?” Khải Khải quay lại hỏi Troy , “Bằng không làm gì mang chúng ta đến đây?”

Troy gật đầu, nói, “Lần đầu tiên gặp bọn họ, tôi liền phát hiện khi bọn chúng nhìn tôi có chút giật mình, như là biết tôi, hai người này giả ngốc, là để tôi không nhận ra.”

“Xem ra, bọn họ vốn nghĩ theo chúng ta vào rừng, không nghĩ nửa đường phải rẽ.” Mạc Ninh thần nhiên nói, “Chúng ta lần này tiến vào rừng rậm, xem ra không đơn giản như bề ngoài a.”

“Yên tâm đi cưng!” Troy đến cạnh Khải Khải, “Có tôi ở đây, mọi người không có việc gì hết!”

Khải Khải nhìn Troy một cái, cũng không nói thêm gì.

Lúc này, Sam và Safi phải tay trở về, Diệp tò mò, “Hai người giải quyết thế nào?”

Sam liếm liếm khóe miệng, “Giải quyết thế nào? Núi nhiều cương thi như vậy, người cứ thế mà giải quyết!”

Mọi người hít một hơi lạnh, Khải Khải nhìn thời gian, nói, “Chúng ta không nên kéo dài, chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta phải đi đông nam á!”

“A? Ngày mai đi?” Sử Diễm Phi xoa xoa thất lưng mình, “Người ta cơ thể còn chưa có tốt.”

Sam bất ngờ ôm bồng anh lên, “Còn không có tốt? Tôi giúp anh.”

“Nha.....” Sử Diễm Phi kêu thảm thiết, bị Sam ôm lên lầu chơi trò thầy thuốc.

Mọi người đều tự tản đi, trở về phòng chuẩn bị, Đông Đông đột nhiên hỏi Troy , “Nè, anh với Mona bá tước kia, có quan hệ gì?”

Mạc Ninh và Diệp khâm phục nhìn Đông Đông, không hổ là trẻ con, nhẹ nhàng hỏi câu, mà cả đám người lớn muốn hỏi cũng không mở miệng được.

Troy theo bản năng quay lại nhìn Khải Khải, nhưng cũng là lúc Khải Khải đi vào trong phòng, đóng cửa lại.

Diệp ngẩng đầu nhìn theo hướng Troy nhìn, đột nhiên nhớ tới hôm nay buổi chiều ở bảo tàng nhìn thấy vòng đeo cổ kia, bất ngờ “A” một tiếng, hỏi, “Không phải là.....”

Nói còn chưa dứt, đã bị Safi kéo lên lầu, “Trẻ con không nên xem vào việc người khác!”

Mạc Ninh và Đông Đông nhìn nhau một cái, ăn ý trở về phòng ngủ.

Phòng khách chỉ còn lại một mình Troy ngồi ở sofa, lấy vòng cổ từ túi ngực, mở mặt vòng, nhìn người bên trong, ngây ngô cười.

20. Chương 20

Tuy rằng bản đồ Hạng Vũ đưa là bản đồ cổ, nhưng mọi người dựa theo vị trí có thể phán đoán ra tấm bia đá ở Kalimantan Đông Nam Á.

Kalimantan là phần lãnh thổ thuộc chủ quyền của Indonesia trên đảo Borneo. Cái tên Kalimantan còn đồng thời là cách gọi Indonesia dành cho đảo Borneo.

Kalimantan ở vùng duyên hải cư dân thưa thớt, nhưng bên trong so với amazon là rừng rậm nguyên thủy đứng thứ hai thế giới, nơi tứ đại bộ tộc sinh sống, chính là địa khu nằm giữa rừng rậm nguyên thủy, tiếng tăm lừng lẫy “Hutan Gelap”. Đó là địa phương mà ngay cả quân chính phủ cũng không muốn để ý tới. Cây cối rậm rạp, có độc trùng xà, cây được đầm lầy, còn có bộ tộc trong rừng dùng mảnh thiện chiến, cũng có cây ăn thịt làm người ta nghe tới mặt biến sắc.....hết thấy đều nói lên con đường lần này gian khổ nguy hiểm thế nào.

Khải Khải kể lại theo những gì nghe được từ những du kích, rừng sâu ẩn chứa nguy hiểm, khuyên Sử Diễm Phỉ và Diệp, nếu không muốn, thật sự không cần mạo hiểm.

Diệp và Sử Diễm Phỉ lại cố ý muốn đi.

“Kalimantan đảo là nơi tập trung nhiều sinh vật sống trong tối nhất.” Diệp nói, “Ở đó có rất nhiều sinh vật mà sinh vật học chưa ghi lại, tôi nhất định phải đi xem, tôi sẽ cố gắng không gây phiền toái cho mọi người.”

Sử Diễm Phỉ lí do rất đơn giản, muốn đi xem nơi ông nội đã từng sống.

Khuyên giải thất bại, Khải Khải đành phải mang theo, cùng nhau cố gắng thôi.

Quần áo đơn giản, tám người lên máy bay, đi từ sân bay quốc tế Giakata, Khải Khải khó hiểu nhìn Troy , “Vì sao anh lại có visa?”

Troy nhìn, kiêu ngạo nói: “ Bảo bối, thế giới này không gì không có khả năng.”

Khải Khải không nói gì, nói với hắn vô nghĩa, không bằng ngủ đầu ngủ một giấc. Chính là vừa ngủ, bên tai đã tiếng thổi hơi đầy ải muối của Troy . Khải Khải không nói gì, trừng mắt hắn một cái, đã thấy Troy ngón trỏ đặt lên môi cúi đầu nói, “Bảo bối, có thứ không sạch sẽ theo chúng ta lên máy bay.”

Khải Khải nhú mào, như là hỏi --- cái gì?

Troy đột nhiên dịu dàng xoa xoa lông mày Khải Khải, nói nhỏ, “Chỉ vài thứ linh tinh, giống như bao lâu cũng không chịu biến đi.”

Khải Khải sắc mặt hơi trắng, bỗng đẩy tay Troy ra.

Troy có chút giật mình, hành động vừa rồi của Khải Khải thể hiện cái gì?

“Cái gì vậy?” Khải Khải không chịu nổi Troy nhìn mình chằm chằm, ánh mắt đó có chút đáng thương.

“À.....” Troy lấy lại tinh thần, hạ giọng nói, “Có mùi hôi.”

Khải Khải sững sốt, mũi cần thận hít hít, nhìn Troy , “Không có a.”

“A.....” Troy bị hành động của Khải Khải chọc cười, “Người bình thường không thấy được, bắt quá quỷ hút máu rất mẫn cảm với máu, bởi vậy mới ngửi thấy được.”

Khải Khải quay sang, nhìn Safi đằng sau, đằng trước có Sam, hai người hình như đều phát hiện cái gì đó, cau mày, có chút phiền não.

“Là cái gì?” Khải Khải biểu tình khó chịu cực điểm, tốt nhất đừng là cái gì kì quái, đây là trên máy bay, không xảy ra chuyện được.

“Một con hung khuyến tộc hút máu.” Troy khinh thường cười, “Chỉ là dã cẩu ăn bậy.”

Khải Khải cảm thấy khó hiểu, chợt nghe từ cabin phía sau truyền đến tiếng tiếp viên hàng không hét chói tai, “Nha a.....”

Các hành khách đều quay lại, thấy một tiếp viên cả người toàn máu chạy lại, vừa chạy vừa kêu, “Cứu mạng a, quái vật, quái vật!”

Nhiều hành khách đều kinh hoảng đứng lên, đồng thời, từ trong cabin, truyền ra tiếng gầm nhẹ khiến người ta lông tóc dựng ngược, có máu bắn ra.

Nhiều hành khách nữ hét thất thanh.

Troy quay lại đằng sau, nhìn Sam một cái.

Sam bĩu môi, “Tôi ghét nhất cẩu, thối chết!”

Troy trừng mắt nhìn cậu một cái, Sam không cam tâm đứng lên, đi ra cửa sau, mở cửa phòng nghỉ khép hờ, đi vào. Khi cậu mở cửa, mọi người chỉ thấy bên trong một tiếp viên nằm trên đất, cơ thể bị thứ gì đó màu đen ngời lên, cắn đứt người, ruột rơi ra.

Sam đi vào, “Sập” đóng cửa lại, sau đó, bên trong truyền ra tiếng dã thú rống thất thanh, sau đó toàn bộ cabin đang chấn động, liền đã lặng yên không một âm thanh.

Một lát sau, cửa phòng nghỉ mở ra, Sam liếm khoe miệng đi ra, vừa đi vừa lẩm bẩm, “Thối muốn chết, con chó chết tiệt.” Đi đến chỗ ngồi, tiếp tục ngồi ngủ.

Khải Khải khó hiểu nhìn Troy , Troy lại cười với anh, “Yên tâm, đã giải quyết xong.”

Lúc này, có mấy hành khách gan lớn một chút nhẹ nhàng đẩy cửa phòng nghỉ ra, mọi người nhìn vào trong, hít một hơi lạnh.....Chỉ thấy nằm trên đất là tiếp viên bị cắn chết, mà trên thi thể tiếp viên, là một con hắc cẩu lớn bị xé làm đôi, con chó thực sự rất khủng bố, còn to hơn chó ngao, nhìn có chút giống giống dorbeman, nhưng răng nanh cứng như thép, bên ngoài, bắt ngờ nhất là, con chó này mặc vest.

Về chỗ ngồi, Khải Khải có chút khó hiểu hỏi Troy , “Tại sao có thể vậy?”

Troy tay chỉ ghế trước, Đông Đông đắp chăn ngủ say sưa, nói, “Mùi của Đông Đông, kích thích sức sinh này, làm cho bọn chúng hiện nguyên hình.”

Khải Khải nhú mày, “Đông Đông trên người có mùi gì?”

Troy cười, “Em cho tôi hôn một cái, tôi nói.”

Khải Khải lạnh lùng liếc hần một cái, “Có nói hay không.”

Troy lại cười, “Tôi cho em hôn vậy nha?”

Khải Khải trợn trắng mắt, nhìn Troy cười đến sung sướng. Cười một hồi, Troy nghiêng người qua, hạ giọng nói bên tai Khải Khải, “Em có biết không, Đông Đông kì thật không phải người.”

Khải Khải cả kinh, tuy rằng sáng sớm hôm đó Đông Đông xuất hiện vốn làm anh giật mình, nhưng vẫn không tin được nhìn Troy , hỏi, “Vậy.....Nó là cái gì?”

Troy cười cười, nói: “Đông Đông là con thú quý hiếm nhất, cũng là mãnh thú.”

“Có ý gì?” Khải Khải không hiểu.

“Bất quá nó chỉ là bán thú, cho nên có thể duy trì ý thức của mình.” Troy trả lời, “Tôi cũng không xác định được một nửa của nó có phải người không, cũng có khả năng, nó là trân thú hỗn huyết.”

Khải Khải có chút vô lực, nhìn Troy, “Anh có thể để người nghe hiểu được không?”

“Trên thế giới này, bình thường có hai loại thú quý hiếm nhất, một lại là nhân thú tư duy, còn lại chính là thần thú.” Troy giải thích cho Khải Khải, “Nhân thú tư duy chỉ có hai loại, một loại thú nhân cấp thấp nhất, như hầu quái đuổi theo hai người lần trước, còn một lại có trí tuệ bậc cao.....nhân ngư.”

“Nhân ngư?” Khải Khải giật mình, “Nhân ngư không phải đều sống trong nước sao?”

Troy cười, “Cưng à, em thật đáng yêu.”

Khải Khải sắc mặt không tốt, thúc giục: “Tiếp tục nói.”

“Nhân ngư là một sinh vật cao hơn người, so với nhân loại là thần thú.....Em không thấy sao, giọng nói của Đông Đông rất đặc biệt?” Troy nhắc Khải Khải, “Âm cá heo có thể làm vỡ thủy tinh, Đông Đông thì gần như không cần tốn nhiều sức liền làm được.”

“Vậy.....Còn loại thần thú nữa?” Khải Khải hỏi.

Troy trầm mặc chốc lát, nói, “Thần thú, đều là thượng cổ thần thú, gần như đã tuyệt tích, là loại thú bậc cao nhất, hơn nữa chúng cực kỳ cao ngạo, bình thường rất ít động dục giao phối, trừ phi động tình. Thần thú động tình là chuyện ngàn năm khó thấy, hơn nữa một con thần thú bình thường chỉ động tình một lần, một khi xác định người nào đó, đời đời kiếp kiếp đều theo người đó.”

“Đông Đông là cái gì thần thú?” Khải Khải hỏi.

“Chỉ ăn chỉ ngủ.....Nó là thần thú mạnh nhất.” Troy cúi đầu nói, “Thao Thiết.”

Khải Khải vẻ mặt không tin, “Cái này.....Không phải truyền thuyết đồ đằng cổ đại sao?”

Troy lắc đầu cười, “Em nói xem, vì cái gì trước thời Tiên Tần người ta lại có sức tưởng tượng đặc biệt vậy, nhưng sau thời đại đó, lại không có?”

Khải Khải không biết nói gì.

“Cổ nhân đều là tôn sùng tự nhiên.” Troy nhẹ nhàng băng quơ nói, “Chỉ có người hiện đại thích tưởng tượng nhàm chán.”

“Anh là nói, Đông Đông là hỗn huyết Nhân Ngư và Thao Thiết, cho nên mới có nhiều quái vật muốn bắt nó?” Khải Khải hỏi, “Vì cái gì?”

Troy thở dài, nói, “Thao Thiết và Nhân Ngư sống vô cùng lâu, gần như có thể trường sinh bất lão, nếu tính theo tuổi Đông Đông, trân thú tuổi này mới chỉ là thú con.”

Khải Khải nghĩ nghĩ, với tính cách Đông Đông, thực rất giống trẻ con.

“Thao Thiết là nhận thức.” Troy nói, “Bình thường thời điểm sinh ra người đầu tiên nhìn thấy, sẽ coi là mẹ, cho dù bị người ta bỏ mặc.”

“Nhưng, mẹ Đông Đông đã chết.” Khải Khải nói.

“Vì thế.....Cho nên nó sẽ tìm mẹ mới cho mình.” Troy trả lời, “Em không thấy sao, Đông Đông rất bám em?”

Khải Khải nhú mày, “Không phải đi.....”

Khải Khải nhìn Troy, “Vậy, làm sao bây giờ?” Nguồn :

Troy nhún vai, “Hai người có chút liên quan sâu xa, đào hoa kiếp đều rơi vào hai người.....Tôi cũng không rõ ràng lắm là như thế nào.”

“Vậy quái vật cần Đông Đông làm gì?” Khải Khải hỏi, “Bắt về ăn?”

“Ai ăn được nó.” Troy cười lạnh, “Em đừng nghĩ nó còn nhỏ, một khi bản tính lộ ra, ai có thể ngăn được, bọn chúng muốn bắt nó về nuôi, sau đó khổng chế nó.”

Khải Khải nhú mồm không nói, thật lâu sau mới nói, “Hạng Vũ hẳn cũng không phải ba Đông Đông, hẳn với những kẻ đó có cũng mục đích mới nuôi nó sao?”

Troy gật đầu, nâng cằm Khải Khải, “Một cách nói khác, em là người nhóc con tự coi là mẹ, người đầu tiên quan tâm đến nó, nên nó mới có thể đi theo em.”

“Ba nó đâu?” Khải Khải hỏi Troy, “Chính là thượng cổ thần thú phi thường lợi hại?”

Troy lắc đầu, nói, “Thao Thiết thuần túy không có cảm tình, ngoại trừ người nó động tình, đều là động vật, cho dù là con mình.”

Đang nói chuyện, Đông Đông nằm ghé trên đột nhiên cựa người, thiếu chút nữa ngã, Khải Khải theo bản năng đuổi bay giữ cậu, Đông Đông ôm tay Khải Khải cọ cọ, mơ mơ màng màng nói: “Anh kia a.....nấu mì.....”

Khải Khải dở khóc dở cười, Mạc Ninh ngồi bên cạnh Đông Đông quay lại, nhìn Troy, nói, “Nghe nói, chỉ có thần thú mới có thể hạ kiếp.”

Troy cúi đầu không nói, Khải Khải khó hiểu, “Cái gì kiếp?”

“Đào hoa kiếp a.” Mạc Ninh mỉm cười, “Phá đào hoa kiếp, hình như chỉ có một cách.”

“Cách gì?” Khải Khải hỏi, nghĩ có biện pháp là tốt rồi.

Mạc Ninh nhướn mày, lạnh lùng nói ra hai chữ, “Giao phối.”

“Khụ khụ.....” Khải Khải bị chính nước miếng của mình làm sặc.

Troy sắc mặt khủng bố, nói, “Ai dám chạm vào em, tôi giết kẻ đó.”

Khải Khải nghĩ nghĩ, còn nghiêm túc hỏi Mạc Ninh, “Cái đó, cái gọi giao phối, có phải tôi ở trên cũng không thành vấn đề?”

“Khụ khụ.....” Lần này đến lượt Mạc Ninh.

Troy túm áo Khải Khải, lạnh lùng nói, “Em dám với kẻ khác, tôi cũng sẽ giết hẳn, còn đem em xxoo sau đó oox lại xoxo lại oxox.....” Lời lẽ thô tục thu hút không ít ánh mắt.

Khải Khải vô lực nhìn trời, mình trêu chọc ai a, sớm biết đã nghe lời tiểu Ân Độ ở trong nhà một tháng, nhiều lắm chỉ mọc nấm mà thôi, cũng không phải phiền toái như hôm nay.

21. Chương 21

Phi cơ từ sân bay quốc tế Jakarta đáp xuống, vì trên phi cơ có án mạng, cho nên đến trễ, hành khách trên chuyến bay còn cùng nhất chí, nói là do con vật kia cắn chết tiếp viên hàng không. Bởi vì sự tình quá mức quỷ dị, cho nên cảnh sát cũng không dám công khai, chỉ lén xử lí, Khải Khải rất nhanh rời sân bay.

Ở Jakarta một đêm, mọi người mua ít vật tư, hôm sau xếp hành lí, quần áo đơn giản chuẩn bị vượt eo biển Java đến bến thuyền Kalimantan.

Eo biển Javatiếng Indonesia: Laut Jawa) là một vùng nước, bao phủ diện tích khoảng 310.000 km² (120.000 dặm vuông). Nó là một biển nông, nằm trên thềm lục địa Sunda. Nó được hình thành khi mực nước biển dâng lên vào cuối thời kỳ băng hà gần đây.[1] Biển Java nằm giữa các đảo lớn thuộc Indonesia như Borneo ở phía bắc, Java ở phía nam; Sumatra ở phía tây và Sulawesi ở phía đông. Các eo biển ở phía tây bắc của nó như Karimata, Bangka và Gaspar nối nó với vịnh Thái Lan và biển Đông. Eo biển Sunda ở phía tây nam nối biển Java với Ấn Độ Dương. Phía đông của biển này là biển Flores. Phía đông bắc nó thông với biển Celebes bằng eo biển Makassar. (nguồn:vi. wikipedia

Chi tiết xin vài đây xem

Nói là thuyền, kỳ thật còn không bằng thuyền chở ngư dân và thuyền hàng, chính là không có một khoang thuyền cho du khách ngồi mà thôi. Khải Khải thay trang phục thám hiểm, cho nên có tâm trạng nói về Kalimantan, nơi nào cảnh đẹp, nơi nào không thể tới gần, bất quá không khéo là, nơi đám Khải Khải đến, chính là nơi nguy hiểm nhất trong “Hutan Gelap”

Eo biển Java rất yên, qua sông cũng chỉ một ngày một đêm, đám Khải Khải lên thuyền tụ tập một chỗ nghiên cứu bản đồ, cũng hỏi dân bản xứ về một số loại cây cối cấm kỵ.....Dân bản xứ phần lớn đều nói một chút, rất nhiệt tình nói cho cả bọn.

Rất nhanh, trời tối đen, mọi người đi ngủ, trong lúc mơ mơ màng màng Khải Khải đột nhiên nghe thấy từ thân thuyền phát ra vài tiếng vang rất nhỏ “Đông.....Đông”

Khải Khải từng nhiều lần mạo hiểm, anh nhớ rõ một lần đi qua tác mã ly gặp hải tặc, lão thuyền trưởng kinh nghiệm nói cho anh, “Hải tặc thường xuyên thừa dịp buổi tối đến đánh lên thuyền con, bọn chúng thích dùng đầu thuyền gắn lớp cao su dày, cho nên khi đầu thuyền đụng vào thân thuyền, phát ra tiếng “đông” nặng nề

“Không phải đi?” Khải Khải cau mày, nghe nói vùng gần eo biển không yên ổn, nhưng thuyền hải tặc cũng không đến mức đánh cướp thuyền cá đi? Khải Khải đứng dậy, nhìn ra cửa sổ bên ngoài, quả nhiên, thấy ngoài lan can có bóng, hải tặc vạm vỡ đầu buộc khăn đỏ.

“Thật sự náo nhiệt.” Troy ngó nhìn, “Bang hải tặc này phỏng chừng là cùng thuyền lão đại ở đâu đó.”

“Ừ.” Khải Khải gật đầu, “Đại khái bắt ít người, sau đó đòi tiền chuộc.”

Sam Safi và Mạc Ninh cũng sớm tỉnh, chỉ Sử Diễm Phỉ và Diệp, Đông Đông là như thế nào vẫn không tỉnh, hơn nữa tỉnh bây giờ cũng rất nguy hiểm.

Thấy hải tặc ngày càng nhiều, nhưng lại cùng mấy thuyền viên nói chuyện, Khải Khải nhú mày, “Hóa ra là thuyền của hải tặc.....Giờ giải quyết chỉ sợ có phiền toái.”

“Yên tâm đi.” Troy nói khẽ với Khải Khải, “Chúng ta trước tiên quan sát tình hình, thật sự nếu không được, liền rời thuyền.”

Khải Khải không nói, cùng Troy nhìn về mấy góc sáng. Khải Khải nhìn bốn phía, bốn góc sáng có 4 nhóm người, tận cùng bên trong là bọn họ, ngoài cùng là một đám người Mĩ, thoạt nhìn như săn trộm. Thứ 3 là đám công nhân Ấn Độ, người địa phương hẳn là sẽ không bị uy hiếp, còn lại là một tổ du khách, người da màu cũng có, bất quá chủ yếu là người châu Âu. Những người này, đại bộ phận đều đang ngủ, chỉ có mấy tên người Mĩ hình như đang tỉnh, trong đó có mấy người nhìn chằm chằm bọn Khải Khải.

Không lâu sau, nghe thấy ngoài cửa có tiếng chân, mấy tên người Mĩ liếc nhau một cái, lấy súng trong balo ra.

Khải Khải nhú mày.....mấy người này ngoài nghề có thể là thám hiểm rừng, hoặc săn trộm, mang vũ khí theo người như vậy có chút rất dọa người, hơn nữa nhìn mấy người này đứng lên.....Tuyệt đối là người quân đội.

Sử Diễm Phỉ cọ cọ Sam bên cạnh, nói nhỏ: “Nha, nhiều kẻ cơ bắp quá.....Đáng ghét, ta ghét nhất bị thịt!”

Sam hưng trí lên, vòng tay ôm eo Sử Diễm Phỉ, hôn một cái lên cổ anh, Sử Diễm Phỉ giật mình đánh một cái. Hành động hơi lớn tiếng, chợt nghe mấy tên người mĩ dùng tiếng anh cười mắng một câu, “Gay chết tiệt.”

Bọn Khải Khải đều không nhận được cười, Sử Diễm Phỉ mặt đỏ bừng, hung hăng đẩy Sam ra, Sam cười hì hì nói: “Giận gì chứ, anh vốn là gay.”

“Tôi mới không phải!” Sử Diễm Phỉ giận dữ, chỉ thấy mấy kẻ ngoài nghề ra hiệu dừng lên tiếng với bọn họ. Sử Diễm Phỉ liền im lặng, ủy ủy khuất khuất lùi ra sau, ngồi cùng Diệp, Diệp vỗ vỗ anh, an ủi.

Mấy người mĩ đi đến cửa, nhìn qua cửa sổ, dùng tiếng pháp nói, “Đều là hải tặc, thuyền này có vấn đề.”

“Ra xử bọn chúng đi.” Trong đám có một người cười hì hì nói, “Tất cả đều xử, khách bọn chúng cũng xử.”

Một người khác trừng mắt nhìn hắn, rồi quay nhìn đám Khải Khải, phát hiện mấy người không có phản ứng gì, bởi vậy đoán bọn họ không nghe hiểu tiếng pháp. Kỳ thật bọn họ không biết, bọn Khải Khải đều có thể hiểu tiếng Pháp, chỉ là cố ý giả bộ không có phản ứng.

Mấy người nước ngoài thấy bọn họ không hiểu, cứ yên tâm dùng, có một người nói, “Trước để hải tặc vào, cùng nhau giết.”

“Được, bắt quá để người kia lại.” Trong đó một người tóc vàng cao lớn nói, rồi nhìn lướt qua đám Khải Khải.

“Mày lại nổi hứng?” đồng bọn giễu cợt hắn, “Lần này nhìn trúng ai?”

Tóc vàng cười liếc mắt nhìn Khải Khải, không thành tiếng.

Một tên khác hình như có ý kiến, “Tao cũng thích, mày đừng tranh với tao.”

Hai người theo sau thì thầm thương lượng, Khải Khải dựa vào thành cửa sổ, nghiêng mặt chú ý tình hình hải tặc bên ngoài, hoàn toàn không chú ý mấy kẻ này thương lượng cái gì, Troy mặt đen lại. Quay nhìn Khải Khải, Troy nháy mắt hiểu mấy tên nước ngoài như thế nào liếc mắt một cái liền thích Khải Khải.....Chỉ thấy anh nghiêng người nhìn bên ngoài, ánh trăng chiếu qua cửa sổ vừa vịn ôm lấy khuôn mặt anh, ánh sáng nhu hòa khiến sườn mặt Khải Khải đẹp đến hoàn mỹ.

Khải Khải tuy rằng bình thường tính tình táo bạo, thường xuyên nói chuyện thô bạo, nhưng là vẻ ngoài rất được, nét phương đông kết hợp phương tây khuôn mặt vừa tinh xảo lại không mất lập thể, làn da màu mật ong. Bởi vì nhiều năm rèn luyện, dáng người thon gọn, không có cơ bắp dọa người, chỉ hơi có cơ lại mềm dẻo, làm người ta không nhìn được phải nhìn nhiều lần. Một người như vậy, dưới ánh trăng lại càng đẹp, nhất là cái cổ lộ ra ngoài..... Troy nhìn chăm chú, đột nhiên chú ý đến Đông Đông vốn là đang ngủ thẳng giấc gáy khò khò không biết tỉnh lúc nào, quỳ rạp trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn góc cạnh mặt Khải Khải, thỉnh thoảng ra một câu, “Khải Khải a, anh nhìn có chút giống mẹ tôi.....”

Khải Khải sững sốt, nghe Mạc Ninh cười nhẹ một tiếng..... Giận! Khải Khải gơ tay, cho Đông Đông một đấm.

Đông Đông bị đánh xoa đầu, đến chỗ Diệp ngồi xuống, “Anh ta thế nào tự nhiên lại đánh người?”

Diệp xoa xoa đầu Đông Đông, “Đội trưởng đẹp trai như vậy, em như thế nào bảo anh ấy giống nữ, đương nhiên không vui.”

Đông Đông trừng mắt, “Người khác thường xuyên nói em lớn lên giống mẹ! Em đâu không giận!”

Khải Khải vô lực, thu hồi tâm sự nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy hải tặc đã định vào khoang thuyền, đồng thời như thế, mấy người nước ngoài phân tán mai phục, một tiếng nổ, cửa bị hải tặc đá vỡ, có nhiều người tiến vào, nhưng bọn hắn cầm dao nhỏ còn không kịp mở miệng, đã bị băng đạn hồi thảm.

Mấy người nước ngoài vừa nổ súng vừa đi ra ngoài, đem mấy tên hải tặc giết chết, nhìn động tác, xem ra là thường xuyên giết người, mí mắt cũng không chớp một cái.

Tiếng súng vang kinh động đến những người khách vốn đang ngủ trên thuyền, tất cả mọi người hoảng loạn đứng lên, tụ tập lại, có nhiều người lấy điện thoại muốn báo nguy xin giúp đỡ, nhưng phát hiện nơi này không có tín hiệu.

Rất nhanh, mấy người nước ngoài đã làm thịt đám hải tặc, chưa kịp lên thuyền cũng đều đào tẩu.

Chế ngự thuyền viên, có mấy tên chìa súng vào thuyền viên, bảo bọn họ tiếp tục lái, mặt khác vài kẻ vào khoang thuyền, chìa súng vào du khách đang sợ hãi, “Đừng có giở trò, tất cả đều đi ra!”

Hành khách đều rất sợ hãi, chỉ biết ngoan ngoãn đi ra ngoài. Đám Khải Khải cũng đứng lên, mấy người nhìn nhau liếc một cái, tính giải quyết mấy tên này thế nào, mới đi tới cửa, tên tóc vàng và tên to con dùng súng chặn Khải Khải, nói tiếng anh, “Mày ở lại.”

Khải Khải hơi sững sốt, chỉ thất vẻ mặt Troy âm trầm, như muốn giết người.

Khải Khải ý bảo bọn họ ra ngoài trước, xử lý bên ngoài, hai tên này để anh được rồi.

Troy với Khải Khải gần như nói gì nghe vậy, bất đắc dĩ, đành phải rời đi. Mọi người sau khi ra khỏi cabin, tóc vàng đóng cửa, khóa lại.

Khải Khải đứng đó, tóc vàng đứng trước mặt Khải Khải, tên to con đứng sau, dùng súng chĩa vào anh, tóc vàng cười ha ha hỏi, “Tên gì?”

Khải Khải nhìn hấn, “Khải Khải.”

“Tên lạ vậy.” Tóc vàng vén tóc mái Khải Khải, kinh ngạc nhìn Khải Khải, cười, “Cậu người nước nào? Sao lại đẹp vậy?”

Khải Khải nghe được cười, nghĩ, ông đây đương nhiên đẹp, “Người Trung Quốc.”

“A.....” Tên to con đằng sau vỗ vỗ mông Khải Khải, “Người Trung Quốc à.....”

Khải Khải bật cười, hỏi hai tên, “Các người muốn làm gì?”

“Ha ha....” Tóc vàng cười hì hì nói, “Nghĩ chơi với cậu chút, vốn chỉ có mình ta, ai bảo cậu đẹp thế, chúng ta đều thích, cho nên, phiên cậu một lần hầu hạ hai người.”

“Thật sao.” Khải Khải bất động thần sắc.

Tóc vàng dùng súng chỉ ngược Khải Khải, cười dụ dỗ, “Bảo bối, cởi áo.”

Khải Khải cười, bắt đầu cởi nút áo, tóc vàng liền cười nhạo một trận, “Thật sự ngoan.”

Cởi áo, Khải Khải đứng tại chỗ, hai tên chiêm ngưỡng, dáng người hoàn mỹ làm hai tên không chịu được nuốt nước miếng, lầm bầm, “Mẹ nó, thật mê người!”

“Các người cầm súng làm?” Khải Khải cười lạnh.

Hai tên nhìn thấy trên mặt anh thoáng khinh thường, lửa giận dâng lên, to con buông súng, ôm Khải Khải từ sau, vòng qua cổ Khải Khải, tóc vàng cũng buông súng, cúi xuống kéo quần Khải Khải, hung tợn nói, “Yêu tinh, không làm người khóc cầu xin.....”

Nói chưa dứt, đã bị Khải Khải cho một cước, cầm ăn đầu gối, “Á....” tóc vàng không phòng bị, khớp hàm vừa mở, đã đem đầu lưỡi cắn gần đứt, miệng đầy máu, té ngã lăn ra đất. không đợi đằng sau khôi phục tinh thần, Khải Khải một cước đá gãy đầu gối hấn, một phát quá bất ngờ, người ngã lăn ra. Lấy súng hai tên, Khải Khải cười lạnh, hỏi “Bọn mày là ai?”

Tóc vàng miệng đầy máu, đã không có cách nói chuyện, to con cũng ý thức được mình gặp kẻ không dễ chọc, liền nói danh, “Anh đẹp trai, chỉ đùa một chút, đừng nên tưởng thiệt.”

Khải Khải đá hấn một phát, “Mẹ nó vô nghĩa, nói, ai?”

.....

Trên boong, mấy tên nước ngoài chỉ huy hành khách đem thi thể hải tặc ném xuống biển, Troy vẫn không yên lòng, liền tiếp quay lại nhìn về hướng khoang thuyền, ánh mắt lo lắng.

Mạc Ninh bên cạnh cười, “Đừng lo, với thân thủ Khải Khải, xử hai tên kia là dư dả.”

Troy không nói, Sử Diễm Phỉ đùa giỡn nói, “Anh ta là lo Khải Khải bị ăn đậu hũ đi.....Bất quá kì quái, bọn họ như thế nào thích Khải Khải, không thích tôi? Tôi xinh đẹp động lòng như vậy.

Mọi người ăn ý không nhìn Sử Diễm Phỉ, Troy nhìn tình huống xung quanh, liếc mắt nhìn Sam và Safi , ý bảo hai người đối phó mấy tên bên kia, mình và Mạc Ninh giải quyết mấy tên gần nhất.

Mọi người hiểu ý hành động, chợt nghe một người dân bản xứ đột nhiên nói, “Bọn chúng hình như không phải đi Kalimantan.”

Mạc Ninh sửng sốt hỏi, “Là thể nào? Hướng đi thay đổi?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Đúng.” Người dân bản xứ sợ đến phát run, “Bọn chúng, hình như muốn đi Paula Karamian đảo.....”

22. Chương 22

“Đảo Paula Karamian?” Khải Khải nghe tên to con nói xong, nghĩ thấy hơi nghi ngờ,

“Các người áp chế thuyền đánh cá này là muốn đến đảo Paula Karamian?”

“Đúng vậy.” To con gật đầu, “Chúng tôi chỉ là đi đón người mà thôi.”

“Đón ai?” Khải Khải khó hiểu.

“À.....Chúng tôi muốn đi vào trong rừng nhiệt đới, nhưng vùng đó quá nguy hiểm, ở Paula Karamian chúng tôi tìm được mấy người dẫn đường, vì thế đến đó đón người.”

“Là thật?” Khải Khải không vui nhìn hắn.

“Mấy người nếu như cũng muốn vào rừng, tốt nhất cũng tìm lấy hai người dẫn đường.” To con cười theo nói, “Không phải chỉ là nguy hiểm, đừng nói đến người sống ở đó, còn có ao đầm nữa.”

Khải Khải quan sát hai mắt hắn, to con ngửa mặt nhìn, bị Khải Khải nhìn chăm chú đến suýt chút nữa hồn thoát xác, hơn nữa Khải Khải không có mặc áo khoác, cơ thể người châu á trơn bóng lại đặc biệt tinh tế.....Nếu không có súng cầm, hẳn chắc đã sớm nhảy bổ vào, nghĩ gì lợi hại hay không lợi hại, đề anh ra.

Khải Khải thấy hắn hai mắt đảo qua đảo lại nhìn trên nhìn dưới, không ngại cho một báng súng vào đầu.

“Á.....” To con bị đánh cho miệng đầy máu, trước mắt sao vàng bay loạn, cả người một đồng ngã vào tóc vàng.

Cũng lúc đó, bên ngoài khoang thuyền, mọi người cùng nhau đem thi thể hải tặc ném xuống biển, Troy hỏi người bản địa bên cạnh mình, “Paula Karamian là thế nào? Sao mọi người sợ như vậy?”

“Nơi đó là của dân buôn ma túy a.” Dân bản địa hạ giọng cực nhỏ nói, “Đó là nơi chuyển hàng, mấy tay buôn đều lấy hàng ở đó, những người này, chắc là cũng đi lấy hàng.....Dân buôn ở đó đều có máy bay đại pháo, làm sao bây giờ a? Chúng ta lần này chết chắc rồi.”

Troy nhú mày, nghĩ thì ra là thế a.

Mạc Ninh nhìn hắn, hỏi, “Mau cản bọn chúng, đổi tuyến đường đi.”

Troy nghĩ một chút rồi nói, “Trước cản bọn chúng, ta đi hỏi khảo một chút, xem bước tiếp theo nên làm thế nào.” Nói xong đã định đi, lại bị Mạc Ninh gọi lại, “Đúng rồi.....”

Troy nhìn anh.

“Người kia.....Tên là gì?” Mạc Ninh thấp giọng hỏi, “Vương tử.”

Troy hơi sững sốt, lập tức dùng giọng vô cùng ôn nhu nói, “Kevin.”

Mạc Ning gật nhẹ, nhú mày, nói: “Khải Khải bình thường cũng có làm cả ở nước ngoài, hình như cũng có tên tiếng anh.”

Troy chấn động mạnh.

“Ồ ào cái gì?” Đằng sau, nghe thấy tiếng quát tháo, một tên ngoại quốc phụ trách coi chừng bọn họ ghì súng đi tới, phát hiện bạn Khải Khải, dâm loạn cười, “Thế nào, lo lắng bạn mình a? Hắc hắc, yên tâm đi, khó có được hàng tốt như vậy, hai tên ác ôn kia nhất định sẽ để hắn hầu hạ bình yên.....ha ha.....A”

Tên kia còn chưa nói xong, đột nhiên thấy trước mắt nhoáng một cái, sau đó lại cảm thấy ngực đau. Cúi đầu, chỉ thấy trước ngực mình có một cái lỗ.....Gió mát từ đằng sau thổi tới, cảm giác rất kì lạ, hẳn biết rõ, cái lỗ này thông từ sau ra trước. Từ từ quay đầu lại, chỉ thấy Troy đứng đằng sau cách không xa, trong tay cầm thứ gì đó.....Đỏ thẫm, nóng hổi, còn đang đập thình thịch.....

“Á....” Tên ngoại quốc kêu thảm một tiếng, hồn hể ngã ra đất. Mạc Ninh lắc đầu, chỉ có thể nói vị nhân huynh này là tự tìm chết.

Troy ném trái tim xuống đất, rồi loạn lập tức khiến cho mấy tên coi chừng chú ý, chỉ là.....Bọn chúng còn chưa kịp nói gì, cũng đã bị Sam và Safi giết chết. Diệp và Sử Diễm Phỉ trốn sau Đông Đông, Đông Đông mắt buồn ngủ mơ màng nhìn Mạc Ninh dễ dàng giải quyết một đám tên ngoại quốc, ngửa mặt ngáp một cái.

Troy một đập đá bay cửa khoang thuyền, chỉ thấy trên mặt đất hai tên ngoại quốc nằm trong vũng máu, Khải Khải một người ngồi cạnh cái bàn, đang mặc áo vào, thấy Troy đến, liền hỏi, “Bên ngoài đều giải quyết xong?”

Troy lại như không nghe thấy, lao lên nắm bả vai Khải Khải, hỏi, “Bọn chúng có làm vậy với em không?”

Khải Khải dùng sức đẩy Troy ra, cười mắng, “Thần kinh.”

Khải Khải từ lúc biết Troy, kỳ thực đều chưa từng có vẻ mặt dễ gần, chỉ là thỉnh thoảng thảo luận kế hoạch, mới xụ mặt nói chuyện, còn thời điểm khác, đều là trốn thật xa, ngày hôm nay lại bất ngờ cười một cái với Troy. (thề có chúa Khải Khải đứng cạnh Troy rồi nửa đáng công cũng không còn)

Thấy Troy giương mắt nhìn chằm chằm mình vẻ mặt ngu ngốc, Khải Khải có chút bất đắc dĩ, hỏi, “Hiện tại tình hình ra sao?”

“A.....” Troy từ trạng thái ngây ngốc chuyển sang tỉnh táo lại, nói, “A, nói là đến Paula Karamian, đó là nơi tập trung dân buôn ma túy, có muốn đổi đường khác an toàn không?”

Khải Khải vừa định gật đầu, thì nghe bên ngoài vang lên hai tiếng súng.

Hai người nhìn nhau, nhanh chạy ra ngoài, chỉ thấy Sam tức tối từ khoang điều khiển lầu hai nhảy xuống, nhả mặt nói, “Mẹ ôi, đã chết còn hại người!”

“Làm sao vậy?” Khải Khải hỏi

Sam có chút sợ sệt nhìn Khải Khải, “Tên kia.....Em không giết chết, còn có một hơi thở, hẳn trước khi trên đã giết chết lái thuyền.”

“Cái gì?” Troy sững sốt, “Vậy là không có lái thuyền? Còn những người khác?”

Sam lắc đầu, nhìn Khải Khải, “Là em không tốt, không thấy rõ, sớm biết vậy cắt bỏ đầu hẳn.....”

Khải Khải có chút giật mình, Sam hình như rất sợ mình tức giận, tiểu tử này bình thường đều là một bộ dạng không sợ trời không sợ đất.....Liền lắc đầu nói, “Không sao.”

Nói xong, nhìn đám người tụ tập lại, hỏi: “Có ai biết lái thuyền?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng không biết nên làm cái gì, Khải Khải chờ dân bản xứ tập trung lại, hỏi có người nào biết điều khiển thuyền. Dân bản xứ vừa nghe nói thuyền chạy đến Paula Karamian, đều hoảng hốt, ôm nhau thành cục chạy đến góc thuyền cầu khẩn.

Khải Khải bất đắc dĩ, “Cái này phiền phức rồi.”

“Phải.....” Mạc Ninh đột nhiên nói, “Trên đảo khẳng định có lái thuyền.”

Khải Khải gật đầu, nói, “Chúng ta có thể giả dạng là mấy tay buôn, nói thuyền công bị chúng ta giết chết, cần thuê một người....Chỉ là những.....hành khách này.”

“Đều giấu đi, nói đều giết chết đem vứt xuống biển.” Mạc Ninh nói, “Tôi đi nói chuyện với dân bản địa.”

“Tôi cũng đi.” Diệp cùng Safi đi theo, Sam một mình buồn bã ủ rũ, Sử Diễm Phỉ nhìn cậu, tiểu bại hoại này bình thường toàn bắt nạt anh, bất quá lúc này thể nào lại mất tinh thần như thế?

Khải Khải suy nghĩ một chút, cùng Troy về buồng nhỏ trên tàu, để tóc vàng và to con liên hệ với người trên đảo, dù sao cũng là có quen biết, tương đối dễ nói chuyện.

Trước khi đi, Khải Khải đột nhiên xoa đầu Sam, nói, “Đừng để trong lòng.”

Sam sững sốt, Sử Diễm Phỉ chỉ thấy cậu hai tai vốn là đang rũ xuống đã dựng thẳng lên, còn giật giật, đuôi cùng ngoe nguẩy.

“Cậu cũng thích anh ấy?” Sử Diễm Phỉ giật mình nhìn Sam.

Sam không hiểu nhìn anh, “Đấy là chủ nhân của ta, ta đương nhiên thích.”

“Chủ nhân?” Sử Diễm Phỉ không hiểu được.

“Chỉ là chủ nhân đã không còn nhớ rõ.” Sam mặt nhăn mũi nhăn, “Ta là mèo của Kevin..... ở trong cung điện hoàng gia, giống mèo quý nhất, so với con rắn hoang kia có thể nói cách biệt một trời.” Nói xong, tay lại vòng lấy Sử Diễm Phỉ, ôm, “Anh là nô lệ của ta, thế nào nói chuyện với ta như vậy?” Nói xong, lại dè xuống.

Trở lại khoang thuyền, tóc vàng và to con đều đã ngồi dậy, hai người đều bị thương nặng, tóc vàng thì đã không có cách nào nói được, to con tuy rằng trên mặt xanh tím, nhưng nói chuyện không thành vấn đề.

“Các người với dân buôn ma túy liên hệ thế nào?” Khải Khải hỏi.

To con và tóc vàng liếc mắt nhìn nhau, ngừng đầu nhìn Khải Khải, hình như có chút giật mình.

Khải Khải nghĩ một chút, nói, “Tôi có thể tha hai người một mạng, bắt quá phải giúp chúng tôi làm một chuyện.”

To con nghĩ, hỏi, “Chuyện gì?”

“Các người là lấy hàng?” Khải Khải hỏi.

“Đúng.” To con gật đầu.

“Các người một đội, ai là đại ca?” Khải Khải hỏi tiếp.

“Tao.” To con trả lời.

“Rất đơn giản.” Khải Khải nói, “Để tôi giờ giết anh, hoặc tự mình lên đảo lấy hàng, đem theo một người.”

To con hơi nhúu mày, hỏi, “Có điều kiện gì sao?”

Khải Khải gật đầu, nói, “Chúng tôi giả là thủ hạ của anh, cùng lên đảo, anh tìm cho chúng tôi một người dẫn đường, một người lái thuyền.”

To con nhin không được cười, “Nói mày thủ hạ của tao sợ không ai tin, nói tình nhân thì khẳng định.....” Nói chưa dứt lời, đã bị Troy lao lên đá bay ra ngoài, lăn trên đất vài vòng, cầm một đầu vào tường.(thùng dấm bạo phát)

Khải Khải ngăn Troy lại, ánh mắt cảnh cáo hẳn không được kích động.

Troy thu lại răng nanh đã dài ra, có chút không cam nguyện lui lại đằng sau, nhưng tóc vàng và to con là đã nhìn đến rõ ràng. (trung khuyến công)

Đặc biệt to con, cảm giác cực kì chân thực sức mạnh cú đá của Troy , tuyệt đối không phải người thường có được.

“Mày.....anh không phải.....không phải người.” Tên kia nơm nớp lo sợ.(QT nó không đổi giọng vậy đâu, xét về ngữ pháp thì vẫn là ngôi thứ 2, nhưng làm vậy thấy hay hơn)

Troy lạnh lùng cười, nói, “Biết mình cần phải làm thế nào chưa?”

Hai tên nhìn nhau, lại quay gật đầu với Khải Khải và Troy , hỏi, “Chúng tôi giúp các anh, các anh thực sự thả chúng tôi một con ngựa?”

Khải Khải gật đầu, “Bất quá, nếu như các người gỡ trò, tôi cũng không thể đảm bảo nha.”

To con gật đầu, nói, “Yên tâm đi, chúng tôi cũng không muốn tìm phiền phức, bất quá, đám dân buôn trên đảo đều rất lợi hại.....Đặc biệt đầu lĩnh bọn họ, các anh tốt nhất cẩn thận một chút, nếu như bị phát hiện có chuyện, bọn họ cũng sẽ không hỏi nhiều cái gì, trực tiếp đem chúng ta xử lí. Còn có mấy người bạn của các anh bên ngoài kỳ quái hay học sinh và gay.....Tốt nhất đừng đem lên đảo?”

Khải Khải và Troy liếc mắt nhìn nhau, nghĩ hẳn nói có lý.

Sau đó, Mạc Ninh chạy tới nói đơn giản lại tình hình với hai người, Khải Khải động viên mấy du khách lá gan lớn một chút, để bọn họ giả trang thành tay buôn, cầm súng canh giữ các chỗ khác nhau, đem mấy người bị kinh sợ quá vào khoang thuyền dưới lầu. Diệp, Sử Diễm Phỉ và Đông Đông trốn trong một khoang thuyền khác, Safi và Sam bảo vệ bọn họ.

Khải Khải, Troy và Mạc Ninh thì thay áo khoác quân dụng, đeo súng, cùng mấy tên buôn đứng ở đầu thuyền. Phía trước xuất hiện ánh đèn yếu, ngọn đèn lúc lóe lúc không. To con cầm đèn pin, quay về phía bờ cũng chớp nháy có quy luật.

“Tôi là Vincent.” To con nói, “Các anh gọi tôi là bose là được, hần là Lưu Dịch Tư.” Nói, tay chỉ tóc vàng.

Mạc Ninh cũng coi như lợi hại, giúp Lưu Dịch Tư xử lí đầu lưỡi, tuy rằng nói còn đau, nhưng.....ít nhất.....còn có thể nói, cũng cầm máu, bắt quá từ nay về sau thành nói ngọt.

Mắt thấy thuyền từ từ cập bờ, trời cũng sáng dần, Khải Khải đứng đầu thuyền chuẩn bị lên bờ, tên tóc vàng đột nhiên dùng âm thanh cực nhỏ nói với Khải Khải, “Anh mặc quân trang thật gợi cảm con mẹ nó.”

Khải Khải nhìn hần một cái, đầu nghĩ thiếu một nửa đầu lưỡi, còn hăng hái quá nhỉ?

Nhưng Lưu Dịch Tư vẫn hai mắt chăm chăm nhìn Khải Khải, tay sờ sờ cằm, âm trầm nói, “Tốt nhất đừng rơi vào tay tôi.” Nói xong, lại có ý nghĩ bắt mình nhìn Khải Khải liếc mắt, đi tới một bên.

Troy tiến đến đằng sau Khải Khải, nhỏ giọng nói, “Đợi khi tìm được lái thuyền, lão tử đem mày ngũ mã phanh thây.”

Khải Khải không nói gì.

23. Chương 23

Thuyền đánh cá tới gần bến tàu đảo Paula Karamian, trên bến tàu mấy tay buôn vai vác súng đạn lên nòng một tá, phát hiện đứng đầu thuyền là to con văn thâm đặc, liền cười, “Vincent, gần đây tình hình căng à? Làm ăn tốt sao, thường đến như vậy?”

Vincent cũng đùa giỡn với bọn họ, “Khủng hoảng kinh tế, có tiền buồn chán không có tiền vô vọng, tự nhiên không phải đều thích bạch phiến sao.”

Khải Khải cúi đầu, tận lực không để người chú ý.

“Thu tiểu đệ mới sao?” Mấy tay buôn này để ý thấy người cạnh Vincent đổi, thuận miệng hỏi.

Vincent cũng không nói thêm gì, cười cười, “Đầu năm nay anh em không ở lại à.”

Chờ thuyền tới gần bờ, Vincent mang theo mọi người xuống thuyền, kêu hai người mang túi xách lớn ném cho một tay buôn, “Jeff có nhà không?”

Mấy tay buôn mở túi, thấy bên trong đầy đôla, cười nói: “Ồ trong đó, muốn đi gặp đại ca trước, hay hóa đơn trước?”

Vincent nói, “Hóa đơn để sau, hiện tại sớm quá, đại ca còn chưa có tỉnh sao?”

Thủ hạ cười nói, “Tối qua bận.....” Nói xong, liền đem ma túy chất lên thuyền Vincent.

“Được rồi, tìm cho tao một tên lái thuyền.” Vincent nói, “Tên trước bị tao giết rồi, đúng rồi, tốt nhất tìm thêm một tên dẫn đường.”

“Dẫn đường.” Tay buôn có chút khó hiểu, “Tìm dẫn đường làm gì?”

“Tao muốn đến Kalimantan, bắt rắn lớn.” Vincent tùy ý nói.

“Rắn lớn?” Tay buôn nghĩ một chút, “A, mày là nói rắn sao? Muốn xem biểu diễn sao?”

“Tao đã sớm muốn nuôi một con.” Vincent hỏi, “Có người quen không?”

“Mày muốn trần, dân bản xứ bán có bán thì phải.” Tay buôn cười lắc đầu, “Tuy rằng nhỏ chút, bắt quá máy cho nó ăn, là có thể nuôi béo, về phần dẫn đường, tao khuyên mày đừng nghĩ đến, cái chỗ quỷ quái đó vào được nhưng ra không được.”

Vincent gật đầu, cũng không nói gì nữa, thừa dịp tay buôn đang chuyển hàng, đưa mắt ra hiệu với Khải Khải, như là nói —— tôi đã tận lực.

Khải Khải và Troy liếc mắt nhìn nhau, xem ra dẫn đường không thể làm gì hơn là nghĩ cách khác.

Lúc này, từ đằng sau có một người chạy tới, nói với Vincent: ” Lái thuyền đang giúp mày tìm, lão đại tỉnh rồi, gọi vào uống trà.”

Vincent gật đầu, bảo Mạc Ninh ở lại trông hàng, dẫn theo Lưu Dịch Tư, Khải Khải và Troy cũng mấy tay buôn, rời khỏi bến tàu, lên đảo.

Khải Khải và Troy theo phía sau, mấy người theo tay buôn đi tới trước một biệt thự rất xa hoa, thăm giạt mình, tên buôn lậu này cũng rất biết hưởng thụ đấy chứ.

Đi vào biệt thự, bên trong bài trí khéo léo đến không thể ngờ được, đồ trang trí phong cách phương đông làm cho cả gian phòng cực kì có mùi vị.

“Đại ca ở phía sau.” Tay buôn mang theo bốn người đi qua hành lang dài tới sân sau biệt thự, chỉ thấy trước mặt một cái sân rất lớn, ở giữa có một cái lồng sắt, trước lồng sắt có một người, quay lưng về phía mọi người, thân hình cao lớn, tóc nâu dài đến thắt lưng, dùng dây cột đen tùy tiện buộc đằng sau, mặc đồ thường màu đen.

Bất quá mọi người thoát đầu cũng không chú ý người kia, bởi vì trong lồng sắt lớn, nhốt hai con báo tuyết, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của mấy người.

Thân hình cường tráng, báo tuyết da lông bóng loáng, phi thường có sinh lực. Người kia đứng trước lồng sắt ném thịt, xem ra là đang cho báo tuyết ăn sáng.

“Đại ca, bọn họ tới.”

Người kia ném miếng thịt cuối cùng vào lồng sắt, từ từ quay lại.

Khải Khải và Troy lưu tâm quan sát một chút, chỉ thấy đó là một mỹ nam có huyết thống người da trắng, ngũ quan giống như khảm đao tước phủ khảm (dao gọt búa chém, nôm na coi như là đẹp trai đi), thâm trầm lại có vẻ hung ác độc địa, mũi ưng cùng hai mắt nâu hãm sâu, ánh mắt cực kì lợi hại. Môi rộng mà mỏng, nhếch lên.....Thoạt nhìn có chút tàn nhẫn, cảm cương nghị, nói lên người này tính cách rất cứng rắn.

“.....Jeff.” Vincent trên mặt niềm nở, người kia là trùm buôn ma túy Jeff cũng tiến đến, ôm Vincent nói, “Hoan nghênh.”

Khải Khải giạt mình, nghĩ, đầu năm nay trùm buôn ma túy phẩm vị đều có tu dưỡng như vậy?

“Cám ơn cậu tặng ta báo tuyết, ta rất thích.” Jeff chỉ hai con báo trong lồng, nói, “Thật sự rất đẹp.”

Vincent cười, “Em ở đông bắc Trung Quốc một thời gian, lần đầu nhìn thấy đã biết anh thích, bắt quá anh nuôi cũng không tệ, đã lớn như vậy.”

Jeff gật đầu, kêu người pha trà, bảo Vincent ngồi xuống. Khải Khải không nghĩ tới Vincent và trùm buôn ma túy lại quen biết như vậy, đầu nghĩ, không phải sẽ muốn ăn bữa cơm ôn chuyện sau đó tẩy trần nữa đi? Cái này phải đợi tới khi nào. Anh có chút không yên lòng theo sát Vincent đằng trước, không để phòng Lưu Dịch Tư bên cạnh đột nhiên ngáng mình.

Khải Khải lão đạo, may mà thân thủ tốt, nghiêng ngả một chút đã đứng vững lại, quay đầu lại, khó hiểu nhìn Lưu Dịch Tư trừng mắt.

Lưu Dịch Tư ý nghĩ bất mình cười cười với anh, Khải Khải nhú, cũng không nghĩ tính toán với hắn, quay đầu lại.....Đã thấy Jeff chẳng biết từ lúc nào, đang nhìn mình.

Khải Khải phản ứng đầu tiên là tự làm xấu mặt mình, có chút xấu hổ lui đến một bên, nhưng Jeff chính là vẫn đang nhìn anh. Troy chau mày, nghĩ có chút không thích hợp, quay liếc mắt với Lưu Dịch Tư. Chỉ thấy

tóc vàng chết tiệt nhếch miệng cười, cười có chút thâm độc.....Liên tưởng đến trang trí đậm chất phương đông trong nhà Jeff, còn có hẳn thích hai con báo tuyết, Troy lòng dửng dưng — Khải Khải làm cho có cảm giác, thực sự rất giống một con báo nhỏ vừa đẹp lại vừa có sinh lực.

Jeff thu hồi ánh mắt, nói với Vincent bên cạnh, “Thiết quan âm hảo hạng.”

Vincent có chút bất đắc dĩ, nhìn nước trà không vàng cũng không xanh trong chén, hẳn không uống quen nước loại lá cây này.

“A.....” Jeff lắc đầu, có thâm ý, “Về đẹp phương đông, rất huyền bí, cần từ từ.....Bất quá, nếu như người biết thưởng thức, sẽ bị nó làm cho mê hoặc, có đúng hay không?” Nói xong, quay nhìn Khải Khải gõ gõ cái chén.

Khải Khải làm bộ không phát hiện, nghĩ, lão tử tuy rất đẹp trai, cũng không đến mức gọi biến thái đến thích chứ? Trước hai tên hiện tại lại thêm một tên.

Troy tuy rằng rất khó chịu khi một đàn biến thái cùng một con ruồi vấy loạn lấy Khải Khải, nhưng Jeff nói rất đúng, Khải Khải là rất có vị.

Uống một hời nước trà, chợt nghe trong phòng có tiếng bước chân, sau đó, truyền đến tiếng gọi hớn hỏ một người, “Jeff, Jeff.....”

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu niên mặc áo ngủ trắng chạy nhanh đến, vừa thấy có người, thiếu niên liền lộ ra vẻ mặt ngại ngùng, nhìn Jeff một chút.

Jeff gật đầu với cậu, nói, “Tới đây.”

Thiếu niên lập tức vui vẻ chạy tới, Jeff kéo cậu ngồi bên cạnh.

Khải Khải và Troy để ý nhìn thoáng qua, chỉ thấy đó là một cậu nhóc tóc đen người châu Á, trông như mới mười bảy mười tám, vẻ ngoài đáng yêu, so với búp bê gốm không khác là bao, cậu nhóc mặc áo ngủ rộng thùng thình, có thể loáng thoáng nhìn thấy dấu tích tối qua, còn thân mật với Jeff đến trình độ ấy, có thể thấy được quan hệ hai người.

Khải Khải thầm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ, may mắn tiểu tử này có người tình bên cạnh, hẳn là không đến mức đã lại chú ý mình đi, bất quá gọi Jeff và gọi tỷ phụ cũng không khác lắm, nghe thực sự không được tự nhiên lắm.

(Jeff: jié fū, tỷ phụ: jiě fū)

Vincent thấy thời gian đã gần đến, nói với Jeff, “Em đi trước, còn lái thuyền, cho một tên đi.”

Jeff gật đầu, nói với thủ hạ, “Sắp xếp một lái thuyền cho cậu ấy.”

Khải Khải và Troy hạ được tảng đá lớn trong lòng, đang chuẩn bị cùng Vincent rời đi. Thời điểm đi qua Jeff, Khải Khải liền cảm thấy tay mình, bị giữ lại.

Quay đầu lại, chỉ thấy Jeff kéo tay mình, rất nhanh, vén tóc mái che khuất mắt trước trán.....Trong mắt hiện lên kinh diễm, khiến Troy nhăn mày.

Khải Khải hơi nghiêng đầu, tránh tay hắn, né sang một bên.

Jeff khoe miệng hiện lên ý cười, hỏi, “Cậu là người trung quốc?”

Khải Khải gật đầu, xoay người chuẩn bị rời đi, bị Jeff ngăn cản.

“Jeff.....” Cậu nhóc bên cạnh có chút lo lắng kéo Jeff, chỉ thấy Jeff tay vuốt ve cằm cậu, nói, “An, ngoan, ta bảo người đưa em về nhà.”

“Em.....em không muốn đi.....” Thiếu niên kia vừa định cãi lại hai câu, đã thấy Jeff mắt tối sầm lại, cả kinh nhanh ngậm miệng lại, mắt động nước gật đầu, xoay người chạy.

Khải Khải có chút không thể hiểu được, là thế nào, vợ chồng son cãi nhau sao?

Jeff cười cười, nhìn Vincent, nói, “Ta dùng 500 kg ma túy, đổi lấy người này.” Nói xong, chỉ Khải Khải.

Tất cả mọi người kinh ngạc, Khải Khải phản ứng đầu tiên là trong đầu tính toán, 500 kg ma túy dựa trên giá cả thị trường hiện giờ là bao nhiêu tiền? Năm nghìn vạn có hơn? Mẹ ôi, thật có tiền!(giờ này còn khen người ta có tiền được, thiệt phục anh)

Vincent trong lòng khê động, nhìn Khải Khải liếc mắt.

“Lái thuyền ta đã giúp các cậu sắp xếp.” Jeff chậm rãi nói, “Hàng hóa ta sẽ bảo người đem lên thuyền.” Nói xong, sai người tiễn khách, kiểu như vậy, là không cho cự tuyệt rồi.

Troy nheo mắt, đã thấy Khải Khải trừng mắt với mình.....Ý tứ là nói, “Dẫn người về trước.”

Troy có chút lo lắng, đã thấy Khải Khải mỉm cười, nhướn nhướn mày —— yên tâm!

Vincent hiểu, nếu ở lại, bọn họ khả năng sẽ không đi được, 500 kg ma túy đổi một người, Jeff xem ra đã rất khách khí rồi, bởi vì hắn thừa khả năng làm thịt bọn họ, cường chế giữ Khải Khải lại, dù sao trên đảo này, hắn chính là vương pháp.

Troy theo hai người đi ra ngoài, thấy tóc vàng trong mắt hiện lên chấm biếm, trong lòng tức giận, nghĩ, chờ lái thuyền đến, lão đây đem người xé xác!

Chờ khi ba người rời khỏi biệt thự, Jeff đem trà Vincent đã uống đổ đi, pha trà mới, bắt Khải Khải ngồi xuống nói chuyện, “Uống cùng người không biết thưởng trà, thật đúng là uống không ra vị ngọt.”

Khải Khải tới chỗ ngồi xuống, lưu ý quan sát sắp xếp xung quanh, trong đầu tính toán chạy thế nào.

“Muốn tham quan một chút không?” Jeff thấy Khải Khải hình như có hứng thú với phòng, cười hỏi.

Khải Khải quay lại nhìn một chút, gật đầu.

Jeff đi tới gần, tay nhẹ nhàng vuốt lên mặt Khải Khải, “Ta rất thích ánh mắt cậu.....mắt đen.”

Khải Khải trên mặt không biểu lộ gì, nhưng trong đầu nghĩ, “Mù màu a, đây gọi là màu nâu.”

Đứng lên, theo Jeff dạo chung quanh, Khải Khải hảo hảo mà tham quan biệt thự xa hoa, người này xem ra cực kì mê mẩn văn hóa phương đông, bài trí hiểm lạ cổ quái, cũng không biết hắn từ đâu đào ra nhiều đồ hiểm như vậy.

“Cậu tên gì?” Jeff đưa Khải Khải đến phòng ngủ, dẫn anh vào trong, “Thế nào lại theo Vincent?”

Khải Khải tiếp tục thưởng thức tàng phẩm của hắn, thản nhiên nói, “Khải Khải.....Theo hắn kiếm tiền.” Nói còn chưa dứt, đã cảm thấy đằng sau nóng lên, Jeff đã bắt đầu, Khải Khải có thể cảm giác được ngực hắn dán vào lưng mình, tay đặt lên thắt lưng mình.....Jeff bắt đầu nói, “Có biết về mặt này, làm ta hiện tại muốn ăn cậu.”

Khải Khải nhìn thoáng qua dấu tích trên giường tối qua, nói vậy Jeff tối hôm qua cùng cậu nhóc kia đã làm, hiện tại lại đã hăng hái thế, không sợ yếu a.

Khải Khải quay đầu lại nhìn Jeff, nói, “Ông lưu tôi lại làm chi?”(xưng hô thôi, xưng hô thôi chứ bạn Jeff còn trẻ a) Nguồn :

Jeff như muốn cười, tay vuốt tóc đen mềm của Khải Khải, “Ta mua cậu, cậu của ta, đương nhiên là muốn làm gì, thì làm cái đó.”

Khải Khải quay đầu lại, ánh mắt thoáng lướt qua bộ cửa sổ, đại viện đối diện phía dưới.....Nơi nào cũng không có người gác, thỏ khôn có ba hang (nhiều nơi ẩn nấp), vị trí này, xuống phía dưới bắt đầu khó khăn rồi, Jeff nhất định là để cho chính mình đường lui.

Khải Khải mặt không biến sắc, tiếp tục đi về phía giường, nhìn tượng phật vàng chạm đầu giường, tượng phật này nhìn rất đặc biệt, không nói về mặt dữ tợn, chỗ đó còn đặc biệt cường điệu lên, Khải Khải đầu nghĩ —— tên này thật đúng là buồn nôn, đầu giường lại khắc cái loại hình này.

“Thích?” Jeff bắt đầu sát lại, vuốt cổ Khải Khải, cúi đầu ngậm dái tai anh, đầu lưỡi từ từ vói vào.

Khải Khải cũng không phải cố tình mà là vô ý, thở dốc một tiếng, trái phải né một cái. Tiếng thở dốc này so với rên rỉ hẳn là có mê lực hơn, Jeff hô hấp lập tức gấp lên, ngực kích động phập phồng, một tay đem Khải Khải đặt lên giường.

Khải Khải cười nhạt, quan sát tình huống xung quanh, đẩy tay Jeff ra, lạnh lùng nói, “Tôi thích ở trên.”

Jeff hơi bất ngờ, cười đến mê hoặc, “Cậu là muốn nói cho ta biết, đây không có người vào?”

Khải Khải không nói gì, nhưng đã muốn nói.....Biến thái đúng là biến thái, tư duy logic có vấn đề(chả phải thế, em cũng không hiểu bạn ý nói gì, biến thái).Tay đẩy, đem Jeff đẩy ra, Khải Khải đứng lên, lạnh lùng nói.....”Tôi không hứng thú.”

Jeff bị Khải Khải đẩy ra, có chút giật mình, mắt đồng lập tức biến đen, cười, “Hóa ra vẫn còn hoang dã lắm.....ta thích trò chơi phục tùng!”

Khải Khải nhìn trời —— đầu nghĩ, vậy người đi tìm tình tình mà thử.

Thấy Khải Khải trên mặt có vẻ xem thường, Jeff lại càng nổi hứng chinh phục, bỏ nhào đến, nghĩ muốn đem Khải Khải đặt lên giường.

Khải Khải nhanh nhẹn tránh được, một người bắt một người né, sau đó, hai người nổi hứng vật lộn.

Khải Khải có chút giật mình không thể xem thường Jeff, đánh nhau kịch liệt rất lợi hại, sức lực cũng kinh người. Jeff lại càng thêm giật mình, Khải Khải thân thủ cường lực, như một con báo con bạo phát, không khỏi có chút sôi máu.

Khải Khải cũng không định dùng toàn lực đánh với Jeff, thế nhưng tình hình lại giả bộ không chống đỡ nổi, trán đầy mồ hôi, cùng bắt đầu thở dốc.....Đến cuối cùng, chỉ có thể dùng thân thể linh hoạt, phản kích tránh né.

Jeff thấy Khải Khải giống như sức lực đã bắt đầu yếu đi, mỉm cười, cũng làm bộ có chút mệt, dừng lại nghỉ một chút. Thấy Jeff ngừng lại, Khải Khải cũng lập tức ngừng lại, chỉ là còn chưa có thở được một hơi, đã thấy Jeff đột nhiên lao lên, tay mất lạnh lẽo bắt được tay Khải Khải, kéo mạnh, một tay ném Khải Khải lên giường, sau đó nhào lên, dùng cả người giữ lấy Khải Khải.

Khải Khải phản kháng vài cái, dần dần tay chân buông lỏng, ngừng mặt, lộ ra cần cổ thon nhỏ, thở dốc.

“Thế nào?” Jeff cười, “Chịu thua?” Khải Khải liếc mắt nhìn Jeff, nhíu, “Đứng lên, nặng chết.” Vừa nói vừa giãy dụa, hai chân vô ý tách ra, khiến Jeff vốn là đang đè nặng anh, có cơ hội để cả người lọt vào giữa hai chân, đè lại thắt lưng anh, xé mở áo khoác quân dụng.....

Hiện tại trước mắt da thịt màu mật ong khiến Jeff nhìn đến rớt tròng, da thịt tinh tế ẩn chứa sức lực.....Khiến cho kẻ khác không nhìn được muốn giữ lấy, chinh phục.

Jeff hai tay nâng xương hông Khải Khải lên, chậm rãi lần mò ra sau, đầu ngón tay cách lớp vải thăm dò tiến vào trong miệng.....Cúi đầu, hôn lên bụng dưới Khải Khải, đầu lưỡi tại rốn lưu luyến liếm láp.

“A...”Khải Khải rên rỉ một tiếng không thể là giả vờ được, tên ngoại quốc chết tiệt này dụng phải chỗ mẫn cảm nhất của anh.

Jeff bị tiếng kêu của Khải Khải khiến cho cả đầu phát nhiệt, tay dùng sức, mà bắt đầu đi xuống kéo quần Khải Khải, cúi đầu hôn xuống, di chuyển dần xuống dưới.

Khải Khải thấy tình huống sắp có vấn đề, tiếp tục xuống dưới lão tử bị tổn thất rồi, liền ngừng thời cơ, hai nắm lại, dùng toàn bộ sức lực nhằm vào hai thái dương Jeff, hung hăng tấn công.....

“Á.....” Jeff kêu lên một tiếng, gục trên người Khải Khải, hôn mê bất tỉnh.

Khải Khải đứng lên, nhắc chân đem kẻ trên người mình đá văng, lần này Jeff tối đa cũng phải nửa giờ, Khải Khải mặc áo cài khuy chuẩn bị đào tẩu.....Nhưng liếc mắt thấy trên tường một cái kéo.

Mày hơi nhướn lên, Khải Khải nghĩ —— có mà lại để lãng phí sao, đúng không?

.....

Troy mang lái thuyền về tới thuyền, đang chuẩn bị trở lại cứu Khải Khải, tóc vàng đã cười nhạt, “Đừng kích động, ở đây buồn lậu không có trăm cũng có hơn nghìn, không phải có thể tùy tiện giết, cho dù anh không phải người, còn bạn bè anh?”

Troy nheo mắt, đã muốn giết chết tiểu tử này, bị Mạc Ninh ngăn cản, thấp giọng nói, “Đại cục làm trọng, yên tâm, Khải Khải hẳn là có biện pháp.”

Troy thực hồi hận đã nghe theo Khải Khải,.....Không biết hiện tại.....Còn đang lo lắng, đã thấy Khải Khải hai tay đút túi nhàn nhã như đi chơi về.

Thủ hạ Jeff chỉ biết lão đại nói đưa 500 kg ma túy cho Vincent, cũng không biết chuyện đổi Khải Khải, cũng không hỏi nhiều. Ma túy đã chuyển đủ, Khải Khải nhẹ nhàng lên thuyền, nói với tay buôn lậu đi đầu, “Tôi vừa xoa bóp cho lão đại các người, hẳn nói muốn ngủ một chút, tối qua quá tốn sức.”

Thủ hạ hiểu ý cười cười, thấy hàng đã chất đủ, xuống thuyền, Vincent hạ lệnh..... Thuyền chạy.

Chờ thuyền nhanh chóng rời đi, tóc vàng và Vincent đặc biệt khẩn trương, bọn họ không biết vì sao Khải Khải toàn thân trở về, cái này gần như là không có khả năng.....

Sam và Safi mang theo người từ trong khoang thuyền đi ra, mọi người biết mình đã được cứu, đều không thể tin nổi, chúc mừng một trận, Mạc Ninh chỉ huy mọi người đem bạch phiến và vũ khí ném xuống biển, còn Vincent và tóc vàng bị trói lại, ném vào buồng nhỏ trên tàu.

Khải Khải một mình đứng đầu thuyền hưởng gió, Troy do dự một hồi, mới đi đến, hỏi, “Khải.....em không sao chứ?”

Khải Khải quay đầu lại nhìn hắn, đột nhiên cười, rút tay từ túi trước ra, thuận tiện ném cho hắn thứ gì đó.

Troy nhanh tay bắt lấy nhìn —— chỉ thấy một đoạn tóc nâu dài, buộc dây cột tóc đen.

Khải Khải ngồi lên boong tàu, gió biển thổi bay tóc ngắn của anh, chỉ thấy anh mỉm cười, có chút hả hê, “Tên biến thái kia, về mặt hiện giờ, nhất định rất đặc sắc.”

24. Chương 24

Đám Khải Khải cứ thế mà đi, Jeff lại không có chút động tĩnh gì đúng là không được tự nhiên, khi hắn tỉnh lại, phát hiện tóc bị cắt, lại không thấy Khải Khải, bảo người đi tìm.....Thế nhưng thủ hạ vừa nhìn thấy hắn, đều là cái vẻ mặt nhin cười. Jeff soi gương, thoáng chốc tức giận đến mặt trắng bệch, cắn răng ném gương. Tóc là chuyện nhỏ mặt mũi mới là chuyện lớn, nghĩ hắn trù thuốc phiện mưa bom bão đạn đã qua, liên chính phủ đều phải nhìn sắc mặt hắn, ngày hôm nay thái bình dương không dậy sóng thì hồ nhỏ không hiểu, để một tiểu tử cắt mất bộ tóc bảo bối, cũng may là nhân gia thủ hạ lưu tình lấy đi chỉ là tóc của hắn, vạn nhất là cái cổ, hắn bây giờ ăn nói thế nào?! Cái này truyền ra, về sau thế nào a —— “Khải Khải! Thằng nhóc cậu giỏi a!”

“Khải Khải?” Thủ hạ Jeff nghe được tên khê nhú mày, nói, “Đại ca, tên này hình như em có nghe nói.”

“Hả?” Jeff nhìn hắn một chút, “Hắn không phải chính là thủ hạ của Vincent sao?”

“Không phải.” Thủ hạ lắc đầu, “Khải Khải cái tên này nổi danh trong giới thám hiểm, nghe nói hắn rất có bản lĩnh, cũng có chỗ dựa.”

“Hả.....” Jeff ngẩng mặt suy nghĩ một chút, “Hắn không phải người của Vincent? Cũng đúng a, ta xem thằng nhóc này cũng không phải tầm thường, thế nào lại có thể theo thùng cơm Vincent kia?”

“Đại ca, bọn chúng hình như muốn đến Kalimantan, xem chừng, là muốn vào rừng nhiệt đới.”

“Vào rừng.” Jeff giật mình.

“Đúng vậy, vừa nhờ chúng ta tìm dẫn đường.”

“Vào rừng thám hiểm?” Jeff nghĩ buồn cười, “Xem ra là tìm đồ cổ.”

“Bọn họ có thể hay không là tìm tấm bia kia.” Thủ hạ hỏi

Jeff lạnh lùng cười vài tiếng, “VẬY cậu ta nhất định phải trở lại.” Jeff vừa nói, vừa để lộ một khối bia đá vuông phủ ni lông hồng trên bàn, “Bởi vì một khối, trong tay ta.”

)Mọi người hai mặt nhìn nhau, chỉ thấy Jeff hai mắt tỏa sáng, là biết hẳn đã thực sự muốn động rồi.

“Đều chuẩn bị tốt cho ta, báo với Wanita Dan Pria ở Kalimantan, để ý cho ta. Khải Khải.....Ta muốn người sống!” Jeff liếm liếm môi mình, xúc cảm vừa mới hôn vẫn còn, người phương đông đúng là đặc biệt nhẫn nại.....Thực sự là có dư vị vô cùng.

Cái tên Wanita Dan Pria rất có thể ta làm sai phải chờ beta về xem lại mới biết chắc được, mọi người thông cảm, beta bị ốm chưa có on được

Có người lái thuyền, Khải Khải thuận lợi chờ đến buổi trưa đã đến đảo Kalimantan, mọi người sau khi rời thuyền tìm một hời, nghỉ tìm một người dẫn đường, thế nhưng vừa nghe nói vào rừng, dân bản xứ đều bị dọa chạy, không có một người dám theo đi cùng. Cuối cùng, có một người bản xứ nói với bọn họ, trên đảo, có một ông già vào rừng có thể trở ra, ở một ngôi nhà cũ phía bờ đông đảo, gọi là Sebuah Luman, có thể đi hỏi lão.

Mọi người nghỉ có thể được, hơn nữa hiện giờ đã là chiều, vào rừng bây giờ trời tối đen, rừng nhiệt đới ban đêm là vô cùng đáng sợ, nên ở lại một đêm. Mấy người đi bộ đến bờ đông, ven đường không ngừng bổ sung vật tư, đi tìm cái người Sebuah Luman kia.

Chỉ là, khiến mọi người thấy kì quái chính là, càng đi về phía đông lại chỉ thấy bờ đá, không có bãi cát, đá xếp san sát nhau, cùng sóng biển vỗ mạnh.

“Đều là đá, chỗ này nhỡ cũ cái rắm a.” Sam vừa đi vừa nhìn, nhìn không được tức giận, “Cái tên bản xứ kia, đừng để ta thấy hắn lần nữa.”

“Người ta không có lí do gì gạt chúng ta.” Mạc Ninh nói, “Lại đi đến phía trước xem.”

Mọi người đi về phía trước một lúc, chỉ thấy một hòn đá lớn bên bờ biển, trên đá dùng gỗ dựng một phòng ở đơn sơ.

“Cái gọi là nhà cũ, không phải là cái này à?” Sử Diễm Phỉ nhìn chằm chằm ngôi nhà một hời, nói, “Rất có thể đi, trong bút kí của ông nội có ghi lại kiểu phòng ở như vậy.” Nói xong lấy bút ký mở ra, cho mọi người xem, “Xem này, đây là phòng ở của bộ tộc Lance cổ.”

Tất cả mọi người nhìn lại lần nữa, quả nhiên vô cùng giống.

“Vào nhà hỏi xem.” Khải Khải đi đầu đến ngôi nhà ở trên đá. Nhẹ nhàng gõ cửa, không ai trả lời, “Hình như không có ai.”

“A, mọi người nhìn chỗ kia.” Diệp đột nhiên giơ một ngón tay chỉ bãi đá, chỉ thấy có một có một ông lão tóc trắng ngồi chỗ kia, trong tay cầm cần câu cá, đang câu cá.

“Hắn chính là ông ấy.” Safi nhìn ông lão kia.

Khải Khải đi đến, gọi ông lão một tiếng, “Bác?”

Ông lão quay đầu lại giương mắt nhìn bọn Khải Khải, lạnh lùng nói, “Chuyện gì?”

Khải Khải và Mạc Ninh nhảy xuống bờ đá, đi đến chỗ ông lão, hỏi: “Bác có phải Sebuah Luman?”

Ông lão gật đầu, nói, “Bất quá ta thích gọi Carew.”

Sử Diễm Phỉ đột nhiên nói với Khải Khải, “Carew trong cổ ngữ Lance cổ, nghĩa là thợ săn.”

Khải Khải và Mạc Ninh nhìn ông lão, Sebuah Luman gật đầu, nói: “Hiện tại người có thể đọc được cổ ngữ lance cổ không còn nhiều lắm.”

“Chúng tôi muốn vào rừng nhiệt đới, bác có thể dẫn đường được không?” Khải Khải vào thẳng vấn đề hỏi ông lão, “Có điều kiện gì bác cứ nói.”

Ông lão ngẩng đầu nhìn Khải Khải một chút, nói: “Trong rừng kỳ thực không có đồ gì quý, vào cũng không để làm gì.”

“Chúng tôi không muốn đồ quý gì, chỉ là chụp hình.” Khải Khải nói với ông lão, “Bác không cần lo lắng, điều kiện gì chúng tôi đều có thể đáp ứng.”

Ông lão suy nghĩ một chút, hỏi, “Chụp ảnh? Các cậu chụp cái gì?”

“Tấm bia đá đồ đảng tứ đại bộ tộc.” Khải Khải thẳng thắn.

“Tấm bia đá.....” Ông lão gật đầu, “Ta hiểu được, bắt quá, bên trong rừng cũng không có đủ bốn tấm bia đá.”

“Cái gì?” Khải Khải liếc mắt nhìn nhau, có chút không thể nói rõ.

“Bên trong rừng, chỉ có hai tấm bia đá mà thôi, hai tấm bia của Rioja và lance cổ, đều đã bị mất.”

“Bị mất?” Khải Khải và Mạc Ninh nhìn nhau, lúc này, Troy không chờ không được cũng đã nhảy xuống, đi tới chỗ ông lão.

“Kỳ thực rừng nhiệt đới cũng không phải yên bình, năm ấy trùm dầu mỏ Yakov người nga, hấn phái một tiểu đội đặc chủng đến, đem theo vũ khí tiên tiến phương tây vào rừng, hầu như đem đem toàn bộ tộc Rioja tiêu diệt, đem đi khối bia đá đồ đảng.....”

“Hấn vì sao chỉ cướp đi một khối?” Troy hiểu kỳ hỏi.

“A.....Kỳ thực hấn hấn là cũng không biết tác dụng đồ đảng, mà là báo thù cho bạn.” Ông lão thu cần câu lại, “Rioja ở Kalimantan nhân số không nhiều lắm, năm đó có một đoàn thám hiểm, nhà giàu lắm tiền vào rừng thám hiểm, bị người Rioja bắt được giết ăn tươi, nhà khoa phụ vì báo thù cho bạn, mà cướp đi đồ đảng đối với người bộ tộc là đại sỉ nhục.”

Khải Khải gật đầu, chung quanh liếc mắt nhìn nhau, xem ra muốn tìm về đủ hình khối bia đá, còn phải đến nga một chuyến.

“Vậy còn một khối nữa?” Safi hỏi, “Ở đâu?”

Ông lão đứng lên, tay chỉ bờ biển hòn đảo nhỏ bên kia, “Thấy hòn đảo đó không, Paula Karamian.”

Mọi người nghe được đồng loạt nhướn mày, đương nhiên biết, vừa từ đó đến.

“Jeff. Anthony, trùm buôn ma túy, khối còn lại trong tay hấn.” Ông lão tàn bạo nói.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.....Không phải chứ?

“Nghe giọng bác nói.” Mạc Ninh cười, “Thế nào cảm giác là lạ?”

Ông lão thở dài: “Ta vốn là săn trộm, lạc đường trong rừng, gặp thủ lĩnh Lan tư, người vô cùng tốt, không ngừng giúp ta trị thương, còn thu giữ ta lại.”

Mọi người nghe, đều thấy rất lạ, người bộ tộc cũng rất có tình cảm a.

“Ta lúc đó cũng thật hồ đồ, cho rằng trên đời đều là người tốt, dẫn đám buôn thuốc phiện vào rừng.” Ông lão lắc đầu, “Mặc dù không biết bọn chúng là trùm buôn thuốc phiện.....”

“Sau đó bọn họ cướp đi tấm bia đá?” Sam hỏi.

“Đúng vậy.” Ông gật đầu, “Ta có thể dẫn các người vào rừng, nhưng.....điều kiện là giúp ta lấy tấm bia đá kia về.”

Khải Khải cùng mấy người liếc mắt nhìn nhau.....Cái này có chút khó nha, bắt quá muốn tập hợp đủ bốn tấm bia đá, đích thực cần phải trở lại một chuyến.

“Có thể vào rừng trước, sau đó mới đi lấy tấm bia đá kia về?”

Khải Khải hỏi ông lão.

Ông lão lạnh lùng cười một tiếng, “Có thể mấy người không phải người xấu, bắt quá, ta đã không tin được ai.....Hơn nữa, các người vào rừng có thể sống đi ra không, ai đảm bảo được.”

Mọi người không nói gì, ông lão thu cần câu đứng lên, nói, “Mang tấm bia tới, ta dẫn mấy người vào rừng, không thì đừng bàn nữa.” Nói xong, bò lên bờ đá vào nhà.

Để lại mấy người bất đắc dĩ nhìn nhau, Mạc Ninh hỏi Khải Khải, “Làm sao bây giờ?”

Khải Khải suy nghĩ một chút, nói, “Nếu trùm buôn ma túy giữ một khối, chúng ta lại là không cần lấy hiện vật, chỉ chụp lại hình vẽ.”

“Trước tìm chỗ nghỉ, sau đó bàn bạc kỹ hơn đi?” Troy đề nghị.

Khải Khải gật đầu, mọi người cùng nhau tới một thị trấn gần biển, tìm nhà trọ nghỉ lại. Bởi vì cơ sở vật chất tương đối thô sơ, nên tất cả mọi người chen chúc trong một gian phòng bàn bạc.

Chính là đang bàn, Mạc Ninh đứng bên cửa sổ đột nhiên nói “Chúng ta hình như bị người theo dõi.”

Khải Khải hơi nhũn mày, đi tới cạnh Mạc Ninh, nhìn qua khe hở cửa sổ bên dưới. Chỉ thấy xung quanh nhà trọ, có vài người khả nghi đang quanh quẩn, giờ đã muộn, mấy người kia không nhanh không chậm, hình như là đang đợi trời tối, thỉnh thoảng liếc mắt lên lầu một cái.

“Người kia tôi đã từng thấy.” Sam nói, “Đám người chuyển ma túy lên tàu có hân.”

“Nguy rồi.” Sử Diễm Phỉ nói, “Nhà trọ ở đây, nói không chừng đều là của trùm buôn ma túy, bọn họ không chừng trước muốn vây chúng ta, chờ buổi tối tập kích.”

Khải Khải cau mày nghĩ, mỉm cười, “Tôi có một cách.”

Tất cả mọi người nhìn anh, chờ anh nói.

“Chúng ta rắc rối nhất chính là, làm thế nào là không để bị nghi ngờ trên Paula Karamian đúng không?” Khải Khải hỏi mọi người.

Mọi người gật đầu.

“Tôi cắt tóc tên biến thái kia, biến thái khẳng định không có cam lòng.” Khải Khải còn chưa nói xong, chợt nghe thấy Troy nhẹ nhàng hỏi một câu, “Em xác định chỉ là tóc hân?”(dầu chua nguyên thùng) (bạn Jeff đã có tên mới, biến thái)

Khải Khải nhún vai, “Tôi ra ngoài dụ bọn chúng đi, sau đó để bị bắt lên đảo, Safi và Troy bí mật đi theo, bọn chúng muốn mang tôi về đảo nhất định dùng thuyền, hai người nghĩ cách lên thuyền, theo tôi lên đảo. Mạc Ninh và Sam mang những người còn lại dời đi.....Thế nào?”

“Em bị bọn họ bắt.....Như vậy nguy hiểm quá.” Troy không đồng ý.

“Tôi lại thấy cách này không tồi.” Mạc Ninh nói, “Biến thái hân là không phải muốn mạng Khải Khải.”

“Chính là vì vậy.....” Troy đang muốn ngăn cản, Khải Khải đã khoát tay với hân, “Yên tâm đi, loại biến thái này tôi đã thấy nhiều rồi, có cách xử lý!” Nói xong, không cho mấy người cãi cãi lại, lấy chút đồ, nói, “Tôi trước làm bộ đi đây đó, mọi người khẩn trương hành động.”

Mọi người gật đầu, Troy thì vẫn có chút lo lắng, “Em cẩn thận, bọn tôi ở sau.”

Khải Khải cười, mở cửa đi ra ngoài.

Troy mang dẫn Safi chờ ở cửa sổ lầu hai. Chỉ thấy Khải Khải ra cửa, một đường đi phía trước, mà mấy tên kia cũng lập tức bám theo, đi theo phía sau Khải Khải.....

25. Chương 25

Khải Khải đi thẳng một đường, đi qua một cửa hàng thì bỗng vào xem, cảm giác như đang tìm cái gì đó, đằng sau năm có năm tên đi theo chia nhau theo sát hai bên, hai tên đằng sau, đằng trước ba tên bọc sườn.

Đi được một lúc, phía trước có một ngõ nhỏ, Khải Khải ngó đầu nhìn thử, phát hiện có mấy bảng hiệu, Khải Khải định đi vào, lại phát hiện cửa đều đóng chặt, đang mất hứng, đã thấy phía trước có hai người, một người trong đó hỏi, "Muốn mua gì a?"

Khải Khải gật đầu, thấy tên kia tìm chìa khóa trong túi mở cửa thì hỏi: "Đây là quán của anh?"

"Phải." Người kia gật đầu, giả vờ nói chuyện với Khải Khải, thuận miệng hỏi: "Anh muốn mua cái gì?"

Khải Khải nói: "Có bán đèn pin không? Cần nhiều, tốt nhất là quân dụng."

"Có.....Anh quay lại." Phía sau một người đột nhiên nói.

Khải Khải quay đầu lại, chỉ thấy kẻ kia chìa họng súng đen ngòm về phía mình, rất nhanh, hai bên đã có thêm vài người, trong tay đều cầm súng.

Khải Khải nhướn mày, thủ thế hỏi: "Cướp tiền hay cướp sắc?"

"A....." Bọn chúng đều cười, một tên vỗ vỗ vai Khải Khải, "Anh bạn, rất biết mình a."

"Phiên anh theo bọn tôi đi một chuyến." Nói xong, trong đó một tên lấy còng tay ra, khóa tay Khải Khải ra sau, một tên khác giơ súng, buộc anh đi đằng trước.

Khải Khải bất đắc dĩ đi trước, hỏi: "Muốn đi đâu a?"

"Ít nói nhảm đi." Hai tên phải trái cười nhạt, "Đừng nghĩ giỡn mặt bọn tôi, đồng bọn anh trong tay chúng tôi, chạy, mạng bọn họ không thể đảm bảo đâu."

Khải Khải nhìn lên trời, nghĩ, mấy tên này uy hiếp thực rất ngu.

Đi một lúc, mới tới bến tàu, đã có sẵn một thuyền đánh cá không to không nhỏ, Khải Khải thầm vui vẻ, may mà không phải cano hay cái khác, mấy cái đó không có chỗ trốn được, thuyền đánh cá là tốt nhất.

Quả nhiên, thời điểm bị mấy tên kia thúc lên tàu, Khải Khải thoáng nhìn phía sau có bóng người chột lóe, Troy đã lên thuyền, trong nháy mắt đã vào khoang thuyền, mà Safi lại không thấy đâu, nghĩ cậu ta là rần, cùng lắm thì bơi theo.

Mấy tên này xem ra rất khẩn trương, bắt Khải Khải ngồi trong boong tàu, dùng súng chìa về anh, một giây cũng không thả ra. Rất nhanh, thuyền cập bến Paula Karamian.

Khải Khải vừa thấy Paula Karamian, cười khổ nhìn hai tên cạnh mình, "Không phải chứ....."

"Ha ha....." Một tên trong đó cười, dấn sát vào Khải Khải nói, "Anh bạn đẹp trai, giỡn cũng có phần hơi quá, đại ca rất tức giận nha, như thế nhất định sẽ chiêu đãi cậu thật tốt." Nói xong, đều phá lên cười. Khải Khải thật ra là đang mặc niệm cho mấy tên này, như thế này Troy có thể làm thật bọn họ không đây.....Quả nhiên, Troy trong khoang thuyền đang chửi rủa.

Cập bờ, bọn chúng áp giải Khải Khải vào biệt thự, lúc này, trời đã tối.

Bọn chúng đưa Khải Khải vào trong biệt thự, lên lầu, gõ cửa phòng ngủ Jeff.

"Vào đi." Trong phòng truyền ra tiếng Jeff, gã khẳng định là đã nhận được tin, vì thể nghe tiếng mới thấy rõ sự đặc ý đến vậy, cũng mới hưng phấn đến thế, Khải Khải khóe miệng hơi nhếch.

Cửa bị đẩy ra, bọn chúng đẩy Khải Khải vào, "Đại ca, người mang đến rồi."

Jeff hơi gật đầu, mấy tên buồn ma túy đóng cửa vào đi ra.

Khải Khải nhìn Jeff, chỉ thấy gã kiểu tóc đã sửa lại, thành tóc ngắn rất gọn gàng, rất ngắn.....Khải Khải nghĩ, vị cắt tóc cho gã tay nghề quả thực không tồi a.

"Chúng ta lại gặp nhau." Jeff đứng đưa ly rượu trong tay, bên trong dịch thể màu vàng, vừa nhìn biết độ tinh khiết rất cao.

Khải Khải gật đầu, "Kiểu tóc không tệ."

Jeff sắc mặt hơi đỏ, cười nhạt, "Cậu lá gan thực sự không nhỏ a." Để ly sang một bên, Jeff đi tới, tiến đến trước mặt Khải Khải, vuốt ve khuôn mặt anh, "Cậu nói xem, ta phải tra tấn cậu thế nào đây?"

Khải Khải hình như đã nghe được tiếng gầm nhẹ của Troy bên ngoài cửa sổ, nghĩ, hẳn đại khái không nhịn được bao lâu đi, không biết tấm bia đá ở đâu đây. Nghĩ, liền quan sát xung quanh, chưa kịp hiểu gì, đã bị Jeff giữ cầm, "Cậu nhìn cái gì?"

Khải Khải bất đắc dĩ quay lại nhìn, "Ông anh cơm tối ăn gì? Ăn xong đã xúc miệng chưa?"

Chỉ thấy Jeff mặt đỏ một trận trắng một trận, cực kì đặc sắc, Troy trốn ngoài cửa sổ cắn răng cào tới cào lại trên vách tường ----- Khải Khải của hắn mê hoặc người Safi bên cạnh run lên vài lần.

"Thực sự muốn làm ta tức giận." Jeff cắn răng một tay giữ cầm Khải Khải, "Tiểu yêu tinh, xem ta thu phục cậu thế nào." Nói, ấn Khải Khải lên tường, cúi đầu muốn hôn, lại nghe Khải Khải nói: "Chờ một chút."

Jeff dừng lại, hỏi: "Chờ cái gì?"

Khải Khải suy nghĩ một chút, nói: "Vừa rồi thuộc hạ ông anh nói, cho dù không bắt tôi cũng sẽ trở về, nghĩa là gì?"

Jeff sửng sốt, sau đó cười, cởi nút cổ áo Khải Khải, có chút tham lam nhìn cổ anh, vươn tay sờ sờ, cười nói: "Bởi vì thứ các cậu muốn tìm, ở trong tay ta."

"A? Ông anh thế nào biết chúng tôi tìm cái gì?" Khải Khải tiếp lời.

"Ha hã..." Jeff tới gần, nhẹ nhàng hôn lên chỗ hõm xuống ở xương quai xanh của Khải Khải, thu được tiếng thở gấp không không chế được của anh, cũng dẫn tới Jeff hô hấp cũng gấp lên.

"Bảo bối, cậu thật mê người." Jeff vừa nói, vừa cởi nút áo thứ hai, tay lần nào, tiến vào trong áo, chạm đến bờ ngực phập phồng,

Khải Khải cắn răng nhịn xuống, nghĩ, có gì hay mà sờ, biến thái chính là biến thái, sờ người khác không bằng sờ chính mình a.

Mà Troy bên ngoài đã nhịn không được nữa, đã muốn xông vào, thì bị Safi giữ lại, ánh mắt ý nói ----- phải đợi hắn nói ra vị trí tấm bia.

Troy lắc đầu ----- nếu không đi vào, tiện nghi đều bị chiếm hết!

Safi nhướn mày ----- vậy đi vào đi, xem Khải Khải có tức giận hay không.

Troy khí thế lập tức yếu đi, tranh cãi vô ích, tàn bạo nghĩ, nên thiên tên biến thái kia thế nào.

"Này." Khải Khải nhắc nhở Jeff còn sờ soạn ngực anh đến quên mình, "Ông nói biết chúng tôi muốn tìm gì?"

Jeff cười, lại cởi cúc áo Khải Khải, vừa sờ vừa nói, "Các người muốn tìm tấm bia đá.....Có đúng không?"

Khải Khải trên mặt hiện ra kinh ngạc, hỏi, "Ông như thế nào lại biết?"

Jeff ha hả cười hai tiếng, hôn lên mặt Khải Khải một cái, "Cậu thời điểm giật mình, thật khiến người yêu."

Khải Khải nghĩ, trùu buồn ma túy cũng vẫn hoa quá đi, chính là tại sao phải sợ hắn đột nhiên phát thú tính, bắt quá xem chừng hắn thật ra rất thích kiểu ve vãn này, cái này dễ làm.

"Ông nói tấm bia ở chỗ ông?" Khải Khải lắc đầu, "Tôi không tin."

"Ha hã, chờ chúng ta tâm sự xong, ta dẫn cậu đi xem." Nói xong, Jeff đã xé áo khải khải, một tay vừa ấn vừa kéo lên giường. Nhào vào, ngăn Khải Khải, nghĩ muốn tới gần hôn môi Khải Khải.

"Chờ một chút." Khải Khải quay đầu đi.

"Lại chờ?" Jeff bất mãn ngậm lấy vành tai Khải Khải, khiến anh hít một hơi, "A...."

"Sao?" Jeff cười, "Thế nào, tai rất mềm cảm sao?"

Khải Khải không để ý tới, nói, "Cho tôi xem tấm bia."

"Ha hã....." Jeff cười vươn đầu lưỡi, liếm vào trong tai Khải Khải, cuối cùng đem đầu lưỡi vói vào trong lỗ tai.

"A....." Khải Khải cả kinh, vội né, "Ông không phải vốn là không có.....Nói cho cùng cũng chỉ là nói xuông thôi."

Jeff nhướn mày, nói, "Ngược lại, cậu lập tức có thể thấy, chờ chúng ta làm xong."

"Một lát nữa?" Khải Khải mỉm cười, tới sát Jeff nói nhỏ cạnh tai, "Ông anh lại chỉ có thể làm trong một lát? Tôi còn nghĩ có thể đến sáng mai đi, vô dụng như thế, để tôi ở trên đi?"

"A...." Hít một hơi không chỉ có Jeff, còn có Troy ngoài cửa sổ.

"Yêu tinh, ta liền làm đến sáng mai, xem cậu như thế nào khóc cầu xin." Nói xong, Jeff thoát quần Khải Khải.

Khải Khải chau mày, nói, "Ông không cho xem tấm bia, tôi không cho ông làm."

Jeff nheo mắt, "Ta nếu như cho cậu xem?"

Khải Khải mỉm cười, nhìn thẳng Jeff chậm rãi mở miệng, "Để ông được như tưởng tượng....."

Jeff ngẩng mặt cười, "Là cậu nói đó....." Nói, mở ngăn tủ đầu giường, lấy ra hai cái còng tay.

Khải Khải có chút khó hiểu nhìn Jeff, nghĩ, lão tử tay đều đã bị còng lại, người còn muốn khóa cái gì?

Không nghĩ tới Jeff lại rời đến cuối giường, giữ hai chân Khải Khải, mỗi chân khóa một bộ còng tay, kéo chân Khải Khải ra, khóa vào hai cột giường hai bên.

Khải Khải dở khóc dở cười, hai chân bị dạng ra khóa hai bên giường, tình huống này thật có chút không ổn.

Ngoài cửa sổ Troy đã không nhìn được nữa, Safi khó khăn giữ lấy, "Nhìn thêm chút nữa."

Khải Khải cũng nhìn không được, đây chẳng lẽ là vì hắn trải qua lần dạy bảo lần trước?

"Ha hã." Jeff hôn nhẹ lên đầu gối Khải Khải, nói, "Cậu là con báo con, trước tiên phải lấy đi móng vuốt mới được.....Còn có, ta thích dùng sức mạnh."

Khải Khải thầm than.....Biến thái đúng là biến thái, lập tức cười nhạt, "Như vậy ông quả nhiên chỉ là khoe khoang? Căn bản là không có tấm bia nào cả?"

Jeff từ từ tới sau giường, tay chỉ về ngăn tủ phía sau, chỉ thấy mặt trên có một khối gì đó dùng nilong phủ lên, gã lật nó lên.....Nilong bị lấy đi liền thấy được tấm bia đá màu đen.

Khải Khải có chút giật mình, tấm bia đá này không khác bia mộ là mấy.....Nhỏ như vậy?

Jeff cười ha hã, "Đồ đẳng Lance cổ hàng thật giá thật.....Một trong bốn khối tấm bia đá khắc chữ Hạng Võ."

Khải Khải gần như không tin được, nói, "Tôi không thấy rõ lắm, ai biết là ông có đem thứ vớ vẩn nào ra giỡn tôi?"

Jeff tà tà cười, "Bảo bối, nếu cậu thích, có thể nhìn chăm chăm cả đêm, như thế này đi.....Ta ôm cậu nhìn kĩ một chút!" Nói, liền nhào vào. Khải Khải thấy tình huống không tốt, để tránh thực sự bị biến thái chiếm tiện nghi, liền "khụ khụ" ho khan hai tiếng.

Vừa ho, đã thấy Troy lao đến, không để Jeff phản ứng, một cước đá bay gã khỏi người Khải Khải.

Jeff chỉ hừ được một tiếng, lăn một vòng ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh. Troy móng tay dài ra mãnh liệt, vừa định vung lên, thì nghe Khải Khải hét, "Đừng giết hắn."

Troy nhướn mày, hỏi Khải Khải, "Làm gì mà không giết hắn, em không phải"

"Phải cái đầu anh a?!" Khải Khải trừng mắt với hắn, "Hắn ta là đầu lĩnh buôn ma túy đông nam á, làm thịt hắn, lão tử bụng bít thế nào được? Còn không phải bị buôn ma túy toàn đông nam á truy sát?"

Troy có chút bất mãn, nhưng là không có cách nào, nhấc chân đạp Jeff đã té xỉu một cái. Sau đó tới gần tủ, lấy tấm bia đá ra xem, thực sự là nhỏ đến bất ngờ. Cầm bia đá đến cửa sổ, đưa cho Safi , nói, "Người cầm, ta cởi khóa cho Khải Khải." Nói xong đang muốn đi, lại bị Safi kéo lại.

Troy quay đầu lại, thì nghe Safi nói khê với mình, "Ngài nếu chờ nói, thì cả đời ngài ấy cũng không thừa nhận."

Troy sững sốt.

Safi cười mỉm, "Nhân cơ hội này, làm trước rồi nói, không phải ngài chờ rất lâu rồi sao? Bảo bối của ngài lại không có nhiều mơ ước đến vậy." Nói xong, đem tấm bia đá đi, "Chiếc thuyền lúc này, ta chờ hai người ở đó." Nói xong thì nhảy xuống cửa sổ, đi mất.

Troy thì vẫn ngốc người đứng trước cửa sổ, quay đầu lại, chỉ thấy Khải Khải còn đang nằm trên giường, giật giật tay, quay mặt nhìn Troy , "Nè, mở giúp tôi."

Troy đi về phía giường, Khải Khải trong miệng vẫn còn hung hừng hổ hổ, "Biến thái chết tiệt, chiếm tiện nghi lão tử, không thiên mày là mày mạnh lớn rồi....." BẠN đang ?

Nói chưa dứt, đã thấy Troy tới gần mình rồi.

"Chìa khóa chắc trong ngăn kéo.....A...." Khải Khải nói chưa hết, Troy đã ghé sát vào, hôn anh.....

Nụ hôn dài vừa kết thúc, Khải Khải vì thở gấp mà nhìn Troy phía trên mình, có chút khẩn trương hỏi, "Anh.....Anh làm gì?"

Troy giữ cằm Khải Khải, "Khải.....Tôi yêu em."

26. Chương 26

Khải Khải vừa nghe Troy giọng điệu thâm tình chân thành là biết con quỷ này khẳng định là đã động dục, bất đắc dĩ lại bị trói cứng không cử động được, không biết phải làm thế nào.

"Này, anh thần kinh cái gì, mau buông." Khải Khải nhân lúc Troy đầu óc có chút tỉnh táo lại nhắc nhở hần.

"Không thể." Troy tới sát lại, hôn lên cổ Khải Khải, "Thả ra, em sẽ phản kháng."

"Anh.....A" Khải Khải vừa nói, đã bị Troy lại hôn.

".....này....." Khải Khải thật sự rất vất vả thở gấp, cảm giác Troy đang tháo thắt lưng mình, từ cổ từng chút từng chút di chuyển xuống dưới.

"Anh muốn chết sao." Khải Khải nổi trận lôi đình, những bất đắc dĩ là cái tên Jeff kia ngay cả chân cũng khóa lại, hiện tại anh chính là bị cố định trên giường, đến ngồi cũng không thể, thế nào phản kháng, cũng chỉ có thể sử dụng lực vật lộn với còng tay. Troy thấy Khải Khải một dạng thả chết không theo, vừa vười vừa đè tay anh đang giãy giụa lại, "Cẩn thận, đừng để bị thương."

"Đi chết đi." Khải Khải hung hăng trừng mắt nhìn hần, "Không muốn tôi bị thương thì thả ra, hai ta đơn đấu, lão tử mới không bị đặt ở dưới!"

Troy bị Khải Khải làm cho cười, thấp giọng nói, "Em thực sự nghĩ tôi sẽ ép buộc em? Tôi không có tình thú như vậy đi."

"Vậy anh đang làm cái gì đây?" Khải Khải nhìn Troy không ngừng hôn lên ngực mình, "Bất sâu a?"

"Ha hã....." Troy nhin không được cười rộ lên, ngậm một điểm nổi lên trên ngực Khải Khải, cười, "Bảo bối, thật đáng yêu....."

"Ngứa.....A" Khải Khải kinh ngạc kêu một tiếng, Troy vừa hung hăng cắn lên vị trí nhạy cảm kia.

"Có đau không?" Troy cười vuốt nhẹ mặt Khải Khải, Khải Khải mắt đồng tối sầm lại, bất ngờ cắn mạnh ngón tay TroyDùng sức cắn chặt, Troy cũng không kêu đau, ngón tay trong miệng Khải Khải, lại bắt đầu lộng hành trong khoang miệng, còn đang tìm kiếm đầu lưỡi.....Khải Khải kinh hãi buông lỏng khớp

hàm. Troy thu tay lại, chỉ thấy trên ngón tay có một dấu răng, còn bị rách một chút, đầu ngón tay còn nước miếng trong suốt.....Bất quá vết thương nháy mắt đã khép lại.

"Bảo bối, em thế nào lại hung dữ như vậy?" Troy vươn đầu lưỡi, liếm liếm ngón tay, tay kia nhẹ nhàng mà vuốt ve phần eo Khải Khải, tiếp đó hôn lên vai rồi ngực Khải Khải.

Khải Khải bị hấn lấn qua lấn lại rất khó chịu, chỉ thể nói, "Muốn chơi thì chọn chỗ khác, vạn nhất biến thái tỉnh lại thì sao đây?"

"Vậy do hấn không may thôi." Troy cười nhẹ, "Dù sao tôi cũng muốn làm thịt hấn." Nói xong, cởi áo ngoài Khải Khải ra, hôn lên vai anh.

"Khải bình thường rất chăm chỉ luyện tập nha." Troy hôn lên sườn Khải Khải một hồi, thấy Khải Khải bộ dáng căng cứng chịu đựng, thì hung hăng cắn lên hông anh một cái.

"A....." Khải Khải cau mày, "Đang ăn chắc, cắn cái rắm a, đau chết!"

Troy cười, ngón tay thon dài vươn ra, vuốt lên rốn Khải Khải, thấp giọng nói, "Đừng nóng vội, bảo bối."

"A....." Khải Khải chịu không nổi khi có người chạm vào rốn mình, cả người nhũn ra, cắn răng, "Đừng có đùa nữa, mau dừng lại đi."

"Ha ha....." Troy ngón tay từ từ di chuyển xuống dưới, cách lớp quần trang, nhẹ nhàng vuốt ve hai bên háng Khải Khải, có chút ám muội, ở trung tâm dục vọng ẩn một cái.

"Này!" Khải Khải hung hăng trừng mắt với Troy, "Anh đã nói không làm mà!"

Troy có chút giật mình xoa nhẹ lại xoa nhẹ dục vọng Khải Khải, Khải Khải thì kinh hãi hít một ngụm hơi lạnh, "A....."

"Bảo bối, em lạnh cảm sao?" Troy tới gần lại hôn lên cổ Khải Khải, đầu lưỡi vươn ra liếm liếm hầu kết, "Thế nào một chút phản ứng cũng không có."

"Mẹ ời." Khải Khải mở miệng chữu mắng người, "Bị một tên biến thái khóa trên giường rồi lại bị một tên khác sờ mó, lão đây cũng không phải cuồng ngược đái, làm gì phải có cảm giác a?"

"Thật không." Troy cười, thoát quần Khải Khải.....

"Anh đã nói không làm." Khải Khải mắt lạnh nhìn Troy, "Anh biết hậu quả?"

Troy vươn tay ấn ấn lên cằm Khải Khải, "Đừng nóng vội, tôi biết nếu như làm hơn, em khẳng định sẽ giết tôi."

"Biết là tốt rồi." Khải Khải vặn vẹo muốn thoát khỏi bàn tay đang sờ loạn của Troy, "Còn không thả ra?"

"Thế nhưng then chốt là.....Em căn bản không giết được tôi." Troy làm như có chút phức tạp sờ sờ cằm.

"Anh....." Khải Khải sắc mặt trắng nhợt, lập tức lại nghe Troy nói tiếp, "Nói thật là, tôi cũng không phải rất gấp, tôi cũng thích người tình ta nguyện, tốt nhất là em chủ động cầu tôi đi vậy."

"Anh nằm mơ đi." Khải Khải giãy dụa, "Mau mở còng ra, tôi không có thời gian thừa."

"Thế nhưng." Troy xoa xoa lên bụng dưới Khải Khải, "Em gọi người thích như vậy, tôi nên có biện pháp bảo vệ, có đúng hay không?"

"Cái gì?" Khải Khải hơi nhăn mi, không hiểu Troy nói cái gì.

"Có một biện pháp rất tốt." Troy cười hì hì tới gần, bên tai Khải Khải nói, "Tôi để cho em một ấn kí thuộc về tôi.....Nói như vậy, thế giới này ngoại trừ tôi, không ai có thể cho em cao trào."

Khải Khải sắc mặt cứng lại, chán ghét nhìn Troy, "Cảm tạ, còn dám xằng bậy, lão tử để anh cả đời không làm được!"

"Ha ha....." Troy cười to, lại hôn lên cằm Khải Khải, "Em thực sự hung dữ nha, nếu như tôi không thể làm, vậy không ai có thể cho em cao trào sao.....Đừng để mình không có đường lui a, Khải."

"Thối lắm." Khải Khải giãy dụa, "Đã muộn rồi, mau về đi! Còn rất nhiều chuyện quan trọng."

"Ha ha..... Với tôi mà nói, thế giới này chuyện gì cũng không so được với em, Khải." Troy nói, đã thoát được quần của Khải Khải, chậm rãi kéo khóa quần trang.

Khải Khải khấn nguyện, nhưng không thoát được, gấp đến độ giống như cái gì đó.

"A.....màu trắng a." Troy tới gần nhìn kĩ quần trong Khải Khải, "Đáng ghét, ta còn cho rằng nội y là màu da đi."

"Tâm thần à." Khải Khải không thể nhịn được nữa chửi ầm lên, "Biến thái mới mới mặc nội y màu da.....A....." Chưa nói hết, Troy đã cách lớp quần, bắt đầu tìm kiếm vùng mẫn cảm.

"Người.....A." Khải Khải cau mày chịu đựng, tiếng thở dốc yếu ớt phát ra, nhưng tay Troy rất đặc biệt, vừa lạnh vừa cứng đặc biệt có cảm giác.

"Khải....." Troy ngẩng mặt hôn khẽ, "Em nơi đó rất nóng." Vừa áp đảo Khải Khải trên giường hôn, tay cũng đồng thời tăng tốc.....Khải Khải, dần dần cũng có phản ứng.

"Kỳ thực em rất mẫn cảm." Troy cười khẽ, "Bình thường chỉ là vờ hung dữ mà thôi, Khải, em toàn thân đều tỏa ra hơi thở khiến người ta muốn áp."

"Thối lắm.....A" Khải Khải còn muốn mắng người, nhưng ngón tay Troy đã mò tới khe hở quần trong, thoáng cái đã lặn vào, trực tiếp cầm lấy dự vọng đã từ từ đứng lên của Khải Khải.

"A.....Buông ra." Khải Khải cắn răng nhìn Troy .

"Đừng nóng giận." Troy cười ha ha nói, "Người khác sờ, hẳn là so với tự mình sờ có cảm giác hơn nha?"

"Anh cút." Khải Khải lắc đầu, "Mau dừng lại....." tay Troy rất lạnh, thế nhưng không biết vì sao, lại rất có cảm giác, Khải Khải cảm thấy mình cả người đều khô nóng cả lên, hơn nữa dự vọng cũng ngày càng nóng lên.

"Bảo bối, không cần nhịn đâu." Troy thỏa mãn vươn ngón tay, tại mặt trên quần trong Khải Khải nhẹ nhàng lướt quá, "Xoẹt" một tiếng, quần trong Khải Khải bị hấn xé rách, dự vọng đã đứng thẳng lập tức chui ra, có vẻ tinh thần rất tốt.

"A.....Thật đáng yêu." Troy cầm dự vọng rốt cục đã thoát khỏi nội y, nhẹ nhàng vuốt ve, "Có tinh thần như thế, rất lâu chưa làm sao?"

Khải Khải mặt đỏ lên, tàn bạo trừng mắt nhìn Troy , "Anh cho đều giống như mình, không có việc gì liên tục, cẩn thận tinh tấn nhân vong!"

Troy ghé sát vào tai Khải Khải, thấp giọng nói, "Em có biết không, khi ở trong tay người khác, nghìn vạn lần không nên lộ ra vẻ mặt này.....Bởi vì.....bộ dạng này chỉ làm cho càng thêm hưng phấn, càng muốn ức hiếp em." Nói xong, tay càng ma sát nhanh hơn, ngón trở tại đỉnh yếu ớt không ngừng ấn.

"A....." Khải Khải nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ.....Hoàn toàn hàm chứa sự thoải mái, Troy phục vụ, thực sự rất có cảm giá a.

Troy thấy Khải Khải trên mặt có nén chịu lại dần có tình tự cùng một chút mê mẩn, mỉm cười, cúi đầu, đối với dự vọng tinh thần no đủ thổi một hơi.

"A....." Khải Khải hừ một tiếng, mới chú ý tới Troy đã ở giữa hai chân mình, nhìn chằm chằm dự vọng đứng thẳng của mình. Bị nhìn như vậy là lần đầu tiên, Khải Khải bình thường luôn đều là cường thế làm chủ lần đầu tiên không đánh trả khi bị kẻ khác áp đảo, nói không ra là mùi vị gì.

"Bảo bối, em có biết hay không tình nhân ma cà rồng, có thể bị một loại lời chú." Troy nhẹ nhàng miết miết dự vọng Khải Khải, vừa cười hì hì vừa nói với Khải Khải.

Khải Khải giờ thì đang khổ không nói nổi, công phu của Troy không hề tệ, cũng không biết hẳn thế nào luyện được, khiến cho chính mình sùng sục lên nòng nhưng hoàn toàn không thể đạt đến đỉnh, thật sự là khó chịu muốn chết.

"Chỉ cần nơi này của em." Tay Troy ấn nhẹ đỉnh dục vọng, thu được tiếng thở gấp của Khải Khải.

"Còn có ở đây." Lại đưa tay chỉ dọc theo vùng nhạy cảm về phía mặt sau, lún vào sau mông, nhẹ nhàng mà ấn vào huyết khẩu mãi cảm đóng chặt.

"A....." Khải Khải nơi đó cho tới giờ chưa bị ai chạm qua, bị ngón tay lạnh của Troy chạm vào, khó chịu toàn thân cứng lại.

Troy vươn tay đỡ dành xoa dịu đỉnh dục vọng đã đứng thẳng của Khải Khải, để anh không căng thẳng, tay kia ấn nhẹ lên huyết khẩu, dọc theo nếp uốn hoàn mỹ đảo đi đảo lại, chút chút lại dùng móng tay khiêu khích huyết khẩu một chút, mỗi một lần lại khiến Khải Khải không nhịn được mà thở dốc.

"Chỉ cần ở 2 nơi này hạ xuống lời chú thuộc về tôi, lại để lại một ấn ký, là có thể." Troy mỉm cười nhưng tay vẫn giữ đỉnh dục vọng đã có chút ướt át, "Chỉ cần nhận ấn ký, mà vượt quá giới hạn.....là sẽ bị nghiêm phạt nha."

"Cái.....A." Khải Khải cắn răng để mình không phát ra tiếng rên rỉ, ngón tay Troy lạnh lạnh, thế nhưng đầu lưỡi lại nóng rực, ngón tay lạnh lẽo ấn lên nơi yếu ớt phía sau của anh chưa từng bị chạm đến, mà đầu lưỡi nóng rực lại đùa giỡn dục vọng phía trước.....Đồng thời cảm nhận được nóng lạnh, khiến Khải Khải lỗ tai ong lên, bụng dưới khô nóng, dục vọng trướng lên một ít, trên đỉnh tràn ra chất lỏng trong suốt.

Troy không nhịn được mà bật cười, "Đáng ghét, Khải Khải thật háo sắc nha."

"Anh.....Phát thần kinh cái gì.....Mau bỏ ra.....A" Khải Khải đầu gối run nhẹ, nhịn không được đầu ngửa ra, cái cổ xinh đẹp tạo thành đường cong hoàn mỹ, xương quai xanh tinh tế nổi lên, trên người một tầng mồ hôi.

Troy cũng nhìn đến đầu cũng nhộn nhạo, há miệng, ngậm lấy dục vọng Khải Khải.

"A a....." Khải Khải nhắm mắt lại, miệng thở dốc, bên trong miệng Troy thật nóng, đầu lưỡi so với người thường cũng dài và mềm dẻo hơn, đang không ngừng nhắm nháp dục vọng, hai tay cũng không hề để nhàn rỗi, một cái vuốt ve túi cầu căng trướng, một cái khác, bắt đầu mà nhẹ nhàng ấn lên huyết khẩu đóng chặt, như là muốn đi vào.

"A, không a....." Khải Khải một mặt là phát giận, một mặt là dục vọng bị khống chế, Troy lại như là tìm ra từng điểm yếu, đầu lưỡi khuấy đảo, ngón tay đỡ dành, đều khiến anh khi đã lên đến đỉnh dục vọng, lại trong nháy mắt rơi xuống mặt đất.....Người kia rõ ràng là cố ý đùa giỡn.

"Anh.....khốn nạn." Khải Khải tiếng mắng chửi nghe cũng không còn sức lực, hiện tại nếu như anh có thể được cởi còng tay, anh nhất định không nương tay đánh cho tên quỷ hút máu khốn nạn này một trận.

"Ngoan, đừng vội." Troy mỉm cười, "Tuy rằng chỉ là lời chú, nhưng tôi cũng muốn em thoải mái."

"Không.....Đừng ngậm nơi đó, nói.....A" Khải Khải bị Troy lấn qua lấn lại đến bức tức dị thường, dục vọng dâng còn đang trướng lên, "A....."

Kinh hãi kêu một tiếng, bởi vì ngón tay Troy, đã từ từ chen vào trong huyết khẩu, nơi chưa từng có ai chạm qua.

27. Chương 27

"Anh một vừa hai phải thôi!" Khải Khải sắp chịu không nổi đùa giỡn của Troy, thế nhưng vừa mắng người, đã lại thở dốc, phô trương thanh thế nhưng lại có chút chột dạ, đáng yêu đến không thể tả.

"Bảo bối." Trong miệng Troy ngậm dục vọng Khải Khải, vừa gọi một tiếng bảo bối, Khải Khải cau mày thật muốn một cước đá bay cái tên quỷ hút máu kia, cảm giác bị người ngậm của mình thật sự là muốn chết nói không nên lời.

Thấy Khải Khải vẻ mặt tức giận dửng dưng, ngón tay Troy di chuyển, chậm rãi đẩy vào trong cơ thể Khải Khải.

"A, không, rút ra....." Khải Khải cắn răng mắng, "Khốn nạn."

Troy có chút không nỡ, nâng cằm Khải Khải, nhẹ nhàng hôn từng chút, dỗ dành, "Tôi trước sau cũng chỉ muốn, người đầu tiên tiến vào là mình.....Có thể tiến vào cũng chỉ có mình tôi."

"Nói vậy." Khải Khải dẫy dụa, "Tháo còng ra.....A...." Nhưng chưa nói dứt lời, đã kinh hoàng hét to một tiếng, ngón tay không an phận của Troy ở bên trong yếu ớt lộng hành, đột nhiên chạm đến một nơi đặc biệt mềm mại. Ấn một cái, Khải Khải người giật nảy, đầu gối run run, dục vọng trong miệng Troy, tràn ra dịch thể nóng hổi, Troy biết Khải Khải đã có cảm giác.

"Dễ chịu?" Troy hỏi, Khải Khải lắc đầu, nói, "Ra.....Xuất ra trước.....A."

Troy chỉ thấy Khải Khải trong mắt đã phủ một tầng mơ màng, hơi thở gấp gáp, biết thời điểm đã đến. Ngón tay ấn vào nơi mẫn cảm trong cơ thể Khải Khải đột nhiên có chấn động, móng tay đột nhiên dài ra, chọc vào vị trí yếu ớt nhất trong cơ thể. Mặc dù chỉ là chọc nhẹ, nhưng loại đau đớn cùng kích thích này khiến cho Khải Khải cảm thấy như điện giật.

"A...." Khải Khải cắn răng nhịn xuống tiếng hét mang theo mê đắm, nhưng tiếng hét vừa được nửa tiếng, đã bị anh cắn răng nuốt trở vào.

"Nhịn một chút." Troy ôm lấy Khải Khải, "Sẽ rất lâu."

"A....." Khải Khải mắt mở to, cảm giác như có dòng điện chạy toàn thân không có mất đi, mà là ngày càng mãnh liệt, Khải Khải cảm thấy bụng dưới khô nóng, Troy thấy đã đến lúc, dùng sức hút.

"A a...." Khải Khải cảm thấy tai ong lè, đầu mơ hồ, dục vọng phóng thích, cảm giác điện giật cũng mất hết không còn, mà trong miệng lại có vị tanh tanh, cổ tay Troy đặt trên miệng anh, đã bị cắn ra một cái dấu răng.

Troy ngừng đầu, nuốt hết toàn bộ ái dịch Khải Khải mới bắn vào miệng hắn, đầu lưỡi còn vươn ra liếm liếm khé miệng, rồi lại liếm liếm chỗ bị cắn.....Vết thương trong nháy mắt biến thành màu xanh lam.

Khải Khải có chút không hiểu được cúi đầu nhìn, kinh ngạc hít một hơi lạnh, chỉ thấy trên dục vọng mình, lại có một vòng hoa văn xanh lam quần quanh.

"Cái này, là cái gì?" Khải Khải hốt hển thở hỏi Troy.

Troy rút ngón tay trong người Khải Khải ra, chỉ thấy đầu ngón tay có chút máu.

Lại vươn đầu lưỡi, liếm liếm vết máu, Troy cắn ngón tay, chảy ra một ít máu, sau đó duỗi ngón tay, ở huyết khẩu Khải Khải quét một vòng xung quanh, khiến Khải Khải thở gấp không dừng, hung hăng nhìn Troy, "Anh rốt cuộc đang làm cái gì?"

"Là khế ước tình nhân của tôi và em." Troy chỉ chỉ dấu răng xanh lam trên cổ tay mình, nói khẽ với Khải Khải, "Cái này cũng không phải lời chú có hại gì, chỉ là tôi định ra một khế ước tình nhân mà thôi, tiện cho tôi có thể dễ dàng tìm được em."

"Có ý gì?" Khải Khải không hiểu.

"Nói đơn giản là, nếu có người chạm đến em, cái khế ước xanh lam này sẽ chuyển sang màu hồng, nếu như em có nguy hiểm, nó sẽ chuyển sang trắng."

Khải Khải có chút hồ nghi, hỏi, "Vậy có ích lợi gì?"

Troy nở nụ cười, nói, "Nếu như em bị thương, mạng của tôi có thể tiếp viện em, đau đớn tôi có thể giúp em chịu một nửa."

Khải Khải sửng sốt, nhìn Troy.

"Nếu như em chết, tôi cùng em chết." Troy cười hôn lên trán Khải Khải, "Không rời ly không bỏ lại, đây là khế ước của quỷ hút máu và tình nhân.....Tôi sẽ không để em một mình bỏ đi."

Khải Khải sắc mặt hơi trắng, nhìn Troy, "Anh đều đã xong rồi? Có thể thả ra không?"

Troy mỉm cười, xuống giường, cho người nằm trên đất, là Jeff đang từ từ tỉnh lại một đá. Jeff đau đớn kêu lên một tiếng, lại gục xuống, ngất càng thêm triệt để.

Từ ngăn kéo lấy ra chìa khóa, Troy mở còng tay cho Khải Khải, Khải Khải có được tự do việc đầu tiên làm là hung hăng đá Troy, thế nhưng vừa vùng chân thì cảm thấy trong nháy mắt lực bắt tòng tâm.....Bởi vì bất động lâu lại vừa bị kích thích, chân tê tê.

"Ngoan, đừng cử động." Troy nâng chân Khải Khải lên, hôn nhẹ, đồng thời xoa bóp, để chân Khải Khải phục hồi khả năng hoạt động.

Chờ chân Khải Khải đã có thể cử động, Troy đưa mặt tới, "Đá đi."

Khải Khải vẽ mặt phức tạp nhìn Troy một lúc, cuối cùng lắc đầu, mặc quần, vừa nhìn quần trong không thể mặc được, cũng lười tính toán, mặc quần tiếp, xoay người xuống giường, xoay người nhìn qua ngoài cửa sổ một chút.

"Canh cửa đã bị tôi và Safi giải quyết." Troy trả lời.

Khải Khải cũng lười nói thêm, xoay người nhảy xuống cửa sổ, cùng Troy chạy tới bến tàu.

hai người vừa tới thuyền, Safi nghe được tiếng, từ trong khoang thuyền nhô đầu ra, vẫy tay với hai người. Khải Khải và Troy lên thuyền, phát hiện Safi dẫn theo một người lái thuyền. Safi nhìn thần sắc Khải Khải, có chút không hiểu được nhìn Troy, hình, vẽ mặt hình như là hỏi ----- không có làm sao?

Troy cười mỉm với anh, ý bảo lái thuyền đi.

Safi bắt đắ dĩ, không thể làm gì khác hơn là kêu người lái thuyền, chỉ là, trong nháy mắt Troy xoay người, Safi nhìn thấy trên cổ tay hắn có vết răng xanh lam.....Khế ước? Hơi nhăn mày, Safi lắc đầu, nghĩ, Troy thực muốn chịu thiệt, thà vạn kiếp bất phục, cũng không muốn đau khổ mất đi tình yêu

Thuyền lại một lần nữa hướng tới kalimantan, Khải Khải một mình ngồi trên nóc cabin, mặc cho gió biển đêm thổi rối tóc mình, nơi phía sau thật khó nói, mới bị Troy nhét ngón tay vào, giờ như còn tồn tại cảm giác, phẳng phẳng như ngón tay người kia còn bên trong, khó chịu nói không nên lời. Lại nghĩ mình trong miệng Troy bắn ra, càng nghĩ càng uất ức.....Khải Khải hung hăng mắng, "Khốn nạn."

Ngẩng đầu..... Troy đã xuất hiện bên cạnh.

Nguồn :

"Khải." Troy gọi anh.

Khải Khải nhìn hắn một cái, cũng không trả lời.

Troy đi tới trước mặt, cầm tay Khải Khải.

"Làm cái gì?" Khải Khải không hiểu được nhìn hắn, nghĩ, tên quỷ hút máu này lại muốn làm trò bịp gì đây?

Chỉ thấy Troy nâng tay mình lên, đột nhiên cúi đầu cắn cổ tay Khải Khải một cái.

"A...." Khải Khải đau đến kêu lên, cúi đầu nhìn, trên cổ tay đã có một vết cắn đến chảy máu, một cái dấu răng rõ ràng.

"Chúng ta giống nhau." Troy đưa cổ tay mình ra, để cạnh tay Khải Khải, hai người vết cắn, đều là màu xanh lam.

"Không có gì đặc biệt đâu." Troy cười ha hả nói với Khải Khải, "Nếu như tôi chết, ấn kí này sẽ mất."

Khải Khải có chút khó hiểu ngẩng đầu nhìn hắn, "Vì sao?"

"Không vì sao cả, tôi nghĩ, chỉ ít ngày tôi chết có thể để em biết." Troy ngồi xuống cạnh Khải Khải, lẩm bẩm nói.

"Anh không phải quỷ hút máu sao." Khải Khải hạ tay xuống, "Mạng hắn là dài hơn tôi chứ."

Troy quay lại nhìn Khải Khải, cười, "Tôi ngược lại chỉ muốn cùng em làm người, như vậy, có thể cùng nhau đầu bạc đến già."

Khải Khải thở dài, xoay mặt nhìn Troy, bóp cằm hắn, "Anh thật đúng là một tên quỷ hút máu văn vẻ."

Troy có chút dở khóc dở cười, nói, "Em thô lỗ chính lại đáng yêu."

Khải Khải lập tức cho hấn một quyền, đánh cũng không nhẹ, Troy xoa xoa mặt, có chút ủy khuất.

"Tôi nói lại." Khải Khải đứng lên, nhìn Troy, "Trò chơi thâm tình của anh cùng nên dừng đi.....Anh xác định coi trọng chính là tôi? Chúng ta quen biết không đến một tháng, mà người anh yêu đã rời đi bốn trăm năm." Nói xong, hai tay dứt túi đi về phía mũi thuyền, thản nhiên để lại một câu, "Tôi lại càng thích sinh hoạt thám hiểm tự do tự tại, không phải là vương tử kia muốn đồng sinh cộng tử với anh."

Troy nhìn theo bóng lưng Khải Khải, một lúc lâu bỗng tự nói, "Hóa ra em còn nhớ rõ....."

Khải Khải quay đầu lại nhìn Troy, khoe miệng khê nhếch, nhàn nhạt cười, "Tôi chỉ biết đời này đại khái chỉ cùng người mình thích đồng sinh cộng tử.....Anh nghĩ nói, dùng tâm để tôi thích, bất quá hiện tại tôi với anh, cơ bản.....chán ghét." Nói xong, Khải Khải nhảy xuống mũi thuyền, vào cabin trên tàu.

Troy vẫn ngồi trên đầu thuyền, nhắm mắt lại, trước mắt chính là Khải Khải vừa quay đầu lại mỉm cười.....Nụ cười rực rỡ như năm đó, tâm địa thiện lương khoan dung ôn nhu, mọi điều tốt đẹp, tựa như vĩnh viễn cũng không mất đi.

Thuyền chậm rãi chạy tới bờ bên kia, để an toàn, mọi người đem người lại thuyền giam lại, để hấn không thể quay lại báo cáo, Khải Khải gõ cửa đánh thức Sebuah Luman. Thấy tấm bia đá Sebuah Luman kích động gần như không thể không chế cảm xúc, lúc này liền đáp ứng cùng Khải Khải vào rừng rậm tìm hai khối đá còn lại. Diệp và Sử Diễm Phi cẩn thận tỉ mỉ chụp lại tấm bia, vẽ lại đồ hình, Mạc Ninh đem sao đư mỗi người một bản.

Để phòng ngừa Jeff tỉnh lại phái người truy sát đến lúc đó sẽ rất phiền phức, Khải Khải quyết định việc này không nên chậm trễ, thừa dịp trời mới tảng sáng, tiến vào rừng rậm.

...

Lại nói Jeff, từ từ tỉnh lại thì cả người đau nhức, ngẩng mặt nhìn.....Quả nhiên, Khải Khải không thấy đâu.

Jeff giận đến không nói được lời nào ngồi lên giường, cũng lười gọi thủ hạ, dù sao cũng có chút mất mặt. Suy nghĩ một chút lại cười, dựa vào giường, ngoài ý muốn phát hiện một thứ.....nội y bị xé rách của Khải Khải.

"Còn để lại vật kỉ niệm cho ta sao?" Jeff cất cái quần trong đi, "Một ngày nào đó sẽ bắt được cậu!"

Trước khi đọc mn thông cảm đọc vài dòng này giúp ta một chút

Bắt đầu từ những chương này khu rừng nơi bốn bộ lạc sống là "rừng rậm hắc ám" sẽ được gọi làHutan Gelap. Ta sẽ tiến hành chỉnh sửa toàn diện các chương trước, mong mọi người thông cảm.

28. Chương 28

Không chờ trời sáng, mọi người lập tức tiến vào rừng.

Carew phân tích một chút tình huống cho đám Khải Khải, thác ản của tấm bia Lance cổ đã đem về, hiện tại chỉ cần đem tấm bia đá trở về, chủ yếu là hiểu rõ một tràng tâm sự của Carew. Bộ tộc Rioja đã bị tiêu diệt, tấm bia đá bộ tộc này phải đến Nga để lấy về, hai tấm còn lại, một ở Misty, một ở Dimana Tia Parsons .

"Hai bộ tộc này đều ở trong Hutan Gelap." Carew nói với mọi người, "Misty nằm ở vị trí trung tâm của Hutan Gelap, là bộ tộc dựa vào săn bắn mà sống, đôi khi cũng sẽ ra ngoài rừng bán thú rừng săn được cho người bản xứ, đổi lấy một ít vải vóc, các đời tù trưởng đều gọi mạc mạc."

"Có ăn thịt người không?" Khải Khải hỏi.

Carew lắc đầu, "Misty không ăn thịt người, bất quá bộ lạc này tương đối hiếu chiến, bởi vậy cẩn thận."

"Vậy Dimana Tia Parsons là thế nào?" Troy hỏi, "Lại lấy cái tên cổ quái như vậy?"

"Dimana Tia ParsonsLà nơi sâu nhất trong Hutan Gelap.....Bộ lạc đó với bên ngoài không có bất cứ liên hệ nào, bởi vậy bên ngoài biết đến bọn họ là phi thường ít."

"Bác cũng không biết rõ sao?" Mạc Ninh hỏi Carew .

"Không ai biết." Carew lắc đầu nói, "Đi vào tới vùng trung bộ cũng đã rất ít người."

"Trong bút kí viết thế nào?" Khải Khải hỏi Sử Diễm Phi.

"Viết thì cũng có, cơ mà cực kì ít ỏi." Sử Diễm Phi đã sớm đem bản bút kí lục lại đến thuộc lòng, nói. "Trong bút kí ghi lại một chút, ông từng cứu một cậu trai người Dimana Tia Parsons bị lạc, cậu này đã kể cho ông một ít chuyện về vùng trung bộ rừng sâu, sau một ngày một đêm, cậu ta đã bị một người đàn ông thần bí cứu đi, bất quá ông nội có nói, ông đã từng tận mắt gặp người đó tay không giết chết một con báo đen."

"Lợi hại như vậy?" Diệp mắt chớp mấy cái, hỏi Đông Đông , "Có phải rất lợi hại không?"

Đông Đông mắt díp lại mơ màng, gật đầu, "Ừ, lợi hại."

"Hơn nữa căn cứ theo miêu tả của ông nội, người kia còn rất đẹp trai." Sử Diễm Phi nói, "Được xưng là thần của rừng sâu."

"Hừ ". Sam khinh thường bĩu môi, "Quản gì hắn là thần hay không phải thần, đã vài chục năm, thần cũng thành ông già rồi."

"Hừ." Sử Diễm Phi không cho là đúng khinh bỉ phản công, "Chưa chắc, có già cũng không già đến bốn trăm tuổi đâu."

"Người nói cái gì?" Sam hung hăng nhìn Sử Diễm Phi, đột nhiên nói, "Trên đầu anh có râu."

"Nha a....." Sử Diễm Phi la lên, vừa vỗ vừa phủi tóc, cuối cùng là phải ngoan ngoãn nhào vào lòng sam, "Bắt đi, bắt đi."

Sam đắc ý hỏi, "Trên mặt đất nhiều râu như vậy, có muốn ta ôm anh đi?"

"Ừ." Sử Diễm Phi gật đầu, "Muốn."

Sam cười, "Vậy anh phải để ta....." Nói còn chưa dứt, đã bị Sử Diễm Phi bít miệng lại.

Mọi người không nói gì.

Sắc trời đã dần sáng lên, rừng mưa nhiệt đới thường truyền đến tiếng "phì phì phì" của rắn rết côn trùng, cùng với tiếng kêu kì quái của loại chim không biết tên.

(ngàn vạn lần xin mọi người thứ lỗi. ta sợ rắn lắm lại nghĩ không ra tiếng rắn rết bò là như thế nào nên khôn dám đi tìm thử. Ai biết xin cm cho ta nhé T__T)

Safi đi phía trước, rắn đặc biệt có mùi khiến các loại côn trùng bò sát khác phải tránh xa, bởi vậy mọi người một đường đi, không bị bất kì sâu bọ đi gì tập kích.

Được một lúc, chợt nghe Sam nói, "Phía trước có động tĩnh."

"Là lẽ bái mặt trời." Carew vừa trả vừa cản mọi người, không để tiến lên phía trước, "Chúng ta gần như đã tiếp cận địa giới Lance cổ, bọn họ mỗi ngày thời điểm mặt trời mọc đều triều hội, bộ tộc này sùng bái mặt trời."

"Chúng ta đi vào như vậy không sao chứ?" Diệp dường như có chút lo lắng, "Quầy rầy họ làm lẽ."

Carew lại có vẻ rất hưng phấn, "Nếu như bọn họ biết chúng ta đem đồ dâng trở về, hẳn là sẽ không trách chúng ta, mà còn trở thành thượng khách." Nói xong, ý bảo mọi người tiếp tục đi tiếp.

Bụi cây luẩn quẩn rậm rạp, chỉ thấy trước mắt có rất nhiều nhà cỏ, ở giữa là đồng lửa, một đám người nguyên thủy mặc áo lá vây quanh đồng lửa, đang vừa la vừa lấy, trông nhìn không có thứ tự rất thú vị, trên người còn có hình xăm chi chít.

Sử Diễm Phi bĩu môi, "Ai, còn tưởng sẽ thấy đỉnh đỉnh thái sơn vua rừng sâu đi, không nghĩ lại đều là bụng phình béo béo." Vừa mới dứt lời, đã bị Sam kéo lại, "Anh còn muốn vua rừng sâu a? Ta cho anh hoa mắt loạn trí."

Sử Diễm Phỉ bị Sam véo phải kêu lên, giõn một hồi, cũng kinh động đến người Lance cổ lỗ bái mặt trời. Có mấy người đàn ông thân thể cường tráng cầm thương dài vọt tới, "y y nha nha" kì quái la lên.

Carew vội vàng giơ tấm bia đá lên, miệng cũng "y y nha nha" nhanh nhẹn kêu lên.

Mọi người dường như là có trao đổi gì đó, người Lance cổ thấy được tấm bia đá giơ lên cao, đều oa oa kêu lên, đều quỳ xuống bái tế tấm bia, một vài người mừng rỡ như điên.

Sau đó, Khải Khải được nghênh đón vào bộ lạc, đi tới trước một ngôi nhà cỏ lớn, bên trong có một ông già Lance cổ, ông lão huyền thoại nói với mọi người một tràng dài, Carew nói, "Ông ấy là tù trưởng Lance cổ, ông ấy nói cảm tạ các người giúp họ tìm đồ đạc về."

Khải Khải lắc đầu nói, "Không cần cảm tạ." Nói xong, thì kéo Carew , nói, "Tôi biết mọi người xa cách lâu ngày gặp lại rất muốn ôn chuyện, bất quá chúng ta còn có hai nơi muốn đi."

Carew mỉm cười, nói, "Cậu đừng vội, tôi giúp mọi người hỏi một chút chuyện về Misty và Dimana Tia Parsons , bọn họ sống lâu trong rừng, hẳn là biết rõ ràng hơn." Nói xong, Carew ngồi xuống, cùng tù trưởng dùng ngôn ngữ Khải Khải có nghe cũng không hiểu nói chuyện, trông lão lông mày nhăn lại so với da mắt sắp giống nhau cả rồi, thì biết hành trình lần này hẳn là sẽ không thuận lợi.

Đứng dậy, Carew nói với Khải Khải đang chờ, "Tù trưởng nói, trước đã có một đội người vào rừng, những người đó tương đối tàn bạo, cùng người Misty đánh nhau kịch liệt một hồi, người Misty gần như chết hết, đồ đạc cũng bị đám người đó lấy đi."

"Cái gì?" Khải Khải cả kinh, còn có những người khác sao?

"Có thể hỏi ông ấy tả lại một chút hình dạng những người đó không?" Safi hỏi Carew , "Chúng ta cũng dễ tìm."

Carew hỗ trợ phiên dịch, tù trưởng gật đầu, quay bên ngoài hô một tiếng, chỉ chốc lát, thấy một cậu nhóc đi đến, trên người còn có thương tích, hơn nữa ăn mặc, không giống người Lance cổ.

Tù trưởng nói với Carew vài câu, Carew gật đầu, lại nói với Khải Khải, "Cậu bé này là người Misty, nó bị thương trốn đến đây, được người Lance cổ cứu, mọi người có thể hỏi nó chuyện đã xảy ra."

Khải Khải gật đầu, nhìn Carew , "Bác bảo nó miêu tả lại một chút, những người cướp đồ đạc, có bộ dạng gì."

Carew cúi đầu hỏi, cậu bé nhất nhất trả lời, thoạt nhìn trông, chính là sợ đến run.

"Nó nói, những người đó cầm súng, gặp người liền giết, hình dáng thì.....Tóc hồng cũng có hơi vàng, người rất cao, mặc đồ xanh lá." Carew trả lời, "Nghe như vậy, có chút giống lính đánh thuê ngoại quốc."

"Có bao nhiêu người?" Khải Khải hỏi.

Carew liền phiên dịch, cậu nhóc trả lời, "Tám người."

"Chỉ có tám người sao?" Khải Khải nhíu mày, "Là ai đây?"

Cậu nhóc lại ngẩng đầu, nhỏ giọng nói một hồi.

"Nó nói cái gì?" Troy hỏi.

"A, nó nói, nó nhặt được cái gì của đám người ác quỷ kia."

"Cái gì?" Tất cả mọi người cảm thấy hứng thú.

Cậu nhóc từ túi mây nhỏ bên hông, lấy ra một món đồ. Khải Khải cầm lấy nhìn.....Là mấy chỉ đường.

"Mấy chỉ đường?" Khải Khải có chút khó hiểu.

"Trong rừng,cầm mấy chỉ đường làm gì?" Những người khác cũng có chút không hiểu được, chợt nghe cậu nhóc kia thì thâm nói.

"Nó nói, có một tên quỷ dữ bị tù trưởng bọn họ đánh chết, từ người hắn rơi ra thứ này." Carew phiên dịch.

"Thi thể hấn đâu?" Khải Khải nói, "Có ở đây không?"

Cậu nhóc lắc đầu, nói nó không biết, nó nhặt được thứ này lúc bỏ chạy

Khải Khải bấm máy chỉ đường, nói, "Có địa điểm cuối cùng."

"Địa điểm cuối?" Những người khác đều có chút hiếu kì đều ngó vào nhìn, "Ở chỗ nào?"

"Theo vị trí, trung bộ rừng sâu." Khải Khải nói, "Có lẽ, có lẽ là địa giới Dimana Tia Parsons."

"Nói cách khác, chúng ta trực tiếp đi tìm bắt đám người đó, là có thể tìm được hai khối bia đá, có đúng không?" Đông Đông vừa ngáp vừa hỏi.

Khải Khải gật đầu, hỏi Carew, "Tù trưởng có biết vị trí Dimana Tia Parsons."

Carew hỏi tù trưởng, tù trưởng vừa nghe đến Dimana Tia Parsons đã liên tục lắc đầu, gào thét cái gì đó, lại không ngừng xua tay.

Carew có chút áy náy nói với bọn Khải Khải, "Tù trưởng nói, Dimana Tia Parsons là bộ lạc bóng tối có ma quỷ thủ hộ, người nơi khác không thể tới gần, nói chúng ta nghìn vạn lần đừng tiến vào trung bộ rừng sâu hắc ám."

"Bác hỏi ông ấy có biết vị trí cụ thể không." Mạc Ninh nỏi, "Không cần ông ấy đưa chúng ta đi, như vậy sợ gì?"

Tù trưởng nghe xong, hình như rất không vui, vừa xoa chân múa tay vừa kêu lên một trận, Carew nói, "Tù trưởng nói, tù trưởng Dimana Tia Parsons là ma quỷ, là thần thánh của rừng sâu hắc ám, hẳn là cấm người trong rừng tiết lộ vị trí Dimana Tia Parsons, nếu nói, sẽ bị ma quỷ nghiêm phạt."

Bọn Khải Khải hai mặt nhìn nhau, không có biện pháp gì, người ta mê tín mà.

"Quên đi, nếu nói vậy, chúng ta tự mình nghĩ cách." Khải Khải nói với Carew, "Vậy còn bác, bác theo chúng tôi đi tiếp không?"

Carew vỗ ngực, "Ta nếu đã đáp ứng mấy người, thì nhất định sẽ cùng mọi người đi đến cùng, sứ mệnh của ta đã hoàn thành, dù mất cả tính mạng hiến cho rừng sâu hắc ám này, ta cũng không tiếc nuối."

Sau đó, mọi người hỏi tù trưởng vị trí của Misty, nói muốn đi xem, cậu bé bị thương nói, nó có thể đưa bọn Khải Khải đi, nó cũng muốn quay về xem thử, bộ tộc còn ai sống không.

Mọi người tiếp tục lên đường, Khải Khải một đường đều nghiên cứu máy chỉ đường kia, cái máy này rất tiên tiến, có vệ tinh định vị, có thể trực tiếp đến địa điểm, sẽ không bị đi đường vòng.

Đi được chừng ba giờ, thì tới địa giới Misty.....Mọi người đánh mất nhìn, chỉ thấy thi thể ngang dọc.

Cậu nhóc người Misty thoát nhìn có vẻ rất buồn, Khải Khải cũng không biết nên làm thế nào để nó thoải mái, chỉ xoa xoa đầu nó. Rất nhanh, mọi người đi tới trung tâm bộ tộc, Khải Khải và Troy liếc mắt liền phát hiện, nằm ngang chính giữa là thi thể ngoại quốc mặc quân trang.

"Cái gì?" Sam hơi bực mình, "Thế nào lại giống quần áo đám Lưu Dịch Tư vậy? Chính là nói bại hoại đều là lại quần áo này?"

Khải Khải đi qua nhìn, nghĩ một chút rồi nói với mọi người, "Rất có thể là cùng đám Lưu Dịch Tư kết hội."

Sam ngồi xổm xuống, soát xem trên người bọn chúng có vật gì không, ngoại trừ tìm được mấy điều xì-gà hay bánh quy, còn tìm được vũ khí.

"Giống kiểu dáng súng trường đám người Lưu Dịch Tư dùng." Khải Khải với súng rất có nghiên cứu, nói, "Xem ra, mấy tay buôn ma túy cũng không chỉ đơn thuần là buôn ma túy."

Sam cầm súng, nói, "Giữ lại, đừng lãng phí."

Khải Khải ngồi xổm xuống sờ qua túi trước xác chết.....Tìm được một thứ kì quái.....

29. Chương 29

Khải Khải từ bên trong túi áo trước xác chết quân sĩ ngoại quốc, tìm được một ít bột màu trắng.

"Là ma túy." Diệp nhìn qua, nhúm lấy một ít ngửi thử, nói, "Ma túy, độ tinh khiết cao."

Khải Khải giật mình nhìn Diệp, "Cậu chắc chắn?"

Diệp gật đầu, "Tôi nghiên cứu qua hết các loại thành phần ma túy, dù sao cũng là nhà thực vật học, loại này có chứa một số loại thực vật có tác dụng tạo ảo giác phi thường thần bí."

"Buôn ma túy trên người có độc phẩm, cũng không phải kì lạ." Mạc Ninh hỏi Khải Khải.

Khải Khải gật đầu, nói, "Bất quá.....thế nào lại để ở túi trước....."

Đang nói, cậu nhóc kia đột nhiên hét lên, mọi người thấy nó mừng rỡ như điên kêu lên một tiếng, chạy về phía trong rừng, mấy người không thể làm gì hơn là chạy theo tới.

Đi qua bụi cây, chỉ thấy cậu nhóc kia nhào vào lòng một người đàn ông trung niên, mà xung quanh người đó, cả trai lẫn gái đều bị thương, nhìn trang phục đều là người Misty* sống sót.

(*trong bản raw thì viết là Lance cổ, không biết là Nhã tử nhĩ lẫn hay cổ tình thế. Nhưng theo mạch truyện ta đọc thì lance cổ chính là cái tộc bọn Khải Khải vừa tới, còn tộc mà cả đám đang tới là Misty, nên mạn phép sửa lại.)

Người đàn ông kia ngẩng lên nhìn đám Khải Khải một chút, dùng tiếng anh nửa đời không quen nói cảm ơn với mọi người.

Khải Khải cũng có ít nhiều giật mình, "Người này nói tiếng anh? Là ai a?"

Carew và bọn họ dùng ngôn ngữ bộ tộc giao lưu một hồi, nói, "Người này là mạc mạc thủ lĩnh Misty, bởi trong bốn bộ tộc Misty là bộ tộc trung hòa giao lưu bên ngoài nhiều nhất, bởi vậy tù trưởng nói được tiếng anh cũng không có gì kì lạ."

"Như vậy ông ta hẳn là có thể nói rõ hơn một ít sao." Mạc Ninh nhắc, nhờ Carew hỏi, để ông ấy tỉ mỉ kể lại sự tình đã trải qua.

Theo như tù trưởng nói, đám người kia giết người bộ tộc họ, ngoại trừ cướp đi đồ đạc, còn muốn hãm sát vị trí cụ thể của Dimana Tia Parsons, họ không nói, chúng bắt đầu đại khai sát giới.

"Như vậy bọn chúng đi đâu?" Khải Khải hỏi.

"Bọn chúng tới Dimana Tia Parsons." Mạc mạc lúc nói vẻ mặt có chút buồn bã. "Một người huynh đệ của ta bị bọn chúng thu mua, phản bội vị thần vĩ đại của rừng sâu hắc ám."

Khải Khải chờ hồi rõ đường đi, những người đó đã đi hành động trước hai ngày, bọn họ hiện tại chỉ có thể nhanh chóng đuổi theo, nói cách khác thì là đi trước thì thành công trước.

May là Sam và Safi khứu giác đều phi thường tốt, bởi vậy theo mùi mà đuổi theo.

.....

"Mệt mỏi quá a." Vừa đi được mấy giờ, khởi đầu mọi người còn cảm thấy mới mẻ, dần cảm thấy có chút đơn điệu, rừng mưa nhiệt đới tán cây rậm rạp, khiến cho có cảm giác bức bối.

Sử Diễm Phỉ mệt đến muốn nằm úp sấp, tìm một gốc đại thụ ven đường rẽ cây mọc trời lên ngồi xuống, thở dốc, "Cái nơi quái quỷ gì a."

Khải Khải thấy sắc mặt Diệp cũng không tốt lắm, Đông Đông thì vẫn ồn ào kêu đói.....Dù sao cũng chưa từng trải qua huấn luyện gì, có thể kiên trì đến giờ coi như không tệ, nếu là một đội thám hiểm, nhất định phải học cách thông cảm, không thì xong đời rồi.

"Trước nghỉ ngơi một chút." Khải Khải nói một câu, Diệp và Đông Đông liền nằm úp sấp bên cạnh Sử Diễm Phỉ, Safi và Sam dù sao cũng không phải người, Troy cũng hoàn toàn không có vẻ gì mệt mỏi, Khải Khải đã trải qua nhiều năm rèn luyện, phương diện thể lực cũng rất mạnh, bọn người tụ tập nhìn nhau, nhìn chỉ

đường trên máy chỉ đường biến đổi, quyết định tiếp theo nên đi thế nào, Mạc Ninh thể lực cũng tốt ngoài dự đoán, đem bút kí ông nội Sử Diễm Phỉ coi qua chút, so sánh với vị trí trên máy chỉ đường.

Đang bận bịu, chợt nghe Sử Diễm Phỉ đột nhiên hét lớn, "Nha a....."

Khải Khải ngẩng đầu nhìn qua đó, chỉ thấy Sử Diễm Phỉ dây dựa đứng lên, nhưng trên tay bị cái gì quấn chặt lấy.

"Làm sao vậy?" Sam nghĩ có lẽ là rắn hay sâu gì đó, nhanh chạy tới xem, thế nhưng.....

"Cây mây?" Tất cả mọi người không hiểu được nhìn rẽ cây mây mềm mại đến dị thường quấn lấy cánh tay Sử Diễm Phỉ.

Sam nghĩ giúp Sử Diễm Phỉ gỡ ra, thế nhưng cây mây bề mặt đều là chất nhờn trắng đục, không thể dùng sức được.

"Chết.....Không xong rồi!" Carew đột nhiên kêu to một tiếng, "Mau tản ra, chúng ta gặp phải ma thuật rồi."

"Cái gì ma thuật a?" Sử Diễm Phỉ bị dọa đến quá trời, hơn nữa chẳng biết khi nào, một dây mây khác cũng bắt đầu bò tới quấn lấy thắt lưng anh, còn mò vào trong quần áo, trơn nhẵn lại nhện nhện, "Cứu mạng a, sam....."

(thụ đọc là shù.

chữ thuật - có hai cách đọc

- thuật (shù): kỹ thuật, học thuật

- truật (zhù): bạch truật, thương truật, (một loại thuốc đông y)

Ở đây Carew nói ma thụ (mó shù) đọc giống với ma thuật (mó shù) nên Sử Diễm Phỉ nghe nhầm, lúc này bị dọa sợ chết rồi ^^)

Sử Diễm Phỉ thời điểm mấu chốt lại tìm người cứu mình, Sam tay vung lên, chém xuống cây mây, cây mây trong nháy mắt đứt ra, Sam kéo Sử Diễm Phỉ, kéo anh trốn tới một phía.

"A....." Lúc này là Diệp và Đông Đông , chỉ thấy có có hai rẽ cây hơn bắt đầu trườn tới, cuốn lấy Diệp và Đông Đông , kéo người vào sâu trong rừng.

Safi rút dao tiến lên chém đứt, Khải Khải và Troy chạy tới cứu Đông Đông và Diệp về, cùng lúc đó, mọi người nghe thấy cây trong rừng sột soạt kêu lên không ngừng, dường như có rất nhiều nhánh cây trườn đến chỗ bọn họ, toàn bộ cánh rừng bắt đầu xao động.

"Nguy rồi, chạy mau a!" Carew la lớn, "Loại ma cây dây mây này như rắn, trăm thành nghìn, nếu bắt được thì thảm chắc!" Nói xong liền chạy, lại bị Khải Khải gọi lại, "Tất cả dừng hoảng hốt, ở nơi này một ngày rồi ra sẽ chết chắc!"

Mọi người cũng đều bình tĩnh lại.

"Cây này bắt người làm gì?" Khải Khải hỏi Carew , "Ăn sao? Tôi nghe nói ngoại trừ Điện Bách chưa hề có cây ăn thịt người."

"Hức.....Không phải ăn....." Carew đột nhiên do dự.

"Vậy là gì?" Khải Khải có chút không hiểu.

"Tôi.....Tôi biết." Diệp đột nhiên đỏ mặt nói, "Cái kia, cây kia, ưm, nguyên danh gọi là cây hợp hoan."

"Cây hợp hoan." Khải Khải nhú mày, "Cây gì đặt tên nghe kinh dị thế a?"

Diệp đỏ mặt, giải thích cho mọi người, nói, "cây này rất đặc biệt, rễ của nó, có một vị trí gồ lên, đó là nơi mầm cảm của cây, cứ mười năm, cây sẽ cái kia một người nào đó, một ngày có người đụng vào nó, nó sẽ đuổi theo người nọ, với người kia là.....là....."

"Là cái gì a?" Mọi người thấy diệp ấp úng, đều nhin không được hỏi, "Cậu nói thẳng được không a?"

"Ừm, muốn người nọ, ừm.....yêu....." Diệp mắc cỡ trốn trong lòng Safi .

"Yêu?" Sử Diễm Phỉ không thể hiểu được, "Một cái cây thế nào yêu? Nói cái gì mà cây, thẳng thắn sửa lại gọi là cây biến thái đi a."

"Làm thế nào yêu?" Khải Khải cũng không hiểu được.

"Chính là a, muốn người nọ thành vợ nó, trên tán hoa mà cây sinh hoạt vợ chồng....."Carew bắt đầu nói, "Trước đây bộ tù trưởng bộ tộc nếu cử hành hôn lễ, sẽ tìm cây hợp hoan trưởng thành, là phòng cưới tốt nhất."

"Ai động tới nó?" Khải Khải không biết được hỏi mọi người.

"cái đó trông như thế nào?" Mọi người nhìn Diệp .

"Ừ, hẳn là có một cái, trông như cái nhọt, lộ trên mặt đất, rễ cây...."Diệp nói hết, mọi người song song quay nhìn sử diệp phỉ.

"Không.....Không phải đâu....." Sử Diễm Phỉ vẻ mặt cầu xin, "Tôi.....tôi....."

Khải Khải có chút vô lực nhìn Diệp và Carew, "Nếu như không làm thì sao?"

"Cây này sẽ tập kích những người khác." Carew nói, "Nó rất nguy hiểm."

Từ trong rừng truyền đến tiếng xao động cây của cây mây ngày càng rõ ràng, Khải Khải nhìn Troy, Troy nhìn sam, nói, "Người giải quyết đi."

Sam liếm liếm môi, cười ha hả nói, "Cái này dễ thôi, tán hoa ở đâu a?"

"Ở phía sau."Carew nói, "Cây mây hẳn là sẽ dẫn đường cho hai người."

"Được rồi!" Sam nói, một tay kéo Sử Diễm Phỉ, chạy vào trong rừng.

"A, không được, không được a....." Sử Diễm Phỉ kêu to cầu cứu mạng, "Tôi không muốn, không muốn trên gốc của một cái cây biến thái làm cái này cái kia."

Sam vỗ mạnh hông Sử Diễm Phỉ, "Cái tên cây biến thái và anh thật xứng đôi a!"

Sau đó, bên ngoài cánh rừng mọi người xấu hổ nghe thấy tiếng thở dốc không ngừng truyền ra từ bên trong, tiếng Sam nói rất có tình thú, cùng với tiếng rên rỉ ngọt ngào của Sử Diễm Phỉ.

Đại khái một giờ sau, hai người mới đi ra, cái cây không yên phận cũng triệt để bình thường lại. Chỉ thấy Sam ôm Sử Diễm Phỉ đi ra.

Sử Diễm Phỉ mệt lả nằm trong lòng sam, như là phải chịu ủy khuất, vừa khóc vừa kêu, "Vì sao tôi lại không may như vậy, muốn cường công không được, còn phải ở đây, với một con mèo yêu, với một cái cây biến thái làm sự tình này.....hu hu...."

"Anh còn khóc nữa, chúng ta lại làm tiếp ?!" Sam trừng Sử Diễm Phỉ, Sử Diễm Phỉ che miệng, nhịn nước mắt lại.

Sam nghĩ có chút xót xa, trên đường nói, "Ta có gì không tốt? Anh không phải muốn cường công sao? Ta còn chưa đủ cường a?"

Sử Diễm Phỉ nhỏ giọng thút thít, "Muốn cơ bắp....."

"Ông đây không có sao?" Sam trừng mắt, "Ông đây đừng nói thịt gà, còn có thịt mèo, anh còn có cái gì không hài lòng ?!"

Sử Diễm Phỉ vốn đang tức giận, thế nhưng bị Sam nói mấy câu chọc cho cười, sau đó nửa làm nũng nói, "Tôi đây đi không nổi, từ mai cậu phải ôm đi."

"Ôm liền ôm." Sam điều chỉnh tư thế một chút, điềm nhiên như không nói với Troy , "Lão đại, nơi đó không tệ a, có muốn đi thử xem không?" Vừa nói vừa liếc mắt nhìn Khải Khải.

Khải Khải xem thường liếc qua, Sam sợ đến ôm chặt Sử Diễm Phi chạy lên trước, rước lấy Sử Diễm Phi máng lớn, "Cậu bắt nạt tôi!"

"Không được đùa giỡn." Khải Khải nhìn giờ một chút, "Nghỉ ngơi cũng không ít rồi đi thôi."

"Kế tiếp đi hướng đông." Mạc Ninh chỉ phương hướng, mọi người thu thập đồ, đi về hướng đông không đến mười tiếng, thì bỗng truyền đến tiếng kêu thê lương thảm thiết.....Không cần nghi ngờ, tiếng kêu này là của người.

Troy và Khải Khải liếc mắt nhìn nhau, ý bảo mọi người không nên kích động.

Safi Mạc Ninh đi trước, mọi người theo sau, sau đó.....Ngửi được mùi máu tươi nồng đậm bay đến.

"Mùi máu?!" Sam mũi hít hít, "Thật nồng a, hẳn là chảy không ít máu....."

Lúc này, liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết.

Mọi người chân bước nhanh hơn, chạy tới phía cánh rừng xem thử, tất cả đều phải tròn mắt nhìn ----- thấy cách đó không xa trên mặt đất vết máu kéo dài, đi theo vết máu, thì thấy rải rác xung quanh, nội tạng, thi thể người.....

"Chuyện gì đã xảy ra đây?" Khải Khải nhú mày.

"Đây là sự trừng phạt của vị thần rừng sâu hắc ám." Carew đột nhiên nói, "Rừng sâu hắc ám có một truyền thuyết, một ngày người không tuân theo vị thần của rừng sâu hắc ám, người sẽ bị xé xác, đem cho rắn và thực vật ăn."

"A....." Tiếng hét cao độ ngay cách đó không xa truyền đến, Khải Khải nhanh chóng vọt lên, đẩy cây lá rậm rạp ra, chỉ thấy một tên ngoại quốc điên điên dại dại chạy tới. Nhìn quần áo hắc, giống với những người vừa chết ở bộ lạc Misty.....Hắn là cùng một nhóm.

Chỉ thấy hắn hoảng loạn sợ hãi đi đông ngă tây, cứ như là phía sau có quái vật đuổi theo, hắn ngẩng đầu nhìn thấy bọn Khải Khải, la lên, "Cứu mạng a....." Thế nhưng vừa nói khỏi miệng, mọi người đã thấy bóng người chột lóe, một thân ảnh màu đồng mãnh mẽ hung hãn đột nhiên hạ xuống trước mắt tên người nước ngoài, chỉ thấy người đó trong tay cầm đại đao hình cung, tay phải cầm cái gì đó, mọi người nhìn xuống, là một cái đầu người ngoại quốc tóc vàng

Người nọ đáp xuống trước mặt tên ngoại quốc, đao trong tay chém xuống, tên ngoại quốc đang bám lấy, khóc lóc trước mặt đám Khải Khải, đang còn sống đột nhiên tách thành hai nửa.

Đối mặt tình cảnh đầy máu tanh như vậy, bọn Khải Khải đều ngây ngẩn cả người, ngay cả Troy cũng phải nhẩn mày.

Mọi người nhìn kĩ bóng lưng, chỉ thấy người cả người xích lỏa, chỉ có một mảnh da rắn buộc bên hông, da màu đồng, thân thể cường tráng.....Hắn chặt đầu tên ngoại quốc xong, một tay xách đao một tay cầm đầu người, chậm rãi quay lại....

30. Chương 30

Kể kia chậm rãi quay lại, nhìn chăm chăm bọn Khải Khải, ánh mắt này, khiến những người ở đây đều không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Đôi mắt đen sậm, màu đen thuần túy như hắc diệu thạch, mơ hồ lộ ra vẻ tà ác. Màu da ngăm đen cũng không che được vẻ khô ngô của hắn, chỉ là tràn ngập dã tính, trên người còn dính máu.

Mọi người đều瑟瑟 cả người, chột nghe Sử Diễm Phi đột nhiên nói, "Oa.....Thái sơn.....Thực sự có a...."

Mà hơn thế cùng lúc, Sam và Safi ngược lại hít một hơi lạnh, Khải Khải nhìn Troy bên cạnh, thấy hắn nhú mày sâu, đang muốn hỏi là ai, nhưng lại cảm thấy có người nắm góc áo mình.....Khải Khải cúi nhìn, chỉ thấy Đông Đông không biết từ lúc nào trốn sau anh, hai tay nắm chặt góc áo anh, cảm thấy hình như rất sợ.

"Làm sao vậy?" Khải Khải không hiểu được hỏi Đông Đông .

Chợt nghe Troy hạ giọng nói nhỏ, "Là thao thiết.....trưởng thành."

Khải Khải cũng cả kinh, nhưng phản ứng đầu tiên là, "Vì sao là hình người?"

Kẻ kia nhìn quét một vòng đến Khải Khải, cuối cùng ánh mắt rơi xuống Đông Đông đằng sau, Troy kêu một tiếng "Không tốt!"

Vừa dứt lời, đã thấy kẻ kia đột nhiên lóe lên biến mất, sao đó bất ngờ nghe thấy Đông Đông kinh hãi hét lên một tiếng, kẻ kia không biết từ lúc nào xuất hiện đằng sau Đông Đông, nắm gáy Đông Đông, nhấc cậu lên.

"A....." Đông Đông hoảng sợ kêu lên, tay túm lấy Khải Khải.

Khải Khải từ lúc biết Đông Đông, cho dù bị một đám yêu quái đuổi bắt, cũng không thấy Đông Đông sợ thành như vậy, theo bản năng bắt lấy tay Đông Đông , nhấc chân đạp người kia một cước, ôm lấy Đông Đông kéo sang một bên.

Kẻ kia sau khi bị Khải Khải đá một cước, hình như hơi giật mình, nghiêng đầu nhìn Khải Khải, sau đó đột nhiên nhào lên phía trước.

Khải Khải đồng thời đem Đông Đông ra sau mình, chỉ thấy bóng người trước mắt chợt lóe, Troy đã chắn trước mặt anh, tay giơ lên cản lại tay kẻ kia, "Oanh" vang một tiếng, hoàn toàn không giống như tiếng thân thể người va chạm, mà giống như tiếng kim loại cứng rắn đụng vào nhau.

Song phương bị tấn công, kẻ kia nhanh chóng rời ra, hồ nghi nhìn chằm chằm Troy, miệng hơi hé, cúi đầu gầm một tiếng. Troy nghe rằng giống như cảnh cáo hăn, hai bên mai cũng mu bàn tay đều gồ lên huyết quản đỏ như máu.

Đông Đông dù sao cũng chỉ là ấu thụ, sợ đến chui vào lòng Khải Khải run lên, từ cổ họng phát ra tiếng kêu lí nhí, Khải Khải cũng rất vô cùng kinh ngạc, theo lí mà nói, là đồng loại mà nói thì hẳn phải quan tâm nhau mới đúng, thế nào dọa thành như vậy?

Không biết Safi từ lúc nào vọt lên thấp tiếng nói, "Thao thiết là loại dã thú ăn đồng loại, đặc biệt thao thiết con đực trưởng thành, thích ăn ấu thú."

"Cái gì?" Khải Khải vô thức ôm chặt Đông Đông , nghĩ, súc sinh này là cái giống gì, đến đồng loại cũng ăn à?

Safi một tay kéo Diệp , vẫy tay gọi Mạc Ninh và Sử Diễm Phỉ, ý bảo bọn họ trốn ra sau Troy . Khải Khải có chút lo lắng nhìn Safi , Safi ghé vào lỗ tai hăn nhỏ giọng nói, "Đừng lo, Troy không không phải là quỷ hút máu sao, con thao thiết này thoát nhìn pha trộn phân nửa máu người.....Tuy rằng hung hãn, nhưng vẫn chưa đối phó được với Troy ."

Khải Khải nhú mày, nghĩ.....Troy lợi hại như vậy?

"Đừng nói nó là hỗn huyết." Safi lạnh lùng nói, "Cứ cho là thuần chủng đi, chọc giận Troy cũng sẽ bị làm thịt thôi."

Người rừng sâu kia và Troy giằng co một hồi, hai bên cũng không có hành động gì, Mạc Ninh kéo Carew run rẩy chạy tới. Sam và Sử Diễm Phỉ đứng khá xa, hai người chạy lại, Sử Diễm Phỉ vì vừa "vận động" quá độ, bởi vậy chân không có sức, bị một cây mây trên đất ngang chân, tay nắm tay Sam bị buông ra.

Sam quay đầu lại, thì chợt nghe người rừng sâu kia gầm một tiếng, chạy về tới, hướng về phía Sử Diễm Phỉ, Sam nắm Sử Diễm Phỉ, đem người kéo lại.

"A....." Sử Diễm Phỉ bị kéo lảo đảo, mắt thấy người kia rất phù hợp thẩm mỹ cường công nhào đến mình, nhưng loại này trong mắt sát ý thị huyết khiến anh hoảng sợ kêu lớn, "Sam...."

Theo tiếng kêu Sử Diễm Phỉ, Sam bắt đầu lao tới, trực tiếp đánh tới người rừng sâu kia, tiếng gào sắc nhọn lao miếu xem lẫn tiếng gầm thú dữ, hai tên lẫn lộn cắn lẫn nhau, Troy cũng vọt tới, móng tay vươn dài, bắt lấy cánh tay bị thương của người kia.

Người kia rống một tiếng, phi thân trốn sang một bên, trên vai xuất hiện vết thương. Vai bị thương, ngực cũng bị Sam cào thành một lỗ lớn.

Nhìn sam, ngực cũng có vết thương huyết nhục lẫn lộn.

"Sam." Sử Diễm Phi kinh hoảng mặt mũi trắng bệch, vội chạy tới xem vết thương của cậu, Safi chạy lại, Mạc Ninh kéo Sử Diễm Phi, "Đừng nóng vội, loại vết thương này với quý hút nà mà nói là không đáng kể chút nào."

Sam hiển nhiên là bị người rừng sâu kia chọc giận, đứng lên muốn lao đến, bị Khải Khải kéo lại, "Chờ một chút."

Sam nhìn Khải Khải đằng sau, mới từ từ khôi phục lại lí trí, con mắt sung huyết dần dần trở lại bình thường. Sử Diễm Phi lo lắng kéo cậu, "Cậu chạy nhiều máu như vậy, đừng cử động."

Người rừng sâu cũng bị thương, hần nhìn chăm chăm Troy và bọn Khải Khải, hình như là đang tự hỏi làm cái gì.

Khải Khải theo dõi hần một hồi, đột nhiên hỏi Carew vẫn trốn phía sau bọn họ, "Hần biết nói không?"

Carew đã sớm sợ đến hai chân mềm nhũn, nơm nớp lo sợ nói, "Không.....không biết."

"Dùng ngôn ngữ thường dùng trong bộ tộc, bác nói với hần, chúng ta và những người đó không phải cũng một loại." Khải Khải nói với Carew .

Carew nơm nớp lo sợ nói với người kia vài câu. Người kia nghe xong, từ từ đứng lên, nhìn chăm chăm Khải Khải một hồi, rồi dùng giọng nói trầm trầm hỏi lỗ mạn an một câu.

Lỗ mạn an nói với Khải Khải, "Hần.....Hần hỏi tôi vì sao có Thao Thiết con?"

Tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn Đông Đông , nhưng Đông Đông chính là đang ôm chặt khải khải không buông, giống như đứa trẻ thấy cái gì đáng sợ sống chết bám lấy người lớn.

Tất cả mọi người đều dậy lên thương cảm, Mạc Ninh nói với lỗ mạn an; "Bác nói với hần, không liên quan đến hần."

Lỗ mạn an tuy rằng rất sợ, bất quá bên này hình như cũng có quái vật, lại không thua gì vị thần rừng rậm hắc ám, liền nghe theo mà nói.

Người kia trầm ngâm nhìn chăm chăm Đông Đông một hồi, đang suy nghĩ, đột nhiên nghe được tiếng tất tất tác tác từ xa, sau đó, đột nhiên truyền đến tiếng súng, là súng bắn tự động.

Người rừng sâu phi người bay đi, nhưng trên người lại đã trúng đạn, quay lại nhìn chăm chăm một bụi cây.

"Đừng nhúc nhích...." Từ bụi cây truyền ra một câu tiếng anh, giọng nói có hơi quen.

Khải khải và Troy nhìn nhau, chỉ thấy từ bụi cây một đám quân nhân đi tới, đều mang súng tự động, hai người trong đó, chính là Lưu Dịch tư và văn sâm đặc gặp trên thuyền.

Người rừng sâu giơ tay lên, rất nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi ra liếm liếm vết thương, từ miệng không mạch lạc nói câu gì đó, thì chợt lóe lên chạy ào vào rừng.

"Đuổi theo!" Đám văn sâm đặc ôm súng vọt chạy theo, những người khác cũng nhanh đuổi lấy, nói cái gì, "Đem nó cướp về...."

Thấy người đi, lỗ mạn an mới đặt mông ngồi phịch xuống đất, tự thì thào nói, "Trời ạ, đắc tội thần linh.....Thần rừng sâu không khoan thứ."

"Hần lúc sắp đi nói gì vậy?" Khải khải hỏi ông.

"À....Hần nói.....Con người không đủ tư cách nuôi Thao Thiết con." Lỗ mạn an lắp bắp nói, "Hần muốn đem đứa bé mang về chỗ hần."

Khải khẽ quay đầu lại, Đông Đông không có còn sợ như lúc này nữa, điệp ôm hẳn, nhẹ nhàng mà vuốt vuốt lỗ tai dỏ cậu. Đông Đông hiện tại thoát nhìn căn bản không giống như một cậu nhóc mười mấy, mà hoàn toàn từ đầu đến đuôi là một đứa bé mới sinh.

Safi kiểm tra vết thương của sam, lắc đầu, nói, "Phải tĩnh dưỡng, chờ vết thương khép lại, nặng hơn tưởng tượng."

Sam lắc đầu, "Bọn họ nói cướp nó về, hẳn là tấm bia đá."

"Đừng nóng vội." Khải khẽ nói, "Tôi không cảm thấy bọn họ có khả năng cướp được."

"Ta cũng thấy vậy." Troy nhướn nhướn nhướn mày, ngồi xổm xuống kiểm tra vết thương của sam, vết thương đang từ từ khép lại, Troy nhìn sử diễm phỉ bên cạnh mặt lo lắng, vầy vầy Mạc Ninh, "Đưa ta dao."

Mạc ninh từ trong áo lấy ra một con dao nhỏ cho hẳn, Troy nhận dao đưa cho sử diễm phỉ.

"Làm cái gì?" Sử diễm phỉ luôn luôn phản đối bạo lực, nhìn con dao ló lên, cảm thấy sợ.

"Có một cách có thể làm nó tốc độ khôi phục nhanh hơn." Troy cười, "Máu ngon.....là của người yêu thì càng tốt."

Sử diễm phỉ chớp chớp mắt, tay nhận lấy con dao, cúi đầu, chỉ thấy Sam nghiêm mặt nhìn mình, ánh mắt này.....

Nguồn :

Cầm con dao, tay đưa ra, cắn môi, sử diễm phỉ nhắm mắt cắt, tay lại bị Sam giữ lại.

Mạc ninh cũng sợ đến chảy ra một người mồ hôi, "Trời ạ, là lấy của cậu ít máu, cũng không nói cậu cắt cổ tay tự sát.....cậu thật định tự làm a?"

Sử diễm phỉ cắn cắn môi, "Người ta không có biết, không có kinh nghiệm." Nói xong, cúi đầu nhìn sam, tay giờ lên, nói, "Bằng không, cậu cắn tôi một cái đi....."

Mọi người giật mình, còn có tự dâng máu cho quỷ hút máu cắn sao?

Sam cũng giật mình nhìn sử diễm phỉ, lại nghe sử diễm phỉ nhỏ giọng nói, "Cậu coi như là đã cứu tôi.....Thì, tôi coi như bị tổn thất tí chút."

Trầm mặc trong chốc lát, Sam ôm sử diễm phỉ hung hăng hôn, "Yêu chết anh, thế nào lại đáng yêu như thế, yêu chết đi được!"

"Nha a....." Sử diễm phỉ giật mình, "Đụng tới vết thương rồi, đừng lộn xộn....."

Những người khác trải qua một hồi sợ hãi, cũng ngồi xuống nghỉ ngơi, khẽ khẽ hỏi Troy , "Bên trong rừng sâu thế nào có Thao Thiết?"

"Tôi cũng thấy kỳ quái." Troy cau mày nói, "Hơn nữa con này đã trưởng thành, ít ra cũng một trăm tuổi."

"Ừ....Có phải với tấm bia đá năm đó có liên quan?" Diệp ngẩng đầu hỏi sử diễm phỉ, "Thao Thiết không phải bình thường được khắc thành thạch thú thủ hộ bia và vân vân sao?"

Sử Diễm Phỉ gật đầu, "Thông thường thời cổ đại dùng Bí Hỷ để thủ hộ bia đá, bất quá cũng có dùng Thao Thiết.....Nói như vậy.....Con Thao Thiết này rất có thể là dòng giống con Thao Thiết năm đó để lại, cho nên mới nói cái gì con người không thể nuôi Thao Thiết con, cái này hiển nhiên đúng là kiểu người gia tộc nói."

"Nói cách khác, nếu như đem Đông Đông cho hẳn, chờ lúc nó lớn lên cũng sẽ như tên kia, có phải không?" Khải khẽ hỏi.

Troy cười khổ lắc đầu, "Đông Đông nếu trưởng thành, cũng không chỉ như vậy mà thôi, dù sao cũng là con của nhân ngư và thao thiết, lợi hại không giống nhau a."

Cây Điện Bách:

Trên thế giới thực vật ăn động vật ước chừng có 500 loại, nhưng phần lớn chỉ ăn côn trùng nhỏ. Sinh trưởng ở Indonexia, có thể "ăn" người. Có người nói nhựa của nó có thể trong thời gian ngắn ăn mòn cơ thể một người. Điện bách bị người ta gọi là "loài thực vật hung mãnh nhất"

Ngoại hình: Điện bách cao 89m, cành thường rất dài, có thể chạm đến đất. Giống như dây điện, gió thổi đung đưa, nếu ai không cẩn thận đụng tới nó, nhàn nhả trên cành sẽ giống như ma trảo đồng thời di chuyển đến, quần lấy người, hơn nữa càng quần càng chặt, khiến người không thoát được. Cành cây rất nhanh tiết ra chất nhầy như keo dán rất chặt, thực vật có thể tiêu hóa khi bị bắt được, động vật dính chất nhựa này, cũng từ từ bị tiêu hóa, trở thành bữa ăn ngon của cây. Khi Điện Bách hấp thụ xong chất dinh dưỡng, sẽ lại nhẹ nhàng mở ra, bày thiên la địa võng, chuẩn bị bắt kẻ hi sinh tiếp theo.

Cây hợp hoan hay còn gọi là cây dạ thụ, cây muồng. Vốn là cây ở Trung Quốc và Nhật Bản. Lá rụng cây cao to, vỏ màu xám, lá hình giống lông chim, lá cây đối nhau, ban ngày xòe ra, ban đêm khép lại. Đài hoa và cánh hoa màu vàng xanh, chỉ nhị màu hồng phấn, quả bẹp. Gỗ có thể làm dụng cụ gia đình. Cũng gọi là mã anh hoa. Thích hợp nơi khí hậu ẩm áp và ánh sáng mạnh, rất dễ thích ứng với khí hậu đất đai, thích hợp có nước dồi dào, sinh trưởng ở đất đai màu mỡ, nhưng là chịu được đất và khí hậu khô hạn. (nói đơn giản là ăn ở sung túc muốn gì có vậy đi.)

Tên khoa học: Albizia julibrissin Durazz.

Tên tiếng Trung: hợp hoan, dạ thụ, nhưng hoa, điều nhưng, nhưng.

Tên tiếng Anh: Silktree Siris

31. Chương 31

Sử Diễm Phi đỡ Sam gối đầu lên chân mình, còn mình thì ngồi trên một tảng đá mở bút kí của ông nội xem, lật qua lật lại, hơi nhăn mày, ngẩng đầu nhìn mọi người ngồi nghỉ xung quanh, nói, "Trong bút kí của ông nội, có nhắc tới vị thần của Galap Hutan kia."

Bọn Khải Khải tinh thần đều tỉnh táo lại, tới gần xem.

"Mọi người xem, chỗ này ông có viết một đoạn về hắn, "Ngài hơn hai mươi tuổi, cực kì anh tuấn, thân hình cường tráng, da ngăm đen, cả người toát ra sự hung ác kinh người, mắt như đêm tối...."

Khải Khải nhìn cười không được, nói với Sử Diễm Phi, "Nhìn không ra nha, ông của anh còn rất văn vẻ như thế."

Sử Diễm Phi chỉ vào hai chữ trọng điểm ông nội thêm vào, nói, "Tên gọi Hắc Kim."

"Hắc Kim?" Mọi người hai mặt nhìn nhau, tên còn có khí thế như vậy.

"Hắn lúc đó và hiện giờ giống y nhau, không phải lão bất tử chứ?" Diệp nghĩ đến thần bí.

"Đã nói nó là Thao Thiết mà, không phải người." Safi cầm bình nước nhìn chút, nói, "Tôi đi xung quanh tìm được nguồn nước."

Diệp kéo kéo Safi, "Tôi cũng đi."

Safi gật đầu, Khải Khải cũng theo sau, nói, "Tôi cũng đi."

Troy có chút lo lắng, "Khải, em đi làm gì?"

Khải Khải nhìn vết máu trên người, "Ban này không nghĩ là dính máu xác mấy tên ngoại quốc, hơi buồn nôn, tôi đi tìm nước rửa sạch."

"Tôi cũng đi!" Troy cũng muốn theo, nhưng bị Khải Khải trừng mắt, "Anh ở lại trông coi đồ đạc và những người khác, Đông Đông cũng ở đây, vạn nhất cái gì Hắc kia trở lại thì sao."

Troy hình như có hơi không tình nguyện, nhưng không có cách nào khác, đành ỉu xiu nói, "Em....Tự mình cẩn thận a."

"Yên tâm đi, cũng không phải trẻ con." Khải Khải cầm theo khăn mặt cũng Safi và Diệp đi về hướng sâu trong rừng rậm. Nhờ Safi khứu giác hơn người, đã phát hiện ra vị trí nguồn nước, bởi vậy ba người cứ yên tâm lớn mật mà đi, cũng không sợ lạc đường.

"Đúng rồi, vừa nãy đám buôn ma túy là có chuyện gì?" Safi vừa đi vừa hỏi Khải Khải, "Đám người đó cũng là muốn cướp tấm bia đá? Hơn nữa còn chia làm hai nhóm."

"Đúng vậy." Diệp gật đầu, "Thực sự là rất lạ."

Khải Khải lắc đầu, biểu thị mình cũng không nghĩ ra, rất nhanh, ba người tới được chỗ có nguồn nước. Safi ngồi xổm xuống dùng tay vốc nước ngửi ngửi rồi ném thử, gật đầu, "Nước này uống được."

Chờ Safi và Diệp múc đầy nước, Khải Khải ngồi xuống, cởi áo rửa tay, thuận tiện đem tay áo dính máu giặt qua, vắt khô.....Còn chưa kịp giặt xong, đột nhiên thấy trong nước có vật gì nổi lên.

"Cái gì vậy?" Khải Khải hơi nheo mắt, nhìn chằm chằm vào trong nước nhìn một hồi, quả nhiên thấy trong nước hình như là có vật gì lấp lánh.

Safi và Diệp cũng ngồi xuống nhìn theo hướng Khải Khải nhìn, chỉ thấy có vật gì đó lấp lờ sáng, ánh vàng, như là màu vàng kim.

"Đây là cái gì?" Diệp lấy kính mắt dùng góc áo sơ mi lau lau, đeo lên, vẫn không biết rõ vật kia là gì. Khải Khải nhặt từ bên cạnh một cành cây tương đối dài, khẩy khẩy, gạt đám lá cây bên trên che lấp ra.....Thấy dưới đáy nước suối trong suốt, vùi dưới đất đá, một cái mặt nạ vàng kim.

Khải Khải và Safi nhìn nhau, đều nghĩ không thể tưởng tượng nổi. Safi vươn tay xuống nước, lấy cái mặt nạ lên, bên dưới nó là một thi thể.....Đã thối rữa chỉ còn một bộ xương, chỉ là.....từ cách ăn mặc có thể thấy được, đó là bộ quân trang hiện đại không còn thể nhận ra màu gì.

"Đây là người tới thám hiểm gặp nạn sao?" Diệp nhỏ giọng hỏi, cảm giác có hơi sợ, tay nắm góc áo Safi.

"Thế nhưng vì sao mang mặt nạ vàng?"

Safi lắc đầu, chăm chú nhìn mặt nạ vàng trong tay, "Đây là vàng ròng, rất nặng."

Khải Khải cũng cầm lấy rồi suy nghĩ một chút, thế nhưng....Lại thấy mặt trái có khắc một ký hiệu, chỉ là rất nông, chốc lát không nhìn ra là gì.

Khải Khải vốc lên một ít nước bùn, phía sườn trong mặt nạ, nhẹ nhàng cẩn thận cạo sát.....Nước bùn đen tràn lên chỗ khắc trên mặt nạ hiện ra một đồ án, thoạt nhìn như là hình vẽ với ký tự.

Đang xem, Safi đột nhiên nói, "Có người tới." Lập tức kéo Khải Khải và Diệp trốn vào một bụi cây.

Chốc lát sau, thấy bên bờ kia có mấy người ngoại quốc đi tới, trong đó có Vincent và Lưu Dịch Tư, cả đám đi tới suối nước.

"Vừa nãy là cái con quái vật gì thế?" Một tên ngoại quốc trong đó nói nhỏ, tay cầm cốc vốc nước rửa mặt, "Trâu bò như thế, Mike và Dolby bị ngay cả phản kháng còn chưa kịp đã bị giết chết."

"Hay đó chính là thần bảo vệ Hutan Gelap trong truyền thuyết." Vừa nói, vừa hỏi Lưu Dịch Tư, "Vừa nãy là đám người Boss nói, đám người ông ta mời sao?"

"Ừ." Lưu Dịch Tư gật đầu, ngồi xuống rửa tay.

"Là người chỗ nào đấy?" Một tên ngoại quốc khác cười, "Có đủ loại, còn có cả học sinh và con gái, tới chơi phiêu lưu lớn sao?" Nói một câu khiến cả đám cười lớn ha ha.

"Mày còn cười? Tao sợ mày chết thế nào còn không biết." Vincent đột nhiên cười khẩy.

"Có ý gì?" Mấy tên khác không hiểu.

Lưu Dịch Tư rửa mặt, lau nước trên mặt nói, "Phù.....Một đồng người đám đó không phải là người....Tao thấy so với tên quái vật ban nãy cũng chẳng thua đến bao nhiêu đâu."

"HẢ?" Cả đám giặt mình, "Chúng ta làm gì đây?"

"Hừ...." Lưu Dịch Tư lắc đầu, "Tao xem Hạng Vũ tìm hai đội người đến hẳn là có ý đồ...."

"Dứt khoát là thế, chúng ta cũng đừng mong cái gì tiền thưởng hay không tiền thưởng nữa, tìm được tám bia đá là tìm được bảo tàng, độc chiếm nó." Một tên đề nghị.

"Vội lại." Lưu Dịch Tư đứng lên cột tóc xong, nói, "Nếu như cái tên quái vật chính là thần rừng, nếu hẳn đã bị thương, chúng ta sẽ có cơ hội đi vào." Vừa nói chuyện, mấy tên kia vừa đứng lên, rời khỏi suối vào trong rừng.

Khải Khải và Safi nhìn nhau, mặt mày đều nhăn lại.

"Trước trở về đã." Khải Khải mặc áo khoác vào, cùng Safi và Diệp trở lại chỗ mọi người tập trung.

Vết thương của Sam cơ bản đã lành hẳn, Sử Diễm Phỉ tự mình cẩn thận dùng rượu sát trùng xoa lên xung quanh vết thương. Safi ném cho Sam một bình nước, Sam tiếp lấy uống vài hớp, tinh thần cũng sáng khoái hẳn lên.

Troy nhìn Khải Khải, thấy anh trên tóc và cằm còn bọt nước, tay áo cũng ướt....Hai mắt nhìn chăm chăm.

Khải Khải lấy cái mặt nạ nhạt được đưa cho hẳn xem, "Có biết đây là cái gì không?"

Troy cầm lấy nhìn, nói, "Vàng."

Khải Khải có chút bất đắc dĩ, đưa qua cho Sử Diễm Phỉ, "Anh xem xem."

"Đây là...." Sử Diễm Phỉ hai mắt mở to ngáng đầu trừng trừng nhìn Khải Khải, "Ở đâu ra vậy?"

Khải Khải chỉ chỉ nguồn suối trong rừng, "Từ một thi thể trong suối, trên mặt đeo cái này."

"Cái này thế nào có khả năng xuất hiện ở đây?" Sử Diễm Phỉ có chút ngỡ ngàng liên tiếp lắc đầu, "Không có khả năng nha."

"Tốt cùng nó là cái gì?" Troy nhìn rồi hỏi.

"Đây là mặt nạ vàng Trung Quốc cổ đại dùng để tế tự." Sử Diễm Phỉ nói, "Thời Tiên Tần rất nhiều nghi thức dùng đến, là một loại vụ thuật cầu phúc."

"Vậy văn tự này là gì?" Khải Khải hỏi, "Nhìn không giống chữ Hán cổ."

"Đây phù hào cổ đại." Sử Diễm Phỉ lắc đầu, đã tuyệt tích, không còn ai biết.

"Hả....Thế nhưng người kia rõ ràng là mặc quần áo hiện đại, thế nào lại mang mặt nạ tế tự cổ đại?" Diệp hình như có chút không thông.

Lúc này, Đông Đông nằm cuộn mình một góc đột nhiên tỉnh lại, ngáp một cái mơ màng nhìn mọi người, hỏi, "Sao vậy?"

Mọi người quay đầu lại nhìn cậu một cái, lắc đầu, "Không có gì."

Đông Đông đi tới, hình như vẫn còn tập tính Thao Thiết, dùng đầu cọ cọ Khải Khải, nói, "Bụng đói rồi."

Khải Khải có hơi bất lực nhìn cậu, Mạc Ninh lấy thịt bò và bánh quy trong balo đưa cho, nói, "Lắp bao tử trước, lát kiểm đồ chín cho nhóc ăn."

Đông Đông cầm lấy, lại đến cầm bình nước bên cạnh Sử Diễm Phỉ, vừa ăn vừa nhìn mọi người nói chuyện, dường như rơi xuống mặt nạ vàng trong tay Sử Diễm Phỉ, mắt nháy mấy cái, "Hình như tui thấy qua cái này."

Tất cả mọi người giật mình nhìn Đông Đông. Khải Khải cầm mặt nạ ngồi xuống nhìn cậu, hỏi, "Đông Đông, nhóc từng nhìn thấy cái mặt nạ này?"

Đông Đông lại lắc đầu, "Có chút ấn tượng, nghĩ không ra."

"Đúng rồi, Hạng Vũ không phải nói Đông Đông trời sinh hiểu văn tự cổ đại nhà họ sao?" Mạc Ninh đưa mặt nạ tới, "Trên đó viết cái gì?"

Đông Đông nhìn lướt qua, nói, "Người tại nhân thể đeo mặt nạ, sẽ mở ra cánh cửa đi tới địa ngục." Đông Đông đọc từng chữ từng chữ, "Tại địa ngục đeo mặt nạ này, sẽ tìm được cửa hoàng kim."

Mọi người nghe Đông Đông đọc xong, đều ngậy người nhìn cậu. Đông Đông gặm thịt bò khô mắt chớp mấy cái, tội Diệp nhìn Khải Khải, "Tui muốn ăn mì."

Khải Khải có chút bất đắc dĩ sờ sờ đầu cậu, hỏi, "Vậy bức hình nghĩa là gì?" Đông Đông chui chui miệng, "Không biết, giống như địa đồ, vẽ cái gì địa ngục đồ."

"Xem ra người kia đại khái là tùy tiện mang mặt nạ mới toi mạng." Khải Khải nói.

"Thi thể kia ở đâu?" Mạc Ninh đột nhiên hỏi, "Tôi hoài nghi có liên quan với đội thám hiểm thầy tôi dẫn theo."

"Ồ suối." Safi trả lời.

"Đi xem thôi." Sam xoay người đứng lên.

Khải Khải hỏi cậu, "Cậu không việc gì nữa chứ?"

Sam lắc đầu, ôm chầm Sử Diễm Phỉ nói, "Anh biểu hiện không tệ, thực ngoan."

Sử Diễm Phỉ cố sức giãy dụa không có kết quả gì, bị Sam ôm đến cả người bị nhấc lên.

"Ở phía trước." Safi không để ý tới hai tên kia ôm ôm ấp ấp, dẫn theo Mạc Ninh đang chờ đi trước. Bạn đang ?

Troy và Khải Khải thu dọn trang bị, mọi người di chuyển đến bờ suối.

"Nhìn xem." Diệp chỉ vào thi thể cho Mạc Ninh nhìn. Mạc Ninh kéo cổ thi thể từ nước lên, chỉ thấy còn lại một bộ xương không hơn không kém.

"Là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi." Mạc Ninh thở dài một hơi, nghĩ, may là không phải thầy. Khải Khải cũng ngồi xổm xuống, kiểm tra túi áo trước của thi thể, lấy ra một cái đồng hồ quả quýt, có khắc chữ "Steve".

"Nhìn xương thì là một người da trắng." Mạc Ninh kiểm tra thi thể lần nữa, hơi nhíu mày, "Trên người không có ngoại thương, không biết chết như thế nào."

"Đã chết bao lâu rồi?" Khải Khải hỏi.

"Rất khó phán đoán." Mạc Ninh nhíu mày, "Bởi vì vi sinh vật trong bùn đáy mạnh phân hủy, bất quá chỉ ít đã chết tầm một năm."

Chính lúc đang nói chuyện, chợt nghe Troy đột nhiên "suyt" một tiếng. Tất cả mọi người có hơi căng thẳng nhìn hần, "Sao vậy?"

"Có tiếng trống." Troy ngoáy ngoáy lỗ tai, lại chỉ chỉ rừng cây bờ bên kia, "Ngay trong rừng."

32. Chương 32

"Ọc...." Mọi người đang suy nghĩ tiếng trống đó là gì, cùng lúc Carew đột nhiên ôm thân cây nôn mửa.

"Có chuyện gì vậy?" Khải Khải khó hiểu nhìn ông.

"Nước.....Vừa uống....." Carew cố kìm nén cổ họng mình nói, "Là nước ngâm thi thể người a."

Trong lúc nhất thời, Sam vừa mới uống nước sắc mặt tái mét lại, nắm áo Safi, "Người giỡn ta hả, con rắn thối tha này!"

Safi dở khóc dở cười, nói, "Ta thực sự không cố tình." Diệp vội can Sam, "Safi không phải cố ý, anh ấy sẽ không xấu như vậy."

Safi gật đầu, xoa xoa đầu Diệp. Sam nhìn biểu tình của Diệp với Safi, có chút ước ao, cơn tức lại đại phát, túm lấy Sử Diễm Phỉ bên cạnh, "Anh thế nào không giúp ta?"

Sử Diễm Phỉ đáng thương nhìn Sam, nhỏ giọng nói, "Tôi cũng hiểu được.....hắn là không phải cố ý...."

"Suyt....." Mạc Ninh rất bó tay nhìn mấy người này có thể tùy thời tùy chỗ đùa giỡn âm ỉ được, chỉ chỉ lỗ tai nói, "Tiếng trống."

Mọi người gật đầu, tập trung nghe tiếng trống, vừa yên tĩnh lại, chợt nghe trong rừng truyền đến tiếng súng liên thanh cùng tiếng kêu thảm thiết. Tất cả mọi người đều kinh ngạc, nhìn nhau, rất nhanh tìm chỗ trốn, sau đó cùng hướng về phía tiếng súng đang từ từ tới gần. Bụi cây rậm rạp xa xa, mọi người chỉ thấy một đoàn người rừng ở đâu vừa hú vừa nhảy, tay cầm giáo dài, bên cạnh còn có 2 người đã ngã xuống, còn có một tên ngoại quốc. Mấy tên còn lại thì đứng ở đối diện đám người rừng, trên tay giờ súng, vẻ mặt căng thẳng, xem ra là bị phục kích.

Bọn Khải Khải may mắn có ba tên không phải người đi theo, khứu giác và thính giác kinh người giúp cả bọn thoát khỏi rất nhiều nguy hiểm

"Nguy rồi." Chính lúc này, Troy nhú mày, thấp giọng nói, "Chúng ta bị bao vây."

Khải Khải cau mày, cùng lúc đó, mọi người đều nghe thấy tiếng trống mơ hồ vang lên khắp nơi.

"A....." Carew hít một hơi lạnh, co quắt đặt móng trên đất.

"Bác sao vậy?" Khải Khải không hiểu được hỏi.

"Nguy rồi....." Carew lắp bắp nói, "Bọn họ.....bọn họ là nhóm người còn sót lại của Rioja bị diệt hậu."

"Rioja?" Khải Khải giật mình, "Nói cách khác, là người bộ lạc?"

"Đúng thế?" Carew nói, "Bất quá bọn họ hiện tại biến thành bộ lạc du sơn, để Rioja sinh sôi lại như trước, bọn họ cướp con gái các bộ lạc nhỏ, đàn ông bị giết chết.....ăn tươi."

Mọi người cau mày.

"A....." Troy cười khẩy, "Ai ăn ai còn chưa biết đâu."

"Mọi người đừng xem thường đám người Rioja này a." Carew vội xua tay nói, "Chúng rất độc ác, hơn nữa giống như sói, thích tập thể vây bắt con mồi."

Khải Khải thoáng suy nghĩ một chút, "Bọn họ hẳn là không phát hiện ra chúng ta, đại khái là bị tiếng súng thu hút tới."

Mạc Ninh gật đầu, "Trải qua diệt tộc đau thương, bọn họ khẳng định rất miễn cảm với tiếng súng, cũng rất cảm hận người cầm súng."

"Chúng ta trước tốt nhất trốn đâu đó." Khải Khải ngẩng đầu nhìn mấy cây lớn trước mặt, "Trước để bọn họ âm ỉ, chúng ta chỉ là tối lấy tầm xa cũng không phải tối tàn sát chủng tộc."

Troy đi tới gần, cọ cọ vào tai Khải Khải, "Cưng à, em thật thiện lương."

Khải Khải tặng cho hắn một cái liếc, mọi người đẩy đó hỗ trợ, lên cây.

Không bao lâu, chỉ thấy một đám hơn mười người nguyên thủy mặc vỏ cây từ bốn phương tám hướng tới lũ lượt, đều dùng da rắn đeo một cái trống nhỏ trên hông, một tay cầm vũ khí, một tay đặt trên hông, đi vài bước, lại dùng tay gõ vào trống.

Mười mấy người này vào cánh rừng trước, sau lại tới mười mấy người, như vậy cứ một lúc, đã hơn trăm người tới.

Bọn Khải Khải nhìn nhau liếc mắt đều nghĩ không ra --- thế nào lại có nhiều người vậy, từ lúc diệt sạch đến giờ hẳn cũng không bao lâu đi, kiểu tốc độ sinh sôi nảy nở người thế này thực sự là kinh người.....Phóng mắt nhìn lại, đám người nguyên thủy này đại thể tuổi còn rất trẻ, có nhiều thiếu niên thậm chí chỉ mới mười hai mười ba tuổi.

Lúc này, tiếng súng vang tới, mấy người đứng chỗ cao nhìn xa về phía rừng, chỉ thấy Lưu Dịch Tư đã cầm súng bắt đầu bắn phá, thế nhưng đám người nguyên thủy này chỉ tăng không giảm, chỉ là hành động tương

đổi cẩn thận, giáo dài sắc bén cầm trên tay. Một tên ngoại quốc bắn hết đạn, vừa định nạp, thì một thanh giáp bay tới, ngay giữa tim hắn, tên ngoại quốc kêu thảm một tiếng ngã xuống đất.

Lưu Dịch Tư không hổ là lính đánh thuê có qua huấn luyện, lập tức hiểu chiến thuật mấy người nguyên thủy này, cải biến đội hình, bốn người bên ngoài, quay ra bắn phá, bốn người bên trong, đối đạn, đạn bắn hết liền đổi người.....Như vậy sau vài giờ, đám người nguyên thủy đã chết hơn phân nửa.

Khải Khải nhíu mày, lắc đầu, "Đám người nguyên thủy này tốt cùng vì sao nhất định phải giết chết đám ngoại quốc này."

"Số người sót lại của Rioja hận nhất những tên nước ngoài tóc vàng mắt xanh." Carew thấp giọng nói, "Bọn họ còn nghĩ rằng những người đó chính là đám lính đánh thuê giết bọn họ, bởi vậy vừa nhìn thấy người nước ngoài sẽ đuổi giết bằng được, mặc kệ phải trả giá đến đâu."

"Xem tình hình này tiếp tục, không cần bao lâu, số người còn lại cũng sẽ bị diệt sạch." Mạc Ninh lắc đầu, "Chết như thế hướng tới cái gì đây?"

"Không đúng." Khải Khải đột nhiên chỉ vào một đám người nguyên thủy cách đó không xa, nói, "Xem chỗ đó!"

Mọi người theo hướng tay anh chỉ nhìn tới, chỉ thấy mấy người kia trong tay không biết cầm vật gì, lén lút tới sau.....Chờ tới lúc xung quanh đám ngoại quốc rải đầy thi thể, thì thấy mấy người đó đột nhiên đốt lửa, ném về phía đám ngoại quốc.

"Không ổn!" Khải Khải kinh hoảng, nói với mọi người, "Là bom đất....."

Vừa mới dứt lời, thành linh nghe một tiếng nổ.....Mà chỗ cả đám trốn vừa lúc ở sườn núi, đất rừng mưa nhiệt đới cấu tạo vốn cực xốp.

"Đùng" một tiếng nổ, toàn bộ đất rung động, bùn đất cát đá văng lên vô số, mà cái cây đám Khải Khải đứng vốn gốc rễ không bám chắc, một trận lay động, liền nghiêng vẹo đổ xuống.

"A aaa....." Diệp đột nhiên kêu một tiếng, cả người lập tức trượt xuống, Safi muốn bắt lấy, thế nhưng một cái cây đổ xuống cản trở anh. Khải Khải tay mất lanh lẹ, vươn tới tóm được Diệp, vừa định kéo lên, lại nghe thấy Đông Đông bên cạnh cũng kêu một tiếng,

"A....." Rơi lộn đầu xuống.

"Đông Đông!" Khải Khải bản năng vươn tay tóm lấy cậu, mà lúc này cả cây đều đổ, không đứng, chính xác phải nói là tất cả cây đều đổ, bởi vì toàn bộ mặt đất thành hố. Mọi người lúc này mới thấy rõ, bên dưới là sườn dốc rất sâu.

"Khải!" Troy kêu to một tiếng, tay muốn bắt lấy, thế nhưng khoảng không trước mắt đều bị cây cối đổ xuống che lấp, chỉ có thể trừng mắt nhìn khối ôm Đông Đông và Diệp trượt xuống sườn núi.

Troy nhìn Safi và Sam liếc mắt, hai người gật đầu với hắn, Troy vươn móng vuốt vươn dọn sạch đám cây cối cản trở, phi thân lao xuống chân núi, đuổi theo đám Khải Khải dần mất hẳn trong một trận hỗn loạn.

Safi và Sam tận lực tập trung số người còn lại, bảo vệ tốt trang bị vật tư, phóng tới sườn núi

Sạt lở đại khái kéo dài không lâu, mặt đất rung động rốt cục khôi phục bình thường trở lại, Safi và Sam kiểm lại nhân số và vật tư, thấy cũng không thiếu gì, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn Safi vẻ mặt lo lắng, Mạc Ninh vỗ vỗ vai, nói, "Cậu lo lắng cho Diệp, chúng ta đuổi theo."

Safi và Sam gật đầu, Sam ôm lấy Sử Diễm Phi đang sợ hãi, mọi người tăng tốc độ, vượt qua cây cối ngã trái đổ phải và đất đá đầy mặt đất, hướng xuống chân núi.

Khải Khải nắm lấy Đông Đông và Diệp, gắng sức trong lúc hạ xuống bảo trì cân bằng, nhưng đường dốc thực sự rất dài, tốc độ trượt càng lúc càng nhanh. Đột nhiên, một cành cây xòe ngang ra, sượt vào tay Khải Khải.

"Đau...." Khải Khải thấy tay tê rần, tay nắm Diệp thoáng buông lỏng.....Vốn Khải Khải cũng chỉ là nắm tay áo Diệp, giờ buông lỏng, Diệp mất lực giữ, nhanh như chớp lặn xuống dưới.

"Diệp!" Khải Khải kêu một tiếng, Đông Đông muốn bắt lấy, kết quả cũng không bắt được.

Khải Khải chau mày, tay kéo Đông Đông lại, lấy tay bảo vệ đầu cậu nhóc, theo đường dốc lặn xuống dưới. Lặn không bao lâu, rốt cục lặn tới nền đất, hai người lặn vài mét, đứng tới một ụ đất.

Khải Khải bị đứng đầu mà choáng váng, trước mắt tối sầm lại thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, bất quá lí trí nói anh không thể ngất, nơi này là rừng mưa nhiệt đới, dã thú người rừng rần rết chuột kiến, đứng thứ nào đều muốn mạng người, mất đi ý thức tuyệt đối là bằng với chết.

"Cẩn rằng chịu đựng, Khải Khải lại lặn đầu, rốt cục tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn Đông Đông được mình bảo vệ trong ngực, hỏi, "Có sao không?"

Đông Đông mắt nháy mấy cái, hình như là có chút hoảng hốt, đột nhiên dựa sát vào Khải Khải cọ cọ, cổ họng gầm gừ hai tiếng rồi thè lưỡi liếm mặt Khải Khải.

Khải Khải không nói được gì, tên nhóc này lại biến thành ấu thú.

"Nhóc tỉnh cho anh!" Khải Khải nắm lấy Đông Đông lắc lắc, "Tuy rằng nhóc hình dạng gốc cũng không có tích sự gì, bất quá so với lúc này cũng tốt hơn, tỉnh cho anh, không anh đánh đòn đó!"

Bị Khải Khải lắc lắc mấy cái, Đông Đông rốt cục cũng tỉnh táo lại, mắt lại nháy mấy cái, kinh hãi một cước đá văng Khải Khải, "Làm cái gì đó! Háo sắc chết tiệt!"

Khải Khải nhìn trời, Đông Đông lâu rồi không gọi anh là háo sắc. Lười tính toán cũng cậu, Khải Khải đột nhiên nhớ tới Diệp ngã xuống trước.

"Diệp!" Khải Khải nhìn bốn phía một vòng, không thấy bóng dáng của Diệp.

"Diệp!" Khải Khải cau mày, Diệp và hai người rơi cùng một hướng, hẳn là phải rơi xuống quanh đây. Vừa nghĩ, Diệp trời gà không chặt lại gốc như vậy, nếu như ngất ở rừng mưa nhiệt đới, chẳng khác nào là phán án tử hình.

"Đúng ra là rơi xuống đây nha." Đông Đông cũng thấy khó hiểu, đứng lên tìm cùng.

Hai người gọi một hồi, không thấy đáp lại, Khải Khải nói, "Tìm chung quanh xem." Đã tính tìm xa xa đi, đột nhiên nghe ở cánh rừng cách đó không xa, truyền đến tiếng cười khê, "Tìm thẳng nhóc này sao?"

Khải Khải và Đông Đông kinh ngạc giật nảy mình, quay đầu lại, hai người cũng nhú mày.

Chỉ thấy một người cách đó không xa, Khải Khải vừa thấy Lưu Dịch Tư tóc vàng liền đau đầu. Lưu Dịch Tư trong tay cầm súng, chĩa vào Diệp bị hấn nắm một tay.

Khải Khải thấy Diệp, ngược lại lại thở phào một hơi, cậu ngoại trừ trầy xước bên ngoài, cũng không có gì không bình thường.

"Diệp, không sao chứ?" Khải Khải hỏi.

Diệp lắc đầu, vẻ mặt áy náy cúi đầu nói, "Xin lỗi, đội trưởng....."

"A....Tôi đã nói chúng ta sẽ gặp lại nhau, đúng hay không?" Lưu Dịch Tư quan sát Khải Khải và Đông Đông bên cạnh một chút. Từ balo lấy ra hai cái còng, ném cho Khải Khải, nói, "Cực cương, cho tiểu huynh đệ bên cạnh cậu."

Đông Đông vừa muốn chửi bậy, đã bị Khải Khải ngăn lại, Khải Khải nói với Lưu Dịch Tư, "Anh thả bọn họ, tôi ở lại, không phải bàn nữa." Nói rồi, tiến lên trước.

Lưu Dịch Tư nghĩ một chút, đẩy Diệp đi, nói, "Mang theo nhiều người như vậy cũng không tiện, cậu và anh bạn nhỏ kia đi với nhau vậy."

Diệp và Đông Đông lo lắng nhìn Khải Khải, Khải Khải ra sắc mặt, ý nói bọn họ lên cánh rừng phía trên. Hạ giọng dùng tiếng Trung nói, "Bọn Troy khẳng định sẽ tìm theo xuống đây, hai người đi trước, tôi không có chuyện gì đâu."

Đông Đông liếc mắt nhìn Diệp, nói nhỏ với Khải Khải, "Anh cẩn thận a, chúng tôi tìm được mọi người lập tức tới cứu anh."

Khải Khải gạt đầu, che chắn nòng súng của Lưu Dịch Tư, để hai người chạy đi, cho đến khi Đông Đông và Diệp không thấy bóng dáng ở trong cánh rừng, Khải Khải mới thở phào nhẹ nhõm.

"Ha ha..... Hiện tại chỉ còn lại hai người chúng ta." Lưu Dịch Tư cười mỉm, tay xoa xoa cằm mình, "Cậu lần trước cho tôi một chút, tôi còn nhớ kỹ."

Khải Khải không cười, cũng không nói, anh hiện tại muốn chính là kéo dài thời gian, bọn Troy khẳng định sắp tới rồi, có lẽ nắm thời cơ giải quyết tên biến thái này.

"Xoay người đi." Lưu Dịch Tư tùm tùm cười.

Khải Khải xoay người, cho rằng Lưu Dịch Tư muốn trói mình, đang nghĩ tìm cơ hội phản kích, cũng không ngờ Lưu Dịch Tư đột nhiên bắt ngờ đánh một cái vào sao gáy Khải Khải.....

Khải Khải vốn có choáng một chút, bị một cú này, hôn mê bất tỉnh.

Lưu Dịch Tư ngồi xổm xuống, nhặt dây thừng trên mặt đất trói chặt Khải Khải lại, vuốt vuốt mặt Khải Khải, "Sớm nói cậu rồi sẽ rơi vào tay tôi."

33. Chương 33

Đông Đông và Diệp hướng lên núi mà đi, được mấy bước, Diệp lại lảo đảo.

"Không sao chứ?" Đông Đông đến dìu cậu, "Cẩn thận chút." Nhìn Diệp, trên tay tróc một mảng da, chảy máu, Đông Đông lấy một cái khăn từ túi áo chấm chấm máu.

"Đều tại tôi vô dụng." Diệp chán nản ngồi phịch xuống đất, vẻ mặt tự trách nhìn Đông Đông, "Đội trưởng không biết thế nào rồi, Lưu Dịch Tư kia xấu xa như vậy!"

Đông Đông vỗ vỗ vai Diệp, "Yên tâm đi, Khải Khải như vậy có khả năng không có chuyện gì, chúng ta mau đi, tìm bọn Troy đến cứu Khải Khải."

"Đúng rồi." Diệp bám tay Đông Đông đứng lên, vừa mới đứng vững chuẩn bị đi, chợt nghe từng rừng cây truyền đến mấy tiếng trống khê.....

Tiết tấu trống này cứ như là có ma lực, Đông Đông và Diệp hoảng sợ chết trân tại chỗ. Bên cạnh một bụi cây rậm rạp, cành cây rung rung, một hồi, hai người nguyên thủy da ngăm đen toàn thân xăm hình nhảy ra.....Rioja.

Đông Đông và Diệp sợ đến lui lại mấy bước, hai người nguyên thủy từ từ tới gần bọn họ, trong miệng y y nha nha không biết là nói cái gì. Thời điểm thanh giáo trong tay bọn họ ném tới, tay không, một trái một phải hướng bọn Đông Đông tấn công.

Đông Đông kéo Diệp, hai người trốn ra sau, chính lúc này, có bóng đen nhảy xuống, sau đó máu bắn ra tứ phía.....Mấy người Rioja đến kêu cũng không kịp đã mất mạng. Đông Đông và Diệp vừa nhìn, đều thở phào một hơi.

"Troy." Diệp kêu lên, Troy nhìn hai người, hỏi, "Khải đâu?"

"Anh ấy bị bắt đi." Đông Đông kể lại tình hình một lần, Troy chau mày, "Sớm biết vậy đã làm thọt cái tên tóc vàng kia."

Diệp thấy Troy một vẻ lo lắng sốt ruột đến bốc lửa, liền nói, "Anh nhanh đi cứu đội trưởng, chúng tôi đi tìm bọn Safi."

Troy gạt đầu, vừa định đi, đột nhiên nhú mày, cổ tay đau xót.....Cúi đầu nhìn, chỉ thấy chú vượn vốn màu lam, chậm rãi biến thành tím. Sắc mặt Troy khó coi, huyết quản trên cổ hần lên, xoay người lao xuống núi.

Đông Đông và Diệp nhìn nhau, rừng rậm lớn như vậy chỉ còn hai người, cạnh chân là hai cái xác tộc ăn người, hai người có chút bất đắc dĩ nhìn nhau. Diệp phát hiện bản thân mình lại trốn ra sau Đông Đông, nghĩ đi nghĩ lại, này sao được?! Đông Đông là ấu thú cũng là thú con, chính mình người lớn còn muốn thú con bảo vệ thì thật kỳ cục, vừa định đi tới trước vỗ vai Đông Đông, lại nghe thấy trong rừng phía trên

truyền đến tiếng tất tất tác tác. Diệp bản năng liền rụt lại, không bao lâu, Safi và Mạc Ninh từ trên chạy xuống.

"Safi!" Diệp rốt cục thấy được Safi, liền chạy tới ôm lấy. Safi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, khẳng định là đã sợ hãi, "Không có chuyện gì chứ?"

Diệp lắc đầu, Đông Đông kể lại Khải Khải bị bắt Troy chạy đi cứu cho mấy người nghe, Sam chau mày, "Sớm biết vậy làm thật tóc vàng kia."

"Chúng ta đuổi theo, mọi người theo mùi theo sau?" Mạc Ninh hỏi.

"Đi!" Sam ôm Sở Diễm Phỉ chạy xuống phía dưới, Safi thấy Diệp bị thương, liền yêu thương liếm sạch vết thương cho cậu, rồi đuổi theo.

...

Khải Khải cảm thấy trên mặt man mát, từ từ tỉnh lại, có nước từ mặt mình chảy xuống, Khải Khải mở mắt ra, trước khôi phục ý thức, nghĩ đến tình cảnh thì cảm thấy được hai tay bị trói ra sau chân cũng không cử động được, Khải Khải trong lòng cười khổ, xem ra tóc vàng nhớ rất dai.

Từ từ mở mắt, Khải Khải không bắt ngờ khi thấy Lưu Dịch Tư mang theo vẻ mặt dâm tà tươi cười xuất hiện trước mặt, cảm giác có chút ngán ngẩm.

"Cậu thực sự không tệ a!" Lưu Dịch Tư vươn tay chọc chọc nhẹ lên cằm Khải Khải, "Tình huống này, lại không có chút hoang mang."

Khải Khải chẳng thèm để tâm đến Lưu Dịch Tư, mà cẩn thận nhìn quét một vòng xung quanh, phát hiện mình và Lưu Dịch Tư ở một nơi trong rừng rậm, bên cạnh có suối nước.

"Tôi mang cậu cùng qua suối." Lưu Dịch Tư tiến đến nói bên tai Khải Khải, vừa vươn đầu lưỡi liếm liếm lỗ tai anh. Khải Khải, cảm thấy được cái đầu lưỡi ướt ướt dính dính chui vào lỗ tai mình, liền cảm thấy buồn nôn, nghiêng đầu tránh đi, nhưng cảm nhận được tay của Lưu Dịch Tư chạm tới khó bộ mình.

"Câu vóc người thật tốt, bình thường thích loại vận động gì?" Lưu Dịch Tư cười mỉm vuốt vuốt cổ Khải Khải, "Tôi thật muốn giữ cậu bên cạnh, làm tình nhân của tôi thế nào?" Vừa nói, vừa cởi áo khoác của mình, Khải Khải nhìn hần lông ngực màu vàng rậm rạp trước ngực mà lắc đầu.

"Vì sao?" Lưu Dịch Tư vừa nói vừa cởi nút áo Khải Khải, thấy Khải Khải vóc người thon dài như roi da nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt, kết hợp hoàn mỹ....Lưu Dịch Tư rống lên rồi nhào tới, vươn đầu lưỡi dọc theo nơi hõm xuống trước ngực Khải Khải để lại một cái vết tích, một đường hôn xuống, miệng còn tán thưởng "Con mẹ nó, thực gọi cảm!"

Khải Khải nghĩ tiểu tử này chưa đi tiêu hóa hết được cái gì, lông nhiều không nói lại còn liếm, có buồn nôn không a. (mình buồn nôn rồi ==)

"Hừ...." Khải Khải nhìn không được khê rên hừ hừ một tiếng, nhìn nữa, Lưu Dịch Tư đang liếm rốn anh, nghĩ còn tiếp tục như vậy không phải biện pháp, tay còn ở đằng sau lưng, Khải Khải hoạt động ngón tay, trong phạm vi gần nhất có thể cởi được dây thừng gì đó, trong đầu lại thầm咒, Troy thế nào lâu như thế a?!

"A.... Cậu có phải đang nghĩ, thế nào người của mình còn chưa có tới?" Lưu Dịch Tư đột nhiên cười, tay trên đùi Khải Khải mà xoa xoa, "Ta vừa nói, ta cố ý mang cậu qua hai cái suối....Đợi được bạn cậu tới, đại khái chúng ta đã xong việc, cùng a!" Nói rồi, Lưu Dịch Tư đột nhiên một tay vòng qua Khải Khải, sờ vào hông anh....Khải Khải cau mày, quay đầu lại, chỉ thấy Lưu Dịch Tư kéo quần mình, cười nói "Để khởi đầu an toàn chúng ta trước nên đi vào chỗ để chính nha."

Khải Khải nghĩ tên ngoại quốc chết tiệt, thế nhưng trong ngực còn có chút hoảng loạn, nghĩ tên Troy ngu ngốc kia thế nào chậm như thế, nếu không tới lâu từ phải chịu thiệt rồi!

Đang suy nghĩ, đột nhiên từ đằng trước dường như thấp thoáng bóng ai tới.....Khải Khải tập trung nhìn, ngược lại hít một hơi lạnh. Chỉ thấy đứng trong rừng, chính là con ác thú Hắc Kim hồi nãy trong rừng cùng Troy giao tranh một hồi.

Hắc Kim lúc này chau mày, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Khải Khải và Lưu Dịch Tư còn đang say sưa tựa vào vai Khải Khải.

”Này.” Khải Khải kêu Lưu Dịch Tư một tiếng, ”Ông ngẩng đầu nhìn chút đi.”

Lưu Dịch Tư đang sung sướng, hôn tóc Khải Khải, nói, ”Hiện tại không có gì so với cậu hấp dẫn hơn được.

”Không nhìn, tôi sợ ông hối hận a.” Khải Khải cười nhẹ

Lưu Dịch Tư có chút nghi hoặc, ngẩng đầu lên, cùng Hắc Kim đối diện.....

”A.....” Lưu Dịch Tư ngược lại hít một hơi lạnh, bản năng thối lui mấy bước, vẻ mặt kinh hoàng nhìn đối phương. Hắc Kim chỉ là đứng ở đó nhìn bọn họ, cũng không có hành động gì. Lưu Dịch Tư nhìn Khải Khải, lại nhìn Hắc Kim, cầm bọc nhỏ và vũ khí bên cạnh rồi xoay người chạy vào trong rừng, thấy Hắc Kim không đuổi theo, Lưu Dịch Tư nghĩ, ”Tuy rằng không muốn, nhưng mà mạng có thể quan trọng so với người đẹp, chúng ta hữu duyên tái ngộ đi.”

Khải Khải dở khóc dở cười nhìn Lưu Dịch Tư chạy trốn chết, nghĩ, ”Tuy rằng không có làm thành, bất quá vừa nãy còn nói muốn ta kính trọng người, lúc này không nói một tiếng đã bỏ ta lại chạy, quá vô tình vô nghĩa.” Bất đắc dĩ, Khải Khải đánh dựa vào một gốc cây, ngẩng đầu nhìn Hắc Kim, nghĩ.....Rơi vào tay Lưu Dịch Tư tôi đã bị chiếm chút tiện nghi, bất quá rơi vào tay quái vật, cái này thật không biết nói thế nào, không chừng thành lấp đầy bao tử cho nó.

Hắc Kim nhìn chằm chằm Khải Khải một lúc, chậm rãi đi tới, giơ tay....

Khải Khải trong lòng hoảng hốt cả lên, nó nghìn vạn lần đừng đem đầu lão tử chặt xuống mà trực tiếp găm luôn. Sau đó, trên tóc truyền đến xúc cảm mềm nhẹ, Hắc Kim đang vuốt tóc anh. Khải Khải ngẩng đầu, chỉ thấy Hắc Kim cúi xuống, nhìn chằm chằm anh. Khải Khải nghĩ, mày xem tao đẹp trai đến độ nào thôi, đừng muốn mạng tao làm gì a? Tao chưa có đắc tội mày.

Hắc Kim vuốt tóc Khải Khải một lúc, rút tay về, học theo Lưu Dịch Tư ôm sát Khải Khải, trên vai Khải Khải hôn một cái.

”Không phải chứ?” Khải Khải cảm thiếu chút nữa trật khớp, miệng há to quay đầu nhìn Hắc Kim, chỉ thấy nó hôn hôn. Khải Khải chau mày, Hắc Kim thân thể quần da rắn, vừa lúc đặt trên cái mông anh.....Con Thao Thiết này dục vọng đã ngẩng cao lúc nào, nhưng lại càng không ngừng cọ cọ trên mông mình, Khải Khải cảm nhận được một chút, nhỏ mà không nhỏ, không hổ đã sống mấy trăm năm

”Này.” Khải Khải quay đầu lại nhìn Hắc Kim, Hắc Kim cũng nhìn anh, dục vọng trong mắt rõ ràng dị thường.

”Không phải chứ, tao không thích nhân thú!” Khải Khải nhìn Hắc Kim nói, ”Mày tìm đồng loại tương đối được đi!”

Hắc Kim hình như cũng không nghe hiểu Khải Khải nói, chỉ là có vẻ so với trước dịu đi nhiều, đầu lưỡi vươn ra liếm lên sườn mặt Khải Khải giống như âu yếm, cơ thể không ngừng trên người Khải Khải cọ cọ, trong miệng không biết huyền thuyên nói cái gì, tay nhẹ nhàng kéo dây thừng khỏi tay Khải Khải.

Dây thừng trong nháy mắt đứt ra, Khải Khải lấy được tự do, xoay người muốn ngồi lại bị Hắc Kim kéo dè lại.

Tiếng ”y y nha nha” Hắc Kim phát ra giống như cảnh cáo, một tay dè lại Khải Khải, một tay kéo áo khoác của anh xuống. Sau đó đem Khải Khải lật lại, ngẩng đầu nhìn người bên dưới. Khải Khải nghĩ muốn phản kháng thế nhưng Hắc Kim lực đạo giữ tay anh quá lớn căn bản là không phải loại mà con người chống lại được.

Chính lúc này, Hắc Kim đột nhiên nhú mày, gầm gừ với hướng rừng cây. Chỉ thấy từ rừng cây một bóng đen chợt lóe, Hắc Kim bất ngờ ngẩng đầu mạnh, bị bóng đen nhanh chóng xông tới tấn công.

Khải Khải lại ngẩng đầu, chỉ thấy Troy đứng bên cạnh mình.

Nguồn :

"Troy." Khái Khái cuối cùng cũng là thấy được hi vọng, đứng lên mặc áo, "Mẹ ôi, rừng rậm này thế nào nhiều biến thái như vậy?"

Trên người Hắc Kim có thương tích, hiển nhiên là ở lúc giao chiến với đám ngoại quốc, nó nhìn Troy vẻ mặt tức giận, lại nhìn Khái Khái, nhỏ giọng gầm gè hai câu, rồi xoay người chạy vào rừng.

"Phù..." Khái Khái thở phào nhẹ nhõm, ngàng đầu nhìn Troy. "Bọn Diệp không sao chứ?" Khái Khái đứng lên vừa mặc quần áo vừa hỏi.

"Không." Troy sờ sờ Khái Khái, Khái Khái khẽ nhú, chỉ thấy trên cổ tay Troy có máu, nhìn kỹ.....Phát hiện chỗ chú ấn có chảy ít máu.

"Thế nào lại?" Khái Khái không hiểu được cầm tay Troy lên nhìn.....Đường nhìn chậm rãi chuyển qua cổ tay mình, vừa nãy từ trên núi lăn xuống, còn bị cánh cây sượt qua, thế nào một vết thương cũng không có.

"Anh...." Khái Khái ngàng mặt nhìn Troy.

Troy tay đặt sau gáy Khái Khái đẩy nhẹ tên môi anh hôn nhẹ, "Đã nói em phải cẩn thận, mạng tôi, đều trong tay em."

34. Chương 34

Khái Khái lúc này mới hiểu rõ tác dụng của chú ấn này, chỗ nào đó trong lòng phảng phất như xúc động. Troy thấy Khái Khái hai mắt như một đôi hắc diệu thạch nhìn chăm chăm mình, có chút hoảng, đang không biết làm gì, Khái Khái đột nhiên giữ cầm hân. Troy sững sốt, chỉ thấy Khái Khái tiến gần tới, trên miệng hân chạm nhẹ một cái, triệt để sững sốt. Khái khải nhìn Troy ngây người đứng đó, tay vuốt lên môi hân, thấp giọng nói, "Đây là thưởng cho anh."

Troy tức thì nhìn Khái Khái trên mặt vừa mang vài phần trêu tức lại có mấy phần tà mị, đã nghĩ nhào tới ôm lấy găm cắn cái miệng kia, không ngờ Khái Khái đã nhanh nhẹn vọt sang một bên, xoay người lại như bắt chuyện với tiểu cầu vẩy tay với hân, "Đi thôi, nhanh trở lại." Troy trái lại tức thì đuổi kịp theo.

Đi không bao xa, đã thấy bọn Safi trước mắt, Diệp và Đông Đông thấy Khái Khái không có việc gì, đều thở phào một hơi, hai cậu nhóc trái lại tới gần bắt đầu cọ cọ dụi dụi, Khái Khái xoa xoa đầu hai người. Mọi người tập trung lại, điểm lại hành lý vật tư, may là cũng không thiếu đi nhiều, lúc này sắc trời đã tối, Safi và Sam nổi lửa xếp bếp chuẩn bị làm cơm, Đông Đông đã sớm đói bụng, lúi lúi kéo kéo Khái Khái nấu mì.

Ăn xong, bởi bị mùi thức ăn dễ dẫn dã thú tới, vì thế mọi người thu dọn đồ, chuyển đến cạnh một con suối, chuẩn bị dựng lều.

"Mọi người tập trung trong lều xem vệ tinh định vị trên địa đồ, trên mặt hiện rõ tổ viên chỉ còn một người sống còn đang đi chuyển."

"Hắn là Lưu Dịch Tư." Khái Khái bắt đầu dĩ lắc đầu, "Xem phương hướng, hình như là bên ngoài rừng."

"Nếu như không có gì ngoài ý, hân hân là trong tay giữ một tấm bia đá." Khái Khái nói, "Nếu hân cũng là Hạng Vũ thuê, chắc hân sẽ đem tấm bia đá đó trở về."

"Vậy thì chúng ta chỉ cần tìm tấm bia bộ tộc bọn Hắc Kim, là có thể trở về ha?" Sử Diễm Phỉ hỏi, "Chỉ còn lại một tấm ở Nga."

"Phải." Khái Khái gật đầu, "Hiện tại then chốt chính là dù cho tới Dimana Tia Parsons, xem tình hình còn có Hắc Kim, cơ hội cũng rất trắc trở."

"Đêm nay trước hết nghỉ ngơi đã, ta và Safi thay phiên gác đêm." Sam nói, "Sáng mai chúng ta vào sâu bên trong Hutan Gelap , con Thao Thiết bị trọng thương, hân là không còn lợi hại nhiều nữa."

Tất cả mọi người đều đồng ý.

Đêm đó, Đông Đông và Diệp cũng ngủ tận cùng trong lều, Sử Diễm Phỉ bên cạnh cũng thiếp đi rất nhanh. Người dẫn đường Carew dù sao tuổi tác cũng không còn nhỏ, cả ngày chạy tới chạy lui, thật sự cũng có chút quá, đã sớm khò khò an giấc, chỉ có Khái Khái và Troy dựa vào cửa lều chợp mắt. Safi và Sam bên ngoài

lều chú ý tình huống xung quanh, bởi vì hai người đều có khứu giác và thính giác hơn người, bởi vậy có bọn họ gác đêm, người trong lều có thể an tâm ngủ. Hơn nữa Sam và Safi vốn có thể tỏa ra mùi động vật, nhất là Safi, trên người có mùi của mãng vương khiến rắn rết trăm mét xung quanh có muốn đến cũng phải tránh đi.

Đêm đã khuya, rừng nhiệt đới thỉnh thoảng lại có tiếng côn trùng kêu vang, xa xa lại có tiếng dã thú gầm gừ, người trong lều đều đã ngủ say, Safi lắng lắng ngồi một chỗ, Sam dựa vào lều híp mắt.....Lúc này, đột nhiên nghe được từ bụi cỏ có tiếng gầm gừ yếu ớt, Sam mở mắt, mũi hít hít, biểu tình trên mặt có hơi khó hiểu.

"Thế nào lại có mùi mèo?" Safi cũng nhăn mặt.

"Hừ!" Sam liếc trắng mắt một cái, đứng lên, hướng cánh rừng gầm gừ hai tiếng, rất nhanh, một con hổ Bengal chừng nửa tuổi chạy tới, đuôi còn vẫy vẫy nhẹ, chạy tới trước mặt Sam, có chút quá thân thiết mà cọ tới cọ lui chân cạo.

Begal: Khu vực được phân chia giữa Bangladesh và Ấn Độ

"Nào, ngoan." Sam gãi gãi nhẹ cằm tiểu lão hổ, "Mày sao có một mình? Phải? Hả.....Mới rời mẹ bắt đầu sống một mình, được, thực rất giỏi."

Tiểu lão hổ thoải mái phát ra tiếng rên hừ hừ, hưởng thụ Sam gãi gãi xoa xoa, Safi thấy thú vị, liền hỏi, "Mèo lớn quá a?"

Sam vẽ mặt cực kì không thích được tròng anh, "Người có kiến thức không vậy, đây là hổ a!"

"Con hổ nhỏ như vậy?" Safi nghĩ một chút quyết định đổi giọng.

"Hổ Bengal vốn cũng rất nhỏ, hướng chỉ nó vẫn chỉ là một con hổ con!" Sam bắt mắt nhe răng, lại nghe tiểu lão hổ kia cúi đầu kêu mấy tiếng.

"Chúng ta hả? Chúng ta muốn đi Hutan Gelap, tìm đồ đảng Dimana Tia Parsons." Sam vuốt đầu hổ con nói, như đang nói chuyện phiếm.

"Cái gì?" Sam nghe hổ cô lỗ cô lỗ một trận, giật mình hỏi, "Dimana Tia Parsons có nội chiến?"

Tiểu lão hổ lại cô lỗ cô lỗ, Sam mày nhăn sâu cả lại, "Như vậy.....đúng thật là kỳ quái."

"Làm sao vậy?" Safi hiểu kì.

"Nó nói, Dimana Tia Parsons nội chiến, tù trưởng và người của thần thủ hộ đánh nhau." Sam hỗ trợ phiên dịch, "Hai ngày này đánh túi bụi, các loài vật đều chạy đến."

"Người của thần thủ hộ?" Safi nghĩ lạ lùng, "Người của thần thủ hộ không phải là Hắc Kim?"

Sam kêu mấy tiếng, hổ con cũng trả lời, Sam lắc đầu, "Nó nói, Hắc Kim là người trừng phạt của Hutan Gelap, cũng không phải thần thủ hộ, thần thủ hộ là thần thú, bắt quá nó đã quá già, hơn nữa cấm người Dimana Tia Parsons và người ngoài gặp nhau, tù trưởng mới lên còn rất trẻ, rất có sức sống, bất đồng với lão thần thủ hộ, vì thế đánh nhau."

"Hiện tại đánh thế nào rồi?" Khải Khải không biết tình từ lúc nào, tựa ở cửa lều hỏi.

Sam hỏi hổ con Begal, tiểu lão hổ rầm rì mấy tiếng, Sam quay lại nói, "Nó cũng không biết, bắt quá thời điểm nổi dậy, đánh nhau rất kịch liệt, nói không chừng rất quyết liệt, thế nhưng đến lúc đó khẳng định có tranh đoạt đồ đảng."

"Phải rồi?" Safi đột nhiên nói, "Con hổ con này hẳn là biết đường đến Dimana Tia Parsons? Nó có thể đưa chúng ta đi không?"

Sam hỏi, tiểu lão hổ dường như hơi có do dự. Khải Khải từ balo lấy ra một miếng thịt bò lớn và một hộp thịt, tiểu lão hổ liền chạy tới ngửi ngửi, nhìn bọn Khải Khải, kêu mấy tiếng với Sam.

Sam có chút dở khóc dở cười nhìn Khải Khải, "Nó nói có thể đưa chúng ta đi, bắt quá chúng ta sau đó phải cung cấp đồ ăn ngon cho nó."

"Con hổ này cũng thật gian manh." Troy cười cười nói, "Hiện tại là không thành vấn đề, bất quá đến lúc ra khỏi rừng thì làm sao?"

Hổ con lại sát vào tai Sam mấy tiếng, Sam gật đầu, "Nó nói đến lúc đó không cần cung cấp nữa."

Mọi người thương lượng xong, tiểu lão hổ ngay bên ngoài lều Khải Khải nằm úp sấp, ngày mai bắt đầu dẫn đường.

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp và Đông Đông vừa dậy, kinh hãi nhìn thấy một con hổ con, hai người một hổ hiển nhiên rất hợp nhau, Sử Diễm Phỉ nhin không được hỏi Sam, "Cậu có cảm thấy, Khải Khải về phương diện thu phục thú con, rất có khả năng a."

Tiểu lão hổ được gọi Tidur, dọc đường đi, nó nói cho mọi người về tình hình ở Dimana Tia Parsons. Hổ Begal vốn là biểu tượng cho thần linh rừng rậm, Carew thấy bọn Khải Khải có thể nói chuyện được với hổ Begal, càng thêm chắc chắn những người này được thần tín nhiệm.

Mọi người đi không bao lâu, đã tới sát biên giới Dimana Tia Parsons, nơi sâu nhất trong Hutan Gelap .

"Phía trước là tới." Sam nói, "Tidur nói các giải đất sát biên giới rất nguy hiểm, người Dimana Tia Parsons mai phục rất nhiều nỏ, bọn họ bắn cái nào cũng đều có độc."

Khải Khải âm thầm thấy may mắn, may mà gặp được con hổ con này, bằng không thì còn phải mạo hiểm một phen.

Troy dọc đường đi đều nhìn chăm chăm Tidur, đột nhiên lẩm bẩm, "Con hổ này hình như không giống hổ Begal lắm."

Carew thận trọng nói, "Tôi đã sớm muốn nói, các cậu có thấy chữ vương trên lưng nó không?"

Khải Khải cúi xuống tỉ mỉ nhìn kĩ, chỉ thấy trên đầu hổ con có cái gì giống như chữ vương, thế nhưng trên lưng tiểu lão hổ cũng rõ ràng có một chữ vương.

"Cái này nghĩa là gì?" Sam không hiểu hỏi Carew.

"Đây là tiêu chí Hổ vương?" Carew nói, "Con hổ con này là con trai Hổ vương."

"Hổ vương?" Tất cả mọi người đều giật mình cúi đầu nhìn tiểu lão hổ quỳ rạp trên mặt đất, liếm lông bụng một cách khó coi, "Thực nhìn không ra nha."

Lúc này, Tidur đột nhiên cảnh giác, quay đầu nhìn Sam, gầm gừ mấy tiếng.

"Có người tới." Sam nói với Khải Khải.

"Trước trốn đã." Khải Khải bí mật trốn dưới một bụi cây, không bao lâu, có mấy thổ dân mặc da rắn cầm giáo đi qua, hình như là tuần tra. Mọi người nhìn nhau --- trang phục giống Hắc Kim.

Sử Diễm Phỉ đột nhiên nói, "Nếu như cơ thể đẹp một chút, vóc người tốt một chút, mặc như vậy cũng rất đẹp, quần lại ngắn chút nữa thì tuyệt rồi....." Nói chưa dứt lời, đã bị Sam véo một cái, "Anh lại muốn ăn thêm bài học nữa đúng không?"

Sử Diễm Phỉ ủy ủy khuất khuất nhìn Sam, "Không có, tôi nghĩ cậu mặc vào hần là nhìn cũng rất tốt, thấy da rắn thế nào?"

Sam nhướn nhướn mày, nhìn Sử Diễm Phỉ một lượt, ghé vào tai anh nói nhỏ, "Có thể, bất quá anh phải mặc da báo."

Sử Diễm Phỉ nghe xong đỏ mặt, tới cọ cọ, "Cậu đáng ghét....."

Mọi người bên cạnh nhin không được mà nổi hết da gà.

"Người tuần tra không có giống nhau." Tidur nói cho Sam, "Xem ra bên trong đã đánh rất kịch liệt."

"Hai bên ai lợi hại hơn?" Khải Khải đột nhiên hỏi.

"Người trong rừng không thể đấu tranh với thần thú hộ." Tidur trả lời, "Nếu không phải thần thú hộ già sắp chết, hần là cũng không phát sinh chuyện này."

"Già sắp chết?" Troy suy nghĩ một chút, "Thần thủ hộ này bao nhiêu tuổi?"

"Ta nghe mẹ nói, chỉ ít sống mấy nghìn năm, cùng tuổi với rừng."

"Thao Thiết thọ bao lâu?" Khải khẽ hỏi Troy.

"Đại khái mấy nghìn đi." Troy lại nghĩ chút, nói, "Hắn là bất lão bất tử, bất quá nó cũng phải thần thú của khu rừng này, nó sẽ bị mùi hôi thối của cây khô lá héo làm bị thương."

Khải khẽ gật đầu, hỏi Carew, "Bác nói, người Dimana Tia Parsons nghe hiểu, phải không?"

Carew gật đầu.

"Khải, có kế hoạch gì?" Troy hỏi.

"Tù trưởng Dimana Tia Parsons nếu bởi vì lí do hạn chế cấm vận mà đấu tranh với thần thủ hộ, đó là một người tiến bộ, chúng ta cứ như thế xông vào nói, một đám loạn cũng không biết ai đánh ai, không bằng tìm tù trưởng kia làm một cái giao dịch, chúng ta giúp hắn giải quyết thần thủ hộ, hắn cho chúng ta thác ẩn đồ đạc." Khải khẽ hỏi mọi người, "Mọi người nghĩ sao?"

Mọi người nhìn nhau, đều gật đầu, biểu thị cách này được.

35. Chương 35

"Bất quá, Thao Thiết hung tàn khát máu. " Troy nói, "Mặc dù đã già nhưng vẫn phải cẩn thận."

"Tôi tìm thủ lĩnh bộ lạc kia khơi thông." Khải khẽ nhìn mọi người một lượt, "Chúng ta trước mắt cứ như vậy, tôi và Troy cùng Carew vào trước, mọi người mai phục chờ ở đây, cẩn thận một chút."

Mọi người gật đầu đồng ý.

Sau đó, Khải khẽ và Troy cùng Carew, lén lút tiến vào phạm vi Dimana Tia Parsons.

Để tránh né thủ vệ, ba người chọn nơi tương đối khó đi, vừa mới đi được mấy bước, Troy liền kéo Khải khẽ, nhỏ giọng nói, "Có người." Vừa dứt lời, thì có một thanh giáo dài bay ngang tới, Khải khẽ nghiêng đầu tránh, thoát được thanh giáo.

Troy tức thì vươn tay bắt, nhún người nhảy đến trước Khải khẽ và Carew, ngăn lại ba thanh giáo bay tới.

Cùng lúc đó, chợt nghe từ bốn phía tiếng chân rầm rập, một lúc sau, có đến mười thổ dân ăn mặc không khác Hắc Kim lắm xuất hiện, trong tay cầm giáo dài, miệng phát ra ngôn ngữ giống như uy hiếp, cảnh giác nhìn bọn Khải khẽ.

"Nói cho bọn họ, chúng ta không có ác ý, chỉ là muốn nói chuyện với tù trưởng bọn họ." Khải khẽ và Carew nói.

Carew dựa theo lời Khải khẽ nói với những thổ dân một lần nữa.

Mấy thổ dân nhìn nhau vài lần, lúc này, có một người giống như thủ lĩnh đội người tới nói mấy câu.

Carew nói lại với Khải khẽ, "Anh ta nói tù trưởng bị bệnh, không gặp người, để chúng ta đi."

Khải khẽ nhìn đám thổ dân, đột nhiên hỏi Carew, "Thổ dân có nói dối không?"

Carew cười cười, "Chỉ có người hiện đại mới nói dối, chúng ta đều có thần linh giám sát, ai nói dối sẽ bị trời phạt."

Khải khẽ gật đầu, nói với Carew, "Bác hỏi bọn họ, tù trưởng họ bệnh có nặng không?"

Carew mặc dù không vui nhưng vẫn hỏi, quả nhiên, những thổ dân liền biểu tình phức tạp, lập tức buồn bã thì thầm nói hai câu, Carew phiên dịch, "Họ nói tù trưởng bị thương nặng, rất nhanh sẽ chết."

Khải khẽ suy nghĩ một chút, nói, "Nói với bọn họ, bên ngoài cánh rừng có người hiện đại tới, y học hiện đại có thể chữa hết bệnh cho tù trưởng của bọn họ."

Thủ lĩnh nghe xong có chút do dự, liền kêu mấy tên thủ hạ trông bọn Khải Khải, còn mình vội vã quay trở về. Chỉ chốc lát, hắn vội vàng vàng trở lại, nói tù trưởng cho bọn họ vào, thế nhưng nếu không trị hết, sẽ không khách khí với bọn họ.

Khải Khải quay đầu lại, gọi Mạc Ninh một tiếng, bốn người theo những thổ dân này, vào trong bộ lạc.

Dimana Tia Parsons với bên ngoài là cắt đứt hoàn toàn, thế nhưng vào trong bộ lạc, Khải Khải lại phát hiện bộ lạc này trong bốn bộ tộc là phát đạt nhất, tối thiểu người ở đây không phải ở trong nhà là bằng cỏ mà bằng gỗ, thậm chí còn có phòng ở dựng bằng đá xếp, có thể thấy người khởi thủy là bộ tộc văn minh.

Bọn họ theo thủ lĩnh tới một phòng bằng đá, chỉ thấy một người đàn ông cường tráng mặc da rắn, da ngăm đen nhưng sắc mặt lại trắng bạch, trên vai có vết thương trở nên trắng, xem chừng là bị nhiễm khuẩn.

Mạc Ninh tiến tới kiểm tra, nói, "Chỉ là vết thương bị nhiễm trùng, do bị viêm dẫn tới sốt cao, chỉ cần băng bó vết thương cẩn thận, dùng thuốc giảm sốt là có thể khỏi hẳn."

Sau đó, Mạc Ninh xử lý vết thương cho tù trưởng, bôi thuốc, băng bó rồi cho hắn uống hai viên giảm sốt.

Tù trưởng sau đó mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, vốn tiếng mê sảng khổ sở cũng tắt dần, mấy tên thủ hạ nhìn nhau vài lần, đều lo lắng căng thẳng, bọn họ bắt bọn Khải Khải chờ ở trong phòng, không cho phép ra, chờ tù trưởng tỉnh lại.

Thổ dân chưa từng dùng qua thuốc giảm sốt, bở vậy được tính mạnh mẽ đặc biệt rõ ràng, tù trưởng lại thân thể cường tráng, ngủ quá chiều, mới từ từ tỉnh lại. Mạc Ninh giúp anh ta kiểm tra một chút, thấy đã giảm sốt, lại cho anh ta uống thêm chút thuốc, đổi thuốc trên vết thương, tù trưởng mới hoàn toàn tỉnh lại.

Thủ lĩnh thủ vệ kể lại tù trưởng bọn họ sự tình, tù trưởng còn trẻ hai mắt mở to hiếu kì nhìn chằm chằm mọi người. Khải Khải và Mạc Ninh quan sát vị tù trưởng gọi Lyme kia một chút, cảm thấy thoát nhìn hàm hậu thành thật, rất dễ gạt, hai người hiện đại rất không phúc hậu nhìn nhau --- gạt đầu, dễ gạt!

Sau đó, mấy người qua Carew phiên dịch, tiến hành giao lưu nhất định.

Lyme là vì chiến tranh với thần thủ hộ mà bị thương, mà thần thủ hộ cũng trốn được vào rừng, nói chờ anh ta chết sẽ trở lại.

"Vì sao lại đánh nhau?" Khải Khải hiếu kì hỏi.

Lyme nói, thần thủ hộ đã rất già, lão cần ăn đến phân nửa người trong bộ tộc, để gia tăng thọ mệnh cho mình, bởi vậy Lyme chọn ra phân nửa người không có ích trong bộ tộc, cung cấp cho lão ăn.

Khải Khải nhin không được chau mày, "Thế nào độc ác vậy."

"Lão trước đây vẫn dùng người bộ tộc để ăn." Lyme bắt đầu dĩ nói, "Nuôi chúng tôi giống như nuôi đồ ăn, hồi đầu, lão một năm ăn cũng chỉ mười người, thế nhưng gần đây cơ thể càng ngang càng không tốt, gần đây ăn rất rất nhiều, lúc này đã ăn gần nửa người trong bộ tộc."

"Cái này nói lên con Thao Thiết này thọ mệnh cũng nhanh tới rồi." Troy nói, "Thao Thiết còn trẻ không cần ăn nhiều, một hai người cũng đủ để nó sống mấy trăm năm, thế nhưng càng già càng đói, hơn nữa gần đây ăn phân nửa số người, cũng không thể sống bao lâu, phát triển tới độ nó ăn một người sống một ngày, cho đến lúc xung quanh không còn vật sống để ăn, sau đó chết đói."

Mạc Ninh nhíu đầu mày, "Thật đúng là ngán kiểu chết này."

"Các người vì sao tới đây." Lyme hiếu kỳ hỏi.

Khải Khải nói một chút về ý định mình đến, Lyme dường như có hơi khó xử, "Muốn lần bản dập thật ra cũng không khó, thế nhưng tám bia đá trong rừng, thần thủ hộ cả ngày giấu như bảo bối, vì thế chúng tôi cũng không có cách nào lấy về."

Khải Khải ngồi xuống, nói với anh ta, "Nếu như anh hợp tác với chúng tôi, chúng tôi có thể giúp anh diệt trừ thần thủ hộ, các anh lấy được tự do, từ nay về sau tính mạng không bị uy hiếp, mà anh cũng chỉ phải cho chúng tôi làm bản dập, thế nào?"

Lyme gạt đầu, "Đó không thành vấn đề."

"Phải rồi." Mạc Ninh đột nhiên hỏi, "Con Thao Thiết kia, lão là cha của Hắc Kim, lão có mấy đứa con như Hắc Kim?"

Lyme lắc đầu, nói, "Chỉ có Hắc Kim, Hắc Kim là anh em của chúng tôi, đừng lo."

Tất cả mọi người nghĩ thấy lạ, "Hắc Kim chẳng phải con của Thao Thiết sao?"

"Hắc Kim là do thần thủ hộ và đàn bà bộ tộc sinh ra, tâm linh tốt đẹp, anh ta không ăn người, anh ta là người chấp pháp, giết chết những kẻ bên ngoài uy hiếp an toàn chúng tôi, thế nhưng anh ta gần đây cũng không dám trở về, vì thần thủ hộ muốn ăn anh ta."

"Thần thủ hộ này đúng là ngu độc câu toàn a." Mạc Ninh lắc đầu, "Vốn cho rằng lão ăn người còn không tính, không nghĩ tới con mình cũng không tha."

"Đồng loại tương tàn là đặc điểm của Thao Thiết." Troy nói, "Ăn Thao Thiết con, là có thể gia tăng sức mạnh và thọ mệnh cho nó, đây cũng là nguyên nhân Thao Thiết tuổi dài nhưng ít ỏi."

Mọi người nếu đã đạt thành hiệp nghị, Khải Khải sẽ đưa những người khác cũng tới, mọi người cùng thương nghị kế hoạch.

"Dùng phương pháp gì dẫn dụ Thao Thiết là tốt nhất đây." Sử Diễm Phỉ hỏi, "Hơn nữa còn không biết có thể thực thành phương pháp giết chết nó không nữa."

Troy cũng gật đầu, "Phải, Thao Thiết chết rồi có thể sống lại, nhưng nếu đem giết Thao Thiết già xong thiêu cháy, hẳn là không có vấn đề gì."

Diệp nghe vậy, liền đến cạnh Đông Đông, nói, "Như vậy tàn nhẫn quá."

"Chờ cậu thấy hình dạng của nó, sẽ không thấy tàn nhẫn." Safi hỏi Lyme, "Nó hiện tại có phải đã sắp hiện nguyên hình?"

"Đúng vậy." Lyme gật đầu, "Lão hiện tại cảm thấy giống như một con sư tử rất rất lớn, hình dạng rất kinh khủng, hơn nữa cả người đều tỏa ra mùi tanh tưởi."

"Con Thao Thiết này đã già sắp chết rồi." Sam bĩu môi nói, "Nó tình hình như vậy không cần đến vài ngày lại phải ăn thịt người thôi."

"Vậy trước chuẩn bị một chút, chờ nó tới thôn tập kích người, chúng ta triển khai phục kích." Khải Khải vừa mới dứt lời, đã thấy thổ dân hoảng hốt chạy vào, thì thầm với Lyme, Lyme giật mình bật dậy.

"Xảy ra chuyện gì?" Khải Khải nghĩ có sự tình khác thường, liền hỏi Carew.

"Anh ta nói thần thủ hộ và Hắc Kim ngoài rừng đánh nhau, Hắc Kim hình như bị thần thủ hộ đánh lén, bị thương rất nặng." Carew trả lời.

"Nguy rồi." Diệp cũng nói, "Hắc Kim vừa mới bị thương, lúc này bị đánh lén rất nguy hiểm."

Lyme mang theo người của tộc nói muốn đi cứu Hắc Kim, nhưng bị bọn Khải Khải ngăn lại, Troy và Sam cùng Safi ba người để bọn Khải Khải ở lại chờ, bọn họ ba người đi, sau đó thuận tiện thì xử gọn luôn lão già kia.

Sau đó, ba người một đường đi vào rừng, chốc lát sau, từ nơi đó cây cối không ngừng rung động, có rất nhiều cây đổ ập xuống.

Không bao lâu, chợt nghe tiếng gầm rú rống lên từ trong rừng vang ra, giống như tiếng sấm sét, nghe mà khiến người tâm thần hoảng hốt.

Diệp và Sử Diễm Phỉ có chút sợ hãi, Khải Khải cũng hơi lo lắng, lúc này, Đông Đông đột nhiên rúc đầu chui vào lòng Khải Khải, sợ đến nỗi mắt nhắm lí nhí kêu gì đó.

"So với lần trước thấy Hắc Kim còn sợ hơn." Mạc Ninh hơi nhú mày, "Xem ra vừa rồi là tiếng kêu của Thao thiết già già."

Khải Khải có chút xấu hổ cứng ngắc một chỗ, Đông Đông trước ngực ôm cứng không khác gì gấu ôm cây ôm anh ôm đến muốn ngạt.

Mạc Ninh nhìn nhìn, nhin không được trêu chọc, “Anh thế nào không biết dịu dàng, cục cưng sợ hãi phải dỗ dành.”

Khải Khải mắt tròn trĩnh, nhưng tay vẫn nhẹ nhàng vỗ về Đông Đông, Mạc Ninh tò mò tới gần đánh giá một chút, nói, “Anh đúng thật là làm cho người ta thích.” Vừa mới dứt lời đã bị Khải Khải hung hăng trừng một cái, Mạc Ninh nhanh thu tay đầu hàng, cười, “Yên tâm, anh đáng yêu đến đâu, cũng không phải khẩu vị của tôi.....Tôi thích mãnh liệt một chút, dã tính một chút.”

Khải Khải chán ghét lắc đầu, lúc này, trong rừng đột nhiên im lặng hẳn, không bao lâu, Troy dẫn đầu đi ra khỏi rừng, trên người đều là máu....Khải Khải sững sốt, Troy ngẩng mặt nhìn về mặt Khải Khải, vui mừng nở nụ cười, nói, “Yên tâm, không phải máu tôi.

Phía sau, Safi và Sam hai người mang theo Hắc Kim bị thương đi ra.

“Không sao chứ?” Sử Diễm Phỉ và Diệp lo lắng vội đi tới, Safi lắc đầu, nói với Mạc Ninh, “Hắn bị thương nặng.”

Mạc Ninh nhìn chăm chăm Hắc Kim thương nặng đến hôn mê một lúc, đột nhiên mỉm cười, nói, “Đưa vào phòng.....Chuẩn bị mấy chậu nước, sau đó mọi người bất kể nghe thấy âm thanh gì, cũng không được đi vào.....Tôi trị thương cho hắn.”

Safi và Sam đưa người đi, Mạc Ninh liếm liếm môi, không rõ cười gì đi theo, Khải Khải thấy vẻ mặt anh ta hưng phấn, có chút bó tay lắc đầu.

“Thần thủ hộ đâu?” Khải Khải hỏi Troy.

“Để lão chạy.” Troy nghĩ nghĩ, lại tới sát vào Khải Khải nói, “Đó là Thao Thiết vương, rất lợi hại.”

Khải Khải gật đầu, “Bất quá mấy người có thể giải quyết lão, phải không?”

Troy cười cười, “Đó là đương nhiên....Cưng à, em rất tin tưởng tôi.”

Khải Khải một đạp đạp văng gã, “Đi tắm mau, thôi kinh.” Nói xong, kéo Đông Đông như con gấu ôm cây bỏ đi.

Mạc Ninh sau khi đuổi Sam và Safi, liền xoay người đóng cửa lại, Lyme với y thuật siêu phàm của Mạc Ninh rất sùng bái, nghe anh ta nói cần phòng yên tĩnh cứu Hắc Kim, đã kêu thủ vệ trông coi nghiêm ngặt, bất luận ai cũng không cho phép quấy rầy.

Mạc Ninh nhìn chăm chăm Hắc Kim trên giường gỗ, cười, tới sát vào gần nhìn, tay chọt chọt, tán thưởng, “Dáng người thực tốt nha.....”

Lấy khăn ướt trong chậu nước lau sạch vết máu trên người Hắc Kim, Mạc Ninh nhẹ nhàng cởi bỏ quần da rằn quần quanh hông Hắc Kim.....Nhìn một hồi, hài lòng gật đầu. Viên đạn ghim trong người Hắc Kim còn chưa lấy ra, làm ảnh hưởng khiến miệng vết thương khó khép lại, Mạc Ninh cẩn thận lấy viên đạn ra, nâng lực hồi phục của Thao Thiết so với quỷ hút máu không thua gì, làm cho ngoại thương trên thân thể Hắc Kim rất nhanh liền lại.

Mạc Ninh lại đắp thuốc lên những vết thương lớn, dùng băng vải băng bó lại.

Đợi chừng một giờ, lại tháo băng, đã thấy da thịt mới mọc ra, lớp da mới mầu phấn hồng, thoát nhìn đặc biệt non mềm.

Mạc Ninh từ túi công cụ, lấy ra những sợi dây da màu đen thiết kế khác thường, cột hai tay hai chân Hắc Kim lên giường, sau đó lại lấy ra một dây bịt miệng, buộc vào miệng Hắc Kim, làm cho hắn không thể nói chuyện.

Sau khi chuẩn bị xong toàn bộ, Mạc Ninh lui lại vài bước tỉ mỉ thưởng thức, nghĩ: “Dụng cụ hàng ma của người trừ tà sao thật giống đồ chơi SM. Lại tà ác lấy kính mắt từ túi áo, đeo lên, trên mặt hiện ra vẻ cười, “Điều trị miễn phí, cậu dù sao cũng phải cho tôi cái gì tốt phải không nào?”

Nghĩ xong, lấy tay chấm nước, nhỏ từng giọt lên mặt Hắc Kim, chốc sau, Hắc Kim cau mày, từ từ tỉnh lại.

36. Chương 36

Mạc Ninh thấy Hắc Kim từ từ mở to mắt, một đôi hắc diệu thạch mang chút mê mang, giống như là ngủ một giấc dài mới tỉnh lại, tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ mặt hắn, cười nhẹ, "Tỉnh?"

Hắc Kim phải một lúc mới khôi phục tinh thần, có chút ngây ngô khó hiểu nhìn Mạc Ninh, ánh mắt trong suốt, chỉ có khó hiểu, không có một ý thức gì khác. Mạc Ninh trong lòng vui vẻ, tay bóp bóp cằm Hắc Kim, "Ngoan."

Hắc Kim nhìn Mạc Ninh, dường như nghĩ tới anh là người đi cùng bọn Khải Khải, nghĩ muốn cử động, nhưng lại không động dậy được.....Cúi đầu nhìn người mình, phát hiện sợi dây vẽ phù chú kỳ lạ trôi lại. Tay chân căn bản không dùng lực được, trong mắt thoát thấy tia nghi hoặc.

"Đây là thứ người trừ tà dùng trừ ác ma, đối với thần thú cũng có tác dụng." Mạc Ninh nói xong, vươn tay đến trước ngực Hắc Kim di tới di lui, đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ gì đó, thỉnh thoảng chạm đến nơi nổi lên trước ngực.

"Hừ" Hắc Kim có chút khó hiểu nhìn động tác của Mạc Ninh, nhưng hình như cũng có chút cảm giác, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ.

Mạc Ninh mỉm cười, ngón tay chậm rãi trượt một cái, nhẹ nhàng xoa lên bụng Hắc Kim, cảm thấy thân thể bên dưới không có lấy vết sẹo, Mạc Ninh mỉm cười, thật sự tinh mỹ.

Trên mặt Hắc Kim dần hiện ra tia dự vọng đỏ ửng. Mạc Ninh cười nhạt, tuy rằng Hắc Kim đã mấy trăm tuổi, nhưng Thao Thiết tuổi này cũng chỉ có thể là vừa mới trưởng thành, với thiếu niên con người mười lăm mười sáu cũng không khác lắm, vừa mới biết hương vị của dự vọng.

Mạc Ninh thấy Hắc Kim như có chút lo lắng sợ hãi, không biết rõ tình hình, bởi vậy mắt tròn mồm mịt, cảm thấy có vài phần đáng yêu, tay từ từ trượt xuống, mơn trớn bụng, lưu luyến nơi giữa bắp đùi gợi cảm.

"Hừ." Hắc Kim trên mặt hiện ra nôn nóng, thân thể không tự chủ được mà giật mình tránh né, trong mắt có chút sốt ruột.

"Sốt ruột?" Mạc Ninh xoa xoa cằm Hắc Kim, yêu ma và thần thú còn thẳng thắn hơn nhân loại nhiều, đặc biệt về phương diện dự vọng, phải là phải, không phải là không phải, một chút không ra vẻ, không như con người, rõ ràng muốn chết được, nhưng còn làm bộ dạng liều chết, vắn vẹo ông ọ.

Ngón tay Mạc Ninh tiếp tới từ từ rê đi, nhẹ nhàng chạm lấy dự vọng đã đứng thẳng của Hắc Kim, nhẹ nhàng xoa bóp.

"Hừ ~." Hắc Kim như là rất thoải mái, nhưng lại có hơi nôn nóng, hai mắt nhìn Mạc Ninh, như là muốn nhiều hơn.

Mạc Ninh mỉm cười, trên mặt Hắc Kim hôn một cái, "Thật là ngoan."

...

Khải Khải vốn định đến xem tình hình Hắc Kim thế nào, nhưng chỉ thấy cửa phòng đóng chặt, bốn phía thủ vệ mấy người, cảm thấy có chút kỳ quái, liền đi tới cửa phòng.

Nhóm thủ vệ biết Khải Khải là đội trưởng bọn Mạc Ninh, hơn nữa cũng là khách quý Lyme đại nhân, bởi vậy cũng không có ngăn cản. Khải Khải vừa định đẩy cửa, chợt nghe từ bên trong có tiếng gì kì quái, hồ nghi mà đẩy nhẹ cửa ra, Khải Khải vừa nhìn vào trong, đã đóng sập cửa lại.

Có chút bất đắc dĩ nhìn lên trời, Khải Khải xoay người bước đi, đâm vào Troy theo sau.

"Làm sao vậy?" Troy khó hiểu hỏi.

"Đi thôi, không có gì hay xem đâu." Khải Khải cầm tay Troy kéo đi.

Troy bị Khải Khải lôi kéo, chợt nghe thấy tiếng rên rỉ thỏa mãn trong phòng vọng ra.....

"Oa.....Mạc Ninh thực dám làm a!" Troy tán thưởng.

“Đều là biến thái.” Khải Khải mắt trừng liếc gã một cái, “Lúc nào cũng động dục!” Nói xong, xoay người bỏ đi.

.....

“Suyt!” Mạc Ninh hôn bịt miệng Hắc Kim cười nói: “Lớn tiếng vậy?”

Hắc Kim căn bản nghe không hiểu Mạc Ninh nói gì, chỉ cảm thấy bàn tay xoa nắm dụng vọng mình của anh ta rất nhanh dừng lại, có hơi khó chịu cầu nhàu, ý là muốn nhiều hơn.

Mạc Ninh nhẹ nhàng nắm lấy dục vọng Hắc Kim, nhìn chăm chăm hắn, “Đã học được làm nũng rồi sao?” Nói xong, chậm rãi lui lại về sau, mở miệng, đem dục vọng Hắc Kim ngậm lấy.

“A...” Hắc Kim đột nhiên nhắm mắt, liền cảm nhận được một sự ấm áp bao lấy dục vọng trướng sưng khó chịu của mình, khoái cảm trước này chưa từng có vậy lấy, Mạc Ninh phục vụ chu đáo, khiến cho Hắc Kim thoải mái đến rên rỉ thành tiếng, hoàn toàn đắm chìm trong đó.

Mạc Ninh nhìn biểu cảm thỏa mãn trên mặt Hắc Kim, cười mỉm, tay nhẹ nhàng từ từ di chuyển tới phía sau Hắc Kim.

Thần thú ngây thơ không biết Mạc Ninh muốn làm gì, cũng không có cái gọi là khuất nhục, bản thân rất thuận theo nhu cầu thân thể. Ngón tay Mạc Ninh nhẹ nhàng tiến vào huyết động phía sau, Hắc Kim cũng không cảm thấy có gì không thoải mái, chỉ thấy có dị vật khác thường xâm nhập hậu huyết riêng tư phía sau, hơn nữa Mạc Ninh rõ ràng là không chỉ sờ soạng, khuếch trương, mà còn tìm kiếm cái gì đó.

Mạc Ninh ngậm dục vọng Hắc Kim động tác đột nhiên nhanh hơn, tay kia còn nhẹ nhàng mà ấn lên nơi mềm mại đến kì lạ ở hậu huyết phía sau.

”A.” Tiếng rên rỉ của Hắc Kim dường như xen lẫn chút gì bất an, Mạc Ninh thỏa mãn cười cười, vói vào trong hai ngón tay, chặn rãi khuếch trương, tiến dần vào trong tìm kiếm.

Ngón tay theo hậu huyết tìm chạm đến một nơi mềm mại, Hắc Kim đột nhiên mở lớn mắt, có chút kinh hoảng nhìn Mạc Ninh. Vừa nãy trong nháy mắt bị khoái cảm như điện giật kích thích, vượt qua phạm vi hiểu biết của hắn, Hắc Kim nghĩ thân thể của mình hình như không thuộc về mình nữa rồi, cái cảm giác mất đi khống chế bản thân khiến hắn hơi sợ.

Mạc Ninh luận động trong miệng nhanh hơn, an ủi dễ chịu khiến Hắc Kim mất đi sự chú ý.

”A.” Lạ lùng phía sau cũng phía trước thoải mái, khiến Hắc Kim bất giác càng trầm sâu, dần dần mất đi ý thức của mình, chỉ biết là theo dẫn dắt của Mạc Ninh, một hồi nóng bỏng, một hồi mát lạnh đan lẫn, cũng không biết nói là thoải mái, hay là khó chịu.

Đột nhiên, Mạc Ninh ấn lên bên trong tiểu huyết Hắc Kim khiến hắn càng không khống chế được, hình như là đang xác định vị trí.

”Hừ!” Hắc Kim cả kinh, thở dốc nửa ngày mới dừng lại định thần được, có hơi khó hiểu nhìn Mạc Ninh, như là đang hỏi ”Đang làm gì đấy?” Mạc Ninh cười mỉm, mở miệng.

Hắc Kim tức khắc rất dè dặt nhìn Mạc Ninh, như là đang hỏi, ”Đứng im thế là sao? Không thoải mái gì cả, khó chịu!”

Mạc Ninh nhin không được nở nụ cười, tay nhẹ nhàng vuốt ve ngực Hắc Kim, nhỏ giọng nói: ”Chỉ là mới bắt đầu thôi, bảo bối!”

Nói rồi, cởi trói ở cổ chân trái, từ tốn nâng chân hắn lên, gác trên vai mình, mà Hắc Kim lúc này mới chú ý tới, không biết từ lúc nào, Mạc Ninh đã tự cởi sạch đồ của mình, hiện tại với hắn hết sức trái ngược.

Hắc Kim nghiêng đầu, quan sát cơ thể Mạc Ninh cẩn thận, cái người này rất gầy, nhưng nhìn lại rất khỏe mạnh.

”Ừ!” Hắc Kim ngốc người nghĩ nghĩ, đột nhiên cảm thấy có vật gì như ngón tay mở rộng địa phương nào đó đi vào cơ thể mình. Ban đầu là cảm thấy trướng trướng, nhưng rất nhanh sau thì có chút đau.

Thấy Hắc Kim hơi nhú mào, Mạc Ninh mỉm cười, tay xoa nắn dục vọng đã đứng thẳng của Hắc Kim, rất nhanh khiến nó cứng lên..."Ừ!" Hắc Kim ngẩng đầu, nhắm mắt hưởng thụ, thỉnh thoảng vào thời khắc Mạc Ninh chờ đợi, mạnh mẽ xông thẳng vào.

"A...A". Hắc Kim mở lớn mắt lác đác, nhận không được rên rỉ thành tiếng, dục vọng đang đứng thẳng, nhỏ giọt bạch trọc chảy ra.

"A...Đúng là một cậu bé ngoan, nhanh có cảm giác như vậy?" Mạc Ninh vừa mãnh liệt động thân, đem dục vọng của mình vùi sâu vào trong cơ thể Hắc Kim, cảm nhận một cách đầy đủ sự chặt chẽ vùng mềm dẻo mà người thường không cách nào có được.

"A". Hắc Kim dường như là hơi khó chịu, muốn giãy dụa, muốn bắt Mạc Ninh đi ra, nhưng Mạc Ninh lại chậm rãi luận động.

"A....A" Hắc Kim theo tiết tấu của Mạc Ninh, cũng dần có chút xao động, tốc độ luận động nhanh hơn, lực đạo cũng bắt đầu ngày càng nặng.

"A..." Hắc Kim cảm giác được biến hóa của Mạc Ninh, sợ hãi kêu lên, bởi vì động tác của Mạc Ninh với hắn tạo thành kích thích, đã vượt qua phạm vi hiểu biết của hắn, mà trước đó quả nhiên dục vọng cũng dần dần run rẩy

Mạc Ninh phát hiện bụng dưới Hắc Kim cũng run rẩy, lập tức rút chữ thập bạc trên cổ xuống, Hắc Kim cúi đầu nhìn không hề phòng bị, cầm thập tự giá lên nhìn, ấn lên đỉnh dục vọng đang liên tục chảy nhỏ giọt bạch trọc.

"Ồ ô..." Hắc Kim đột nhiên kêu lớn lên, cùng lúc đó, nơi yếu ớt miễn cưỡng nhất trên cơ thể nhận một trận đau đớn, cảm giác giống như bị tổn thương. Tại lúc hắn miễn cưỡng chịu kích thích mạnh nhất, vượt qua một màn khoái cảm khiến Hắc Kim gần như mê mẩn, chỉ cảm thấy toàn thân như có dòng điện chạy qua, trong đau đớn mang theo khoái cảm, lên thẳng tận óc, toàn thân đều như bị kim đâm co giật, đỉnh dục vọng cũng phun ra một dòng bạch trọc. Mạc Ninh cảm thấy Hắc Kim vì trước đó đã nhận kích thích cực đại, bởi vậy tiểu huyết phía sau nhanh chóng co rút lại. Nội tạng không ngừng ép chặt như là đang cắn chặt dục vọng chôn sâu bên trong, áp lực trong nháy mắt khiến Mạc Ninh không chịu được mà hừ một tiếng, rất nhanh co giật vài cái, trong tiếng rên rỉ của Hắc Kim, hai tay Mạc Ninh ôm chặt thắt lưng Hắc Kim, đột nhiên trong miệng đọc một đoạn chú ngữ kì quái, cùng lúc đó, ái dịch nóng hổi bắt vào trong cơ thể Hắc Kim.

Không biết chú ngữ Mạc Ninh đọc có cái gì trong đó, Hắc Kim liền cảm giác một dòng nóng rực dâng lên khiến hắn nhận không được mà nghĩ đến dịch thể chảy vào nơi sâu nhất trong cơ thể mình, phảng phất như một cơn rần nóng hối, theo hậu huyết của hắn bơi vào trong cơ thể, khiến hắn nhận không được rên rỉ không ngừng, thẳng đến khi dục vọng nhận không được, phun ra chất dịch thuần trắng, một lúc lâu sau, thân thể xao động mới chậm rãi lắng lại, Hắc Kim khẽ hổn hển, cả người không còn tí sức lực nào cả, cơ thể như nổi lên bênh bênh trên mặt nước, buông lỏng cùng thoải mái không nổi nên lời.

Mạc Ninh chậm rãi rút dục vọng ra khỏi cơ thể Hắc Kim, thỏa mãn nhìn chữ thập mào hồng trên dục vọng của Hắc Kim, cười tới gần, tay xoa xoa cảm Hắc Kim, "Người từ nay, đã là vật cưng của riêng ta, biết chưa?"

Hắc Kim hoàn toàn không nghe hiểu lời Mạc Ninh nói, chỉ chăm chú nhìn Mạc Ninh.

Tay Mạc Ninh, nhẹ nhàng cúi đầu che miệng Hắc Kim, hạ giọng nói: "Mạc Ninh!"

Hắc Kim nhìn hai mắt nhìn chăm chăm Mạc Ninh một hồi, học theo Mạc Ninh, nói, "Mạc Ninh..."

"Ngao ầm". Mạc Ninh xoay người xuống từ trên người Hắc Kim, mặc áo sơ mi, cúi bỏ lời chú trời buộc trên người Hắc Kim, thu thập đồ đứng lên, vừa nói, "Vết thương của ngươi đã tốt rồi". Vừa xoay người đã nhét quần mặc vào, nhưng vừa cúi người, đã cảm thấy có một cánh tay, vòng ôm lưng mình.

Mạc Ninh sửng sốt, quay đầu lại, đã bị Hắc Kim ôm hôn, mà tay Hắc Kim cũng không di chuyển rất không thành thật, tay phải sờ sờ đằng trước, bắt được dục vọng Mạc Ninh rồi nhẹ nhàng xoa nắn, còn tay trái, bắt chước Mạc Ninh, tiến tới dò xét kẻ mông anh, ngón giữa chui thẳng vào tiểu huyết chưa từng có người đụng chạm qua.

"Này!" Mạc Ninh hoảng hốt, Hắc Kim thế nào khôi phục nhanh như vậy, giải chú thằng không phải cần nghỉ ngơi nửa giờ mới có thể khôi phục sao?

Thế nhưng lúc này muốn chạy cũng không kịp nữa rồi, Mạc Ninh cảm nhận được dự vọng Hắc Kim đã dựng lên từ lúc nào, hình như rất có tinh thần, một tay ấn mình vào tường, vội vàng kéo một chân lên, Hắc Kim vừa hôn cổ Mạc Ninh, vừa nhẹ giọng gọi, "Mạc Ninh"

"Chờ đã.....A!" Mạc Ninh sợ hãi kêu lên, Hắc Kim đã vói ba ngón tay vào, đồng thời chuẩn xác tìm được vị trí khiến Mạc Ninh thất thanh kêu lên. ?

"A...." Mạc Ninh dựa vào tường không ngừng rên rỉ, Hắc Kim là thần thú, lực đạo hẳn nhiên không thể so sánh với người bình thường, hơn nữa thời gian kéo dài lại đặc biệt lâu, một lần liền làm một giờ, lại làm tiếp vài lần, từ hừng đông làm đến trời tối đen như mực, Mạc Ninh kêu khổ thôi, nhất thời không chú ý, liền bị Hắc Kim triệt để ăn sạch sẽ!

37. Chương 37

Bọn Khải Khải sáng sớm ngày thứ hai tỉnh dậy, đã thấy Hắc Kim tinh thần phơi phới đi từ trong phòng ra, mọi người hai mắt nhìn nhau, nghĩ y thuật Mạc Ninh thực sự cao minh, đáng vẻ Hắc Kim so với lúc không bị thương không khác biệt lắm.

Thế nhưng Mạc Ninh thế nào không đi ra chứ?

Troy mỉm cười, đến cạnh nói thầm vào tai Khải Khải: "Thao Thiết là loại động vật thực sắc chí thượng, một ngày đã biết mùi vị tình ái, nhu cầu có thể lớn lắm, Mạc Ninh sau này là có phúc khí rồi, vừa có thể giúp chưa thương, lại có thể dưỡng nhan a".

Khải Khải khẽ thở dài trợn mắt với Troy, "Lời tốt từ miệng anh nói thế nào hạ lưu như vậy?"

Troy rất hưởng thụ gặt đầu, nói với Khải Khải: "Cám ơn đã khen ngợi".

Khải Khải bắt đầu lắc đầu, bỏ đi.

Sử Diễm Phi hiểu kì tới xem, vào trong phòng nhìn xung quanh một chút, lẽ lười đi ra. Sam cùng Hắc Kim vì trước đã đánh qua một trận nên bây giờ còn có chút địch ý. Lyme đi tới, nói mấy câu với Hắc Kim, ý tứ là, bọn Khải Khải đã cứu mạng anh ta, bọn họ còn giúp đỡ Dimana Tia Parsons, bởi vậy không phải kẻ thù.

Hắc Kim nhìn mọi người một chút, suy nghĩ một chút lại nói với Lyme, Lyme cười hỏi mọi người. "Anh ta hỏi, Mạc Ninh có phải bạn của các người không?"

Tất cả mọi người gật đầu.

Hắc Kim vậy mà lại tươi cười rạng rỡ, nói, "Vậy các người cũng là bạn của tôi, bởi vì Mạc Ninh là người của tôi".

Tất cả mọi người dở khóc dở cười, Diệp Ngô nhìn giường nằm xa xa trong phòng, Mạc Ninh thoi thóp, cùng Sử Diễm Phi và Đông Đông nói, "Oa.....Mạc Ninh thật vĩ đại nha, vì chúng ta hi sinh nhiều như vậy".

"Phải nha". Đông Đông và Sử Diễm Phi cùng nhau gật đầu.

"Té lệ." Sam bắt đầu lắc đầu, xoay người bỏ chạy.

Ăn xong cơm trưa, Lyme cùng cả đám bắt đầu kế tiếp kế hoạch, lúc này, đột nhiên có một thủ vệ chạy vào nói, "Nguy rồi! Lúc chúng tôi tuần tra, thần thú hộ đánh lên!"

Lyme sửng sốt, đứng lên chưa kịp nói, đột nhiên thấy Troy đột nhiên quơ lấy hòn đá bên cạnh, ném tới thủ vệ kia, mà thủ vệ kia, lúc này đang tới gần Đông Đông ngồi ngủ gật một bên.

Bị hòn đá bắn trúng, thủ vệ kia chột rống lớn một tiếng, phát ra tiếng động vật kinh khủng.

"Là Thao Thiết!" Khải Khải đứng lên, Sam ở gần nhất xô thần thú một cái, đem lão đánh văng ra khỏi gian phòng, miễn cho lão làm bị thương người. Khải Khải để Sử Diễm Phi, Diệp ở lại trong phòng, còn anh

và Mạc Ninh cầm vũ khí bảo vệ. Troy mang theo Safi và Hắc Kim liền xông ra ngoài, cùng Sam bao vây Thao Thiết.

Sau đó, bên ngoài lại truyền đến một tiếng rống kinh thiên động địa, mặt đất không ngừng rung chuyển, giống như có mấy con dã thú đánh nhau, cắn xé nhau.

Khải Khải từ cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy một vùng máu tanh.....

Trận chém giết diễn ra đại khái chừng nửa giờ hơn, bên ngoài rốt cục khôi phục yên tĩnh.

Khải Khải đi ra ngoài nhìn, chỉ thấy trên đất đều là máu, lão thần thủ hộ Thao Thiết lặng yên nằm giữa mọi người, thân thể lão gần như héo rũ, da thịt trên người so với vỏ cây cũng không khác mấy.

"Lão sắp chết". Troy quay đầu nhìn Khải Khải, hỏi, "Có gì cần, em hỏi hần luôn đi".

Khải Khải có chút khó hiểu hỏi, "Lão nghe được tiếng người nói?"

"A....." Troy gật đầu, "Đương nhiên có thể, kỳ thực những gì người nguyên thủy nói cũng không phải ngôn ngữ bộ lạc, bọn họ dùng để trao đổi chính là ngôn ngữ của Thao Thiết".

Khải Khải sửng sốt, "Nói vậy, bốn bộ tộc lớn bọn họ.....là bị Thao Thiết đưa tới đây?"

Troy nhướn nhướn lông mày, "Không bằng em hỏi hần đi".

Khải Khải suy nghĩ một chút, hỏi Thao Thiết: "Đồ đằng, có bí mật gì?"

Thao Thiết chậm rãi mở mắt, nhìn Đông Đông phía sau Khải Khải hiểu kì trợn tròn mắt nhìn, khẽ thở dài, nói, "Ta có thể nói cho các người biết, bất quá, các người phải đưa thi thể ta tới thành hoàng kim".

Mọi người nhìn nhau, Sử Diễm Phỉ nói, "Lão lớn như vậy, đem đi thể nào a?"

"Cái này không cần lo lắng". Sam nói, "Thao Thiết sau khi hóa nguyên hình thành Thao Thiết ngọc thạch, đại khái cũng như một cái ngọc tỷ lớn vậy".

"A". Sử Diễm Phỉ gật đầu.

"Chúng tôi không nhất định sẽ tới thành hoàng kim". Khải Khải nhìn lão.

"Các người nhất định sẽ đi". Thao Thiết thản nhiên nói.

"Tôi đây đáp ứng ông, chỉ cần chúng tôi đi, nhất định đưa thi thể ông tới đó".

Thao Thiết nhẹ nhàng gật đầu, nói, "Ta sống mấy nghìn năm, sứ mệnh chỉ có một, thủ hộ bí mật thành hoàng kim".

"Thành hoàng kim?" Khải Khải không hiểu được, "Là nơi nào". Song song, anh nhớ tới tấm mặt nạ nhạt được từ người chết là mặt nạ hoàng kim.

"Năm đó Hạng Vũ thu thập tài phú giấu trong một bảo tàng, khắc địa đồ trên mười hai cái kim la". Thao Thiết tiếp tục nói, "Kỳ thực.....Cái bảo tàng kia, chính là tòa thành dùng vàng dựng lên".

"Thành phố bằng vàng?" Sử Diễm Phỉ mắt nháy nháy mấy cái, "Thật hoa lệ a".

Sam trợn trừng một cái, "Hoa lệ cái rắm, vàng có ích lợi gì? Đói bụng không thể ăn khát không thể uống, muốn làm cũng không thể dùng nó hạ hỏa!"

Sử Diễm Phỉ nước mắt lưng tròng tròng nó: "Thô bỉ!"

Sam phát hỏa, giơ tay tóm anh, Sử Diễm Phỉ lại trốn sau Khải Khải le lưỡi cười. Sam thấy Khải Khải đang chuyên tâm nói chuyện với Thao Thiết, cũng không dám phá rối anh, chỉ tàn bạo nhìn Sử Diễm Phỉ, cắn răng, "Anh chờ, buổi tối ta xử lý!"

Khải Khải nhìn Thao Thiết, "Ông là nói, thu thập đủ mấy tấm bia đá, là có thể đến thành hoàng kim, đúng không?"

"Đúng". Thao Thiết gật đầu, "Bất quá....Kỳ thực thành hoàng kim cũng không phải quý giá nhất?" Bọn đang ?

"Còn có thứ giá trị hơn thành hoàng kim?" Troy giật mình.

"Năm đó thủy hoàng để để có thể trường sinh bất lão, lệnh phần lớn vụ sơ thuật sĩ chế tạo đan dược trường sinh bất lão khởi tử hồi sinh".

"Cái này chỉ là kể lại". Khải Khải nói, "Người thế nào có thể trường sinh bất lão?"

"Ha hã.....Người đương nhiên không thể trường sinh bất lão, thế nhưng thần thú có thể". Thao Thiết nhẹ nhàng thở dài, "Chính là bất sống được rồng, sau đó đem nó luyện chế thành đan dược, có thể đạt được hiệu quả trường sinh bất lão".

"Rồng?" Sử Diễm Phỉ hơi kinh ngạc hỏi, "Không phải chỉ là truyền thuyết hay sao, thực sự có trong hiện thực?"

"Đương nhiên là có". Thao Thiết thần nhiên nói, "Người thực cho rằng người thượng cổ sự tưởng tượng phong phú thế sao? Người khi đó, đều tôn sùng tự nhiên, chỉ có thấy gì, mới lưu truyền lại tới nay, rồng đích thực là tồn tại, chỉ là số lượng rất ít, duy nhất hai con, sau lại bị thủy hoàng để dùng một lượng người lớn bắt lại, luyện chế thành một viên khởi tử hồi sinh trường mệnh đan."

"Thực sự có a?" Diệp giật mình kêu lên, "Tôi còn tưởng đó là mọi người kể lại".

"Chỉ là, khi năm đó Hạng Vũ diệt Tần tìm được thần đan, nhưng không có cách bảo vệ được". Thao Thiết thở nhẹ một hơi dài, "Thần đan là nhất định phải phong tồn cất trong hộp thuần vàng, hấp thu tinh hoa của vàng, mới có hiệu quả. Hạng Vũ lại đặt nó trong hộp ngọc thạch, sau đó.....Thần đan mất đi quang trạch, rồi hóa thạch".

"Tiếc quá đi". Diệp có hơi tiếc nói.

"Sau đó thì sao?" Khải Khải hỏi, "Nói cách khác, thần đan kỳ thực đã không còn tồn tại sao?"

"Không!" Thao Thiết lắc đầu, "Chỉ cần đem thần đan đặt ở nơi chất đầy hoàng kim, giữ vậy trong ba ngàn năm, thần đan sẽ khôi phục được hiệu!"

"Thần kì như thế?" San nhún nhún vai, "Thế nhưng Hạng Vũ đã sớm thối rửa xương cốt cũng chẳng còn, còn muốn thần đan làm gì?"

"Các người đoán xem, Hạng Vũ muốn chuẩn bị thần đan để làm gì?" Thao Thiết mỉm cười, "Đương năm đó Hạng Vũ đúc thành hoàng kim, đã nhỏ lên thần đan máu của mình".

Khải Khải nhíu mày, "Vậy có ích lợi gì?"

"Nói cách khác, ai nếu chiếm được thần đan, là có thể khiến Hạng Vũ chuyển thể sống lại, trở lại thời đại thần kỳ đó". Thao Thiết cười, "Sở Bá vương nếu như đã biết lịch sử.....Các người đoán, hắn có thể hay không tại Hồng Môn yến làm thịt Lưu Bang.....Như vậy lịch sử....Cũng bị sửa".

Khải Khải chau mày, "Hạng Vũ muốn làm hoàng đế?"

"Hơn nữa các người đừng quên!" Thao Thiết lạnh lùng nói, "Hắn dùng thần đan.....là muốn trường sinh bất lão, nói cách khác, là hắn vĩnh viễn làm hoàng đế!"

"A....." Mọi người đồng loạt hít một hơi, Khải Khải cũng phải nhíu mày, nếu như mục đích Hạng Vũ đạt được, như vậy tất cả đều bị sửa lại, thế giới cũng không biết phát triển thành cái dạng gì.

"Có cách nào ngăn cản?" Khải Khải hỏi

"Có". Thao Thiết nói, "Thần đan trong hoàng kim một trăm năm, giữ được trong nhân gian một ngày đêm".

"Nói cách khác, chỉ cần chúng ta tìm được thần đan trước, sau đó để thế giới bên ngoài 1 tháng.....Nó sẽ hóa thạch lần nữa?" Troy hỏi.

"Không sai". Giọng Thao Thiết ngày càng suy yếu, "Hơn nữa....Hóa thạch lần nữa, nó sẽ cần ở trong hoàng kim ba mươi ba nghìn năm, mới có thể phục hồi được hiệu.....Đến lúc đó, nói không chừng nhân loại đã không còn tồn tại". Nói hết lời, thân thể Thao Thiết hơi chấn động, sau đó từ từ thu nhỏ lại, thu nhỏ lại.....Sau đó, biến thành một con Thao Thiết bằng ngọc.

Mạc Ninh lấy trong túi một cái chú thằng, buộc chặn lên Thao Thiết, phong ấn lại, để phòng nó lại vì lí do nào đó mà sống lại.

Nghe xong con Thao Thiết nói, mọi người hai mặt nhìn nhau, đều nghĩ chuyện này thực quỷ dị, Khải Khải hỏi Đông Đông, "Nhóc trước đây nghe ba nhóc nói chuyện này chưa?"

Đông Đông lắc đầu, bình thản nói, "Ông ta cho tới giờ chưa bao giờ nói chuyện với em".

Khải Khải và mọi người liếc mắt nhìn nhau ----- cũng đúng, Đông Đông nếu là con của Thao Thiết và Nhân Ngư, thì hẳn không có một chút quan hệ nào với Hạng Vũ, ông ta diện thiện tâm ác, lại không chừng nuôi Đông Đông là có ý đồ gì, nói gở ra là dự định không chiếm được thần đan thì đem Đông Đông ăn thịt, được trường sinh bất lão.

"Nếu đã giải quyết xong". Troy cầm con Thao Thiết ngọc, quay nhìn Khải Khải, "Chúng ta nhanh làm bản dập tấm bia đá kia, sau đó trở về, đi viễn đông tìm tấm bia đá thứ tư, như vậy là có thể tìm được thành hoàng kim".

Khải Khải gật đầu, quay nhìn Lyme.

Lyme hẳn nhiên là nói giữ lời, đưa đồ dâng tới để mọi người làm bản dập.

Sự tình xong xuôi, mọi người cũng dự định rời đi, chỉ là....

Mạc Ninh vẽ mặt cầu xin nhìn Hắc Kim thâm tình dính trên người mình, thế nào bỏ cũng không được.

"Bằng không cùng nhau đi". Troy cười nói, "Ở chỗ này, không bao lâu, Hắc Kim cũng sẽ biến thành thần thú hộ".

Mạc Ninh muốn phản bác, Sử Diễm Phỉ thân tình vỗ vỗ vai anh, "Thôi đi, anh cướp đi lần đầu con người ta, còn không chịu nhận trách nhiệm a?"

Bất đắc dĩ, Mạc Ninh không thể làm gì khác hơn là nghe theo, mang theo Hắc Kim, cùng mọi người, khởi hành về nước.

38. Chương 38

Máy bay đáp xuống sân bay, kết thúc chuyến đi Đông Nam Á kinh tâm động phách mọi người rất cực về tới thành phố, cả đám xuống máy bay không vội tới biệt thự Hạng Vũ, mà về tòa thành của Troy, dự định nghỉ ngơi hồi phục rồi mới nói.

Lần này có thể nói là thu hoạch dồi dào, không chỉ mang về được thác ấn, còn dẫn theo được Hắc Kim, đương nhiên, chính xác phải là Mạc Ninh dẫn về.

Trở lại tòa thành, mọi người đều muốn nhất là tắm, Troy nói với mọi người là có bể tắm lớn, còn là bể cách gian, có thể tắm, lại có thể bơi, là bể nước nóng.

Mọi người hồ nghi đi tới phòng tắm, vừa nhìn vừa giật mình không ngớt, Khải Khải có chút ghen ghét nhìn Troy: "Quý huyết cũng rất hưởng thụ nha".

Mọi người phân nhau vào các gian, Hắc Kim cho tới bây giờ chưa thấy qua nơi nào như vậy, hơn nữa phiên dịch Carew không có đi theo, bởi vậy hắn đều học theo Mạc Ninh nói, may mà Thao Thiết không giống động vật thông thường, thông minh phi phàm, trí nhớ cũng đặc biệt tốt, bởi vậy đã có thể nói kha khá. Mọi người thút thốt để Mạc Ninh đơn độc cùng Hắc Kim vào một gian, mới vừa vào đã nghe được tiếng nước chảy ào ào, cùng tiếng kêu kinh hãi của Mạc Ninh.

Mọi người bất đắc dĩ lắc đầu, Diệp và Safi vào một gian, Sam lúi lúi kéo kéo Sử Diễm Phỉ giẫy dụa vào một gian, Đông Đông dẫn tiểu lão hổ (đã được gọi là Zaire) vào một gian, Khải Khải và Troy một gian.

Cách gian tình huống như sau:

Hắc Kim chưa bao giờ mặc quần áo, thế nhưng phải đi máy bay về thành phố thì nhất định phải mặc, đã khó chịu muốn chết, thế nhưng Mạc Ninh không cho hắn cởi ra, hắn cũng không dám không nghe, lúc này

thấy nước, liền nhanh chóng cởi quần cởi áo. Mà Mạc Ninh cũng chuẩn bị cởi quần áo xuống nước, thế nhưng Hắc Kim vừa thấy Mạc Ninh cởi quần áo, lập tức cho rằng Mạc Ninh sẽ thân mật với mình, chớp nhoáng lao lên, ôm cổ Mạc Ninh liều mạng hôn. Mạc Ninh hiện tại ruột đã hồi đen cả lại, sớm biết ngày đó sẽ không nhất thời bị "mỹ sắc" lừa gạt, phi lễ Thao Thiết chết tiệt này, không nghĩ tới tiểu vô lại này lại là một tên tình dục cuồng không đáy, mỗi ngày làm N lần, mỗi lần đều đem anh lăn qua lăn lại đến muốn chết đi sống lại!

Quả nhiên, cảm giác được nơi nào đó của Hắc Kim đã cứng rắn lại, khẩn cấp muốn tiến lên, Mạc Ninh khổ không nói được, thế nhưng chỉ thấy Hắc Kim ôm hân, vẻ mặt thâm tình gọi "Ninh.....Ninh...."

Mạc Ninh có hơi mềm lòng, bất quá là đứa nhỏ mà thôi.....Mềm lòng, liền phóng túng thân thể, sau đó.....

"A...." Mạc Ninh bám bờ vai vừa cứng rắn vừa khô gọi của Hắc Kim, "Nhẹ chút, thẳng nhóc chết tiệt!"

"Ninh". Hắc Kim vừa gọi vừa bắt đầu chuyển động.

"Hừ.....Ừ". Mạc Ninh rất nhanh không cách nào mắng chửi được, yếu ớt rên rỉ.

"Mạc....." Hắc Kim càng ngày càng hưng phấn, "Yêu anh!"

Cách gian số hai tính huống như sau:

Diệp nhảy xuống bồn, liền thoải mái thở một dài thật dài, lại thấy Safi cạnh thành có vẻ mất tự nhiên, không hiểu được hỏi hân: "Safi, sao lại không xuống, rất thoải mái nha".

Safi ánh mắt phức tạp nhìn Diệp trắng trắng mềm mềm ngâm trong nước, cởi quần áo, nhảy vào bồn. Diệp liền nhanh nhẹn cầm khăn chà lưng cho Safi, Safi lập tức không tự nhiên mà cách ra một chút, bản thân hân đã có phản ứng, mà bé con kia lại vẻ mặt vô tội lại gần mình cọt cọt lui, này khác nào lấy mạng hân.

"Safi sao vậy?" Diệp thấy Safi hình như tránh né mình, cảm thấy cực kì không vui, phụng phụng phụ phụ chui một góc, nói: "Safi không thích tôi nữa?"

Safi sững sốt, vội vàng tới cạnh Diệp, giải thích: "Thích chứ, ta thích cậu nhất".

"Vậy sao Safi không để ý tới tôi nữa?" Diệp không hiểu được hỏi

"Ta sợ....." Safi có hơi mất tự nhiên, "Sợ không nhận được".

"Nhận cái gì a?" Diệp không biết nguy hiểm người kè gần vào, chân lập tức dưng vào một nơi nóng nóng.

"A...." Safi hít một hơi, vừa định lùi lại, đã thấy Diệp ngốc nghếch sờ sờ cái chỗ kia, hỏi "Đây sao vậy.....A" nói chưa hết câu, đã khiến Safi vội vàng ôm lấy, nói, "Diệp, chúng ta làm đi?"

"Làm cái gì nha?" Diệp không hiểu được.

"Làm.....làm cậu thích ta, ta thích cậu nên làm". Safi thấp giọng nói, tay cũng nhẹ nhàng xoa xoa thắt lưng Diệp, "Cậu có động ý cùng ta làm không?"

Nghiêm túc gật đầu, "Ừ, được nha".

"Cậu nói nha, lát nữa khóc nhè ta cũng sẽ không dừng lại đâu!" Nói xong, Safi liền ôm chặt, hôn sâu.

"Hừ.....Safi?"

"Diệp.....ngoan!"

"Nha a....."

"Nhận một chút".

"Hừ....."

Cách gian số 3 tính huống như sau:

Sam vào phòng bên cạnh, không đợi Sử Diễm Phỉ cởi quần áo, liền nhào tới, xoẹt một tiếng quần áo Sử Diễm Phỉ biến thành 4 mảnh, bắt đầu hôn tới hôn lui.

"Tắm xong mới làm!" Sử Diễm Phỉ đẩy đẩy Sam.

"Để làm gì?" Sam ôm Sử Diễm Phỉ không tha, "Dù sao làm xong cũng phải tắm, tắm tới tắm lui có phiền không a?!"

"Nhưng.....Người cậu bản á!" Sử Diễm Phỉ giãy dụa.

"Anh thực phiền!" Sam một tay ôm Sử Diễm Phỉ, "bùm" một tiếng nhảy vào bồn.

"Á.....Đừng đến gần!" Sử Diễm Phỉ đẩy Sam, "Đi ra ngoài may".

Sam nhìn đến tình thú phát sinh, ôm Sử Diễm Phỉ tách miệng, nói, "Nói nhiều, vừa tắm vừa làm!"

"A.....hừ."

"Yêu tinh chết tiệt!" Sam vừa ôm vừa gặm cắn môi Sử Diễm Phỉ, "Đáng yêu muốn chết!"

"Hừ....."

Cách gian thứ 4 tình huống như sau:

Đông Đông tắm xong ngáp một cái, quần khăn tắm lên bờ, Zaire cũng theo lên, quấy quấy, nhưng vẫn rất ướt, nó theo Đông Đông tới phòng khách, Đông Đông nhắc bình nước uống hai ngụm. Trên bàn là mì ăn liền Khải Khải mua cho cậu, Đông Đông đổ nước nóng, chờ ba phút, mở ăn.....Ừm, vẫn không thể ngon bằng Khải Khải nấu.

Zaire tham ăn chạy tới, Đông Đông mở tủ lạnh lấy một con gà nướng cho Zaire, đây là thứ Sam bình thường ăn, đều là mèo, hẳn là giống nhau đi. Quả nhiên, Zaire ngậm con gà chạy đến thảm cạnh sofa ăn con gà.

Đông Đông ăn mì xong, thấy Zaire ở trên sofa liếm lông, hình dạng lúc dính nước rất khó nhìn, Đông Đông chạy tới phòng Sử Diễm Phỉ lấy ra một cái máy sấy, kéo Zaire lại, dùng hơi nóng sấy cho nó. Zaire thoải mái liền gầm gừ mấy tiếng, chờ Đông Đông sấy xong, một thân lông hổ mềm mượt sạch sẽ bóng loáng, còn có mùi thơm.

Zaire thả người nằm trên sofa, Đông Đông vuốt bụng Zaire, thấy rất dễ chịu, gối lên lông bụng mềm mại êm ái của Zaire, nháy mắt đã thiêu thiêu ngủ. Zaire nhìn Đông Đông, đầu lườn vươn dài giúp cậu liếm liếm tóc còn ướt, liếm một hồi, co người lại, cùng Đông Đông ngủ.

Gian thứ 5 tình huống như sau:

Khải Khải sau khi xuống nước, từ từ cảnh giác nhìn Troy tiến lại gần anh.

"Em làm gì sợ như vậy?" Troy nhướn nhướn lông mày nhìn Khải Khải, "Tôi cũng sẽ không ép buộc đâu!"

Khải Khải không tin tưởng nhìn Troy, "Câu này có thể nói là không tin được!"

"Em đã kỳ vọng đến như vậy, tôi đây không thể làm em thất vọng rồi!" Troy nhào tới ôm Khải Khải.

"Biến!" Khải Khải nhắc chân muốn đá Troy, nhưng đã bị Troy vừa vặn bắt được.

"A...." Khải Khải kinh ngạc, Troy nắm cổ chân anh, một tay kéo lại gần mình, vừa vặn vòng lấy hông hắn, tay còn lại nhanh lẹ bắt được dục vọng Khải Khải.

"Này, thế nào lại...." Khải Khải khó tin nhin dục vọng của mình bị nắm từ từ đứng thẳng, thế nào lại bị khống chế?

"Có cảm giác sao?" Troy xấu xa cười, nghiêng người hôn lên môi Khải Khải, "Là do tôi phải không?"

"Anh....Anh tính làm gì?" Khải Khải đột nhiên thấy trong lòng dâng lên dục niệm chính mình cũng không hiểu được, dục niệm muốn Troy chạm vào mình, loại cảm giác này khiến anh sợ hãi, dường như có chút kỳ lạ.

"Có liên quan đến cái phù chú kia?" Khải Khải kinh ngạc cảm giác được Troy càng tới gần mình hơn, tim đập lại càng nhanh.

"A...." Troy xấu xa cười vòng tay ôm thắt lưng Khải Khải, "Tôi nghĩ là vì em yêu tôi rồi đi".

"Thích cái đầu anh". Khải Khải muốn lui lại, nhưng đằng sau đã là tường.

"A....." Troy nhẹ nhàng xoa nắm đực vọng của Khải Khải, thấp giọng nói, "Nói đi.....Không tôi sẽ không tiến vào, Khải"

Khải Khải xấu hổ, thế nhưng đực niệm cũng không thể ức chế, rốt cục cũng hiểu Troy lần trước không trực tiếp ăn tươi mình mà vất vả hạ phù trừ.....Hóa ra là thả dây bắt cá dài a.

"Khải". Troy mỉm cười áp sát hơn, hôn lên tai Khải Khải, tay giữ chân Khải Khải từ từ buông ra, chậm rãi vuốt ve bờ ngực anh.

"A...." Khải Khải hô hấp đột nhiên bị kiềm hãm, cả người không còn sức lực, trong lòng đều là cảm giác muốn muốn muốn.

"Hắc hắc". Troy xấu xa kề sát tai Khải Khải nói, "Ngoan ngoan nhận đi, nếu như tôi không làm, em cả đêm đều phải nhớ nhung nha". Nói xong, tay liền chạm đến nơi đằng sau, nhẹ nhàng tiến vào bên trong mông, ngón trở nhẹ nhàng tìm kiếm, bởi vì do phù chú, nơi này đã bắt đầu mấp máy.

"Không chờ nổi sao?" Ngón tay Troy nhẹ nhàng dò xét.

"Chờ đã.....A". Khải Khải đã bắt đầu không chịu nổi, nắm vai Troy, cắn răng, "Vì sao lại như vậy? Cái phù chú kia....."

"Đã nói đó là phù chú ái nhân của quý hút máu". Troy cắn cắn lỗ tai Khải Khải, nói, "Quý hút máu đều là vậy.....Em không biết sao? Có phù chú này không khác nào có kẻ ước, miễn là người của ta, kẻ khác đừng hòng nghĩ tới.....Hơn nữa là còn rất thích hợp".

"Người.....tính kế lão tử!" Khải Khải cắn răng đẩy Troy ra, thế nhưng sức lực để nâng 1 ngón tay cũng không có.

"Tôi muốn tiến vào, Khải". Troy nâng thắt lưng Khải Khải, tách hai chân anh ra, đem đực vọng đã đứng thẳng từ lâu, từ từ tiến vào phía sau ướt át.

"A....." Có nước nóng hỗ trợ, Troy dễ dàng tiến vào, hắn biết Khải Khải là lần đầu tiên bị tiến vào, bởi vậy cố gắng không nhanh không chậm, đi vào phân nửa lại rút ra, cứ như vậy tại đoạn giữa không ngừng ma sát, Khải Khải bị hắn lấn qua lấn lại chân tay đều đã mềm nhũn, cả người chìm xuống, đến thời cơ, Troy mãnh liệt đi thẳng vào.....

"A...." Khải Khải lập tức cảm thấy chấn động mạnh, giống như Troy đã trực tiếp chạm đến trái tim mình.

"Hừ...." Khải Khải cả người vô lực bám lấy vai Troy, Troy thỏa mãn giữ thắt lưng anh, từ chậm đến nhanh, từ từ làm chấn động.....

39. Chương 39

Đại khái là vì phù chú, Khải Khải cảm thấy Troy tiến nhập cơ thể mình rất thích hợp, tuy rằng có hơi không quen, nhưng cảm giác đau đớn cũng không tồi, đại khái cũng do liên quan đến nước nóng.

"Thật chặt a". Troy thấp giọng thì thầm bên tai Khải Khải, "Có dễ chịu không?"

"Anh đi chết đi!" Khải Khải tức giận bùng phát, muốn đẩy Troy ra nhưng không có sức, khoái cảm liên tục hết đợt này tới đợt khác, không thể làm gì khác hơn là thầm chịu bởi tên quỷ hút máu không biết xấu hổ này.

Trong ôn tuyền, từng gian xuân sắc vô biên. Đến lúc Đông Đông đánh một giấc tỉnh dậy, phát hiện bọn Khải Khải còn chưa quay lại.

"Hừ...." Đông Đông nằm ngủ trên sofa đến cứng cả cổ, đứng dậy ôm gối lên lầu, Zaire đi theo sau, chui vào trong chăn Đông Đông, được cậu ôm cùng nhau chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Troy, Safi, Sam còn có Hắc Kim đều tỉnh thần phơi phới, chạy xuống lầu mang bữa sáng cho bảo bối không động nổi người của mình.

Lần qua lần lại một buổi sáng, Khải Khải nghĩ cứ như vậy không phải biện pháp, mang theo bản dập, cùng Troy đến biệt thự Hạng Vũ.

Xe sau khi vào biệt thự, quản gia trực tiếp đưa hai người lên lầu, thấy Hạng Vũ ngồi ở bàn nhìn một bản dập khác, đứng bên cạnh là một người ngoại quốc tóc vàng, chính là Lưu Dịch Tư trốn theo từ trong rừng rậm.

Khải Khải nhìn hắn có phần ngán ngẩm, Lưu Dịch Tư nhìn thấy Khải Khải thì lại rất vui vẻ, liền tới chào hỏi.

"A, hoan nghênh trở về". Hạng Vũ nhiệt tình đứng lên, Khải Khải đem 2 bản dập đưa cho Hạng Vũ, ngắn gọn nói với hắn, "Còn một tấm bia đá cuối, ở vùng Viễn đông nước nga, trong tay đầu sỏ đầu mỏ Jakov".

"Ha hã.....Thực sự là rất có hiệu suất!" Hạng Vũ thỏa mãn nhận lấy 2 bản dập, gạt đầu, "Một phần thù lao, tôi sẽ chuyển vào tài khoản anh, về chỗ Jakov, lại phải mời mọi người tốn công sức"

"Đó là đương nhiên". Nói xong, Khải Khải đứng lên muốn cáo từ, lại nghe Hạng Vũ nói, "Khuyến tử không làm phiền các vị chứ?"

"Không có". Khải Khải nói, "Đông Đông rất nghe lời".

"A....Tôi cũng lâu chưa gặp nó, thế nào không cùng đến?" Hạng Vũ hỏi.

"Đông Đông hình như rất thích mạo hiểm". Khải Khải thản nhiên nói, "Cậu ấy sợ về sẽ không thể theo chúng tôi đi Nga, vì thế không chịu về, nói ngai cứ yên tâm, cậu ấy nhất định sẽ đem tấm bia đá về".

"Được.....Tốt". Hạng Vũ gạt đầu.

...

"Người này quá giả tạo". Troy và Khải Khải lúc này đã đi rất xa khỏi biệt thự Hạng Vũ.

"Tuyệt không thể đưa Đông Đông về với hắn". Khải Khải khẽ nhíu mày, "Hắn nuôi Đông Đông rõ ràng có ý đồ khác, ở với hắn không bao lâu sẽ mất mạng".

Hai người lái xe quay về biệt thự.

"Nước Nga a". Sử Diễm Phỉ ngồi trên sofa sẩy tóc, "Lúc này là mùa hè, nhiệt độ hần là vừa đẹp đi".

"Nước Nga có gì ăn ngon sao?" Đông Đông hiếu kỳ hỏi.

"Chúng ta không nhất định nhiều người đi?" Troy hỏi, "Lần này không giống lúc đến rừng rậm, yêu cầu tay chân nhanh nhẹn, linh hoạt nhạy bén, được vật chuẩn luôn".

"Tôi cũng đồng ý lần này không thể cùng đi hết". Khải Khải suy nghĩ một chút, nói với Mạc Ninh, "Chúng ta lúc từ Nga về, đài khải sẽ đi tìm thành hoàng kim, tôi tính thế này, người ở lại chuẩn bị mua trang bị".

Mạc Ninh gạt đầu, hỏi Khải Khải, "Như vậy chuẩn bị bao nhiêu người đi?"

"Tôi, Troy, còn có Sam". Khải Khải nói, "Hắc Kim và Safi ở đây, phụ trách bảo vệ tòa thành với những người khác, đặc biệt phải đề phòng người của Hạng Vũ".

Mọi người thương nghị xong, quyết định chia làm hai người, Mạc Ninh chuẩn bị trang bị tới thành hoàng kim, Khải Khải, Troy, Sam và Sử Diễm Phỉ bốn người, tới nước Nga, Sử Diễm Phỉ ban đầu không muốn đi, Khải Khải cũng không muốn mang anh đi, nhưng anh lại thành thạo tiếng Nga, bởi vậy vì thế phải cũng bọn Khải Khải lên máy bay.

"Không thú vị". Sử Diễm Phỉ ngồi trong máy bay đã cảm nhận được hơi lạnh bên ngoài, co rúc vào lòng Sam, nói thầm, "Lạnh như thế, tới mặt đất sẽ bị bọc như cái bánh chưng, một chút cũng không đẹp".

"Yêu tinh chết tiệt!" Sam nhéo mặt anh bóp tới bóp lui, "Ta cho anh biết, đừng ở trên máy bay chọc ngứa ta, không liền lột sạch anh!".

Sử Diễm Phỉ thương cảm mếu mếu nhìn Sam, ngoan ngoan ngậm miệng không nói, dựa vào ghế nhắm mắt nhắm mũi.

Ghế trước, Khải Khải và Troy đang xem bản vẽ du thuyền.

"Bản vẽ này từ đâu ra?" Troy hiểu kỳ hỏi Khải Khải.

"Một người bạn ở Nga gửi cho, cái này gọi là rần có đường rần đi." Khải Khải lật xem bản vẽ, nói, "Jakov bình thường đặc tội không ít người, vì thế cơ bản không lên mặt đầy mẩy, hẳn tự đóng một du thuyền thật lớn, hầu như quanh năm sinh hoạt trên du thuyền".

"Để an toàn?" Troy bật cười, lấy bản vẽ nhìn một chút, "Sòng bạc, kỹ viện....Thế này là để an toàn? Tôi xem là vì hưởng thụ với vui chơi, mặt khác, chỉ cần thuyền chạy đến vùng biển quốc tế, thì có làm vài chuyện xấu xa, cũng không ai xử lý được hẳn".

"Quản hẳn nhiều như vậy làm gì". Khải Khải gấp bản vẽ lại, đánh dấu một phòng nghỉ ở tầng 5, nói, "Đây là thư phòng của Jakov, tấm bia đá có thể ở bên trong".

"Ta đợi buổi tối lên vào đi". Troy nói, "Có chút ấy cũng không làm khó được tôi, hơn nữa chỉ là làm bản dập, cũng không phải tới lấy trộm tấm bia đá, hẳn khó mà phát hiện".

Khải Khải gật đầu, nói, "Bất quá, tôi nghe một người bạn nói, Jakov gần đây đang chuẩn bị người, hình như là muốn đi thám hiểm".

"Tên đó không phải là một mạo hiểm gia sao". Sử Diễm Phỉ miệng ngậm ô mai nói, "Tổ chức mạo hiểm cũng rất bình thường a".

"Mấy hôm trước cha nuôi tôi nói, hẳn có gửi thư mời, nói muốn gặp tôi, ủy thác một việc". Khải Khải nói.

"Cái gì?" Troy giật nảy mình, nhìn Khải Khải, "Thế nào không thấy em nói qua".

Khải Khải lườm Troy, nghĩ mấy ngày này anh không phải là hôn thì cũng là gặm, thời gian nào nói được.

"Sau đó sao?" Troy hỏi, "Em đáp ứng rồi?"

Khải Khải gật đầu, "Đúng lúc, tôi nghĩ cần gặp Jakov, như vậy ít nhất có thể biết hẳn muốn làm gì, chỉ cần mười giây, có thể làm được một bản dập, có đúng không".

Mọi người gật đầu.

"Mặt khác, tôi muốn gặp xem Jakov là có ý định gì". Khải Khải chỉ mình, "Tôi cảm giác, Jakov rất có thể mới biết chúng ta vào rừng rậm tìm bia đá, nếu lúc này chủ động tìm tôi, hiển nhiên là đã có chuẩn bị".

"Ngài là nói, hẳn có ý định với thành hoàng kim?" Sam sờ cằm, "Cũng có thể a, không phải thì hẳn mất công mời chúng ta tới xem bia đá làm chi?"

"Lúc xuống máy bay, tôi đi một mình, phỏng chừng là Jakov sẽ cho người tới đón tôi". Khải Khải sắp xếp một chút "Sử Diễm Phỉ và Sam đi đường khác, Troy cố gắng đừng xuất hiện, đi theo sau tôi, thuận tiện xem xét địa hình du thuyền, chờ lúc tôi gặp Jakov, mới tính tiếp!"

Mọi người gật đầu. Không bao lâu, máy bay đáp xuống sân bay Moscow, quả nhiên Khải Khải vừa xuống, tức khắc có mấy người bảo tiêu lễ độ nói với anh mấy câu.

Khải Khải gật đầu, kéo hành lý, đi cùng mấy bảo tiêu.

Troy theo đằng sau, thấy Khải Khải mặc áo khoác gió màu đen, dáng vẻ phong độ, nghiêng rằng, "Em tốt nhất quần mình kỹ cho tôi, đừng nơi nào cũng phóng điện!".

Sam và Sử Diễm Phỉ cùng nhau xuống máy bay, làm vẻ khách thông thường rời sân bay, Troy xuống máy bay thì thoát một cái, lên taxi đi theo Khải Khải.

Xe chạy rất lâu, tới cảng, thấy một còn thuyền bé đậu ở đây, Khải Khải nhú mào, nghĩ Troy có sao không, du thuyền nhỏ như vậy, có thể trốn được.....

Lên thuyền, cano chạy về phía một du thuyền rất lớn.

"Mời". Máy người bảo tiêu lễ độ mời Khải Khải lên thuyền, đưa anh tới một buồng nhỏ, mới tới cửa, đã thấy một người đàn ông rất có khi chất chừng năm mươi tuổi đi ra, nói một tràng tiếng Nga, người phiên dịch nói, "Khải Khải tiên sinh.....Nghe danh đã lâu!".

Khải Khải gật đầu, bắt tay hân, cùng đi vào khoang thuyền.

Hai người vừa ngồi xuống, Jakov lập tức đi thẳng vào vấn đề, "Nghe nói, Khải Khải tiên sinh mới đi rừng mưa Đông Nam Á?"

Khải Khải trong lòng hiểu rõ, Jakov quả nhiên là vì thành hoàng kim, liền gật đầu nói, "Không sai".

"Tôi còn nghe nói, anh nhận lời Hạng Vũ thu được số tiền lớn, đi tìm bốn tấm bia đá Hạng Vũ năm đó để lại?" Jakov cầm xì gà, nhả ra một hơi, cười nói, "Tôi nghĩ muốn bàn một chuyện, với chuyện của Hạng Vũ và anh cũng không ảnh hưởng gì".

Khải Khải gật đầu, "Chuyện gì?"

"Ha ha.....Cho tiên sinh xem một thứ". Jakov vẫy thủ hạ, lập tức có một người đến, mang tới một tấm bia đá hình vuông, đặt lên bàn trước mặt Khải Khải.

Khải Khải liếc mắt là nhận ra giống với những tấm bia đá bọn họ tìm thấy ở rừng rậm, cũng là tấm bia đá thứ 4.

"Tôi biết, nhiệm vụ của tiên sinh với Hạng Vũ, tìm được tấm bia đá này là hoàn thành". Jakov cười cười, nói, "Lúc tiên sinh hoàn thành nhiệm vụ với hân, tôi hi vọng tiên sinh nhận công việc của tôi, tôi sẽ trả giá cao".

Khải Khải suy nghĩ một chút, cười lắc đầu, "Nhiệm vụ với Hạng Vũ, ngoại trừ tìm được 4 tấm bia đá, còn theo dấu mỗi bia đá để lại, tìm mười hai tấm kim la, vì thế nhiệm vụ còn rất xa mới xong".

"A...." Jakov hơi nhú mày, nói, "Cũng không sao, cũng không liên quan".

"Là sao?" Khải Khải hỏi.

"Tôi đưa bản dập tấm bia cho anh". Jakov cười nói, "Dù sao lần này anh tới, khẳng định cũng là muốn lấy được nó, chỉ cần anh chịu hợp tác với tôi, đừng nói bản dập, thì dù là tấm bia đá cũng không thành vấn đề!"

"Hợp tác thế nào?" Khải Khải hỏi.

"Rất dễ, tôi muốn anh dẫn tôi vào thành hoàng kim!" Jakov nói đơn giản.

"Thành hoàng kim?" Khải Khải giả vờ không hiểu, hỏi Jakov, "Là cái gì?"

Jakov quan sát vẻ mặt Khải Khải, mỉm cười nói, "Tìm được mười hai tấm kim la là tìm được thành hoàng kim, anh tìm được mười hai tấm kim la rồi, công việc với Hạng Vũ cũng kết thúc, qua giúp tôi, tìm được thành hoàng kim, tôi sẽ cho anh số tiền lớn!"

Khải Khải sờ sờ cằm, hình như là lo lắng, đã thấy Jakov mỉm cười, thủ hạ đều móc súng ra.

Khải Khải nhìn thủ hạ của hân, chợt nghe Jakov không còn cười nữa, nói, "Anh chỉ có thể đồng ý, không thể cử tuyệt".

40. Chương 40

Khải Khải nhìn bốn phía súng chĩa, mỉm cười, "Xem ra, tôi đồng ý hay không đồng ý, cũng chẳng quan trọng".

Jakov phát tay, "Ây ya....Sao lại vô lễ với Khải Khải tiên sinh như thế?"

Toàn bộ thủ hạ hạ súng xuống.

"Khải Khải tiên sinh hãy tận tình hưởng thụ du thuyền của tôi một chút đi". Jakov cười, "Đến buổi tối, nơi này rất náo nhiệt, sáng ngày mai, tôi sẽ cho người chuẩn bị tốt bản dập, đích thân tiễn Khải Khải tiên sinh".

Khải Khải nhún nhún mày, biểu thị không có ý kiến.

Rời phòng của Jakov, Khải Khải được đưa tới phòng khách xa hoa nghỉ ngơi, ngoài cửa sổ có mấy tên vạm vỡ trông giữ, Khải Khải thực ra không sợ mấy tên này, hẳn là dễ dàng quật ngã được, chỉ có quật ngã mấy tên này cũng không phải cách, nơi này biển rộng mênh mông a. Bất quá ít nhất đa biết Jakov đích thật là có ý đồ với thành hoàng kim, Khải Khải lúc này nghĩ chính là....Làm sao có thể khiến Jakov và Hạng Vũ kiềm hãm nhau, đơn giản vì, nếu như không có cái gì kiềm chế Hạng Vũ, hoặc là có điều kiện trao đổi, rất khó giành được Đông Đông từ tay hắn, Khải Khải đã quyết định, không để Đông Đông về lại với Hạng Vũ.

Căn phòng còn một cảnh cửa sổ, Khải Khải đi tới, nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một vùng đại dương mênh mông vô tận, có phần mệt mỏi đẩy cánh cửa, thấy được chút hơi mát, mang theo mùi vị của biển, rất dễ chịu. Không đợi Khải Khải thở hết một hơi, thành linh từ phía trên thò xuống một cái đầu, "Khải!"

Khải Khải lá gan không nhỏ, nhưng phút chốc cũng bị giật mình, nhìn chăm chăm Troy, ngó đầu ra nhìn, Troy giống như thần lẩn, bám dính bên ngoài khoang thuyền..

"Anh.....anh bám theo cách nào?" Khải Khải kéo Troy vào.

"Tôi ở đây thuyền". Troy cười cười.

"Đấy thuyền...." Khải Khải tự nói quỷ hút máu đại khái không cần hô hấp đi, cũng không truy vấn, chỉ hỏi, "Nghe được những gì Jakov nói không?"

"Nghe được". Troy gật đầu, hỏi hỏi Khải Khải, "Em dự định thế nào?"

Khải Khải tay sờ sờ cằm, nói, "Đêm nay, để Sam chuẩn bị một con thuyền, sau đó ở bên ngoài tiếp ứng, tôi đánh lạc hướng sự chú ý của Jakov, anh đi trộm bản đồ, chờ đêm khuya chúng ta đào tẩu, lên máy bay trở về".

"Được". Troy gật đầu, ngồi xuống giường, hỏi, "Em có phải có kế hoạch gì đúng không?"

Khải Khải gật đầu, nói, "Tôi nghĩ, để Jakov dẫn người đến thành hoàng kim".

"Em cần hắn kìm hãm Hạng Vũ?" Troy nghĩ một chút, nói, "Hạng Vũ đích xác sẽ tự mình mang một nhóm người vào....Kỳ thực, Khải, tôi có suy nghĩ khác...."

"Suy nghĩ khác?" Khải Khải hỏi.

"Phải...." Troy nghĩ rồi nói, "Hoàng kim thành gần như không ai đi vào, người vào đó cũng không ra được.....Để Hạng Vũ dẫn người của mình vào, chỉ có chết".

Khải Khải cúi đầu không nói, tiếp tục nghe Troy.

"Tôi biết em lo cho Đông Đông, muốn dẫn nó đi". Troy nhìn Khải Khải, "Có rất nhiều cách làm được".

Khải Khải im lặng hồi lâu, gật đầu, ngẩng đầu nhìn Troy, vỗ vỗ vai anh, "Anh lo lắng rất chu đáo, bất quá lại quên điều quan trọng nhất".

"Quan trọng nhất?" Troy nhìn chăm chăm Khải Khải.

"Tôi....." Khải Khải chỉ chính mình, "Cuộc đời thích nhất chính là mạo hiểm". Nói xong, nắm áo Troy , "Anh nghĩ nhiều vậy làm gì, tôi đi tới đâu, anh đi tới đi không phải là được sao?"

Troy ngơ ngác mắt mở to nhìn Khải Khải.

"Được rồi.....Buổi tối phỏng chừng còn phải đối phó với Jakov kia". Khải Khải ngáp một cái, nằm ra giường, "Ngủ một giấc trước đã".

Troy ngồi cạnh giường, một lúc lâu sau, quay lại nhìn Khải Khải, tới nằm cạnh anh, chăm chú nhìn nửa khuôn mặt Khải Khải. Nhìn một hồi lâu, Troy nhẹ nhàng vòng tay ôm qua vai Khải Khải.

"Làm gì vậy?" Khải Khải trợn mắt nhìn.

"Em.....Ngày đó sao không phản kháng?" Troy nhỏ giọng hỏi.

"Ngày đó?" Khải Khải không hiểu.

"Lúc ở bể tắm". Troy dựa đầu vào vai Khải Khải, hỏi, "Vì sao dễ dàng để tôi ra tay? Tôi còn nghĩ em sẽ phản kháng".

Khải Khải nhún nhún mày, hỏi Troy, "Tôi nếu như phản kháng, anh sẽ ngừng tay sao?"

"Sẽ vậy". Troy nghiêm túc gật đầu, "Tôi mỗi lần đều là thử xem, em nếu phản kháng tôi tuyệt đối không dám miễn cưỡng".

"Tôi biết". Khải Khải xoa xoa cằm Troy, "Vừa đúng lúc ngày đó tôi cũng muốn làm, chỉ tiếc bị anh giành trước một bước.....Vậy anh nói xem, nếu như tôi nói muốn trước, có phải anh cũng sẽ muốn?"

Troy gật đầu, "Chỉ cần em muốn, tôi sẽ cảm giác được, giống như cảm giác đêm đó, rất mãnh liệt, rất thích hợp".

Khải Khải nghĩ nghĩ một chút, lại hỏi, "Vậy nếu như vừa khéo hai người đều muốn?"

"Cái này cần hiệp thương một chút". Nói xong, Troy ghé người tới, hôn Khải Khải.

Buổi chiều, Khải Khải và Troy trong phòng tận hưởng cảm giác say giấc nồng, tuy rằng trần nhà có camera, thế nhưng tiếc rằng Troy không phải người, sẽ không hiện ra hình ảnh gì, bởi vậy qua màn hình, chỉ thấy tối đa một người chính là Khải Khải tự nói chuyện mà thôi. Bất quá may là Troy trong phòng không làm gì, bằng không Khải Khải đã có thể trình diễn một màn ngoạn mục rồi.

Thời điểm mặt trời xuống núi, Khải Khải tỉnh lại, nhìn thấy đầu tiên, chính là mặt trời lặn trên mặt biển, cảm thấy phi thường dễ chịu.

Lúc này, có tiếng đập cửa.

"Vào đi". Khải Khải quay đầu, Troy đã trốn sau cửa.

Cửa mở, phiên dịch đứng ở cửa, lễ phép nói với Khải Khải, "Tiên sinh, Jakov tiên sinh mời tới phòng ăn".

"Được rồi". Khải Khải gật đầu, vào toilet rửa mặt, nháy mắt mấy cái với Troy.

"Em đi ăn, tôi đi trộm bản dập, cẩn thận!" Troy nói với Khải Khải.

"Yên tâm đi". Khải Khải cười cười với hắn, "Cái tên Jakov kia nhìn thế nào cũng không có hứng thú với đàn ông, hắn còn muốn hợp tác, tự nhiên sẽ không động tôi".

Troy gật đầu, hôn một cái lên mặt Khải Khải, rồi phi thân ra ngoài cửa sổ, tiếp tục giống như con thằn lằn, bò đến gian phòng khác.

Khải Khải xuất môn, theo 2 bảo tiêu đến nhà hàng.

Đẩy cửa phòng ăn, nháy mắt Khải Khải cảm thấy mình giống như đi vào điện Kremlin, cung điện vàng son rực rỡ cột chạm trổ, bốn bức tường treo tranh của danh họa, xung quanh tác phẩm điêu khắc trừu tượng bày biện bốn phía.

Khải Khải trên phương diện là người trong nghề, ngoại trừ tượng Davil, Mona Lysa quá mức nổi tiếng là phổng phò, những thứ khác đều là đồ thật.

Khải Khải không nói gì, nghĩ, những tác phẩm nghệ thuật vô giá lại để tại phòng khách, nhìn bàn ăn.

"A....Khải Khải tiên sinh!" Jakov nhanh đứng lên, nhiệt tình theo sát chào hỏi Khải Khải, mời anh ngồi xuống bàn, Khải Khải vừa muốn nhập tọa, đã thấy một người khác, híp mắt cười với mình.

Khải Khải vừa thấy gã mí mắt đã nháy mấy cái ---- Đã lâu không gặp Jeff, không nghĩ tới gã còn sống, mái tóc trước mắt cũng khá dài, Khải Khải rõ nhất, tên Jeff này là vì sĩ diện, mới đội tóc giả, cho dù hắn xuân phong phơi phới, cũng không có khả năng vài ngày đã mọc lại như cũ.

"Tôi giới thiệu một chút". Jakov khách khí giới thiệu với Khải Khải, "Vị này là người hợp tác với tôi lần này, cũng muốn vào thành hoàng kim, Jeff".

Khải Khải hơi ngỡ ngàng nhìn Jeff, cũng không biết nên nói gì trước, Jeff đứng lên, bắt tay Khải Khải, "Xin chào, nghe danh đã lâu".

Khải Khải nhún nhún mày, phồng chùng Jeff này là sợ mất mặt đây, nếu như để người khác biết hắn một trùm thuốc phiện xưng bá Đông Nam Á, lại thua trong tay một tên tiểu tử mạo hiểm vô danh, lần nào cũng bị lấn qua lấn lại thắm như vậy, nghĩ cái tên sĩ diện này, gần như tuyệt đối sẽ không trước mặt người ngoài làm mất mặt mình.

Khải Khải cũng thức thời giả vờ không biết hắn, bắt tay hắn, nói, "Lần đầu gặp mặt">

Muốn rút tay, nhưng Jeff lại nắm rất chặt, còn ái muội sờ sờ tay Khải Khải.

Khải Khải mắng hắn biến thái nhưng song cũng thấy may mắn, may là Troy không ở đây a, không thì Jeff này phồng chùng là thực sự bị thọt rồi.

Khải Khải ngồi vào ghế đối diện Jeff, phục vụ dọn bàn ăn, sau đó hỏi Khải Khải muốn loại rượu gì, Khải Khải nhún mày, nói, "Uống nước được rồi".

"Ai, tới đây rồi thế nào lại uống nước?" Jakov cười cười với Khải Khải, "Nhất định phải uống Vodka!"

Khải Khải âm thầm nhìn một cái khinh bỉ, nghĩ người một tên cướp già? Uống rượu vodka làm gì, uống rượu mạnh như vậy để rượu say loạn tính thì sao, tốt một chút thì là làm bậy người khác, không tốt một chút thì bị người khác làm bậy mình. Ngắc đầu, thấy Jeff đối diện nâng ly rượu Vodka vàng lóng lánh mời Khải Khải, dùng thứ tiếng nga nửa mùa nói cụng ly.

Khải Khải bắt đắc dĩ phải nâng ly, chạm cốc với Jeff, bắt quá đưa lên miệng chỉ uống ngụm nhỏ, vừa không uống nhiều, Jeff cũng không miễn cưỡng, chỉ là nói giỡn với Khải Khải, "Nghe nói Khải Khải tiên sinh là một mạo hiểm gia?"

Khải Khải gật đầu, "Xem là vậy đi..."

"Vậy là cũng rất chuyên nghiệp đi". Jeff nghĩ một chút, vừa cười vừa hỏi, "Không biết Khải Khải tiên sinh thích nơi nào nhất?"

Khải Khải từ từ thưởng thức món ăn nước Nga trên bàn, thuận miệng nói, "Đều thích".

"Nha....Có thể kể vài chuyện mạo hiểm thú vị nghe một chút được không?" Jeff tiếp tục truy hỏi.

Khải Khải ngắc đầu nhìn hắn vài giây, cười cười, nói, "Có a, thú vị nhất là một lần, tới Đông Nam Á, bị tinh tinh vương bắt".

"Hả.....tinh tinh?" Jakov không hiểu hỏi Khải Khải, nghĩ, rừng mưa Đông Nam Á có tinh tinh sao?

Hình như là đoán ra suy nghĩ Jakov, Khải Khải cười trả lời, "Đương nhiên là có, tinh tinh là chủng loại biết thích nghi, lông dài, một năm bốn quý đều động dục, hơn nữa chỉ thích giống đực!"

Jakov nghe rất say mê, hỏi, "Sau đó thì sao?"

Khải Khải mất đảo một vòng tới Jeff sắc mặt trắng bệch ngồi đối diện, nói, "Tôi bất hạnh bị tinh tinh vương bắt được, tức giận, liền cắt mớ lông dài của nó, biến thành trọc đầu.

"Ha ha ha....." Jakov cười nâng ly chạm cốc với Khải Khải, "Khải Khải tiên sinh thực sự có khiếu hài hước".

Khải Khải gật đầu, thấy Jeff cũng đung đưa ly rượu, ngoài cười trong không cười, "Đúng vậy, Khải Khải tiên sinh thực sự tài cao, bắt quá tiên sinh nếu đã cắt lông tinh tinh vương, không sợ nó ghi hận sao?"

Khải Khải vui vẻ, chọc một miếng gan ngỗng bỏ vào miệng, có vài phần say mê nói, "Không sợ, nó thoát không nổi ngũ chỉ sơn của gia gia".

41. Chương 41

Một bữa ăn xem như là vui vẻ, Khải Khải và Jeff thường cho ra một hai câu ân cần hỏi thăm một chút, Jakov tuy rằng không biết ân oán hai người bọn họ, thế nhưng từ biểu tình của Jeff cũng hiểu biết về hắn, Jakov biết Jeff nhìn trúng Khải Khải.

Ăn xong bữa cơm, Jakov nói còn một số việc phải xử lý, để Khải Khải và Jeff tới chỗ đi dạo trước, Khải Khải tính Troy nếu đã tìm được tấm bia đá, bản dập chắc cũng làm xong, thế nhưng nếu không tìm được bia đá, như vậy để Jakov trở lại cũng là chuyện tốt.

Jakov rời đi, Khải Khải đứng dậy chuẩn bị đi dạo trên du thuyền, dù sao khó có được cơ hội này. Vừa định đi, chợt thấy Jeff đi theo, cười nhìn Khải Khải, "Ồ đây tôi quen thuộc, có muốn dẫn đường cho cậu không".

"Không cần". Khải Khải không quan tâm nói, "Vừa ăn cơm xong, tôi muốn đợi một người, cũng để tiêu hóa". Nói xong, đi thẳng.

Jeff cũng không biết mình bệnh gì lại thích cái miệng chua cay này, Khải Khải mỗi lần đều khiến cho hắn như trong ngực nuôi con mèo nhỏ, chọc ngứa hắn, vội đuổi theo, đi bên cạnh Khải Khải, "Dù sao cũng tiện đường".

Khải Khải cũng không tính toán với hắn, du thuyền bên trong thuyền trắng, không hề ít nam thanh nữ tú ăn mặc thời thượng đi tới đi lui, cách đó không xa còn có tiếng nhạc, người người ta ta nói nói cười cười, xem ra là tối phong lưu rồi.

"Chỗ này là sông bạc". Jeff cười cười nói với Khải Khải, "Có muốn thử vận may không?"

Khải Khải nhún nhún vai, "Không có hứng thú".

"Tôi thật ra muốn chơi một ván với cậu". Jeff cười ha hả nói, "Không bằng như vậy đi, chúng ta làm một ván, nếu như tôi thắng, thứ tôi muốn cậu hẳn là biết, nhưng nếu cậu thắng, tôi có thể theo nghe lời cậu".

Khải Khải nhướn nhướn mày, "Nghe theo tôi?"

"Đúng vậy". Jeff liếm liếm môi, "Tôi sẽ dẫn người cùng Jakov tham gia hành động với các cậu.....Đến lúc đó, tôi sẽ nghe lời cậu".

"A....." Khải Khải xoay mặt nhìn hắn, nói, "Không chơi cũng phải vậy?"

Jeff có hơi bị nụ cười của Khải Khải đầu độc, chợt nghe Khải Khải thấp giọng nói, "Tình trạng hiện tại của ông, tôi bảo ông làm gì, ông sẽ làm đó, không phải sao?"

"Hả....." Jeff hít một hơi, lồng ngực phập phồng, tới gần Khải Khải, "Yêu tinh chết tiệt".

Khải Khải không nói thêm nữa xoay người, liền bị Jeff ngăn cản, "Rốt cuộc thế nào cậu mới để tôi thượng?"

Khải Khải ngẩng đầu nhìn trái phải hai bên thang cuốn, nói: "Anh muốn đi lên a? Xin cứ tự nhiên, tôi không cản a". Nói xong, xoay người đi, bị Jeff túm một tay kéo lại, "Nói một chút xem, cậu muốn cái gì? Tôi cái gì cũng có thể cho cậu".

Khải Khải nghĩ nghĩ, ngoắc ngoắc ngón tay, kêu hắn lại.

Jeff mỉm cười lập tức tới gần, thì nghe Khải Khải ghé tai hắn hạ giọng nói, "Tôi muốn anh biến đi". Nói xong, xoay người đi.

Jeff một người đứng tại chỗ, nhìn Khải Khải đi vào sông bạc, ánh mắt ác liệt, chợt nghe đằng sau có người cười nói, "Cậu cũng thích đung đầu cửa sắt a?"

Jeff liếc mắt nhìn Jakov bên cạnh, lạnh lùng nói, "Ông đây muốn cậu ta đến điên rồi".

"Nha...." Jakov xoay mặt nhìn Jeff, "Tôi trước nghe nói, có một tên hai lần đem cậu đánh ngã, đào tẩu từ trên giường.....Không phải là cậu ta đấy chứ?"

Jeff khó chịu nhìn liếc mắt nhìn Jakov.

"Vốn là thế, cậu nói muốn, ta bắt lại cho cậu, trời ném lên giường". Jakov nâng chén rượu uống một ngụm, "Bất quá ta còn muốn hợp tác với cậu ta, vạn nhất chọc cậu ta, đến cuối cùng không thu lại được, làm hỏng chuyện lớn".

Jeff khinh thường bĩu môi, chăm chăm nhìn theo bóng lưng Khải Khải.

"Đừng nóng vội". Jakov vỗ vỗ vai Jeff, "Chờ chúng ta trở về từ thành hoàng kim, ta đưa người đến cho cậu chơi, đến lúc đó cậu giữ bên cạnh mà chậm rãi đùa giỡn, được không?"

"Này phải đợi đến khi nào". Jeff bắt mắt, "Ta sợ mình không dài mệnh được như vậy.....Hơn nữa, tiểu tử này vừa ngang tàng vừa tinh ranh, ông xác định cậu ta sẽ hợp tác với ông?"

Jakov nhướn nhướn mày, nghĩ có lý, "Ý cậu là?"

"Nghe này, trước để ta khiến cậu ta dễ bảo chút, sau đó cậu ta có muốn chạy cũng không được". Jeff cười nhạt.

Jakov nghĩ một chút, gật đầu, "Phải, nghe cũng rất có lý">

"Ngoài ra....." Jeff nói, "Khải Khải rất có năng lực, nếu như cậu ta nghe lời, chúng ta đi hoàng kim thành cũng chắc ăn hơn một chút".

"Phải....." Jakov hình như là có chủ ý, liền nói, "Cái này đơn giản, ta tìm người cho cậu chơi trước, bắt quá.....Đừng có đùa chết a".

"A...." Jeff cười nhạt, "Thế nào lại thế!"

"Ai, bắt quá lại nói". Jakov uống một ngụm rượu, vô tư nói, "Cậu thế nào lại thích loại này?"

"A?" Jeff không hiểu được nhìn Jakov.

"Không tệ, Khải Khải đúng là không tệ, vừa đẹp trai vóc người cũng tốt, bắt quá cậu ta nhìn thế nào vẫn là đàn ông có đúng không.....Lại cũng có quyền cước,vừa nhìn đã thấy không phải đèn càn đầu". Jakov nhướn nhướn mày, "Ta vẫn thấy đàn bà tốt hơn".

Jeff nhìn Jakov, "Ông trước không phải thích mỹ thiếu niên sao?"

"Kỳ thực ta vốn là vậy, chính là thích mỹ nhân, nam nữ đều có thể". Jakov liếm liếm môi, "Hay nhất chính là loại đàn ông so với phụ nữ còn đẹp hơn, còn quyến rũ mê hoặc từ trong xương cốt".

Jeff nhìn trời liếc một cái, "Ông thích gay a?"

"Ai ~ chỉ cần là người đẹp, quần gì hần là gì....." Jakov nói chưa dứt lời, liền ngậm ngẫn, hai mắt nhìn chằm chằm bên dưới.

Jeff theo đường nhìn của hắn nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy dưới lầu một đám người, có một mỹ nhân tóc vàng đi vào, Jeff lập tức nghĩ tới tiêu chuẩn Jakov vừa nói ---- nam nhân đẹp hơn cả phụ nữ, quyến rũ mê hoặc từ tận trong xương!

"A...." Jeff lắc đầu, hỏi Jakov, "Người này phù hợp?"

Jakov miệng há to mắt tròn lớn, tán thán nói, "Chúa ơi, là thượng đế ban cho ta, tạo hóa rốt cục hiển linh rồi!"

Jeff có hơi bất đắc dĩ, "Đây là khách trên tàu ông?"

Jakov lắc đầu, "Khẳng định là lần đầu tiên tới, không ta đã sớm phát hiện!"

"Nhìn rất được". Jeff lấy một ly champagne từ phục vụ đi qua, chạm cốc với Jakov, "Xem ra ngày hôm nay chúng ta đều tìm được mục tiêu".

"Không sai". Jakov chạm ly với Jeff, "Chúc chúng ta đều chơi vui vẻ!".

Hai người đều một hơi uống cạn sạch, rồi tự tách ra làm việc của mình.

Người tới kia là ai? Đương nhiên là Sử Diễm Phỉ, kỳ thực bên cạnh anh còn có Sam, chỉ là Jakov mắt chỉ nhìn thấy mỹ nhân, không chú ý đến sự tồn tại của Sam.

"Yêu tinh chết tiệt, anh lại phóng điện!" Sam hung hăng trừng Sử Diễm Phỉ. ?

Sử Diễm Phỉ có hơi oan ức quay sang, tay vuốt vuốt mái tóc vàng của mình, thương cảm nói, "Ai.....Đẹp cũng là tội a".

"Anh còn đùa sao". Sam hầm hừ trừng mắt với Sử Diễm Phỉ, "Như thế này lúc về ông đây làm cho anh không đứng dậy nổi!?"

Sử Diễm Phỉ bĩu môi, liếc xéo Sam, cái liếc xéo này khiến Sam bị chọc ngứa, muốn kéo anh ta vào chỗ khuất người để làm!

Hai người đi vài bước, người bắt đầu kéo đến nỗi dài không dứt, Sử Diễm Phỉ dường như rất quen với tình huống này, nhất nhất khước từ, bất quá lại chọc người khác thần hồn điên đảo, Sam nghiêng răng ken két, "Sớm bảo anh đừng tới! Lên tàu tốt thật, cậu được bao người".

"Tôi mới không cần". Sử Diễm Phỉ nhăn mặt nhăn mũi, "Bên ngoài tối như mực, vạn nhất có thủy quái thì làm sao a? Đem tôi bắt đi cậu chịu được không nha?"

"Yêu tinh chết tiệt anh!" Sam chỉ thấy Sử Diễm Phỉ vẻ mặt cười cười, trong lòng có chút không tự nhiên, thật muốn, lại thấy người xung quanh nhìn Sử Diễm Phỉ như lang như hổ, Sam có hơi hối hận, sớm biết thế không cho anh ta tới Nga, để ở nhà được rồi, đây đúng là một tên trêu hoa ghẹo nguyệt hạng nhất, vừa mang ra đã bị người nhớ kẻ thương.

Đang nghĩ ngợi, đã thấy phía trước có một người nhìn mình ---- Là Khải Khải.

Khải Khải cũng có hơi giật mình, thế nào Sam và Sử Diễm Phỉ lại lên thuyền, không phải nói chờ ở ngoài sao.

Sam nói với Sử Diễm Phỉ, "Anh ngoan ngoãn ở đây chơi, chỗ nào cũng không được đi nghe chưa?"

"Nhớ rồi". Sử Diễm Phỉ cầm ly champagne, ngoan ngoãn gật đầu.

Sam đi ra bên ngoài, Khải Khải cũng giả vờ muốn đi WC, đi theo.

Tới chỗ khác, "Sao cậu lại tới đây?" Khải Khải hỏi Sam.

"Thuyền đậu ở cách đây không xa, yêu tinh chết tiệt muốn tới đây xem náo nhiệt". Sam bất mãn nói, "Troy đâu?"

"Đi lấy bản đồ, đến giờ vẫn chưa liên lạc với tôi" Khải Khải nói, "Hai người mau trở về đi, tôi đi tìm Troy, Jeff cũng ở trên thuyền, tôi sợ hấn tìm phiền toái".

"Vâng". Sam gật đầu, "Tôi biết, yêu tinh chết tiệt kia làm người khác chú ý quá, trở về sẽ phải dậy dỗ lại anh ta".

Khải Khải dở khóc dở cười, hai người phân công nhau, Khải Khải quay về phòng mình, xem Troy đã xong việc chưa, Sam quay lại sông bạc, chuẩn bị mang Sử Diễm Phỉ về.

Thế nhưng Sam tới chỗ Sử Diễm Phỉ dừng trong sông bạc, nhưng phát hiện không có người.

Sam sững sốt, nhìn xung quanh, một vòng đại sảnh lớn như vậy, không thấy bóng dáng Sử Diễm Phỉ đâu. Kéo một phục vụ sinh bên cạnh, "Người đứng ở đây đâu rồi?"

Phục vụ sinh bị cậu làm cho như lọt vào sương mù, lắc đầu, "Người nào a?"

"Chính là yêu.....Không phải, là mỹ nhân tóc vàng a!" Sam trừng con mắt hỏi.

"A....." Phục vụ sinh cười cười, nhỏ giọng nói, "Cậu cũng nhìn trúng anh ta? Không kịp rồi, vừa bị mang đi rồi".

"Cái gì?" Sam kinh hãi, "Bị ai mang đi?"

"Người của ông chủ." Phục vụ sinh nhỏ giọng nói, "Ông chủ thích kiểu đấy, mỹ nhân kia xem ra không chết cũng bị lột da."

"Mang đi đâu?" Sam tròn mắt đều đỏ cả lên.

"Ách.....Phòng ông chủ ở tầng cao nhất.....Bất quá phòng là tùy hứng chọn, không ai biết." Phục vụ sinh thấy có chút thở không kịp, thành thật trả lời, bị Sam đẩy ra, đến lúc cậu choáng choáng văng vẳng đứng lên, trước mắt chỉ còn cái bóng của Sam a.

Khải Khải theo hành lang dài trở về, tính Sử Diễm Phi và Sam có lẽ đã quay về thuyền, lúc này, chợt nghe phía sau có tiếng bước chân vội vã.

Khải Khải quay đầu lại, thấy một người phụ nữ chạy tới rất vội vàng, váy còn quét đất, chạy đến chỗ không xa liền lao đảo, Khải Khải bản năng đưa tay ra đỡ, đột nhiên cảm thấy cổ tay tê rần, nữ nhân kia trong tay cầm một cây châm, châm vào cổ tay anh, Khải Khải ngất.....Ngã xuống đất.

42. Chương 42

Troy trong lúc Khải Khải dùng bữa với Jakov, trên tầng cao nhất, tìm mấy vòng trong phòng, thế nhưng tầng cao nhất thiết kế như một mê cung, Jakov này phỏng chừng là bình thường làm nhiều chuyện trái với lương tâm, mới có thể làm nhiều phòng để ở, như vậy có người tới ám sát gì đó, cũng khó tìm được lão.

Không có cách nào, Troy chỉ có thể đợi, quả nhiên, một lát sau Jakov trở lại, hẩn đi vào một gian phòng, sau đó lại đi ra. Chờ lão đi rồi, Troy lên vào căn phòng đó, quả nhiên thấy tấm bia đá trên bàn, thuận lợi lấy ra công cụ làm bản đồ, Troy thu dọn đồ, từ cửa sổ trực tiếp đi ra ngoài, về phòng Khải Khải.

Khải Khải vẫn chưa về, Troy nhìn thời gian, phỏng chừng Khải Khải trở lại, an vị trên giường chờ.

Thế nhưng đợi nửa tiếng đồng hồ, Khải Khải vẫn chưa trở về, Troy có hơi nóng ruột, đi tới cửa, quả nhiên phát hiện có mấy người.....Là bảo tiêu của Jakov vẫn đi theo Khải Khải.

Troy đột nhiên cảm thấy có chút gì không ổn, vì sao hai bảo tiêu này đứng ngoài phòng trống? Đang muốn đi ra ngoài kéo hai tên đó vào hỏi, lại nghe một tên nói, "Đêm nay rõ ràng sẽ không về, làm gì bắt chúng ta đứng đây chờ a?"

"Ai.....Ông chủ bảo, cứ làm theo là được, để ý nhiều vậy làm gì."

"Bất quá Jeff bắt người đi làm gì a, cậu đoán xem?"

"Hắc hắc.....Jeff khẩu vị cao, ai chẳng biết?"

Troy biến sắc, lập tức cảm thấy cổ tay có hơi nóng, cúi đầu nhìn, phù chú quả nhiên từ từ có phản ứng, hai mắt lập tức nheo lại, trên mặt hiện sát ý, đột nhiên cửa phòng bật mở hai cánh tay vươn ra bóp chặn cổ hai bảo tiêu, hai người kinh hãi không kịp phản ứng, tiếp đến, đóng cửa lại, ép lên tường.

"Ách....."Mắt thủ vệ này mặt đều tím tái, nhìn Troy trước mặt nổi giận, cảm giác duy nhất, chính là đây tuyệt đối không phải người!

"Các người vừa nói đến Jeff?" Troy híp mắt hỏi hai người, "Hắn đem Khải Khải bắt đi đâu?"

Hai người vội gật đầu, đã bắt đầu không có cảm giác.

"Bắt đi đâu?" Troy hỏi.

"Ách.....Nhà.....nhà kho bên dưới....." Hai bảo tiêu vừa giãy dụa, vừa trả lời.

Troy hai tay căng thẳng, quăng hai người xuống đất, hôn mê bất tỉnh. Cần đối phó cũng không nhiều lắm, Troy từ cửa sổ tầng 3 đi ra ngoài, xuống thẳng đáy thuyền, nếu như nói boong tàu là tầng 1, như vậy bên dưới hay chính là gian phòng dưới boong tàu.

"Nha...."Sử Diễm Phi bị mấy người đàn ông cao to bắt mang vào một căn phòng, thấy 1 người đàn ông người Nga rất có khí chất ngồi trên giường uống rượu, Sử Diễm Phi bị ném lên giường.

"Ông là ai a?" Sử Diễm Phi trượt dần khỏi giường, nghĩ, ai.....Đẹp là tội a!

"Ha hã....." Jakov tiến lên giường ngồi xuống, nhìn chằm chằm Sử Diễm Phi, hỏi, "Mỹ nhân, tên gì a?"

Sử Diễm Phi nghe được tiếng mỹ nhân cũng rất hưởng thụ, bất quá kẻ trước mắt không phù hợp tiêu chuẩn anh lắm, hiện tại anh chỉ thích Sam, coi như là cường công cũng không thích!

Dùng gối đầu chặn lại, Sử Diễm Phi hỏi, "Ông là ai?"

"Ta là Jakov, cũng đang ở trên thuyền ta." Jakov tay vuốt vuốt bàn chân Sử Diễm Phi.

Sử Diễm Phỉ lập tức rút chân lại, lui tới góc tường, nói, "Ông kia.....Ông nhầm rồi, tôi là nam."

"A?" Jakov mắt híp lại quan sát Sử Diễm Phỉ một chút, "Ta không thấy như vậy nha? Không bằng cứ cời hết, để ta xem xem".

Sử Diễm Phỉ nghĩ Jakov ánh mắt như là muốn lột trần mình ra, có hơi ngượng ngùng, dùng cái gối lớn cản lại, tội nghiệp nhìn Jakov, "Ông kia, tôi đã có người yêu, đừng xằng bậy."

"Hử?" Jakov mắt nheo lại, nhìn Sử Diễm Phỉ, "Người yêu? Ha ha ha....." Ha hả cười, Jakov cởi áo khoác, bên trong là một bộ áo da màu đen, chính là loại đồ SM.

"Bảo bối....." Jakov lau nước miếng, "Ta sẽ để người biết trên đời ai là thích hợp nhất với người!"

"Á á á!" Sử Diễm Phỉ ôm gối đầu muốn chạy ra bên ngoài, "Biến thái nha, biến thái nha!"

"Chạy đi đâu!" Jakov kéo Sử Diễm Phỉ, "Người hôm nay đừng nghĩ chạy được!" Vừa nói vừa kéo Sử Diễm Phỉ lên giường, xé mở y phục anh.

"Nha!" Sử Diễm Phỉ nã gối đầu đánh Jakov, hét lớn, "Cứu tôi a, Sam! Sam!"

"Sam?" Jakov không hiểu nhìn Sử Diễm Phỉ, "Người trong lòng người sao?"

Sử Diễm Phỉ ôm gối đầu giãy dụa, "Bỏ ra, tôi ghét nhất ông già! Đáng ghét."

"Dám nói ta là ông già?" Jakov ôm Sử Diễm Phỉ nhào tới hôn, bị Sử Diễm Phỉ tay vung vẩy, vừa vặn đụng trúng một bên mặt lão, Jakov sững sốt, Sử Diễm Phỉ lui tới một góc, muốn chạy trốn, nhưng lại bị kéo lại.

"Người lá gan không nhỏ a." Jakov sắc mặt dữ tợn xoa xoa lên bên mặt bị sưng, "Ngày hôm nay xem ta chơi người đến chết!".

Vừa nói, vừa nhào tới.

"Á! Đáng ghét!" Sử Diễm Phỉ kêu to, "Sam! Mau tới đánh chết biến thái!"

Vừa dứt lời, chợt nghe "bang" một tiếng, cửa lớn bị đá văng, mấy anh giai vest đen cao to bay vào, vừa hay đụng trúng Jakov, mặt mũi đều biến dạng cả lại.

Một người xuất hiện ở cửa, vẻ mặt giận dữ, nhe răng nhếch miệng, móng tay thật dài.

"A, Sam!" Sử Diễm Phỉ cuối cùng cũng thấy được Sam, đáng thương hét, "Sam, biến thái kia SM tôi, hẳn là biến thái, là biến thái!"

Sam nhìn thấy Sử Diễm Phỉ trên giường quần áo xộc xệch, lại thấy Jakov kia mặc trang phục SM biến thái, máu bốc lên đầu, thấy bên cạnh có cái roi da, cầm roi da lên, Sam âm hiểm cười hai tiếng, "Người không phải thích SM sao?" Nói xong, vung tay, quất roi.

"Á á á....." Jakov bị roi quất hai cái, té đập mông xuống đất, lăn đến cạnh bàn, kéo ngăn bàn lấy súng, chĩa về phía Sam bắn, Sử Diễm Phỉ tuy rằng biết Sam không sợ đạn, nhưng nghe tiếng súng có chút kinh hồn bạt vía. Sam thần nhiên không có gì gờ tay cản lại, đạn đều bị bắt trong lòng bàn tay, bóp nát, mở tay.....Bọt phấn bay bay.....

"A....." Jakov hít một hơi lạnh, la hét, "Quý a, không phải người a....."

Sam lại quất vài roi, đánh đến Jakov gào khóc khản cổ, cuối cùng ôm đầu trốn sau chân giường.

Sử Diễm Phỉ ôm gối chạy đến phía sau Sam.

Sam thấy anh thê thảm như vậy, mặt đều trắng, càng nghĩ càng giận, chỉ sofa, nói với Sử Diễm Phỉ, "Anh ngồi ở đó, ta trừng trị lão xong chúng ta đi."

Sử Diễm Phỉ gật đầu, ngoan ngoan đến sofa ngồi, thấy Sam liếm liếm khóe miệng, "Biến thái chết tiệt, ông đây hôm nay cho người biết thế nào là biến thái chân chính!"

"Nha....."

Lập tức, trong phòng vang lên tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa của Jakov.

Sử Diễm Phỉ ngồi trên sofa hai mắt mở to, lẩm bẩm: nha, đau quá nha..... Sam trông thật gọi cảm nha, oa, thiệt kích thích.....Cái này mình cũng muốn thử xem nha! ?

Khai khai cảm thấy đầu có hơi choáng váng, lúc tỉnh lại, đã thấy Jeff ngồi bên cạnh, đầu óc nhanh chóng phản ứng, Khải Khải có chút bất đắc dĩ, Jeff này thật đúng là thật khó dứt được.

"Tỉnh?" Kiệt kè sát vào, vô cùng thân thiết nhìn Khải Khải, "Cảm giác thế nào?"

Khải Khải cái gì cũng không cảm giác được, ngoại trừ chóng mặt, đột nhiên trong ngực nhói nhói.....Giống như lần đó, khi vừa bị cành cây cào trúng cánh tay cũng nhói đau như thế, sau toàn bộ khó chịu cùng đau đớn đều chuyển sang Troy , không biết hẳn thế nào rồi.

"Thuốc này.....Sẽ làm người cậu không còn sức lực, thế nhưng thần trí vẫn thanh tỉnh." Jeff mỉm cười, "Để cậu cảm nhận tốt nhất tình ái của chúng ta, vì thế ta không trói cậu lại!"

Khải Khải bất đắc dĩ liếc hẳn một cái, "Người thật đúng là một chút sáng tạo cũng không có a!"

Jeff cười nhạt, nắm cầm Khải Khải, "Cậu gặp phải nguy hiểm thế nào, hình như đều có cách bảo trì bình tĩnh sao."

Khải Khải mỉm cười, "Gặp chuyện lớn sao, tôi còn đã khiến đầu lĩnh mafia bị trói trên giường mình đó, hẳn so với ông còn lợi hại hơn, còn khiến tôi bẽ tắc."

"Ha ha....." Jeff cười lắc đầu, "Bảo bối, như vậy không tốt a, cậu là đang dụ dỗ ta phạm tội!"

Khải Khải xem tình hình, tay chân tự do, hơn nữa ngoại trừ vừa rồi mất cảm giác, hiện tại cơ bản đã khôi phục, cũng hoàn toàn không có cảm giác vô lực, quả nhiên là phù chú đã tác dụng lên Troy sao? Khải Khải biết, quỹ hút máu năng lực khôi phục kinh người, thế nhưng không biết hẳn hiện tại thế nào.....Suy nghĩ một chút, nghĩ tên Jeff này thực sự khó ưa, lập đi lập lại chạm đến giới hạn cuối của anh, lúc này không giáo huấn hẳn một chút, anh sẽ không gọi Khải Khải!

Nghĩ xong, liền bày ra tư thế vô lực không có sức, muốn ngồi xuống.

Jeff thấy Khải Khải quả nhiên không còn sức lực, tâm tình tốt muốn dìu anh, "Ngoan, bảo bối, ta đỡ cậu!" Nói, đã muốn ôm Khải Khải, Khải Khải nhìn Jeff vẻ mặt có vui sướng, làm bộ cự tuyệt.

Jeff càng nhìn tim đập càng mạnh, cúi đầu muốn hôn lên cổ Khải Khải, "Yêu tinh, hôm nay phải để cậu biết lợi hại của ta!"

Thế nhưng, cái miệng của hắn còn chưa chạm đến cổ Khải Khải, anh đột nhiên đánh một chưởng mãnh liệt vào sau gáy của hắn, Jeff hô hấp bị kiềm hãm, không phản ứng được nhiều, chỉ thấy Khải Khải xoay người, một tay đè hắn lại, tại huyết thái dương hạ một kích, Jeff lập tức cảm thấy đất trời đảo lộn, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất chính là Jakov không phải giỡn hắn đi, vì sao Khải Khải còn khí lực?

Ngay thời điểm Jeff ngất đi, cửa sổ "loảng xoảng" một tiếng, Troy đập cửa sổ đi vào, thấy Khải Khải đang ở trên giường, tay cầm dây thừng trói Jeff lại một lần nữa bị đánh ngất.

"A...." Trot đột nhiên cười lớn, lắc lắc đầu, "Dứt khoát làm thịt hắn luôn, mỗi lần tỉnh lại gây chuyện thị phi."

Khải Khải mỉm cười, nói, "Đùa chết không có ý nghĩa gì, giữ lại chậm chậm lăn qua lăn lại, tương đối thú vị."

Troy đi tới bên giường, Khải Khải đột nhiên xoay mặt hỏi hắn, "Anh không sao chứ?"

"Ừ?" Troy khó hiểu, "Có chuyện gì?"

Khải Khải kéo tay Troy nhìn, thấy phù chú có vết màu nhàn nhạt, lau vết máu đi, Khải Khải ngẩng đầu, kéo áo Troy, hôn.

43. Chương 43

Troy và Khải Khải vào một căn buồng nhỏ trên tàu, Khải Khải lấy đèn pin ra, đánh tín hiệu với đằng xa ngoài khơi, rất nhanh, có một con thuyền nhỏ đi đến, Sam vừa kéo quần vừa ngoắc ngoắc hai người.

Khải Khải và Troy liếc nhau, có chút bất lực, hai người này thực sự lúc nào bất cứ đâu đều có thể làm được a. Hai người ngồi trên thuyền nhỏ, Sử Diễm Phỉ đáng thương ôm Khải Khải tố khổ, "Khải Khải, Sam cũng là biến thái!"

Khải Khải có hơi khó hiểu, Sử Diễm Phỉ bộ dạng thê thảm, quần áo rách tả tơi, vừa nhìn là biết đã bị bắt nạt.

Troy chèo thuyền, từ từ đến bến cảng đằng xa, khó hiểu nhìn Sam, như là hỏi, "Làm gì lẩn qua lẩn lại tới vậy?"

Sam đánh mắt nhìn Sử Diễm Phỉ, "Hừ, đáng đời, ai bảo anh ta trêu hoa ghẹo nguyệt."

"Là biến thái kia bắt tôi đấy chứ!" Sử Diễm Phỉ méo máo nói, "Tôi có cách nào chứ?"

"Vì thế ta mới kiểm tra xem biến thái kia có làm gì anh không." Sam nhìn Sử Diễm Phỉ thê thê thảm thảm, có chút đau lòng, hình như là làm hơi quá, thấy Khải Khải cũng bắt mắt nhìn mình, Sam cúi đầu.

Cọ cọ Sử Diễm Phỉ bên cạnh, Sam vỗ vỗ anh, "Ta tức đến hồ đồ, ai bảo anh đến đây, còn bị biến thái chộp được."

Sử Diễm Phỉ vẻ mặt không vui, Sam kéo kéo anh, "Được rồi, do ta không tốt, ta đền cho anh, anh muốn thế nào đây...."

Sử Diễm Phỉ thấy Sam nhận sai, cũng giật mình, Sam bình thường chính là một dạng thẳng nhóc con, cho tới giờ chưa từng nhận sai, hôm nay thực sự là lần đầu tiên, nghĩ một chút, dựa sát lại nói, "VẬY....Cậu nói xem tính thế nào, tôi nghĩ...." Hai người ghé đầu sát lại, thì thà thì thầm tai Sam một trận, Sam liền cười vui vẻ, kéo Sử Diễm Phỉ vào lòng, cưng chiều mắng một tiếng, "Yêu tinh chết tiệt."

Khải Khải và Troy nhìn hai người giao lưu bằng phương thức biến thái, lắc đầu, coi như không biết gì hết.

Sáng sớm ngày thứ 2, trên du thuyền của Jakov rối tinh rối mù một trận, thủ hạ của lão ở tầng dưới cùng boong tàu phát hiện Jeff râu tóc bị cạo sạch, nhẵn nhụi trơn bóng, bị cột vào giường lớn, trên người viết hai chữ lớn ----- biến thái.

Mọi người nhin cười cứu Jeff ra, đưa lên lầu tìm Jakov, cũng là đang quá sợ hãi, Jakov mặc đồ SM, bị treo lên đèn chùm giữa căn phòng, bị người ta đánh cho mặt mũi bầm dập, ngay cả hình dạng nguyên bản cũng nhìn không ra, trên người đều là vết roi, cùng sập nén.....

"Ầy.....Lão đại khẩu vị lúc nào cao như thế?"

"Đúng vậy, không phải S sao, sửa thành M lúc nào?"

Jakov và Jeff được cứu xong thì phi thường bức tức, vừa mới hỏi thủ hạ, thủ hạ nói bọn Khải Khải đã không biết đi đâu rồi.

Jakov gọi người kiểm tra bia đá trong thư phòng, thuộc hạ trở về bẩm báo, "Tấm bia đá đã có vết tích có người làm bầm dập."

"A....." Jakov nhin không được nhìn Jeff, "Con báo nhỏ này thực sự quá lợi hại."

Jeff nén giận, hiện giờ ngay cả tóc cũng không còn, ba lần, ngay cả ngón tay Khải Khải cũng chưa đụng tới được, mẹ nó lúc nào mới đắc thủ a?!

Jakov đột nhiên nhíu mày suy nghĩ nửa ngày, rồi quay nói với Jeff, "Chuyện kia.....cảm giác bị S, cũng đặc biệt lắm!"

Jeff vẻ mặt chán ghét liếc nhìn Jakov, hỏi: "Ông dự định làm gì bây giờ?"

"Cho người theo dõi Hạng Vũ." Jakov nói, "Bọn chúng có bản dập sẽ tập hợp, nhất định sẽ ghép địa đồ lại, sau đó tìm thành hoàng kim, chúng ta đi theo!"

Jeff gật đầu, cắn răng nói, "Khải Khải, ta còn chưa buông tha cậu đâu!"

Lúc này, đám người Khải Khải và Troy đã an toàn về nước, cả bọn xuống máy bay, Mạc Ninh lái xe đến đón, mọi người lên xe, về nhà.

"Mấy người hành động nhanh dữ a." Mạc Ninh có hơi giật mình, "Gần như là trong một ngày đã làm xong."

Khải Khải mỉm cười, "Còn phải cảm ơn Jakov và Jeff."

"Tên Jeff kia vẫn còn gây chuyện a?" Mạc Ninh bắt mắt bĩu môi, "Được rồi, nói cho mấy người một chuyện thú vị."

"Cái gì?" Khải Khải hỏi Mạc Ninh.

Đông Đông và Hắc Kim ADN khớp nhau.

"A?" Khải Khải kinh hãi, "Là anh em sao? Sẽ không phải là con của lão Thao Thiết kia đi."

"Thần thú đều có chung tổ tiên." Troy nói, "Toàn bộ Thao Thiết đều là anh em."

Khải Khải gật gù, hình như nghĩ tới cái gì, cúi đầu trầm tư, hỏi Mạc Ninh, "Anh.....Nghĩ thế nào lại kiểm tra ADN bọn họ?"

Mạc Ninh nhăn mày nhăn mặt nói: "Hôm qua Hạng Vũ gọi điện tới tìm Đông Đông, tôi nghĩ, Đông Đông không nên trở lại, chỗ đó không an toàn.....Không biết có cách gì, có thể giữ Đông Đông ở lại?"

Khải Khải nghĩ một chút, gật đầu, "Hạng Vũ cũng không phải cha đẻ Đông Đông, mà Hắc Kim lại có thể nói là anh trai Đông Đông.....Đông Đông tuổi cũng không còn nhỏ, chỉ cần nó tự nguyện chọn, quyền nuôi nấng có thể có được."

"Như vậy là hay nhất." Troy nói, "Có thể bàn điều kiện với Hạng Vũ, hợp bản vẽ lại, chúng ta giữ lại một phần, đem trao đổi quyền nuôi Đông Đông với hắn, hắn không chịu, chúng ta sẽ hợp tác với Jakov."

Mọi người đều đồng ý.

Xe chạy đến tòa thành của Troy, thấy mọi người đều đang phơi nắng trong sân, Diệp ôm sách ngồi một chỗ dạy Hắc Kim học, dạy hắn nói chuyện và tri thức hiện đại. Hắc Kim năng lực học tập cực kỳ tốt, đã có thể nói được rất nhiều.

Hai người Safi và Đông Đông giữ Zaire, phun thuốc bọ chó.

Hôm qua tất cả đều bị bọ chó cắn, cuối cùng phát hiện đầu sở gây ra là Zaire, thế là cả đám đem Zaire nhúng vào nước tắm rửa một trận, còn tổng vệ sinh tiêu độc toàn bộ tòa thành, bắt Zaire phun thuốc, bởi vì thuốc này là loại dành cho chó con, mùi rất kì quái, vì thế tất Zaire cực lực bất mãn.

Vừa thấy bọn Khải Khải trở về, tất cả đều đồng loạt buông đồ trên tay, Zaire xông lên chạy tới "gầm gừ" kêu khổ với Sam.

?

Sam sờ sờ đầu Zaire, nói, "Loài mèo đương nhiên là có bọ chó, không nên để ý nó!"

"Bọ chó?" Sử Diễm Phỉ bên cạnh mặt mũi trắng bệch, trốn ra sau Diệp, chỉ vào Sam, "Mùi mèo trên người cậu tôi đã phải nhịn, lại còn có bọ chó, Đông Đông a, thuốc cũng phun cả cậu ta!" "Yêu tinh chết tiệt, anh có gan lặp lại lần nữa xem!" Sam ôm gọn Sử Diễm Phỉ mang lên lầu chà đạp.

Mọi người về phòng, Khải Khải lấy bản dập ra, đưa cho đám Mạc Ninh cho lên máy chiếu, đem tất cả toàn bộ ảnh chụp phóng ra, nghiên cứu kĩ, Khải Khải gọi Đông Đông ra một góc.

"Có chuyện gì?" Đông Đông như có chút lo lắng.

"Bước đầu hợp tác của anh và Hạng Vũ đã hoàn thành." Khải Khải nói, "Hôm nay anh mang bản dập tấm bia đá cho ông ta là hoàn thành nhiệm vụ."

Đông Đông mắt chớp mấy cái, mở to đôi mắt như đá mắt mèo nước mắt lưng tròng nhìn Khải Khải, "Anh muốn đưa tui về?"

"Cái gì?" Diệp bên cạnh sốt ruột, "Muốn đưa Đông Đông về? Không được a, Đông Đông không thể trở lại đó."

Safi kéo Diệp, kêu cậu đừng nóng vội.

Khải Khải thấy Đông Đông sắp khóc, vội nói, "Chỉ cần em không muốn về đó, anh sẽ không đưa em trở lại, em yên tâm."

Đông Đông sưng mắt một chút, nhìn Khải Khải, "Thực sự sao?"

"Phải." Khải Khải gạt đầu, "Anh sẽ lấy về quyền nuôi dưỡng em từ tay Hạng Vũ, còn có a, em có đồ quan trọng gì ở nhà đó, anh giúp em lấy lại, anh hỏi chủ yếu là cái này."

Đông Đông mở to mắt nhìn Khải Khải, nhào tới ôm, "Háo sắc thôi, anh cố tình trêu ông đây!"

Khải Khải không nói gì, tiểu tử thôi lại thế nữa rồi.

"Tui muốn đàn, còn có bản nhạc tui viết." Đông Đông ngẩng đầu nhìn Khải Khải, "Cả cây đàn piano trắng nữa."

Khải Khải cùng Troy liếc mắt nhìn nhau, Troy chỉ chỉ trên lầu, nói với Đông Đông. "Đông Đông, lâu ba nhóc đi chưa? Chỗ đó có đàn piano.....Còn có các loại nhạc cụ khác nữa."

"Thật sao?" Đông Đông kinh ngạc.

"Đúng vậy." Sam cười, "Thiếu chút nữa quên chuyện này."

Đông Đông nhìn Khải Khải, "Tui muốn cây đàn đó, đó là của mẹ."

Khải Khải gạt đầu, "Anh hiểu rồi."

Trên mặt Đông Đông lập tức xuất hiện nụ cười thật rạng rỡ, ôm Khải Khải cọ tới cọ lui, "Khải Khải, tui trước đây trách oan anh rồi!"

Khải Khải đắc ý, biết ta đây không phải sắc lang rồi chứ.

"Tui nghĩ anh ngoại trừ nấu mì thì chẳng có tí ưu điểm gì, hóa ra không phải!" Đông Đông tiếp tục cọ a.

Khải Khải thở dài.

Mọi người ăn xong, Khải Khải cùng Troy còn cả Mạc Ninh, lái xe tới biệt thự Hạng Vũ.

Đông Đông lo lắng đứng ở cửa nhìn theo, Diệp chạy tới, xoa xoa đầu Đông Đông, "Đừng lo, Khải Khải đáp ứng rồi nhất định sẽ làm được, hơn nữa, em đã mười sáu tuổi rồi, có thể tự mình chọn! Hạng Vũ cũng không phải cha đẻ em, đối xử với em cũng không tốt, việc này âm ỉ lên tòa án, ông ta cũng không thắng được! Em vẫn có thể ở đây!"

Đông Đông gạt đầu, Sử Diễm Phỉ tủm tỉm cười, "Nhóc yên tâm, không nói đến Khải Khải và Troy cũng không phải là kẻ hiền lành, thì còn có Mạc Ninh mềm mại, anh ta một bụng âm mưu quỷ quyệt, nhất định chơi chết Hạng Vũ!"

Đông Đông lại gạt đầu, thấy Zaire dụi dụi chân mình, Đông Đông ngồi xổm xuống ôm nó, cọ cọ vào cổ Zaire, cọ a cọ, "Thật tốt quá Zaire, tao không phải trở về đó."

Tới biệt thự của Hạng Vũ, hẳn ta cũng có chút giật mình, bọn Khải Khải trở về mau như vậy, bản dập nhận tới tay, hẳn cười đến miệng cũng không ngậm lại được, liên tục khen ngợi, "Khải tiên sinh thực sự là nhân tài a!"

Khải Khải nói, "Bước đầu hợp tác thành công."

"Phải phải." Hạng Vũ gạt đầu, "Tôi phi thường hài lòng, tiền thù lao sẽ lập tức thanh toán."

Khải Khải gật đầu, lại thấy Hạng Vũ nói tiếp, "Đúng rồi.....Tiếp tục hợp tác, không biết Khải tiên sinh có hứng thú không? Ta rất mong muốn có thể hợp tác tiếp."

Khải Khải suy nghĩ một chút, nói, "Không gạt ngài, Jakov hôm qua đã ra giá cao, nói muốn mời tôi hợp tác cùng ông ta."

Chớp mắt mặt Hạng Vũ đã trắng bệch, tâm tình bất định nhìn Khải Khải, "Như vậy.....Ý của Khải tiên sinh thế nào?"

Khải Khải mỉm cười, "Điều kiện bên nào tốt, tôi hợp tác bên đó."

"Được!" Hạng Vũ liền cười, cho rằng Khải Khải muốn giá cao, nói, "Không thành vấn đề, muốn bao nhiêu tiền, cậu ra giá!"

"Về chuyện tiền nong, giá cũ là ok." Khải Khải nói, "Tôi còn muốn thứ khác."

"Có thể có thể!" Hạng Vũ liền tục gật đầu, "Đồ trong phòng đó cậu tùy ý lựa chọn, cái gì cũng được."

"Thật không?" Khải Khải cười nhạt, nói, "Tôi muốn quyền nuôi dưỡng Đông Đông!"

44. Chương 44

Khải Khải nói hết câu, Hạng Vũ đầu tiên sửng sốt, sau đó liền ha ha cười lớn.

Khải Khải và Troy, Mạc Ninh nhìn nhau, không hề lên tiếng.

"Ha ha....." Hạng Vũ lắc đầu cười, nói, "Khải tiên sinh cũng nói đùa quá đi."

Khải Khải mỉm cười, "Tôi rất nghiêm túc."

Hạng Vũ ngừng cười, hỏi, "Ta muốn hỏi.....Khải tiên sinh muốn quyền nuôi dưỡng con ta làm gì? Hơn nữa, ở đâu lại đi đòi quyền nuôi dưỡng con với cha nó?"

Khải Khải cười nhạt, "Tôi muốn quyền nuôi dưỡng Đông Đông, là vì thằng bé không muốn, cũng không cần ở một chỗ với ngài."

Hạng Vũ nhíu mày, Mạc Ninh cười cười, nói, "Điều kiện đã đưa ra, Hạng tiên sinh tự cân nhắc đi."

Hạng Vũ híp mắt nhíu mày, "Muốn quyền nuôi dưỡng khuyến tử.....Có thể.....Thế nhưng, các người phải giúp ta hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng."

"Hạng tiên sinh sáng khoái đem nhi tử cho người khác nuôi như vậy sao?" Khải Khải cười nhạt, "Xem ra nhóc Đông Đông trong lòng ngài cũng không quan trọng lắm a."

Hạng Vũ cười lạnh một tiếng, nói, "Nó cũng không phải ta thân sinh, điểm này ta nghĩ các người đã rõ, nó nếu tìm được chỗ của mình.....Đương nhiên muốn ở đâu thì ở đó, muốn ở với ai thì ở."

Khải Khải mày nhíu lại, hai bên cùng đấu mắt, Khải Khải nói, "Nói như vậy là quyết định rồi." Nói rồi đứng dậy, thì thấy Hạng Vũ nói, "Các mảnh bản đồ tuy rằng đã tìm được, thế nhưng địa đồ còn chưa rõ.....Bởi vậy, lại phải làm phiền mọi người tốn thêm công sức, ta chờ tin tốt." Sau đó đứng lên tiễn ba người ra ngoài.

Trước khi đi, Khải Khải đi theo Hạng Vũ lấy đàn dương cầm của Đông Đông, tìm chiếc xe tải, mang về cho thằng nhóc.

Xe đi được xa, Mạc Ninh mới cười khẩy, "Thứ cặn bã, nếu hần kiên quyết không chịu, tôi còn nghĩ hần có cảm tình với Đông Đông, thế nhưng nhìn xem, nuôi Đông Đông nhiều năm như vậy, coi như nuôi thuốc, chờ ngày ăn nó."

Khải Khải và Troy nhìn nhau, cũng đều lắc đầu.

Thấy ba người trở về, còn mang đàn dương cầm theo, mọi người rất vui mừng, nhất là Đông Đông, đàn mang đến phòng nhạc cụ, giường lớn trong phòng Đông Đông cũng mang sang, trên giường trải thảm lông dê, sau này, đây chính là phòng của Đông Đông và Zaire.

Đông Đông ở trong phòng chạy tới chạy lui, sờ sờ đàn dương cầm, đàn violon nổi tiếng, còn có đàn organ cực kì đắt tiền, cảm giác chính mình như sống trong tầng cao nhất viện ca kịch.

Để lại Đông Đông và Zaire trong phòng chơi đùa, mọi người về phòng khách..

Lấy ảnh chụp bản dập ra, mọi người bắt đầu quây lại nghiên cứu các mảnh.

"Những ký hiệu này nghĩa là gì đây." Diệp chăm chú nửa ngày nhìn bốn mảnh ghép dải trên mặt bàn....Trên mặt có các đường cong, đích xác là bản đồ địa hình, thế nhưng với bản đồ hiện đại thì hình như không có nơi nào giống như vậy.....

Sử Diễm Phỉ lấy máy tính ra, nói, "Tôi nhập bốn mảnh bản đồ vào máy tính, so sánh một chút, phát hiện không ít chuyện thú vị."

Mọi người hiếu kì tới xem.

"Nếu đó là thời Tần Hán, thì chúng ta không phát hiện có gì giống với bản đồ hiện đại, mà phải dùng bản đồ Đại Hán.....Sau đó kết luận là, căn bản không có nơi này."

"Không có?" Khải Khải nhú mày, nhìn chăm chăm ảnh chụp tỉ mỉ một hồi, lại lấy ra mặt nạ vàng nhạt được trước kia hỏi, "Ký hiệu các mảnh bản đồ với ký hiệu trên mặt nạ có phải rất giống không?"

"Đúng vậy." Nói như vậy Đông Đông có khả năng hiểu được?"

Mạc Ninh đột nhiên kéo Hắc Kim đang chuyên tâm đọc sách, chỉ ký hiệu phóng đại trên màn hình máy tính, hỏi, "Tiểu Hắc, có biết không?"

Hắc Kim chăm chú nhìn màn hình, gật đầu với Mạc Ninh.

"Là thế nào?" Mạc Ninh hỏi.

Hắc Kim khó khăn nhìn Mạc Ninh, hôn anh một cái.

"Ai za, đừng đùa." Mạc Ninh đẩy hấn lại, để hấn nhìn màn hình, "Ký hiệu, nghĩa là gì?"

Hắc Kim quay đầu lại nhìn Mạc Ninh lắc đầu.

"Có nhìn ra không" Mạc Ninh hỏi, Hắc Kim lại gật đầu.....Tất cả mọi người đều hiểu, Hắc Kim hiểu những kí hiệu này, nhưng không thể nào giải thích được, chứ hấn hấn biết còn rất ít.

"Gọi Đông Đông xuống đi." Khải Khải nói, chính lúc này, đột nhiên nghe trên lầu có tiếng hổ gầm.

"Là tiếng kêu uy hiếp." Sam vội đứng lên, "Zaire hình như bị chọc giận, cảnh báo trong phòng!"

Mọi người nhanh chóng chạy lên lầu, Safi vừa chạy vừa nói, "Có mùi lạ!"

"Mẹ nó, là bọn chim chết thối tha!" Sam rằng nanh nhe ra, kêu một tràng tiếng mèo, ba bước thành hai nhảy lên lầu, chạy vào phòng Đông Đông.

Đẩy cửa ra, thấy Đông Đông trốn trong góc tường, Zaire chắn trước cậu, nhe nanh nhe vuốt với một bầy quạ không biết từ đâu chạy tới.

"Đám chim chết tiệt!" Sam một mình phi người nhảy lên, một vuốt liền bắt được hai con, bầy quạ đen bị dọa, liền theo đường cửa sổ trên mái nhà đào tẩu.

Sam hai ba bước nhảy lên tường, leo lên mái nhà, đóng cửa sổ lại, nhảy xuống. Mọi người chạy lên xem Đông Đông, chỉ thấy ngoại trừ trên tay có một vết cao, còn lại không có gì đáng ngại, may là có Zaire.

"Đông Đông, không có sao chứ." Diệp vội chạy tới đỡ Đông Đông, Mạc Ninh mang đồ cứu thương, băng bó cho Đông Đông.

"Bị thương không nặng." Mạc Ninh kiểm tra miệng vết thương.

"Zaire." Sam gọi Zaire, vỗ đầu nó, ngồi xổm meo meo nói chuyện với nó.

Sau đó ngẩng đầu nói, "Zaire nói, Đông Đông đang đàn, đột nhiên có một đám quạ đen bay đến, vây lấy Đông Đông, muốn tấn công nó."

"Đó là quạ bình thường?" Khải Khải quay nhìn Troy , "Nó có gì khác biệt?"

Troy nhìn Khải Khải cười cười, nói, "Quạ đen thì là quạ đen thôi, chỉ là đối với một vài kẻ mà nói quạ đen cũng có công dụng nhất định."

"Có ích lợi gì?" Khải Khải không hiểu được.

"Quạ đen còn được gọi là con mắt ma quỷ." Safi nói, "Là có người sai chúng nó đến theo dõi."

"Là ai?" Mạc Ninh hỏi.

Safi nhìn con quạ nằm trên đất bị Sam cào bị thương, nói, "Chờ chút lại được nó, sau đó cài máy theo dõi, nó sẽ tự bay về."

Khải Khải gật đầu, thấy Đông Đông có vẻ rất không vui vẻ, lại nói, "Yên tâm đi, cửa sổ trên mái nhà đã đóng lại, không có con quạ nào vào được, lại có Zaire ở đây nữa."

Đông Đông vốn là còn nghĩ mọi người sẽ vì vấn đề an toàn, để cậu rời phòng này nhưng không nghĩ tới Khải Khải lại bảo cậu ở lại, lập tức tươi cười. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Troy xem xét tình hình một chút, quay lại hỏi Mạc Ninh, "Cậu hẳn là có cách?"

"Ừ." Mạc Ninh gật đầu, nói, "Bên ngoài biệt thự tôi lập một kết giới, như vậy mấy con tiểu quái gì đó không thể nào vào được."

Mọi người gật đầu, sau đó, Khải Khải kéo Đông Đông xuống lầu, để cậu nhìn mảnh ráp bản đồ, hỏi, "Biết ký hiệu này không?"

Đông Đông mắt nháy nháy, nghiêng đầu nhìn nửa ngày, quay đầu lại nhìn Hắc Kim.

Hắc Kim và cậu thì thầm nói hai câu, Đông Đông vỗ đầu, "A, hiểu rồi, nhưng ký tự này bị ngược."

"Ngược?" Sử Diễm Phi điều chỉnh lại, hỏi Đông Đông, "Ngược thế nào? Thẳng hay xoay ngang?"

"Ừm.....Đều không phải, là mặt trái." Đông Đông trả lời.

"A.....Là hình trong gương", Sử Diễm Phi lấy kính ra, lần này, mọi người đều đọc ra địa điểm.

Sử Diễm Phi lại so sánh bản đồ, kinh hỉ nói, "Là phụ cận Âm Sơn."

"Xa như vậy....." Khải Khải nhăn mặt, hỏi Đông Đông, "Có thể dịch lại những ký hiệu này không?"

Đông Đông gật đầu, chỉ vào từng phần nói, "Những dòng này là chữ số.....11,30,45."

"Chữ số", Đông Đông gãi gãi đầu, cậu cũng không hiểu được.

Khải Khải nhìn chằm chằm bản đồ, nói, "Âm Sơn còn được gọi là đỉnh Hắc Sơn bảy mươi, đây là phương pháp cổ nhân ghi lại vị trí."

Mọi người gật đầu, nghĩ có lý, lại hỏi, "Thế nhưng, thế nào số pháp không phân hướng từ nam sang bắc hay từ đông sang tây?"

"Những ký hiệu trước chữ số là gì?" Khải Khải lại hỏi Đông Đông.

"Là tí sừu dần mao linh tinh gì đó...." Đông Đông nói.

"Là phương hướng." Mạc Ninh nói, "Thời cổ tính thời gian theo bóng mặt trời.....Phương hướng chính xác lại có chữ số, đến nơi có thể tìm."

"Thế nhưng, theo như bản đồ." Troy nói, "Đỉnh núi đánh dấu bốn chỗ, cuối cùng là cái nào đây?"

"Tôi nói tên Hạng Vũ này có phải là có chuyện với số bốn không a? Đâu cũng là bốn." Sam bắt măn.

"Bên này còn có mấy chữ nhỏ." Khải Khải hỏi Đông Đông, "Viết cái gì?"

"À.....Hữu duyên giả đắc chi." Đông Đông đọc một lần.

"A....." Troy bật cười, "Vị Hạng Vũ này thật hài hước a."

Khải Khải và Mạc Ninh nhìn nhau, cái này người nước ngoài không thể nhìn ra, nhưng đối với bọn họ hiểu rõ chữ Hán mà nói, mấy chữ "Hữu duyên giả đắc chi" này, cũng đủ đau đầu.

Hôm nay, bọn Khải Khải nghiên cứu bức đồ án, thế nhưng chỉ mấy chữ "hữu duyên giả đắc chi" ngán ngùi, lại khiến cả đám vắt óc không giải được.

Đến tối.

Troy mở phong thư ra vừa xem đã nhăn nhó, phong thư này mặt trái niêm phong bằng sáp, ở giữa có đóng dấu, in mấy chữ cái tiếng anh, khiến cho có cảm giác, giống thư gửi thường xuyên thấy trong thời Trung Cổ....Hình dạng rất cổ.

"Ai đây?" Khải Khải hỏi.

Troy hơi nhú mày, nói, "Là mấy người dị tộc bản địa."

"Dị tộc?" Khải Khải hình như có chút hứng thú, lại nghe Sam nói, "Cái gọi là dị tộc chính là những kẻ phi nhân loại."

"Lại không phải người?" Khải Khải nhú mày, "Tôi trước tới bây giờ chưa thấy qua những thứ phi nhân loại gì đó, lại từ lúc ở cùng ba người, liên tục gặp chuyện kỳ lạ."

Mọi người đều có chút bất đắc dĩ.

"Trong thư nói gì?" Safi hỏi Troy.

"Người gửi là Thakura, là quỷ hút máu." Troy thản nhiên nói, "Hắn muốn tới chỗ ta làm khách."

"Làm khách?" Khải Khải không hiểu được, mọi người cũng không hiểu.

"Hắn nói, nghe nói ta có được một bảo bối, muốn tới xem thử một chút." Troy lạnh lùng nói.

"Cái gì bảo bối?" Mạc Ninh hiếu kỳ.

Troy thở dài, lấy từ trong phong thư tấm ảnh chụp cho Khải Khải xem, trên đó chính là Khải Khải....

"Có ý gì?" Khải Khải nhìn Troy.

"Đại khái động kinh thôi..." Troy lạnh lùng nhú mày, nói với Sam, "Nói với tên truyền tin, bảo hắn đừng có mà đến, ta không chào đón hắn."

"Thế nhưng..." Sam bất đắc dĩ nhún nhún vai, "Thư là nhét qua cửa, không chỗ trả lại..." Còn chưa nghĩ ra cách, lại nghe từ cửa, tiếng chuông vang lên.

45. Chương 45

"Hóa ra cũng có chuông cửa?" Sử Diễm Phi sờ sờ cằm, chạy ra mở cửa.

"Để tôi!" Chờ Sử Diễm Phi chạy được một đoạn, Sam mới nhớ ra, vội chạy theo, đã thấy Sử Diễm Phi chạy tới nơi, mở cửa ra.

Trước cửa có một chiếc xe ngựa, đứng bấm chuông cửa là một người lùn mập mạp, hình dáng cổ quái, mặc một chiếc áo bành tô, chống gậy, ngẩng đầu nhìn Sử Diễm Phi, sững sốt.

Sử Diễm Phi vốn cho rằng vị quỷ hút máu kia, còn gọi là Thakura anh tuấn như tên, khẳng định là một cường công đại soái ca không thua Troy, tuy rằng đã có Sam, nhưng chính là vẫn rất thích giai đẹp. Nhưng nhìn thấy một tên người lùn trước cửa, Sử Diễm Phi thất vọng nhăn nhó, mở cửa, không quên xác nhận, "Ông chính là Thakura?"

Người lùn quay lại, nói với người trong xe, "Chủ nhân, người này mùi vị không tệ."

Trong xe, truyền đến tiếng cười khê, có người nói, "Thứ Troy giấu.....đương nhiên là thứ tốt." Nói xong, cửa xe bật mở, từ trên xe ngựa cũ kỹ một người đàn ông mặc đồ đen đi xuống, người này thoạt nhìn khoảng hai mươi tuổi, có hai đường rìa mép, thoạt trông nhìn giống một quý tộc thời Trung Cổ. Sử Diễm Phi nhìn lướt

qua, cảm giác người này từ đầu đến chân đều viết "Ta là quỷ hút máu", như vậy còn không phải quỷ hút máu thì thật có lỗi với quỷ hút máu trên tivi....Nhưng là loại bá tước vân vân a, quỷ hút máu có cấp bậc

"Ồ..." Lúc Thakura kia xuống xe, nhìn chằm chằm Sử Diễm Phỉ một hồi, cười nói: "Thực sự là xinh đẹp....Mùi vị không biết thế nào đây." Nói xong, còn liếm liếm môi, vươn bàn tay vừa trắng vừa gầy ra, muốn vuốt ve mặt Sử Diễm Phỉ một chút.

Tay còn chưa đụng tới, đã nghe được một tiếng mèo kêu chói tai, một bóng đen vụt tới, Thakura thu tay lại, quả nhiên thấy Sam chắn trước Sử Diễm Phỉ, hung hăng trừng mắt hắn, "Ông tốt nhất tự quản một tay mình đi."

Thakura vuốt vuốt hai hàng lông mày, cười, "Hóa ra là Sam a."

Sam trừng mắt, nói, "Troy ở bên trong." Nói xong, quay lại kéo cổ Sử Diễm Phỉ, "Ai cho anh đi ra? Yêu tinh chết tiệt!"

Sử Diễm Phỉ vẽ mặt ủy khuất, mềm nhũn tựa vào lòng Sam,: "Đau quá nha."

"Aiza, Sam, sao lại thô lỗ với người đẹp như thế?" Thakura cười nói.

"Ông ít lo đi, có việc thì vào, không có việc thì biến!" Nói xong, Sam kéo Sử Diễm Phỉ vào đường nhỏ, thế nhưng lực tay không hề nhẹ.

Chờ Thakura đi, Sam thả Sử Diễm Phỉ ra, thấy được anh rất không vui, "Quay về phòng."

Sử Diễm Phỉ méo miệng, ngồi phịch xuống ghế bên cạnh, vẽ mặt ủy ủy khuất khuất, không để ý tới Sam.

"Làm sao?" Sam tới cạnh anh.

Sử Diễm Phỉ xoa xoa cái cổ bị bóp đau, không để ý tới cậu ta.

Sam nhìn thấy cằm cổ trắng nõn Sử Diễm Phỉ, có mấy dấu tay hồng hồng, cũng biết mình xuống tay hơi quá, thấy yêu tinh chết tiệt này không để ý đến mình, có chút không tự nhiên, lại ngồi xuống cạnh anh ta, nói, "Tôi là tốt cho anh, ai kêu anh suốt ngày mê trai như thế."

"Ai mê trai?" Sử Diễm Phỉ nhỏ giọng nói.

"Tên Thakura không có tốt." Sam chăm chú nói, "Anh cẩn thận bị hắn bắt được, tiền dâm hậu sát!"

Sử Diễm Phỉ nhăn nhó, "Mới không vậy."

"Ai không vậy?" Sam nói, "Tên Thakura thích nhất cướp đoạt của Troy, cái gì liên quan đến ta và Safi sẽ nhớ nhung, bảo bối của ta chính là anh, vạn nhất hắn đoạt đi mất thì làm sao? Anh còn mờ mắt vì đàn ông."

"Ai mờ mắt!" Sử Diễm Phỉ ngoài miệng tranh cãi, trong lòng cũng có cảm giác hải lòng, Sam vừa nói anh là bảo bối.

Sam thấy Sử Diễm Phỉ vẽ mặt mất hứng tan đi cũng nhiều, thoáng thở phào, dựa sát vào, "Này, yêu tinh thối, hôn một cái nào."

Sử Diễm Phỉ liếc cậu một cái, chu môi hôn "chụt" một cái lên má cậu.

"Còn tức giận?" Sam bị Sử Diễm Phỉ hôn một cái mà ngất ngây, dịu dàng nói.

"Còn!" Sử Diễm Phỉ nghĩ một chút, "Trừ phi..."

"Trừ phi cái gì?" Sam nhìn anh.

Sử Diễm Phỉ kề sát lại thì thầm nói cạnh tai anh, Sam hắc hắc cười, tay néo thắt lưng Sử Diễm Phỉ, "Yêu tinh chết tiệt!" Ôm anh về phòng mình.

Thakura đã và tòa thành, chỉ thấy trong phòng khách còn Safi ngồi, Troy cũng không ở lại.

"Hãy, Safi." Thakura ngồi xuống sofa, chào hỏi Safi, "Troy đâu?"

"Ồ trên đầu, lập tức xuống, chờ chút." Safi nói xong, quay người đi ra, đến trước phòng khách, đột nhiên quay lại nói, "Đúng rồi, xung quanh tòa thành có nhiều máy móc mới, nghìn vạn lần đừng đi lung tung." Nói xong, đi thẳng.

Thakura mỉm cười, bưng hồng trà uống ngồi chờ ở phòng khách, một lần này, chính là một giờ.

"Này, anh còn không đi ra sao?" Khải Khải ở trong phòng Đông Đông nghiêng cứu địa đồ, hỏi Troy bên cạnh, "Hắn không phải đến lâu rồi sao?"

Troy bĩu môi, không cam tâm đứng lên ngáp một cái, cúi xuống hôn lên đỉnh đầu Khải Khải, "Bảo bối, em đừng ra."

Khải Khải lườm một cái, chà chà tóc.

Troy lại híp mắt cười hai tiếng, xoay người đi ra.

Đi xuống phòng khách dưới lầu, chỉ thấy Thakura dựa vào sofa chợp mắt. Lấy gối ôm bên cạnh ném đập cái vào người gã, Troy đi tới sofa ngồi xuống, vắt chân ngồi nhìn gã.

"Hừ..." Thakura dụi dụi mắt đứng lên, ngáp một cái, nhìn xung quanh một chút, "Người để ta chờ lăm lăm đi nha?"

"Người tới làm gì?" Troy quay nhìn gã.

"Ta đến xem tiểu bảo bối nhà người." Thakura cười ha hả nói, "Ta xem ảnh, thực sự khả ái nha."

Troy khẽ nhú mày, nhìn chăm chăm gã một hồi, "Người tốt cùng tới làm gì?"

"Ha hả...." Thakura bất đắc dĩ nhún nhún vai, "Ai, thực sự không thú vị, ta thể nhưng lại cho người tốt mới đến."

"Có chuyện gì nói nhanh." Troy không nhịn được phải nói.

"Ta biết, gần đây có người trắng trợn thuê quỷ hút máu." Thakura chỉnh chỉnh lại măng-sét tinh xảo, không nhanh không chậm nói, "Ta xem yêu cầu, hình như là tìm tới đối phó với các người."

Troy khinh thường cười cười, "Thế giới này còn có quỷ hút máu muốn đối phó được với ta, Safi và Sam.... Là không có khả năng."

"Điều ấy ta biết." Thakura nâng chén trà uống một ngụm, nói, "Ta bắt quá là tới nhắc nhở người, để người chuẩn bị tâm lý."

"Người lại có lòng tốt như vậy?" Troy vẻ mặt không tin được.

"Ánh mắt này khiến ta thực thương tâm nha...." Thakura ôm ngực nói, "Ta là tới nói cho người một tiếng, ta cũng bị thuê."

Troy nhú mày nhìn gã, lắc đầu, "Người là quỷ hút máu quý tộc, khi nào lưu lạc đến độ bị người ta thuê làm việc."

"Phải, điều kiện rất khá, vì thế ta có hứng thú nha." Thakura vuốt vuốt chỉnh sửa hai hàng ria mép, "Hơn nữa còn rất thú vị."

"Thù lao thế nào có thể khiến người động lòng đến như vậy?" Troy nhìn gã.

"Hắc hắc." Thakura hạ giọng, "Thù lao lần này rất đơn giản, chính là một tòa thành hoàng kim."

Troy nghe xong sững sốt, lắc đầu nhìn Thakura, "Lời này người cũng tin sao?" Bạn đang ?

"Đương nhiên là tin." Thakura nhìn chăm chăm Troy một hồi, "Thế nào, người không biết chuyện này sao?"

Troy nhún nhún vai.

"Ai, ta còn tưởng rằng là người muốn đó." Thakura có chút mất hứng, "Ta còn nghĩ, nếu như người cũng đi, ta đây còn có thể một đường đối đầu với người, thuận tiện đoạt bảo bối của người, cuối đoạt thành hoàng kim người muốn, thật đúng là quá hoàn mỹ!"

"Người trước hãy nghĩ xem mình có mấy phân phân lượng đi." Troy nhin không được hỏi, "Còn chuyện gì khác không?"

"Có." Thakura cười, "Để ta nhìn thấy bảo bối của người."

"Thakura." Troy cười lạnh nhìn gã, "Người tốt nhất đừng chọc giận ta, người còn muốn ít đi một tay phải không?"

Nghe Troy nói, Thakura vô thức nhìn bàn tay mang găng, trong mắt gợn lên oán hận, "Người còn dám nhắc đến."

"Quý tộc quý hút máu sống không có mấy người." Troy thần nhiên nói, "Nếu không phải xem chúng ta trước đây có chút giao tình, ta đã sớm làm thịt người, mau biến đi."

Thakura thở dài, nghĩ một chút, lại hỏi, "Thực sự không phải người đi thành hoàng kim?"

Troy lắc đầu.

"Không thú vị." Thakura chỉnh lại tóc, đội mũ, "Ta đây cũng bỏ đi, đột nhiên lại nghĩ không hứng thú."

Sau đó, Thakura ngẩng đầu nhìn lên lầu, không tìm được thứ muốn nhìn, càng thêm không vui, liền nói, "Ta đây đi được rồi." Nói xong, xoay người muốn đi.

Chợt nghe Troy đột nhiên hỏi, "Người vừa nói thành hoàng kim, là ai nói?"

Thakura quay lại, "Không biết là ai tung tin, chỉ cần là quý hút máu, người sói, cho dù không được thuê, thì đều muốn đi."

"Tòa thành kia ở đâu?" Troy khó hiểu hỏi.

"Nói là tại vùng Âm Sơn, cụ thể là ở đâu không ai biết." Thakura trả lời, "Bất quá nghe nói chỉ có một đội người là biết vị trí cụ thể, đứng ra chúng ta muốn mang người đi đổi phó.....Nhưng lại có ảnh chụp bảo bối của người."

"Cái gì?" Troy sững sốt.

"Ảnh chụp không biết từ đâu truyền ra." Thakura hí hóp cười, "Tất cả mọi người đều biết là mỹ nhân, nếu hẳn biết cụ thể địa điểm vậy càng phải bắt về, bất quá sau lại nghe nói hẳn và người cùng một chỗ, đó là lý do tất cả mọi người trông mà thèm nhưng không dám đến nếm thử mùi vị." Nói xong, Thakura đứng định đi, đi tới cửa mới nhớ ra, quay đầu lại, nói, "Phải rồi Troy, người không định tham gia tiệc quý hút máu đúng ko?"

Troy cả đầu đều là chuyện quý hút máu đều có chủ ý với Khải Khải, tùy ý đáp một câu ứng phó, "Ta không rảnh."

"Vậy đúng là đáng tiếc." Thakura có chút bất đắc dĩ, "Chiều mai tại tòa thành Mote La cử thành bữa tiệc quý hút máu. Đúng rồi, người tổ chức lần này là chủ thuê thần bí, người nếu như không bị thuê, chính là lựa chọn tốt nhất."

"Nửa đêm ngày mai sao?" Troy hỏi.

"Hắc hắc, đương nhiên." Thakura cười cười, xoay người rời đi.

46. Chương 46

"Sao giờ?" Sam hỏi Troy, "Bọn họ hình như có ý định với Khải Khải?"

Troy nhíu mày suy nghĩ một chút, nói, "Không biết bọn chúng có mục đích gì."

"Mote La và Thakura phải chú ý hai tên này." Safi nói với Troy, "Ta sợ bọn họ chú ý đến Khải Khải, còn có mục đích khác."

"Mục đích gì?" Khải Khải bên cạnh hiếu kỳ hỏi Troy, "Mấy người trước đây biết nhau?"

Troy gật đầu, nói, "Không cần lo bọn chúng."

"Vậy anh có tham dự bữa tiệc không?" Sử Diễm Phỉ rất hứng thú, "Tiệc của quý hút máu, vũ hội hóa trang, tôi cũng muốn đi!"

"Đi cái đầu anh á?!" Sam trừng mắt hung hăng trừng anh, "Một phòng quý hút máu lại có một người bình thường, sẽ ăn chết anh!"

Sử Diễm Phỉ cắn cắn môi, nhìn Sam, nhỏ giọng nói "Không tình thú", vừa muốn trốn, đi hai bước đã bị Sam bắt được.

"Yêu tình chết tiệt, dám nói ta không tình thú, được!" Sam một tay ôm Sử Diễm Phỉ lên lầu, "Ta tình thú cho người xem!"

"A aaa....." Sử Diễm Phỉ giãy dụa không có kết quả, bị Sam kéo vào phòng.

Khải Khải nhìn sắc mặt Troy, có vẻ như không giống định nói thêm gì, cũng lại không muốn hỏi tiếp, đã muộn, tất cả mọi người trở về phòng nghỉ ngơi. Khải Khải cũng về phòng, chuẩn bị cho hành trình mấy ngày, đột nhiên, chợt nghe tiếng "cạch cạch" từ cửa sổ.

Khải Khải quay lại, thấy trước cửa sổ một người đang đứng.....Cũng không biết hấn lơ lửng, hay ở dưới có gì đỡ lên. Là một người đàn râu kềm, sắc mặt trắng nhợt mặc đồ đen.....Khải Khải tới trước cửa sổ nhìn, chính là Thakura, vì sao lại quay lại.

Thakura gõ gõ cửa sổ, nhìn Khải Khải, vẫy tay với anh, ý bảo mở cửa.

Khải Khải chần chừ một chút, đi tới, mở cửa sổ, thế nhưng bảo trì cảnh giác nhìn gã.

Thakura quả nhiên là lơ lửng, thấy cửa sổ mở, hấn liền cười, nhẹ nhàng bay vào. Hạ xuống, quay đầu nhìn Khải Khải, mỉm cười, lại gần tỉ mỉ nhìn kĩ.

Khải Khải lạnh lùng đánh mắt nhìn gã, "Anh có chuyện gì?"

"Ai~....Thực lạnh lùng a, chúng ta thế nhưng là đã quen biết lâu mà, nói chuyện kkhông khách khí, người và Troy có thể gặp nhau, cũng ít nhiều nhờ ta đi." Thakura rất thân thiết nói chuyện, "Dùng cách các người nói, ta chính là bà mối."

Khải Khải hơi cau mày, không nói câu nào, chờ hấn nói tiếp.

"Hừ.....Xem ra Troy vẫn không nói thật đi. "Thakura tùm tùm cười nhìn Khải Khải từ trên xuống dưới, "Bất quá cũng phải, vất vả mới tìm được, lần này hấn nhất định là không buông tay."

Khải Khải ngồi xuống sofa, hỏi, "Giữa Troy và các người có vấn đề gì?"

"Chúng ta?" Thakura hình như có chút giật mình, cười, "Vì sao không phải ta, mà là chúng ta?"

Khải Khải có chút nhịn không được nhìn hấn, nói, "Hiện giờ quý hút máu không nhiều lắm, nhưng Troy hình như cho tới bây giờ không qua lại với các người."

Thakura ngồi lên bệ cửa sổ, cười cười nói, "Troy địa vị tôn quý, quý hút máu khác đều rất tôn kính đồng thời cũng e ngại hấn, ta và Mote La cùng hấn, đều là quý hút máu quý tộc, trước đây vẫn ở cùng một chỗ, là bạn bè tốt nhất....Đương nhiên, đó là chuyện 400 năm trước."

Khải Khải lẳng lặng nghe, Thakura nói tiếp, "Là chúng ta xúi giục Troy bắt cóc Kevin." Nói xong, liền liếc nhìn Khải Khải một cái, "Kỳ thực chúng ta là có tư tâm, chỉ muốn dạy dỗ con người cao ngạo đó một chút, thực sự không nghĩ đến Troy sẽ yêu anh ta."

Khải Khải nhướn mày nhìn gã một chút, "Sau đó thế nào? Troy vì sao không qua lại với mấy người nữa."

"Từ lúc Kevin chết, Troy cũng không thấy nữa." Thakura nói, "Sau đó ở châu Âu lại dấy lên một cuộc tiêu diệt quý hút máu, chúng ta mới bị ép chạy đến châu Á.....Vậy nên vô tình gặp lại Troy."

Khải Khải gật đầu.

"Troy vẫn không thèm gặp chúng ta." Thakura có vẻ buồn bã, "Nhưng thực sự, chúng ta rất muốn làm hòa với hắn, thời điểm đó đùa giỡn, thực sự không nghĩ lại có hậu quả nghiêm trọng như vậy."

Khải Khải nhướn mày, "Thì ra là thế, anh tìm tôi có chuyện gì?"

Thakura cười, "Ta quấy rầy Troy thường xuyên, kỳ thực chỉ là muốn hắn tha thứ mà thôi, lần này chúng ta đã biết một bí mật không ngờ tới, muốn nói cho Troy, thế nhưng.....đêm mai Troy nhất định sẽ không đi tham gia bữa tiệc của Mote La."

"Rồi sao?" Khải Khải nhìn hắn.

"Chỉ cần ta mang người đi....Troy sẽ phải đến." Thakura mỉm cười, "Người theo ta đi thôi, vì Troy."

Khải Khải cười nhạt, lui lại một bước, "Tôi làm sao biết anh nói có thật hay không? Nói không chừng anh chỉ muốn hại Troy."

"Người không chịu nghe, ta buộc phải cưỡng ép mang người đi." Thakura nghĩ muốn bắt, Khải Khải đã lập tức lui ra sau một bước nữa, tay đẩy đồ bình hoa trên bàn.

"Loảng xoảng", Troy dưới lầu chau mày, liền nhảy lên trên.

"Ha ha....Không hổ là linh hồn giống nhau." Thakura cười, "Không chỉ đáng yêu giống nhau, ngay cả trình độ quật cường cũng đều như nhau." Đang nói đã thấy Thakura nhẹ nhàng vẫy tay, Khải Khải cảm thấy hoa mắt, không biết từ đâu bay tới một đàn dơi, cả căn phòng chỗ nào cũng có, đang bất ngờ, thì cảm thấy có thứ gì bó chặt mình lại, muốn dây dựa nhưng hoàn toàn không thể động đậy. Khải Khải cúi xuống, chính là có vô số con dơi bao lấy anh, phục hồi lại tinh thần, đã bị nhấc lên, bay về phía Thakura, chỉ thấy hắn áo choàng đen vung lên, trước mắt chỉ còn một mảng tối.

Thời điểm Troy vọt vào phòng, nhìn thấy cảnh tượng Khải Khải bị bắt, cau mày, đuổi theo Thakura, "Người không muốn sống sao?!"

Thakura lúc này đã bay xa, ánh mắt hàm ý cảnh cáo, cười nhẹ với Troy, "Đừng đuổi theo, không muốn hắn bị thương, ngay mai mặt trời xuống núi, tới tòa thành của Mote La, nếu không, ta không đảm bảo chuyện gì sẽ xảy ra...."

Troy nhìn Thakura và Khải Khải biến mất trong màn đêm, sắc mặt cực khó coi.

47. Chương 47

Bóng tối đại khái kéo dài hơn 20 phút, sau đó bị thu lại, trước mắt Khải Khải đột nhiên có ánh sáng. Ánh sáng mạnh mẽ có chút gai mắt, Khải Khải mắt nhắm lại, rồi mở ra, phát hiện mình đã ở trong nhà. Lúc này, anh ở giữa một căn phòng cực lớn, bài trí xa hoa đặc biệt kiểu cách, trên trần là đèn chùm thủy tinh. Đứng trước mặt là hai người, một người chính là Thakura, người kia cũng mặc đồ đen, chỉ là thoát nhìn trẻ hơn Thakura một ít, đeo kính, bộ dáng thanh tú, gương mặt cũng nhợt nhạt.

"Hắn chính là Khải Khải sao?" Người kia hỏi Thakura.

"Đúng vậy." Thakura gật đầu, tay nắm cầm Khải Khải, "Giống không?"

Người kia gật đầu, "Giống, bất quá cảm giác rất dữ...."

Thakura cũng nhìn ra Khải Khải vẻ mặt không vui, vội thu tay lại, cười hì hì xin lỗi với anh, "Đừng giận, chúng ta có thô lỗ chút đỉnh, bất quá cũng là vì Troy."

Khải Khải nhìn một vòng dơi trối chặt mình, liếc Thakura, gãi búng tay một cái, đám dơi liền bay đi.

"Các người muốn nói gì với Troy?" Khải Khải cử động chân tay, nghĩ không vấn đề gì, lại hỏi hai người, "Tại biệt thự của hắn không nói được sao, đến tận đây làm gì?"

Thakura chỉ người nọ cho Khải Khải, "Đây là Mote La."

Khải Khải gật đầu.

"Khải Khải, chúng ta cho anh xem một thứ, anh liền hiểu rõ." Hai người mang theo Khải Khải xuống lầu.

"Mời vào." Mote La mở cửa lớn, nói với Khải Khải, "Có thể sẽ hơi dọa người, anh chuẩn bị tâm lý một chút."

Khải Khải nhú mào, nghĩ không biết thứ gì, thần thần bí bí. Cùng Mote La vào phòng, chỉ thấy bên trong có bốn cái giường sắt, trên mỗi chiếc giường để dùng vải trắng phủ thứ gì đó. Dựa theo hình dạng vật thể, Khải Khải có thể đoán đó là thi thể, thật thú vị, Mote La và Thakura kì quái, đưa anh tới chỉ để nhìn thi thể sao?

Thakura đi trước, xốc một tấm vải lên, Khải Khải nhú mào, thấy được thi thể kia không phải người, mà là quỷ hút máu, mặt trắng răng nanh.....

"Là quỷ hút máu?" Khải Khải hỏi.

Thakura và Mote La gật đầu, "Không sai, là quỷ hút máu." Nói xong liền xốc toàn bộ vải phủ, bên dưới đều là thi thể quỷ hút máu chết trong tình trạng cực thảm, trước ngực có một cái lỗ lớn.

"Đây là phương pháp người sói thường dùng với quỷ hút máu." Thakura nói, "Chúng ta biết gần đây có người âm thầm chiêu mộ quỷ hút máu đối phó Troy không thành công, vì thế đi chiêu tập người sói, mấy tên kia thích nhất đối nghịch với quỷ hút máu chúng ta."

"Người sói?" Khải Khải mở to mắt, nghĩ, thật là còn có vụ này a?"

Thakura gật đầu nói, "Chúng ta muốn Troy đến, chính là muốn hắn nhìn thấy những thi thể này, cái này giống với lão địch thủ già của chúng ta làm."

"Lão địch thủ già?" Khải Khải hỏi, "Troy quen người làm chuyện này sao?"

"Trong đám người sói có một kẻ gọi là Musharraf, hắn trước đây có quen biết với Troy." Thakura nói, "Ta sợ lần này có người thuê hắn đi phá hỏng hành động các người, cho nên muốn nhắc nhở Troy một chút.... Mặt khác...."

"Mặt khác làm sao?" Khải Khải thấy hắn còn có ẩn tình, cũng hiểu được có thể tương đối nghiêm trọng.

"Uhm, mặt khác, chúng ta đã lâu không gặp Troy, muốn gặp hắn." Mote La ngại ngần nói ra một điều ngoài dự đoán, nhỏ giọng nói với Khải Khải.

"Troy tại sao không muốn gặp mấy người?" Khải Khải không hiểu được, nghĩ mấy người là bạn bè nhìn cũng không tệ a.

"Hắn không gặp chúng ta, chỉ vì chuyện quá khứ hắn không muốn nói ra, người trong quá khứ hắn cũng không muốn gặp." Thakura cười cười. "Bất quá hiện tại hắn tìm được người, chúng ta đã nghĩ, có khả năng hắn sẽ tha thứ cho chúng ta."

Khải Khải gật đầu, chợt nghe một giọng nói truyền đến, "Vốn không có gì, hiện tại đừng nghĩ nữa."

Ba người giật mình, cùng nhau ngẩng đầu nhìn nơi phát ra giọng nói, liền thấy một người giữa không trung, vẻ mặt nghiêm lạnh nhìn mấy người.

"Troy?" Thakura và Mote La hai mắt mở to ngẩng đầu nhìn, Mote La quay nhìn Thakura, "Người không phải nói mai mới đến sao, ta đã báo mọi người mai mới đến rồi."

Thakura cũng hơi đau đầu, ngẩng đầu nhìn Troy.

Troy vẫn không hề nhìn hai người, hạ xuống cạnh Khải Khải, nhẹ giọng hỏi, "Thế nào?"

Khải Khải lắc đầu, ý bảo không có việc gì, Troy ngẩng đầu, hung hăng trừng Thakura và Mote La. Hai người hiển nhiên rất sợ Troy, thấy hắn vẻ mặt không vui, Mote La còn trốn ra sau Thakura, lí nhí nói, "Troy, đã lâu không gặp."

Troy gật đầu, vẫn không hề mở miệng nói, đi tới giường xốc vải trắng phủ thi thể, tỉ mỉ nhìn một hồi, cười nhạt, "Là Musharraf làm."

Thakura và Mote La hai mắt nhìn nhau, đều có chút khản trương.

"Mấy tên quỷ hút máu này là ai?" Troy hỏi, "Người sói vì sao vô duyên vô cớ công kích quỷ hút máu?"

Thakura lắc đầu, nói, "Chúng ta nghe nói có người định dùng quỷ hút máu đổi phó người, liền phái mấy người đi tìm hiểu tin tức, thế nhưng đến lúc được đưa về, đều là thi thể, cho nên mới nghĩ đi báo cho người, dù sao Masharraf cũng khó đối phó."

"Con cháu thôi đó còn sống sao?" Troy có phần khinh thường bĩu môi nói, "Chúng ta nghe nói các người muốn tìm thành hoàng kim, đến lúc đó đơn thương độc mã đối phó người sói, không bằng hiện tại chúng ta đánh một trận, rất nhiều người đồng ý hỗ trợ.....Coi như chuộc lỗi chúng ta năm đó thấy chết không cứu đi."

Troy nhú mày, "Quyết chiến với người sói, cái này cũng cần sao?" Musharraf muốn tìm chính là ta, không có thù oán gì với các người, hiện tại số quỷ hút máu còn lại không nhiều, đừng lãng phí."

Thakura và Mote La hơi xấu hổ, hai người nhìn nhau, hỏi Troy, "Người còn giận chúng ta a?"

Troy không có hứng thú tiếp tục ngốc người ở đó, kéo khái khái, "Về thôi."

Khải Khải không có ý kiến gì, anh luôn không thích hỏi đến chuyện riêng người khác, theo Troy đi về, chợt nghe Mote La ở sau nói, "Các người nhất định phải cẩn thận a."

Troy tới cửa, dừng lại, quay đầu nhìn hai người kia, thản nhiên nói, "Các người nên làm gì đi thôi, ít quan chuyện của ta đi, lần này ta có thể bỏ qua, lần sau ta sẽ không khách khí nữa đâu!" Nói xong, dẫn Khải Khải đi."

"Bình thường sao tôi lại không phát hiện thành phố này chỗ nào cũng là đất của quỷ hút máu?" Khải Khải hỏi Troy.

"Khải Khải....." Troy kéo lại, nhàn nhạt nói, "Bọn họ có làm gì với em không?"

Khải Khải nhún nhún lông mày, cười, "Có điều gì bọn hắn biết, mà anh không muốn tôi biết sao?"

Troy sững sốt, lắc đầu cười, "Không phải....Chuyện năm đó, đã là quá khứ, tôi không muốn nhắc lại."

Khải Khải gật đầu, buổi tối gió thổi mát mẻ, cười nói, "Hai tên quỷ hút máu đó ẩn tượng cũng không giống lắm."

"Sớm đã nói với em, đừng tin những gì phim nói." Troy kéo Khải Khải qua, hôn lên trán anh một cái, hai người chân bước nhanh hơn, chính lúc này, nghe được xa xa từ đỉnh núi, truyền đến tiếng sói tru.

Troy chau mày, ngẩng đầu nhìn ngọn núi không xa, thấy trên đỉnh núi hình như có thứ gì, theo ánh trăng, ánh lên ánh sáng xanh, dưới ánh trăng tròn, càng có vẻ quỷ dị.

Sau đó, lại một tiếng sói tru truyền đến, thấm thiết mà thê lương.

"Ngu ngốc." Troy nắm chặt tay Khải Khải, ôm thắt lưng anh, nói, "Đi chậm thôi." Bọn đang ?

Khải Khải vừa gật đầu, Troy đã ôm anh, nhanh chóng di chuyển về hướng xa, tiếng sói tru có chút đáng sợ, bị bỏ xa phía sau.

48. Chương 48

Khải Khải và Troy vội vã trở lại tòa thành, những người khác đều đang lo lắng chờ đợi, thấy Khải Khải không có chuyện gì đều thở phào nhẹ nhõm. Troy đại thể nói với Sam và Safi tin tức Musharraf muốn ngăn cản hành động của bọn họ, hai người đều nhăn nhó. Sam nghiêng rằng, "Con cháu thôi tha đó còn sống?"

Mọi người bàn bạc một chút, nghĩ việc này không thể chậm trễ, nếu địa đồ cũng đã có, thì lập tức hành động, lần hành động này không thích hợp để tất cả đều đi theo, thế nhưng Sử Diêm Phỉ và Diệp sống chết không rời Sam và Safi, chỉ thể mang toàn đội đi, ngay cả Zaire cũng cần gấu quần Đông Đông không nhả ra, Khải Khải và Troy bắt đầu đi, đành phải mang cả tiểu lão hổ theo.

Màn đêm buông xuống, Khải Khải gọi điện cho Hạng Vũ, hỏi hắn ngày hôm sau khởi hành có vấn đề gì không, Hạng Vũ sáng khoái nói, "Không thành vấn đề."

Ngày thứ hai, mọi người mua trang bị, thu thập hành lý, sáng sớm hôm sau tập thể lên đường.

Bởi vì Hạng Vũ cũng muốn mang theo một đội người, bởi vậy mọi người phân chia hành động, bọn Khải Khải đi máy bay tới nội Mông, rồi ngồi xe đi vòng vòng vào khu trung bộ, cả quá trình hao tổn gần hai ngày. Cổng vào đánh dấu trên bản đồ, gần phía tây chân Âm Sơn, nằm trong vùng đất xinh đẹp phía sau Lang Sơn, chạng vạng, mọi người đi tới chân núi Lang sơn. Vùng này người rất thưa thớt, đám Khải Khải đến đó, chỉ thấy lều trưởng quân dụng, thấy người tới, người trong lều đi ra, dẫn đầu chính là Hạng Vũ.

Khải Khải nhìn đội người phía sau Hạng Vũ, không khỏi khẽ nhủ mày, những người đó đều mặc trang phục quân nhân, trong rất quen mắt, rất giống đội người vào rừng rậm nhiệt đới, bất quá đội kia đều đã chết trong rừng, bởi vậy đội người này hẳn là mới, chỉ là người đi đầu trong đó bọn Khải Khải rất quen thuộc, chính là kẻ lẩn đi lẩn lại không chết, trốn thoát ở đông nam á, Lưu Dịch Tư.

"Gã này mạng tốt thật." Sam nói nhỏ với Troy, "Chờ vào trong núi rồi, ông đây liền xử hắn trước."

Troy gật đầu với cậu, không nói thêm gì, đi cùng Khải Khải, tới trước mặt Hạng Vũ.

"Khải tiên sinh, tôi chờ các anh đã một ngày." Hạng Vũ bắt tay Khải Khải, "Dựa theo địa điểm mọi người nói lần trước, chúng tôi sáng sớm đã thử thăm dò một chút, đích xác tìm được một vài dấu vết."

"A?" Khải Khải để những người khác nghỉ ngơi tại chỗ, còn mình và Hạng Vũ, Lưu Dịch Tư, cùng vào lều, xem "dấu vết" đám người Hạng Vũ tìm được.

Hạng Vũ dẫn theo mấy người tới trước một cây cổ thụ lớn, cây này cũng to hơi quá, xem thử, chỉ ít phải bảy tám người mới ôm hết nổi, đằng sau cây, có thể mơ hồ thấy được mặt đất không giống bình thường lắm.

"Chúng tôi vừa xem thử." Hạng Vũ chỉ vào sâu trong vị trí trước rừng rậm, nói, "Từ đây tới phía trước, hình như là có một đường người làm ra, bất quá xem kỹ thuật, với trình độ hư tổn, đại khái đã mấy nghìn năm."

Khải Khải gật đầu, ngồi xuống nhặt một cục đất nhìn một chút, quay lại nói với Hạng Vũ, "Trời cũng sắp tối, chúng ta ở bên ngoài nghỉ một đêm, chuẩn bị một chút, sáng mai trời sáng lập tức vào núi."

"Được!" Hạng Vũ gật đầu, quay đầu lại nói với bộ hạ.

Khải Khải và Troy đều đứng lên, Lưu Dịch Tư bên cạnh quay đầu lại, thấy Troy hí hóp mắt nhìn mình, vội lui lại một bước, cười hì hì nói, "Đừng hiểu lầm, tôi lần này cũng không có ý định đánh nhau." Nói rồi, tay chỉ chỉ Khải Khải.

Khải Khải nhìn hắn, hỏi, "Anh cùng Hạng Vũ vào núi có mục đích gì khác?"

"Đó là đương nhiên." Lưu Dịch Tư ngoáy ngoáy lỗ tai, nói, "Vì tiền sắc không thể có đủ, tôi lần này vào núi, thuần túy chính là vì chữ tiền, nói ra thì, tôi chỉ muốn vàng trong thành hoàng kim, những cái khác không nói đến, chúng ta lần này vào núi làm việc, nước sông không phạm nước giếng, thế nào?"

"Vẫn không thể chắc chắn." Troy cười nhạt, "Ta tương đối chủ trương giết người, ngăn chặn hậu hoạn."

Lưu Dịch Tư vội lui lại tiếp, cười nói, "Đừng a, nhiều bạn hơn nhiều kẻ địch, đại gia hòa khí thì phát tài, làm khó nhau với ai cũng không phải tốt."

Khải Khải kéo Troy, ý bảo hắn quên đi.

Troy đương nhiên là nghe Khải Khải, xoay người cùng anh về lều, Lưu Dịch Tư bĩu môi, cười cười, cũng theo trở về.

Hiện tại cuối thu, vùng nội Mông tối rất nhanh, mới bảy tám giờ, đã tối mịt. Khải Khải nổi lửa, nghỉ ngơi trong lều. Tuy rằng Hạng Vũ trên danh nghĩa là ba Đông Đông, bất quá Đông Đông không hề thích hắn, chỉ ở trong lều bọn Khải Khải, dựa vào Zaire da lông mềm ấm với Sử Diễm Phỉ, Diệp, ăn món mì cậu thích nhất.

Sử Diễm Phỉ đem bản đồ ra hoàn thiện, những người khác dựa vào nhau chợp mắt.

Ban đầu, lính đánh thuê còn ở đâu đó đùa giỡn, đến mười hai giờ, tất cả mọi người dần dần vào giấc.

Khải Khải dựa vào lều, không buồn ngủ, lúc trong xe đã ngủ no rồi. Đang ngán người, chợt nghe Đông Đông úp sập trên Zaire đột nhiên ngẩng đầu, lông cổ dựng thẳng, thấp giọng gầm gừ.

Sam cũng vụt ngẩng đầu, nói, "Có cái gì đó."

Hai con mắt xám nhạt nổi lên vằn đen, cậu đi tới cửa lều, nhìn lướt qua thảo nguyên mênh mông, thấp giọng nói, "Rất nhiều con.....di chuyển rất nhanh, giống như sói!"

"Sói?" Khải Khải giật mình, chính lúc này, từ xa nghe được tiếng sói tru thê lương u ám.

Troy cau mày, thấp giọng nói, "Nguy rồi, không phải sói."

"Vậy là thứ gì?!" Sử Diễm Phỉ ánh mắt rất tốt, liếc một cái nhìn thấy mấy điểm đỏ cách đó không xa, điểm sáng này vị trí rất cao, so với độ cao ánh mắt con người thì tương tự, nếu như là mắt sói, con sói này to đến thế nào a?!

"Là người sói." Bàn tay Sam vuốt nhọn dài ra, "Ta đã ngửi được mùi thối, quả nhiên là tên Musharraf chết tiệt."

"Musharraf?" Khải Khải nhìn Troy.

Troy xuy xuy tay với Khải Khải, lúc này, người gác lều đối diện cũng phát hiện ra điểm bất thường, đứng lên hét thảm, "Bầy sói! Là bầy sói!"

Lưu Dịch Tư cũng giật mình tỉnh giấc, đám người này không hổ là lính đánh thuê có qua huấn luyện, cầm vũ khí đứng lên, chuẩn bị chiến đấu. Những người này đều mang vũ khí tiên tiến, giết người không chớp mắt, lúc bọn họ ra xem, sói dữ thảo nguyên Mông Cổ đương nhiên là hung mãnh, thế nhưng giống như đội đột kích có thể đơn giản giết chết một tiểu đội chín quy, vậy thì mấy con sói này bọn họ chẳng đặt vào mắt. Lưu Dịch Tư không nói nhiều lời, lấy băng đạn, rút kíp nổ, trực tiếp ném tới bầy sói đang di chuyển rất nhanh, sau đó, vọng đến tiếng nổ "đoàng đoàng", tiếp đó là tiếng sói tru.

"Bên trong hình như có gì đó khác thường!" Có mấy người lính đánh thuê ánh mắt không tệ nhìn ra mảnh khoe, hỏi Lưu Dịch Tư.

"Lo nó là cái thá gì."

Lưu Dịch Tư mặt đầy sát ý, "Chỉ cần là sống, còn có thể lì lợm không? Nổ súng cho tao!"

Đám thủ hạ đều lên đạn, bắt đầu dùng súng trường xung phong bắt bầy sói. Rất nhiều con ngã xuống, thế nhưng, điểm đỏ vẫn tiếp tục di chuyển về phía trước, cứ như thể đạn bắn thế nào cũng không có ảnh hưởng gì.

"Kia là thứ gì vậy?" Hạng Vũ đi ra ngoài hai mắt mở to, nhìn chằm chằm sinh vật bất minh đang đi đến rất nhanh.

Khải Khải nhìn Troy, "Tên nào là Musharraf?"

Troy nhún vai, "Musharraf là con rùa rút đầu, chỉ biết núp ở đằng sau." Nói xong, đứng lên đi ra ngoài, Sam cản hẳn lại, nói, "Ta đi được rồi."

Safi cũng muốn đi, chợt nghe Hắc Kim nói, "Ta cũng đi."

Mọi người đồng loạt nhướn mày, "Hắc Kim tức giận?"

Quay đầu lại nhìn Mạc Ninh, thấy anh bĩu môi, nói, "Tôi thích chó, không thích sói, ghét nhất chính là người sói!"

Vừa mới dứt lời, đã thấy cặp đồng tử nâu sậm của Hắc Kim chuyển thành màu đen thuần, gầm gừ, nói, "Mạc Ninh ghét đều phải giết hết!" Nói xong, cùng Sam ra ngoài lều, lao tới đánh đám người sói.

Khải Khải khoát tay với Lưu Dịch Tư, ý bảo hẳn ngừng bắn. Lưu Dịch Tư hô một tiếng với thủ hạ, "Đều dừng tay!" Đám thủ hạ thu súng lại, hiếu kì nhìn hai người Sam và Hắc Kim, làm thế nào xử lí được lại sinh vật không rõ nguồn gốc này.

Sam đi tới, há miệng, tiếng meo kêu sắc nhọn vang lên, theo tiếng cậu kêu, từ xa mấy người sói dừng lại, không đợi bọn chúng kịp phản ứng, bóng đen chợt lóe, Hắc Kim từ bao giờ đã vọt đến phía sau, ra tay....

Đám lính đánh thuê chỉ thấy máu văng tứ phía, Hắc Kim không biết dùng thứ năng lực gì, xé đôi một tên người sói. Sau đó, hắn vừa quay mặt, nhẹ nhàng vọt với đám người sói. Đám người sói đều hỗn loạn của lên, đại khái là không rõ Hắc Kim là giống gì. Đầu trận tuyến hỗn loạn, Sam lao tới trước đánh móc gáy đám người sói, móng vuốt vung lên "Roẹt" một tiếng, lại có hai tên ngã xuống.

Đại khái qua một lúc phỏng chừng đã đánh giá được hỏa lực bọn Khải Khải, đám người sói bị thương nặng bắt đầu từ từ lui lại, đối diện với Sam và Hắc Kim. Hơn thế đồng thời đó, Safi đột nhiên uốn người, dùng độ mềm dẻo mà con người không thể có được trườn qua lều, một vòng trườn tới phía sau mấy tên người sói, nhưng tên bị thương, vội lui lại.

Troy đứng lên, nhìn ánh trăng treo trên đỉnh núi, chỉ thấy bên dưới, quả nhiên có mập mờ một bóng dáng. Xem hình dạng thì có vẻ là người, thể nhưng hình thể cường tráng hơn rất nhiều so với người thường. Chỉ thấy hắn nhìn chằm chằm hướng Troy một lúc, tuy rằng không thể nhìn rõ mặt mũi, thể nhưng có thể cảm thấy được hai người đang đối mặt. Một lúc lâu sau, chợt thấy người nọ ngẩng đầu, hướng ánh trăng tru dài. Bầy sói cùng người sói dường như bị thứ gì đó gọi, đều quay đầu, chạy đi.

Chờ đám người sói đi hết, Sam và Hắc Kim mới phục hồi tinh thần, Troy đứng một mình nhìn người nọ dưới ánh trăng, đám người sói rất nhanh tụ lại cạnh người kia, hắn xoay người, mất dạng tại đường chân trời vùng thảo nguyên.

Troy lúc này mới thu lại đường nhìn, nhíu mày nhìn Khải Khải, anh cũng không thể hiểu được, đám người sói này tới làm gì? Thử hỏa lực sao?

Nhóm lính đánh thuê đều kinh hãi nhìn bọn Khải Khải, hai mắt mở to, trong đầu nghĩ, những người này không phải người a.

"Đó là ai?" Hạng Vũ cũng rất nhạy cảm, thấp giọng hỏi Troy, "Hình như là người mọi người quen?"

Troy không nói, Khải Khải thấp giọng nói, "Hành động lần này, hình như đã để lộ phong thanh, bởi vậy có không ít người thêm muốn tài phú thành hoàng kim, mới có thể lung lạc các nhóm người đến đây đối nghịch với chúng ta, để chia một chén canh." Nói xong, liếc mắt nhìn Hạng Vũ, "Phải cẩn thận đề phòng."

Hạng Vũ gật đầu, nói, "Thì ra là thế....Vậy, chúng ta sáng mai lập tức vào núi, tốc chiến tốc thắng!"

Sau đó, mọi người thu dọn tiếp tục nghỉ ngơi, Khải Khải trở về lều, hỏi Troy, "Vừa này là Musharraf?" Bọn đang ?

Trot gật đầu, nắm tay Khải Khải, kéo đến cạnh mình, khẽ sát tai nhỏ giọng nói, "Tôi nghĩ, nhưng kẻ đó có thể là Hạng Vũ tìm đến."

Khải Khải cau mày, gật đầu nói, "Tôi cũng nghĩ thế, mục đích của hắn, là thử thực lực chúng ta."

49. Chương 49

Tuy rằng biết đám người sói sẽ không trở lại quấy rầy, nhưng bọn Khải Khải vẫn bảo trì cảnh giác, luân phiên gác đêm. Sáng sớm ngày thứ hai, tình trạng lo sợ qua đi mọi người thu dọn hành lý, khởi hành tiến vào nơi sâu nhất trong rừng.

Dọc theo đường mòn có phân nửa bị cỏ dại bụi cây che lấp, mọi người đi vào nơi sâu nhất trong Lang sơn, đường càng đi càng hẹp, cuối cùng tới đường cụt.

Sử Diễm Phỉ lấy bản đồ so sánh một chút, nói với Khải Khải, "Chắc là gần chỗ này."

"Phân công nhau tìm xem." Khải Khải nói với Hạng Vũ, "Có thể có hầm ngầm."

Hạng Vũ gật đầu, bảo thủ hạ phân công nhau tìm, mọi người gạt cây cỏ, tỉ mỉ tìm kiếm, không bao lâu, chợt nghe Zaire gầm nhẹ. Mọi người nhìn hướng nó, thấy nó phe phẩy đuôi đứng trước một bụi cây, chân cào cào đất.

"Zaire tìm thấy rồi." Sử Diễm Phỉ gọi Khải Khải, mọi người đi tới chỗ Zaire, thấy trên mặt đất hình như có gì đó, là một pho tượng đá cao chừng 20 cm, có chút giống một nê bồ tát nhỏ.

"Đây là cái gì?" Diệp hiếu kỳ nhắc tiểu bồ tát kia lên, lại không thể nhắc lên được, mới phát hiện là dính liền với mặt đất, đang nghi hoặc, liền nghe thấy "ầm" một tiếng, mặt đất xung quanh sụp xuống thành một cái hố to, xuất hiện một cái hầm ngầm cực lớn.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đây là cửa vào sao? Địa đạo này quả thật là thông tới thành Hoàng Kim, nói như vật chỉ ít bị niêm phong hơn một nghìn mặt, bên trong không khí khăng định rất đục. Cả đoàn cũng không vội đi xuống, mà để hầm mở ra, không khí lưu thông một chút. Mọi người ở cửa động chờ, Zaire vào trước, đi vào một nửa thám thính trong động, quay lại nhìn bọn Khải Khải, kêu mấy tiếng.

Sam hỗ trợ phiên dịch, "Zaire nói, bên trong không khí mới, có gió, xem ra là quanh năm thông gió."

"Hả?" Khải Khải cũng có vài phần giật mình, cẩn thận trên hết, mọi người đeo mặt nạ phòng độc, chuẩn bị tốt vũ khí, cũng nhau xuống động.

Mở đèn pin quân dụng, mấy người vừa đi vừa nhìn xung quanh, động này rõ ràng là có vết tích sức người, bốn vách trơn nhẵn, còn có bích họa.

"A...." Sử Diễm Phỉ và Diệp hiếu kì nhìn bích họa, bích họa đen trắng, tuy rằng là nét bút đơn giản, thế nhưng quả thực rất sinh động, đại thể kể về sự tích Sở Bá vương năm đó.

"Xem ra không tìm sai." Khải Khải nói với Troy.

Troy cười, gật đầu, nhân người khác không chú ý, kéo nhẹ Khải Khải, anh chậm bước lại, Troy khẽ sát, dùng âm thanh cực nhỏ nói, "Phía sau có người theo."

Khải Khải vừa quay đầu lại, không phát hiện ra ai cả.

"Còn chưa xuống động đâu." Troy thấp giọng nói, "Đại khái là theo chúng ta tới, chờ chúng ta đi xa sẽ vào động."

Khải Khải gật đầu, lại nghe Troy nói, "Được rồi, trong động này có cái gì đó."

"Cái gì vậy?" Khải Khải quay lại nhìn Troy, chỉ thấy hắn cười, "Thứ gì đó còn sống."

Troy là mỉm cười nói, Khải Khải nghe mà lạnh cả sống lưng, "Cái gì còn sống? Dơi chuột gì đó?"

Troy lắc đầu, "Còn lớn hơn, ngoài trừ thứ còn sống, còn có thứ chết."

Khải Khải thất Troy cười nói quỷ dị đến không thành lời được, lờ mờ một cái, càng cẩn thận gấp bội. Đi được một đoạn nữa, đột nhiên Zaire gầm nhẹ, lông mao dựng thẳng, nhìn chăm chăm đằng trước không chịu đi.

Lính đánh thuê bản năng đều lên súng, Khải Khải thấy mọi người quá may mắn, đem Zaire theo thực sự là quá đúng.

Quả nhiên, không lâu đó, mọi người nghe được tiếng "ầm ầm", giống như là cơn hồng thủy tuôn ra từ cửa động, tất cả đều hoảng loạn, chợt nghe Safi nói, "Tấn ra, là dơi!"

Mọi người nghe xong, phản ứng đầu tiên là bám sát tường, sau đó, lập tức một đoàn dơi bay tới, mọi người che miệng mũi, đám dơi bay đến mấy phút, mới bay đi toàn bộ.

Khải Khải quay lại nhìn Troy, Troy cười tủm tỉm, nói, "Những con dơi này là bị sợ hãi, bất quá không phải là do chúng ta.....Em đoán chúng bị ai làm kinh động?"

Khải Khải nhú mày, nghi rằng phía trước có cái gì đó cực nguy hiểm, mọi người vừa đứng lên chuẩn bị đi tiếp, liền cảm thấy huyệt động đột nhiên rung mạnh....

"Có thứ gì trong động." Sam kéo Sử Diễm Phỉ ra sau mình, mấy người lính đánh thuê gan cũng rất lớn, Khải Khải có cảm giác đội người này hình như đã làm không ít vụ. Bọn họ trên xuống dưới đều một bộ dạng không sợ trời không sợ đất, tay nắm chắc súng, vẫn đi trước. Có lẽ chính là chim chết vì môi, xem ra lực hấp dẫn của thành Hoàng Kim đúng thật là không hề nhỏ a.

Rất nhanh, tới cuối đường hầm, phía trước xuất hiện một không gian trống, một cây cầu xuất hiện trước mắt mọi người, phía dưới là hồ, nước trong hồ đen ngòm, thoát nhìn rất sâu.

"Trong nước hình như có thứ gì." Lưu Dịch Tư kêu mấy tên thủ hạ qua xem, chợt nghe Khải Khải nói. "Nhìn thấy không?" Nói rồi, chỉ vào giữ hồ nước.

Mọi người theo tay Khải Khải chỉ nhìn, thấy nơi mặt nước lặn tẩn có một cái phao màu xanh.

Tất cả đèn pin quân dụng đều tập trung chiếu vào, nhưng mọi người chỉ nhìn thấy mặt nước sủi lên, không thấy thứ gì xuất hiện.

"Là cái quỷ gì vậy?" Safi nheo mắt, cúi xuống, đầu kéo dài lặn xuống nước, nhìn một hồi, đột ngột trồi đầu lên, trong nháy mắt từ hình dáng mông xã trắng biến về hình người, thị giác hai lần bị kích thích thật khiến người ta kinh hãi.

"Là thứ gì?" Troy hỏi Safi

"Thứ rất lớn" Safi vượt nước trên mặt, lạnh lùng nói, "Một con rùa."

"Rùa?" Mọi người trong đầu đều hiện lên hình tượng con rùa công kênh vô hại.

"Rùa rất lớn, cũng sống chừng mấy nghìn năm." Safi vắt tóc, "Hình dáng ngốc ngốc rất đáng yêu."

"Nếu là rùa, chắc hẳn không đánh người đi." Lưu Dịch Tư nhìn Hạng Vũ, Hạng Vũ gật đầu, mọi người sững vác vai, đạn lên nòng, cẩn cẩn thận thận đi lên cầu.

Cầu đá hình vòm, rất chắc chắn, chỉ là hai bên không có tay vịn, cảm giác có hơi dọa người. Mọi người bước chậm, cẩn cẩn thận thận mà đi, mới được mấy bước, đã nghe Sử Diễm Phỉ nhỏ giọng "A" một tiếng, Sam nhìn anh, "Làm sao vậy?"

Sử Diễm Phỉ chỉ vị trí sát rìa hồ cách đó không xa, nói, "Khối đá đó động đấy."

"Tảng đá?" Mọi người nhìn theo hướng đó, chỉ thấy bên bờ rất nhiều đá, nhìn kĩ, đích xác hơi động đấy. Khải Khải dùng đèn quân dụng chiếu vào, vừa nhìn liền kinh ngạc, chỗ đó là đá cái gì chứ, rõ ràng là một con rùa lớn. Đại khái là ánh sáng đèn pin làm sợ, đầm rùa đều từ tốn xuống nước, vài con lặn xuống rồi, mặt nước xanh thẫm lặn tẩn, chỉ chốc lát sau, mấy cụ già này đều xuống nước hết.

"Có chút bất thường." Khải Khải nhắc nhở, "Mọi người chuẩn bị." Anh vừa dứt lời, chợt nghe rầm một tiếng, nước dưới mặt hồ sôi lên sùng sục, thứ gì như một con rắn trưởng thành trồi lên, cao ngang mặt đất, chậm rãi nhìn đám Khải Khải trên cầu.

"Thứ gì vậy?" Mạc Ninh nhíu mày, "Rắn đầu rồng a?"

Nghe anh nói thế, tất cả mọi người đều nghĩ thật sự là rất giống, Sam liếc Safi, "Ngốc ngốc đáng yêu đâu?"

Safi cũng lườm lại cậu, nhìn Diệp bên cạnh, đã thấy Diệp ngẩng cổ, hai con mắt chăm chú, trầm trồ, "Oa, thật đáng yêu a..."

Mọi người không nói gì.

"Thứ này có cần người không?" Lưu Dịch Tư hỏi.

"Ai biết a." Sam cười cười với hắn. "Bằng không người đi hỏi nó xem?"

Lưu Dịch Tư đã sớm nhìn ra Sam không vừa mắt mình, cười híp mắt với Sam, "Cậu hình như rất bất mãn với tôi a."

"Đừng giỡn nữa." Khải Khải nhíu mày nhìn hai người, ngẩng đầu nhìn quái vật, thấy nó ánh mắt híp lại, cứ như là đang chuẩn bị, tùy thời tấn công.

"Con này hình như là Bí Hí a." Sử Diễm Phỉ đột nhiên nói.

"Cái gì hơi thổ?" Sam khó hiểu nhìn anh.

Bí Hí: bixi

hơi thở: bíxi

”Đúng vậy” Diệp cũng nói, ”Rất giống thần thú Bí Hí, chính là rùa công bia đá, chỉ là cổ không biết vì sao dài như vậy.”

”Cũng là thần thú....” Mọi người đều nhìn Hắc Kim.

Chỉ thấy Hắc Kim đứng tại chỗ, ngửa cổ nhìn con Bí Hí.

”Hắc Kim, nói chuyện được với chúng nó không?” Mạc Ninh hỏi Hắc Kim.

Hắc Kim mắt nháy nháy, cọ cọ Mạc Ninh hôn một cái.

Mọi người đều hít một hơi lạnh, Mạc Ninh đại hỏa, trừng mắt nhìn Hắc Kim. ”Có quen con kia không?”

Hắc Kim lắc đầu, ngẩng đầu với đám Bí Hí rần rần rồ rồ ”bla bla bla” nói một chuỗi, chính là ngôn ngữ nguyên thủy hần bình thường dùng trong rừng rậm.

Đám Bí Hí nghe xong lập tức từ trạng thái không kiềm chế bình tĩnh lại một ít, một con trong đó ngẩng cổ, ”bla bla” hai tiếng.

Hắc Kim gật đầu, quay lại với mạc ninh, ”Nó nói, không thể vào.”

Khải Khải cau mày nói, ”Cậu nói với nó, chúng ta nhất định phải đi vào.”

Hắc Kim dịch lại, đám Bí Hí lại trở nên bạo động, chính lúc này, một con đột nhiên nhìn chăm chăm Khải Khải, sau đó nó vươn cái cổ rất dài, lao đến hướng anh.

Troy muốn đánh bật nó, lại bị Khải Khải cản lại. Khải Khải cũng không có động, ngồi xuống trước mặt con Bí Hí nhìn nó, Bí Hí đột nhiên khò khè nói, những con khác cũng bơi tới gần, nhìn chăm chăm Khải Khải.

”Chúng nó làm sao vậy?” Khải Khải hỏi Hắc Kim.

?

”Chúng nó nói, muốn xem thứ gì đó trong túi anh.” Hắc Kim trả lời.

”Trong túi?” Khải Khải không hiểu được mở balo, vừa mở, bên trong chính là lão Thao Thiết, cũng chính là tượng đá thần thú hộ tông lâm sau khi bị phong ấn.

Con Bí Hí hai mắt mở to nhìn chăm chăm con Thao Thiết đá, một lúc sau, đều lui lại, ngẩng cổ gầm gừ.

”Làm sao vậy?” Mọi người đều nhìn Hắc Kim.

”Chúng nó nói có thể vào.” Hắc Kim trả lời.

Khải Khải và Troy nhìn nhau, nghĩ có chút không hiểu, thế nào mới không cho đi vào, giờ nhìn thấy lão Thao Thiết, lại cho vào dễ như thế?

Mọi người cúi đầu nhìn pho thạch điêu trong tay Khải Khải, chỉ thấy giống một con sư tử bằng đá xấu xí, miệng ngoác lớn, giống như đang cười, bất quá điệu cười này, có hơi quỷ dị.

Khải Khải cất thạch điêu vào túi, Troy lại nhắc cái túi sang mình cầm. Khải Khải ngẩng đầu nhìn hần một cái, Troy cười cười, nói, ”Lão già này còn dùng được.”

Sau đó, bầy Bí Hí từ từ chìm vào trong nước, mọi người trong lòng đều nghi hoặc, tiến lên phía trước.

50. Chương 50

Khải Khải từ lúc tiến vào cổ mộ, cảm giác tất cả đều vượt mức người thường, dọc đường có rất nhiều thứ kì quái gì đó, thế nhưng chỉ cần cả đoàn lấy tượng thần thú hộ tông ra, bọn quái vật lập tức lùi bước, cung kính ngồi sang một bên.

”Có gì đó bất thường.” Khải Khải nói nhỏ với Troy, ”Vì sau vào đơn giản như vậy?”

Troy cũng khó hiểu, Lưu Dịch Tư cũng cảm thấy phi thường dễ dàng, Hạng Vũ hỏi Khải Khải, "Trong tay Khải tiên sinh tốt cùng là thứ gì? Thần kỳ như vậy?"

Khải Khải cười gượng hai tiếng, quay nhìn những người khác, nhún nhún mày ---- Đến cùng là chuyện gì a?

Tất cả mọi người đều lắc đầu, không biết.

Cả đám nghĩ không ra, thần thủ hộ trong túi Troy cầm đột nhiên rung lên.

"Kỳ quái a." Troy nhú mày nhìn con Thao Thiết đá trong túi, Hắc Kim bên cạnh bỗng trở nên cũng kì căng thẳng, kéo Mạc Ninh nhỏ giọng xì xà xì xồ.

Mạc Ninh cũng không biết hắn đang nói gì, bóp miệng hắn, "Tiếng trung dạ cậu đâu hết rồi? Biết nói tiếng người không hả?"

Hắc Kim nhìn Đông Đông, Đông Đông lại nói với bọn Khải Khải, "Hắc Kim nói, lão ý muốn tỉnh."

"Ai muốn tỉnh?" Tất cả mọi người đều không hiểu phải hỏi.

"Lão!" Đông Đông chỉ cái túi trong tay Troy, đột nhiên, phía trước vang đến tiếng nổ.

"Tiếng gì vậy?" Đám người Lưu Dịch Tư cầm vũ khí đi trước, sau đó, có tiếng bước chân nặng nề truyền đến.

"Như con gì rất lớn a." Sam, "Lại không phải sẽ không khác gì con khủng long ở cửa chứ?"

Vừa dứt lời, huyết động tối đen trước mắt, xuất hiện hai con mắt như hai ngọn đèn, Khải Khải ngẩng đầu nhìn, vị trí hai con mắt chỉ ít cao bằng 2 tầng lầu, phải cau mày.

"Theo tiếng gầm truyền đến, một con mãnh thú lớn từ bên trong bước ra, con dã thú toàn thân đều bằng đá, đen xì, miệng ngoác lớn, nhìn chăm chăm bọn Khải Khải, nước miếng chảy ra.

"Con gì đây a?!" Lưu Dịch Tư quay đầu nhìn đám Khải Khải, "Lấy vật kia ra cho nó nhìn được không a!"

Khải Khải và Troy cùng nhìn nhau, đều nhú mày, "Con kia, cũng là một con Thao Thiết, nhưng chỉ là con trưởng thành."

Con Thao Thiết kia có vẻ rất ngạo mạn, bước tới, nhìn tất cả, cuối cùng ánh mắt rơi xuống túi vải trong tay Troy, híp mắt nhìn một hồi lâu, nó phát ra âm thanh xì xà xì xồ, như đang nói chuyện.

Mọi người nhìn Đông Đông, "Nó nói cái gì đó về cái túi, nói là 'Người là tên phản bội'."

"Tên phản bội?" Mọi người thấy kì lạ, thế nhưng con Thao Thiết đã một bước lao lên trước, ngoác miệng, gầm gừ gào rú với mọi người, mà Lưu Dịch Tư cùng đám bộ hạ trước giờ chưa từng thấy qua thứ này, lên đạn bắn súng, bắt đầu bắn một cách điên cuồng.

"Đám vô văn hóa chỉ biết nổ súng?!" Troy bực tức nói.

Khải Khải xem tình thế, nói khẽ với Troy, "Tôi nghĩ có vấn đề, chúng ta trước đừng tấn công nó, hỏi rõ tình huống vẫn hơn."

"Tôi cũng muốn thế, nhưng em xem!" Troy chỉ chỉ đám người Lưu Dịch Tư dùng mãnh nổ súng, nói, "Hay thôi đi, chúng ta đi trước, theo địa đồ chỉ dẫn, nếu không sai biệt lắm thì đã là cửa cuối cùng rồi."

"Vậy con Thao Thiết kia?" Khải Khải hỏi.

Troy liếc nhìn Mạc Ninh, "Có thể phong ấn nó không?"

Mạc Ninh gật đầu, "Được thì cũng được, cơ mà mọi người phải hỗ trợ!"

"Không thành vấn đề!" Troy nhìn Sam và Safi một cái, hai người cầm 2 đầu sợi dây màu đen, cực kì dài. Cả hai kéo dây, Mạc Ninh xuất ra phù chú, đưa mỗi người một cái đinh gỗ, nói, "Dùng dây xích đầu con Thao Thiết, sau đó lấy đinh gỗ đính lại trên tường, tôi sẽ hạ phù chú ngay mặt nó, có thể giữ được nó một giờ."

"Làm đi!" Khải Khải khoát tay chặn Hạng Vũ, Hạng Vũ kêu đám lưu người Lưu Dịch Tư đang điên cuồng nổ súng dừng lại.

Lưu Dịch Tư ngừng bắn, mọi người ngẩng đầu nhìn, con Thao Thiết không suy chuyển lấy chút nào, chỉ có bốn vách tường rung động đất đá rơi lả tả.

Mạc Ninh từ áo choàng lấy một con dao bạc khắc hoa văn, nhắm phóng trắn con Thao Thiết. Quả nhiên, con Thao Thiết bỗng gầm rú lùi lại, con dao bạc đã dính vào đầu Thao Thiết.

"Lúc này." Mạc Ninh hô lên.

Sam và Safi nghe được lập tức nhảy lên, sợi dây đen trong tay, cuốn Thao Thiết dính chặt và tường, đóng đinh, sau đó Mạc Ninh lấy ra một cây kim đen, phóng tới đỉnh đầu Thao Thiết, Hắc Kim ôm Mạc Ninh nhảy lên.

Mạc Ninh xuất ra phù chú, dán tại đỉnh đầu Thao Thiết, đưa một con dao bạc cho Hắc Kim để hấn cắm vào đỉnh đầu Thao Thiết, đóng giữ phong ấn.

Theo động tác của hắn, con Thao Thiết thảm thiết kêu lên, sau đó từ từ nhỏ dần, cuối cùng ngày càng nhỏ, chỉ to bằng một con chó bình thường, tất cả mọi người đều khó hiểu, Hắc Kim cũng ngồi xuống xem một chút, đầu nghiêng mặt xịu.

"Dừng xem nữa!" Mạc Ninh vẫy mọi người, "Chúng ta phải nhanh lên, nó tới đa bị xích một giờ sẽ khôi phục nguyên hình."

Lưu Dịch Tư nhướn nhướn mày, "Nó hiện giờ coi bộ không còn chút nào lợi hại, tôi nếu như cho nó một băng, lại không phải giải quyết được nó sao?" Vừa giờ súng lên, đã bị Khải Khải đề lại, Lưu Dịch Tư quay lại, Khải Khải lạnh mặt nhìn gã, "Con Thao Thiết là thần thú thượng cổ, anh không giết được nó, ngược còn đắc tội với nó."

Lưu Dịch Tư thu súng, nhún vai, "Tuân lệnh."

Troy kéo Khải Khải qua, ý bảo mọi người mau nhanh đi, vào chính lúc đi qua con Thao Thiết, Khải Khải đột nhiên nghe được một tiếng kị lạ.

"Làm sao vậy?" Troy nhìn Khải Khải đột nhiên có vẻ sửng sốt, liền hỏi.

"Anh có nghe thấy không?" Khải Khải cau mày hỏi hắn.

"Nghe thấy cái gì?" Troy không hiểu được, "Có chuyện gì?"

"Ừm...." Khải Khải nghĩ lại một chút, nhưng không thể nói rõ là tiếng gì.

"Đi lên trước đi." Troy kéo Khải Khải đi trước, lại một đoạn đường, Khải Khải đột nhiên lại nghe thấy âm thanh kỳ lạ, so với lúc này, hiện tại rõ ràng hơn, giống như cái gì đang cười.....Tiếng cười rùng cả người.

"Khải?" Troy kéo Khải Khải nhìn kĩ, "Em sao vậy? Sắc mặt tệ như vậy?"

"Có nghe được tiếng cười không?" Khải Khải hạ giọng hỏi.

"Tiếng cười gì?" Troy nhún vai, "Không có"

Khải Khải dừng lại nhìn sang Mạc Ninh, hỏi, "Mọi người cũng không nghe thấy?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều lắc đầu.

Khải Khải và Troy cũng nhau đi phía trước, hỏi, "Anh có nghi ngờ là tôi nghe nhầm?"

Troy mỉm cười, "Tôi làm sao có thể nghi ngờ em?"

....

Khải Khải có hơi bất ngờ, nhưng trong lòng cảm thấy không tệ, sau đó, tiếng cười cũng không nghe thấy nữa.

Mọi người chạy một hồi, liền thấy một cánh cửa rất lớn.

"Cửa?" Sử Diễm Phỉ nhìn địa đồ, "Trên bản đồ chính là cửa vào...." Đưa Đông Đông xem, hỏi, "Viết cái gì thế?"

Đông Đông và Hắc Kim đều xem, sau đó hai người dùng ngôn ngữ của mình giao lưu một chút, nói với mọi người, "Ừ, là địa ngục chi môn."

"Địa ngục chi môn?" Mọi người giật mình.

Diệp đến sờ sờ cánh cửa, dán lỗ tai lên khe hở nghe thử, quay lại nhìn bọn Khải Khải, "Không có gió, cửa này là bịt kín."

Khải Khải suy nghĩ một chút, lấy mặt nạ hoàng kim ra, nói, "Cái này...."

Thế nhưng anh vừa nói xong, liền nghe được tiếng cười chói tai. Khải Khải cảm thấy tiếng cười này giống như là tiếng nổ vang chói tai, buột tay, mặt nạ đánh rơi xuống đất.

Song song mặt nạ chạm đất, mọi người lập tức cảm thấy mặt đất rung lên.....Sau đó, cánh cửa lớn trước mắt hoàn toàn phong kín từ từ mở ra.

Khải Khải vừa tỉnh táo nghe được tiếng cười sắc nhọn một trận, thế nhưng trước mắt đột nhiên xuất hiện cảnh tượng này khiến anh giật mình quên hết những âm thanh đó.

Đại môn mở ra, đằng sau là một cái hồ lớn....Có thể nói, Khải Khải hiện tại cảm thấy giống như là đứng trên tầng 20 nhìn xuống thành phố, mà khiến kẻ khác giật mình nhất chính là....Thành phố kia, hoàn toàn chỉ dùng vàng tạo thành ----- Hoàng kim chi thành.

"Ha ha ha...." Bọn người Lưu Dịch Tư đều sung sướng cười lớn, khởi điểm bọn họ đã tưởng tượng rất nhiều, thế nào là thành phố vàng, thế nhưng so với hình ảnh thực tế trước mắt, trong tưởng tượng của bọn họ chỉ có thể gọi là hoàng kim thôn.

"Bên kia có bậc thang!" Sử Diễm Phỉ chỉ về hướng đông nam, mọi người nhìn qua, thấy một đường bậc thang xoáy tròn, từ cửa vào xuống trung tâm thành phố.

Khải Khải nhìn thử, đi về phía bậc thang. Mọi người bước xuống bên dưới, cảm giác không giống loại vàng cứng bình thường, mà biến thành mềm mại.....Thực là hoàng kim!

"Phát tài rồi!" Mấy tên thủ hạ Lưu Dịch Tư hưng phấn cực điểm, vừa đi, vừa cắn một cái trên bậc thang.....Để lại dấu răng rõ ràng.

Mọi người tỉnh thần phần chấn, Diệp và Sử Diễm Phỉ còn có Đông Đông sợ hãi cảnh tượng trước mắt đến không nói ra lời, Hạng Vũ không ngừng thúc giục mọi người đi mau, tìm được đồ rồi trở lại.

Troy vẫn quan sát Khải Khải, thấy anh liên tục nhú mày lắc đầu.

"Khải ?" Troy tới gần, "Khó chịu sao?"

"Ừ....Hình như thứ gì đang cười!" Khải Khải chỉ rõ phương hướng, "Hơn nữa rất gần chúng ta!"

"Cười?" Troy suy nghĩ, đột nhiên mở túi, lấy con Thao Thiết đá ra xem, con Thao Thiết nguyên bản mặt xám xịt lại mở miệng cười lớn.

Nguồn :

"Đây là...." Khải Khải vừa nhìn con Thao Thiết, lập tức hiểu ra, vừa mới cười chính là nó, hơn nữa nó bây giờ vẫn đang cười.

"Vô lý!" Khải Khải kéo Troy, đồng thời, thấy con Thao Thiết động đậy, sau đó bay khỏi tay Troy.

"Không ổn!" Mạc Ninh đằng sau kêu lên, "Phong ấn của nó tự động giải trừ rồi!"

Vừa dứt lời, lập tức thấy kim quang bắn tứ tung, phong ấn trên thân thủ hộ Thao Thiết và sợi dây đồng thời giải trừ.

Lần này, tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng cười. Khải Khải hai mắt mở lớn nhìn hình thể trong không trung đang phình lớn, thậm chí nó còn to gấp ba lần lúc là thần thủ hộ rừng rậm, thật quá uy vũ, không có một chút cảm giác ốm yếu.

"Ha ha ha.....Thực sự cảm ơn các người." Thần thủ hộ rừng rậm lần này nói không phải là ngôn ngữ Thao Thiết người nghe không hiểu, mà là nói tiếng người nghe hiểu được.

Khải Khải và Troy nhìn nhau, đều đã hiểu, bọn họ bị con Thao Thiết này lợi dụng.

"Ta đã đợi mấy nghìn năm, không nghĩ tới ngày hôm nay có thể thành công!" Thần thủ hộ cười lạnh ngoài đầu lại, "Ta đi trước làm chính sự, đợi lát nữa về sẽ giải quyết các người!" Nói xong, liền bay đi!

"Đứng lại!" Hạng Vũ nôn nóng, hét lên với Lưu Dịch Tư, "Mau đuổi theo, mau đuổi theo cho ta!"

51. Chương 51

Thần thủ hộ rừng rậm đột nhiên sống lại, khiến bọn Khải Khải trở tay không kịp, cũng hiểu được mình đã rơi vào một âm mưu lớn.

"Nhanh bắt hắn, tuyệt đối không được để nó tìm được thần đan trước!" Hạng Vũ gào thét bảo Lưu Dịch Tư đuổi theo, chính hắn cũng chạy xuống thang, Khải Khải muốn đuổi theo, Troy nhỏ giọng nói, "Khải, có cảm thấy Hạng Vũ có vấn đề!"

Khải Khải sửng sốt, quay lại nhìn Troy, gật đầu, "Hắn hình như biết con Thao Thiết."

"Có gì đó không thích hợp a." Sử Diễm phi nói khẽ với mọi người, "Thường thì thần thủ hộ và chủ nhân ngôi mộ có giao ước, ai cũng không thể vi phạm!"

"Con Thao Thiết ngoài cửa vừa nãy gọi thần thủ hộ là kẻ phản bội, nói cách khác lão đã phản bội chủ nhân ngôi mộ?" Diệp Nghiêng đầu suy nghĩ, "Đích xác không hợp tính lý."

"Chúng ta đuổi theo xem!" Khải Khải nói, ngón tay chỉ về hướng Thao Thiết chạy đi, Troy và Safi cũng lười đi bộ, mỗi người ôm một người, một đám ngang dọc nhảy vọt, dùng tốc độ không tầm thường của quỹ hất máu đuổi theo.

Thành trì này dường như xây dựng giống với thành Hàm Dương, trước mắt là một tòa cung điện cực kì hùng vĩ, bọn Khải Khải đuổi đến đây, đã không thấy tung tích Thao Thiết, vốn đang nghi hoặc, Troy đột nhiên kéo Khải Khải lại, mọi người trốn vào trong ngõ nhỏ, không bao lâu sau, thấy Hạng Vũ rất nhanh chạy đến, nhìn trái nhìn phải, hình như đang tìm cái gì đó.

Troy, Sam, Safi đều vô thức che đi hơi thở Khải Khải, Sử Diễm Phi và Khải Khải, Hắc Kim cũng học theo, che lại cho Mạc Ninh, Mạc Ninh đập hắn một cái, lấy ra một cái phù chú, tự mình chắn trước Hắc Kim, Đồng Đông rúc vào bên cạnh Khải Khải, ngồi xổm với zarie, vừa rồi cậu bị Troy kẹp dưới cánh tay, một chết, zarie đến cạnh Đồng Đông, che cho cậu.

Hạng Vũ luẩn quẩn tại chỗ một lúc, đột nhiên lạnh lùng phun ra một câu, "Đều là quỷ tham tài, như thế chon các người chết hết ở đây."

Mọi người nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ, đám Lưu Dịch Tư chỉ có một mục đích, bọn họ chẳng quan tâm cái gì kim đan hay không kim đan, những người này đều là đám đào ngũ, muốn chính là tiền, tìm được thành Hoàng Kim, cũng là đạt được mục đích, đến lúc đó thì cũng lắm là dùng thuốc nổ đem nơi này nổ tung, trực tiếp đi ra ngoài.

Mặt khác, khiến Khải Khải thấy kỳ quái chính là, giọng điệu Hạng Vũ không giống trước đó, dường như khí chất không giống trước đó rất nhiều, trước đó giống như thương nhân nho nhã, hiện tại nhìn lại có phần dữ tợn. Hắn ngẩng đầu lên, mũi giật giật, sau đó híp mắt nhìn chằm chằm bậc thang đại điện, xoay chân chạy lên, làm người buồn nôn chính là hắn bốn chân chạm đất.

Khải Khải hai mắt tròn lớn, Đồng Đông dường như là bị biến hóa bất ngờ của Hạng Vũ, ôm chặt Zaire, Zaire cong đuôi xoa xoa mặt Đồng Đông, như là đang an ủi.

Khải Khải thấy Đông Đông có xu thế biến về tình trạng trẻ con, biết được Hạng Vũ tuyệt đối không đơn giản, Đông Đông chỉ có lần đầu tiên nhìn thấy Hắc Kim hung thần ác sát mới như vậy.

"Chúng ta đi vào thôi!" Troy muốn kéo Đông Đông đi, Zaire bên cạnh ư ử kêu, hình như là chê Troy động tác thô lỗ, nó tự vác Đông Đông, Zaire thể trạng không lớn, thể nhưng lại vác Đông Đông không chút vất vả, mọi người nhướn nhướn, không hổ là dòng dõi vua rừng rậm.

Thấy Hạng Vũ biến mất ở bậc thang trên cùng, mọi người rời ngõ nhỏ, ngay lập tức từ các bậc thang, ngay lúc này, đột nhiên truyền đến tiếng nổ trong đại điện, sau đó chính là tiếng gầm rú lớn.

Khải Khải lập tức chạy về phía tiếng gầm, từ xa đã thấy thần thủ hộ rừng rậm quần quai trong đại điện, có vẻ rất đau đớn.

Mọi người nhanh chóng trốn sau cửa, nhìn xung quanh, thấy trong đại điện Hạng Vũ đứng đó một mình nhìn thần thủ hộ, "Không nghĩ tới? Ta năm đó trao đổi linh hồn với ngươi, còn có thể giữ lại được vài thứ." Nói xong, vén tóc lên, trên mặt hắc, con mắt đã hoàn toàn vượt quá mức con người, là mắt Thao Thiết, một con mắt chiếm gần nửa khuôn mặt.

"Ha ha hã....." Hạng Vũ cười phá lên, "Chờ ta lấy được thần đan, sau đó thu lại linh hồn, trở về thời Tần....Thế giới này sẽ do ta thống trị, ta sẽ còn làm tốt hơn cái tên Hạng Vũ ngu ngốc kia, ta sẽ trường sinh bất tử, thế giới này sẽ vĩnh viễn được ta thống trị!"

Nói xong, thấy hắc đi tới một bức tượng vàng lớn, lấy viên đá vàng trong miệng bức tượng.

Troy hiệu Khải Khải nổ súng. Khải Khải hiểu ý, nhắm con mắt lớn trên mặt Hạng Vũ nổ súng.

"A...." Hạng Vũ thảm thiết kêu lên, ôm con mắt trúng đạn ngã xuống cạnh bức tượng, Troy trong nháy mắt đã di chuyển đến cạnh bức tượng, lấy viên kim đan, bay vọt ra bên ngoài.

"Khốn kiếp!" Hạng Vũ ôm con mắt đứng lên, tay hơi buông ra, con mắt lớn đã rơi xuống đất, vừa muốn nhặt lên, nhưng thần thủ hộ đã nhanh tay hơn, cướp lấy con mắt, gắn vào hốc mắt mình. Trong nháy mắt, lão không còn giây dụa đau đớn, đứng lên đối diện với Hạng Vũ.

Chính lúc này, đột nhiên cả đại điện rung chuyển kinh liệt.

"Nguy rồi!" Khải Khải chau mày, nhìn Troy, "Chúng ta đi thôi!"

Nói xong, tất cả mọi người chạy ra bên ngoài đại điện.

"Để kim đan lại!" Hạng Vũ cũng đuổi theo, thần thủ hộ phía sau cũng vọt ra, cả hai đều muốn kim đan, Khải Khải và Troy vừa xuống khỏi đại điện, thần thủ hộ cũng đuổi tới, Sam vươn móng vuốt muốn phản kháng, đột nhiên thấy một bóng đen vọt tới, mọi người lập tức tránh ra, liền nghe được một tiếng vang lớn, "Rầm..."

Ngẩng đầu lần nữa, nhìn thấy chính là con Thao Thiết ở đại môn thành Hoàng Kim, con Thao Thiết bị Mạc Ninh phong ấn. Tiếng va chạm vừa rồi, là hai con Thao Thiết đụng đầu vào nhau.

"Kẻ phản bội!" Con Thao Thiết kia gầm rú cắn xé thần thủ hộ từng lâm.

"A....Nó nói tiếng người a." Sử Diễm Phỉ sờ sờ cằm, bị Sam vác chạy đi, "Anh còn có tinh thần nghiên cứu cái này hã?!"

Bọn Khải Khải đều nhanh chóng chạy về phía bên ngoài thành Hoàng Kim, toàn bộ tòa thành rung chuyển kịch liệt, sau đó, cánh cửa các căn phòng đều mở, vô số các người bằng vàng đi ra, mỗi người đều cầm vũ khí, cùng hướng phía bọn Khải Khải đi tới.

"Đi mau!" Troy ôm Khải Khải và Đông Đông, Sam vác Sử Diễm Phỉ và Zaire, Safi ôm Diệp, Hắc Kim ôm Mạc Ninh, cả đám nhanh lên đỉnh, hướng về phía cầu thang xoay tròn, đằng sau là hai con Thao Thiết đại chiến.

Chạy tới bên ngoài thành Hoàng Kim, thể nhưng cầu thang đã sập, không còn đường đi, đang sốt ruột, đã thấy Hạng Vũ chạy tới, Troy vươn móng, một trảo chặn Hạng Vũ. Tiếng va chạm kịch liệt, Hạng Vũ thối lui, híp mắt nhìn kim đan trong tay Khải Khải, cười nhạt, "Mau đưa nó ra đây." ?

Lúc này, người vàng phía sau cũng đã đuổi tới, Hạng Vũ khoát tay, người vàng lại dừng chân không bước thêm nữa, có vẻ như nghe theo mệnh lệnh Hạng Vũ.

"Người tốt cùng là ai?" Khải Khải hỏi.

"Ha ha....Ta là Thao Thiết chân chính, thần thủ hộ." Hạng Vũ cười lạnh nói, "Ta là người thủ hộ đại diện, mà con Thao Thiết ngu ngốc kia, là thủ hộ đại môn."

"Vậy thần thủ hộ rừng rậm?" Khải Khải hỏi, "Lão là gì?"

"Ha ha ha...." Hạng Vũ cười phá lên, "Hắn chỉ là một tên trộm mộ tự cho là thông minh mà thôi."

"Tên trộm mộ?" Mọi người đều khó hiểu.

"Ta không ngại nói cho các ngươi biết." Hạng Vũ trên mặt chỉ có một con mắt, phối với điệu cười của hắn, nhìn cực kì kinh dị, "Ta năm đó với chủ nhân mộ, cũng chính là chủ nhân thành Hoàng Kim Hạng vũ định ra một khế ước, bảo vệ ngôi mộ này cả đời. Chỉ là Tây Sở Bá vương sau lại chết tại Ô Giang, không có cơ hội trở về, mà ta thì không thể tuân thủ ngôi trong ngôi mộ này."

"Vì vậy, ngươi phản bội khế ước?" Khải Khải hỏi.

"Ta mỗi ngày đều nhìn chăm chăm kim đan, phải đợi nó khôi phục năng lượng, ít nhất cũng mấy nghìn năm, quá nhàm chán.....Sau đó, có một đám người trộm mộ dần đến tới."

"Kẻ trộm mộ?" Khải Khải giật mình.

"Đám người đó, vô tình dùng mặt nạ hoàng kim, cũng chính là chìa khóa thành Hoàng Kim mà tới được." Hạng Vũ hơi hợt nói.

Mạc Ninh nghe xong cũng sửng sốt, hỏi, "Có một người đàn ông tóc bạc mặc áo choàng đen không?"

Hạng Vũ ngửa đầu nghĩ nghĩ, gật đầu, "Hình như là có.....Bất quá khẳng định lão chết trong thành, dù sao bọn chúng cũng không thể đi được, lại dám dùng chìa khóa trực tiếp vào trong thành Hoàng Kim, phạm phu tục tử hẳn nhiên hóa thành tro."

Mạc Ninh nhú mày, hóa ra thầy đã không còn.

"Ta lấy cái thân xác này, của một kẻ trong số đó tương đối thuận mắt." Hạng Vũ cười ha ha, "Ta trao đổi linh hồn với hắn."

"Trao đổi linh hồn?" Sử Diễm Phi có hơi không hiểu được.

"Trao đổi linh hồn là trọng tội của thần thú." Mạc Ninh nói, "Hay chính là thần thú đánh cắp thân thể người thường, đem linh hồn của mình đặt lên cơ thể người thường, làm cho linh hồn người thường nhập vào Thao Thiết. Linh hồn người thường trong thân thể Thao Thiết phải chịu ràng buộc khế ước, bởi vậy thần thủ hộ rừng rậm phải thủ hộ tấm bia đá."

"Những tấm bia đá vốn ở trong tòa thành." Hạng Vũ đắc ý dạt dào nói, "Năm đó Hạng Vũ cơ bản chưa kịp chuyển ra ngoài, khi ta chuyển linh hồn nhân loại vào, đã để lại con mắt qua trọng nhất tại cơ thể.....Con mắt là thứ khống chế linh hồn, để ta nắm giữ thọ mệnh và năng lực Thao Thiết, nói cách khác, chỉ cần con mắt trên người, thần thủ hộ phải nghe lời ta."

"Ta lợi dụng mặt nạ hoàng kim mang hắn và mấy tấm bia đá ra ngoài, sau đó để hắn ở rừng rậm thủ hộ tấm bia đá, còn ta tiêu diêu tự tại sống, chờ kim đan khôi phục năng lực....Thẳng cho đến lúc ta phát hiện, trí nhớ suy giảm, ta không nhớ chính xác được địa điểm cụ thể thành Hoàng Kim." Hạng Vũ lắc đầu, nói, "Đại khái do di chuyển linh hồn, còn vì rời thành Hoàng Kim quá lâu, mà ta cũng quá già.....Ta nhất định phải tìm được kim đan bất tử, sau đó trở lại quá khứ, trở thành vua của thế gia."

Khải Khải nhìn người trước mắt, không nói gì, "Thì ra là thế, thật đúng là đi một vòng lớn."

"Sau ta lại nhặt được nó." Hạng Vũ chỉ Đông Đông, "Kỳ diệu chính là ta nhặt được kỳ thực chính là mẹ của nó, một nhân ngư rất đẹp, chỉ tiếc sau khi nàng ta phát hiện bí mật của ta, muốn dẫn nó bỏ trốn....Ta liền giết ả."

Đông Đông hai mắt mở lớn, hiểu ra mama xinh đẹp lại thương yêu mình hóa ra là bị hại chết! Đông Đông muốn lao lên liều mạng với Hạng Vũ đã bị Khải Khải giữ lại, anh bỏ kim đan vào túi, cười nói với Hạng Vũ, "Ta cho rằng người sai một điểm."

"Cái gì?" Hạng Vũ không hiểu.

Khải Khải rút súng ta, "Người có thể không chế được người hoàng kim, là bởi vì người giữ lại con mắt thần thủ hộ đi." Nói xong, vươn tay, một phát súng bắn trúng con mắt khác của Hạng Vũ, lời nói chậm mà việc xảy ra thì nhanh, chỉ trong nháy mắt Troy vọt lên một cước đá trúng cằm Hạng Vũ, con mắt lớn văng ra, Troy bắt được, ném tới thần thủ hộ đang giao chiến đằng xa.

Thần thủ hộ nhảy lên, tiếp được nhân cầu, sau đó, thân thể nó từ từ nở ra, ngang giữa con Thao Thiết thủ vệ, hai con dã thú gầm rú cào xé lẫn nhau, mà Hạng Vũ vẫn ôm con mắt quần quai, sau đó người hoàng kim cũng đều bắt động.

"Tôi muốn giết hần!" Đông Đông bị Khải Khải giữ ghệt, giãy dụa muốn lao lên, Khải Khải ghé lỗ tai cậu nói, "Hần hiện tại chỉ có linh hồn Thao Thiết không còn sức mạnh gì chỉ là người thường mà thôi.....Đã không còn con mắt không chế năng lực Thao Thiết, hần sẽ chết rất nhanh, em không cần giết hần."

"Đúng vậy, chúng ta trở về đi!" Sử Diễm Phỉ nói, "Thành Hoàng Kim sẽ sụp rất nhanh!"

Lúc này, cách đó không xa có tiếng súng, đám người Lưu Dịch Tư la lớn, "Rắn a!"

Safi đảo mắt nhìn, nói, "Là yêu pháp."

"Yêu pháp?" Khải Khải quay lại, lại nghe thấy Mạc Ninh nói, "Những khối vàng này đều bị thi trứ, nếu bị người lấy đi, sẽ biến thành rắn."

Khải Khải nhìn bầy rắn cuộn lấy kéo đám lính đánh thuê vào trong phòng, bắt đặc dĩ lắc đầu, lấy mặt nạ hoàng kim trong túi, cảnh tượng trước mắt liên biến đổi, mọi người nháy mắt đã ở trước cửa vào tòa thành.

Ngay sau đó lập tức cảm thấy cả sơn động rung chuyển, đá vụn rơi xuống, Troy và Khải Khải dẫn mọi người chạy ra bên ngoài, không lâu sau, quay đầu lại, toàn bộ ngọn núi đã sụp đổ.

52. Chương 52

Đám Khải Khải hai mặt nhìn nhau, nhìn toàn bộ sơn động bị đất đá chôn vùi, bên ngoài mặt trời vừa ló rạng, ánh nắng sớm bao phủ lên cánh rừng. Mọi người nhìn nhau, phát hiện cũng không có bị thương, mới thở ra một hơi.

"Thực sự là hoang đường." Sử Diễm Phỉ lắc đầu, "Quá lãng phí một ngày, chạy đến thâm sơn cùng cốc lãng phí thời gian."

"Trở về đi." Khải Khải nói, "Viên kim đan để bên ngoài một tháng, nó sẽ không còn thể khôi phục lại, đến lúc đó sẽ không nói lên tranh chấp." Tất cả mọi người đều gật đầu, cùng nhau trở về, xe vẫn còn ở đường vào, mọi người lên xe, lên đường trở về.

Trên đường, Khải Khải nhìn túi kim đan nói, "Tạo ra cả một tòa thành Hoàng Kim chỉ vì thứ này."

"Viên đan này còn có một tên nữa." Diệp dựa vào ghế sau xe jeep nói, "Gọi là lòng tham không đáy đan!"

.....

Sau khi về tới tòa thành của Troy, mọi người hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã tự do, nếu Hạng Vũ đã chết trong thành Hoàng Kim, thì vấn đề nuôi dưỡng Đông Đông cũng không cần lo lắng nữa, mọi người gỡ được gánh nặng, bắt đầu sinh hoạt bình thường.

Khải Khải dọn sạch đồng vũ khí trong nhà, còn tạm biệt tiểu Ấn Độ, tiểu Ấn Độ nói với anh, "Đào hoa kiếp đã trở thành đào hoa nan."

Khải Khải xoa xoa thất lưng, nghĩ thẳng nhóc cậu sớm nói làm gì? Nếu không phải do cậu ngộ độc cary thì tôi cũng không rơi vào tình cảnh như vậy....Bất quá, quên đi.

Một đám người đều chuyển vào trong tòa thành của cửa Troy, bắt đầu cuộc sống sinh hoạt tập thể náo nhiệt.

Sử Diễm Phỉ và Sam mỗi ngày đều cãi nhau, Hắc Kim và Mạc Ninh thì cả ngày lẫn qua lẫn lại lẫn tới lẫn lui, còn Diệp lấy nhu thắng cương, Safi cũng không có cách nào với cậu. Đông Đông và Zaire vẫn như trước làm anh em tốt, cả ngày cọ đi cọ lại, nghĩ cho sức khỏe Đông Đông, Khải Khải từ bỏ nấu mì ăn liền cho Đông Đông, ngược lại nấu những món mì có dinh dưỡng hơn, tỷ như mì Ý cũng là một loại mì.

Trong thời gian Troy đấu tranh, Khải Khải phát giác ra một quy luật nhất định, chỉ cần không để Troy tiếp cận trong vòng ba bước, là có thể phòng trừ được hiệu ứng phù chú. Vì vậy, hai người mỗi lần nói chuyện cậu em giường chiếu đều rung động tận tim, bình thường phải truy đánh từ buổi chiều đến nửa đêm, thẳng đến khi Khải Khải bị chế phục, mới để Troy như ý nguyện.

Ngày tháng tốt đẹp trôi qua hơn nửa tháng, mặt thấy đến cực hạn kim đan, mọi người bắt đầu tìm kiếm cơ hội mạo hiểm mới. Tới nay, đột nhiên từ phía sau tòa thành vọng đến tiếng nổ, hình như là có thứ gì đập vỡ tường đi ra.

Khải Khải ở trong phòng khách, nghe được động tĩnh lập tức chạy đến, chỉ thấy trên mặt đất xuất hiện một cái lỗ lớn, thế nhưng trong viện không có người, đang buồn bực, đột nhiên nghe được tiếng loảng xoảng từ lầu hai, là tiếng thủy tinh vỡ.

"Nguy rồi!" Khải Khải kêu lên, "Kim đan ở lầu hai...." Vừa dứt lời, đã thấy một bóng người từ cửa sổ lầu hai nhảy xuống, đáp xuống trong viện, chính là một con Thao Thiết lớn trong miệng ngậm kim đan.

"Là thần thủ hộ!" Mạc Ninh kêu lên, "Làm sao lại lớn thành như vậy?"

"Nó có khả năng đã ăn một con Thao Thiết khác!" Troy nhú mày, cũng Sam và Safi vọt tới, ba người mục đích chỉ có một, chính là không để cho thần thủ hộ nuốt kim đan, không lại phải phiền phức.

Đông Đông và Hắc Kim bị mọi người giữ ở hậu viện, thần thủ hộ hiện tại diên diên khùng khùng, lão có thể ăn thịt Đông Đông và Hắc Kim.

Thần thủ hộ vốn định nuốt kim đan, thế nhưng Safi và Sam chặn miệng lão lại, Troy đoạt lấy kim đan, móng vuốt thần thủ hộ chụp tới phía Troy.

"Cẩn thận!" Khải Khải vội nhắc nhở ba người.

Thần thủ hộ ăn Thao Thiết rồi, trở nên lợi hại dị thường, Troy không chủ ý, cánh tay đã bị móng vuốt lão cào trúng, tay hơi lỏng, kim đan rớt xuống, rơi vào lỗ lớn trên mặt đất.

"Không có sao chứ?" Khải Khải thấy trên cánh tay Troy vết máu chảy dài, có hơi lo lắng. Thế nhưng Troy dù sao cũng là quý huyết quý tộc, vết thương trong nháy mắt liền lại, con Thao Thiết đánh mất kim đan, lập tức nhảy vào trong lỗ.

Chính lúc này, một người đột nhiên nghe được tiếng thở dài trầm thấp từ dưới mặt đất truyền đến. Một tiếng thở dài, tất cả mọi người đều sửng sốt, Troy giật mình đứng người một chỗ.

"Troy!" Sam và Safi đều nhìn hấn, "Không phải là...."

Troy gật đầu.

Khải Khải và Diệp còn cả Sử Diễm Phỉ đều không hiểu, nhìn sắc mặt nghiêm trọng của ba người, quay đầu nhìn Mạc Ninh, thì anh ta nói, "Là vua quý huyết quý tộc....Hình như là bởi tác dụng kim đan, quý vương sống lại."

"Cái gì?" Khải Khải cũng kinh hãi, cùng lúc, từ trong hố một vết máu bắn ra, sau đó móng vuốt lớn, đỏ như máu vươn ra, rồi lại một cái móng vuốt nữa thò lên, hai cái móng cắm xuống mặt đất, sau đó, một bóng người cao lớn, còn mang màu đỏ hư ảo vụt một tiếng nhảy lên mặt đất, xuất hiện dưới bầu trời đêm tối đen.

Chỉ thấy trước ngực bóng người đó có một vật ánh lên, là kim đan....

Thần thủ hộ nhìn thấy kim đan trước ngực bóng người kia, gầm rú vọt tới, quỷ hút máu vương vung tay lên, đã cào rách cổ thần thủ hộ, sau đó, quỷ vương nhả lên, ôm cổ thần thủ hộ, cắn lên chỗ bị thương, bắt đầu cuồng liệt hút máu.

Thao Thiết quần quai kêu thảm, thế nhưng quỷ hút máu vương ôm chặt không buông, tình cảnh thực sự rất tàn nhẫn.....Quá trình giằng co kéo dài chừng hai mươi phút, thần thủ hộ yếu dần, sau đó cơ thể ngày một thu nhỏ, đến cuối cùng chỉ to bằng bức tượng Thao Thiết, "rắc rắc" một tiếng, vỡ vụn thành tro, theo gió bay đi. Mà quỷ hút máu vương hút hết máu Thao Thiết có thể cũng dần thu nhỏ lại, từ bóng người hư ảo thành thực thể, sau đó quần áo cũng hiện ra ràng.

Tất cả mọi người đều trong kinh ngạc, nhìn quỷ hút máu vương xuất hiện trước mắt, bộ dáng thoát nhìn trẻ hơn tuổi nhiều, tối đa chỉ 30, khí chất quý tộc, tóc đen quần nhả nhận, con mắt màu đỏ, khuôn mặt anh tuấn nhợt nhạt, giống Troy đến mấy phần.

"Ông....." Troy hai mắt tròn lớn, ngủ say bốn trăm năm, quỷ hút máu vương rốt cục cũng khôi phục, nói không ra lời.

Quỷ hút máu vương vươn đầu lưỡi dài, liềm liềm vết máu khoe miệng, như là có phần bất mãn, "Thực sự là khó uống.....Động vật chính là động vật, không thể so với con người." Nói rồi, lão ngẩng đầu nhìn mọi người, có chút hưng phấn quét qua một lượt, cuối cùng dừng lại trên người Khải Khải, khoe miệng hơi cong lên, đảo mắt nhìn Troy. Chính chính lại ổng tay áo, quỷ hút máu vương thấp giọng nói, "Đã lâu không gặp, Troy."

Troy vẫn không hề nói lời nào, chỉ là có phần căng thẳng, vô thức kéo Khải Khải ra sau mình.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Mọi người cũng căng thẳng, cái lão quỷ hút máu vương này so với Thao Thiết còn lợi hại hơn nhiều.

Quỷ hút máu vương chậm chậm đi tới, nói, "Thế nào, thấy cha cũng không chào hỏi sao?"

Nói còn chưa hết, đã bị Troy đá một cước bật ngược lại, kéo Khải Khải ra sau, Troy mắng, "Cái lão già háo sắc, cút về châu Âu cho ta."

Quỷ hút máu vương meo meo, thâm kêu, "Keo kiệt!" Quay lại, ánh mắt đã rơi xuống Sử Diễm Phi, "A! Đại mỹ nhân!" Vừa định nhào tới, đã bị Sam chặn trước Sử Diễm Phi, chữ lớn, "Mau biến đi!"

Quỷ hút máu chạy tới Diệp, bị Safi cản, chạy tới Mạc Ninh, thiếu chút bị Hắc Kim cản, sau thực sự không còn cách nào, mới nhào tới Đông Đông, đã thấy Zaire gầm gừ với lão.

"A?" Quỷ hút máu vương vuốt cằm nhìn kỹ Zaire, xoa xoa đầu nó, đầu ngón tay khê cứa vào lòng bàn tay, một giọt máu chảy ra rơi xuống đầu lưỡi Zaire.

Zaire khó chịu dùng chân chùi chùi muốn nhổ ra, nhưng ói mửa nửa ngày cũng không nhổ ra được cái gì.

Quỷ hút máu vương thỏa mãn cười cười, ngửa đầu nhìn tòa cổ thành, tự đi vào một phòng, mọi người hai mắt nhìn nhau, rồi đều nhìn Troy, chỉ thấy Troy thở dài, nói, "Lão ngoại trừ háo sắc, thích cướp người của ta, cũng không có cái gì không tốt, nếu như nhìn không vừa mắt, cứ đánh thật mạnh là được.

Mọi người không nói gì, quỷ hút máu vương đúng là đặc biệt a.

Buổi sáng ngày thứ hai, Khải Khải thấy ngựa ngựa trên mặt, mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt xa lạ bên cạnh, mà đó vốn là chỗ của Troy, "A!" Khải Khải kinh ngạc, ngồi bật dậy, mới nhìn ra chính là quỷ hút máu vương mới sống lại hôm qua.

"Khải Khải.....chào buổi sáng!" Quỷ hút máu vương nhào tới, đã bị một cước Khải Khải cản lại, cùng lúc đó, nghe thấy một tiếng "loảng xoảng", cửa phòng bật mở, Troy cầm bữa sáng lao vào, nhìn một lượt liên gián dữ, "Cái ông già chết tiệt, cút ra ngoài cho ta!"

Đuổi được quỷ hút máu vương, Troy tới ngồi xuống cạnh Khải Khải, hỏi, "Lão có chiếm tiện nghi em không?"

Khải Khải lắc đầu, lúc này, liền nghe tiếng hét lên sát vách của Sử Diễm Phi, rồi tiếng rống lên của Sam. Lại tiếng Diệp kêu thảm, phòng Safi truyền đến tiếng vật nặng bị đá ra khỏi cửa, cuối cùng chính là tiếng Mạc Ninh đánh mõng. Khải Khải mặc quần áo, thông thả đứng lên, lúc này, liền nghe được tiếng Đông Đông kêu đến tê tâm liệt phế trên lầu.

Khải Khải và Troy đều sửng sốt, nghĩ có chút không thích hợp, đánh mắt, thấy quỷ hút máu vương bưng chén hồng trà đứng một bên nhìn lên Khải Khải thay đồ.....Nói như vậy, Đông Đông là không phải vì quỷ hút máu vương quấy rầy?

Mọi người đều đồng loạt chạy lên lầu, cảnh tượng trước mắt kỳ diệu đến cực điểm, trên giường Đông Đông, hai người trên giường, một người hiển nhiên là Đông Đông bị kinh hách, mà người còn lại, thiếu niên tuấn tú khôi ngô. Thân hình so với Hắc Kim cũng không thua nhiều lắm, da ngấn đêm, kỳ lạ nhất chính là, dưới lớp tóc đen, có hai cái tai mèo, trên cơ thể, còn hoa văn giống vằn hổ, mà ở cuối xương sống, lại có một cái đuôi hổ, đang phất a phất, người kia ôm Đông Đông, vừa cọ vừa liếm, hình như tâm tình không tệ.

Mọi người tìm tìm.....không thấy Zaire.

"Lão cho nó máu?" Troy tóm lấy quỷ hút máu vương chạy tới góp vui, "Chính là sinh mệnh huyết, để nó biến thành người?"

Quỷ hút máu vương cười hì hì, "Bé con này là một tiểu bảo bảo Thao Thiết, ta cho rằng biến thành như vậy, bọn họ làm mấy việc yêu đương thì độ khó sẽ giảm rất nhiều, có lợi cho phát triển tình cảm....." Vừa dứt lời, đã bị mọi người đuổi đánh.

Zaire quay đầu lại, mọi người lại thở dài.....Lại một mỹ thiếu niên yêu dị.

Những ngày sau đó, mọi người mới cảm nhận được bình yên chân chính, cấp cho đám Troy một trận loạn tùng phèo, quỷ hút máu mới lên đường về, hắc muồn đi châu âu, tâm nguyện của hắc còn chưa hoàn thành xong, Troy và Khải Khải tổng hắc lên máy bay, cáo biệt.

Trước khi lên máy bay, lão quỷ hút máu vương quay đầu lại, nói với Troy, "Nếu đã kết thúc, vậy bắt đầu lần nữa đi."

Ba ngày sau, Khải Khải nhận được điện thoại cha nuôi, có nhiệm vụ mạo hiểm mới, hỏi anh có hứng thú không.

Quay hết một vòng, đám Khải Khải tổ chức thành một nhóm, bắt đầu chuyển mạo hiểm mới.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-mao-hiem-chi-thap-nhi-kim-la>